

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ЗВЕЗДА

Превод от английски: Тинко Трифонов, 1994

chitanka.info

На единствения мъж, който привнесе в живота ми гръм, мълнии и небесни дъги. Това се случва веднъж, но когато се случи, е завинаги. На моята едничка и единствена любов — с цялото си сърце, обична моя. Обичам те.

Олив

ПЪРВА ГЛАВА

Когато слънцето бавно се издигна над хълмовете и протегна позлатени пръсти към небето, което в един миг стана почти пурпурно, в утринния покой на долината Алигзандър птиците вече бяха подхванали своята шумна разговорка. Листата на дърветата нежно шумоляха, а Кристъл стоеше безмълвна във влажната трева и гледаше как блестящото небе избухва в невероятни цветове. В един миг дори птиците престанаха да пеят, сякаш и те благоговееха пред красотата на долината.

Ето ги тучните, обрамчени от скалисти хълмове ливади, в които броди на свобода и пасе добитъкът. Ранчото на баща ѝ имаше площ от двеста акра, плодородната почва раждаше царевица, отглеждаха орехи и лозя, но голямата печалба идваше от добитъка.

Ранчото на Уайът бе печелившо от сто години насам, но Кристъл го обичаше не заради това, което то носеше, а заради самото него. Изглежда си общуваше безмълвно с духовете, които само тя знаеше, че витаят в него. Гледаше как високата трева меко шумоли под лекия ветрец, усещаше топлината на слънцето върху косата си с пшеничен цвят...

Тогава тихо запя.

Очите ѝ имаха цвета на лятното небе, крайниците ѝ бяха дълги и грациозни.

Изведнъж тя затича към реката, мачкайки влажната трева под краката си. Седна на гладък, сив камък и усети как леденостудената вода танцува около нозете ѝ, докато слънчевите лъчи се опитваха да достигнат до скалите.

Обичаше да наблюдава изгрева, обичаше да тича из полето, обичаше просто да е тук, жизнена, млада и свободна, в пълна хармония с корените си и с природата си. Обичаше да пее в тихите утрини, плътният ѝ глас да се носи на вълни, магичен, дори и без музика. В такива мигове, когато само Бог можеше да я чуе, пеенето бе нещо съвсем специално.

В ранчото имаше наемни работници, които се грижеха за добитъка, както и мексиканци, които отглеждаха царевицата и работеха лозята, а баща ѝ ръководеше цялата дейност. Никои не обичаше тази земя така силно както нея и баща ѝ — Тад Уайът. Брат ѝ Джарид помагаше след училище, ала бе вече шестнайсетгодишен и предпочиташе да заеме пикапа на баща си и да отпраши с приятелите си за Напа. От Джимтаун до там бе петдесет минути път с кола.

Беше хубаво момче, имаше тъмна коса като баща си и умееше да укротява луди жребци. Ала нито той, нито сестра ѝ Беки, не притежаваха лиричната красота на Кристъл.

Днес Беки щеше да се венчава и Кристъл знаеше, че майка ѝ и баба ѝ вече се трудеха в кухнята. Чу ги да трополят още когато се измъкваше да посрещне изгрева над планините.

Кристъл нагази в потока, водата обгърна бедрата ѝ и тя почувства как изтръпват ходилата ѝ, а коленете ѝ пламват от ледената вода. Засмя се високо, издърпа през глава леката памучна нощница и я метна на брега. Застанала грациозно в средата на потока, тя знаеше, че нямаше кой да я види, ала изобщо не съзнаваше удивителната си красота — една млада Венера, родена от пенливия поток в долината Алигзандър. Отдалеко изглеждаше като напълно зряла жена, вдигнала с една ръка русите си коси нагоре, докато ледените води поглъщаха извивките на изящното ѝ тяло. Само тези, които я познаваха, знаеха колко млада бе всъщност. На непознат човек тя би изглеждала напълно израснала — на осемнайсет или двайсет години — със зрялото ѝ тяло, с огромните ѝ сини очи, които присвиваше, когато вдигнеше поглед към утринното слънце, а блестящата ѝ в капчиците голота бе сякаш скулптирана от бледорозов мрамор.

Но тя все още не бе жена, беше момиче, още нямаше петнайсет години — щеше да ги навърши това лято.

Засмя се наум, като си помисли как щяха да я потърсят в стаята ѝ, за да я събудят да помогне в кухнята, как сестра ѝ щеше да побеснее, че я няма, как баба ѝ щеше да кудкудяка раздражена с беззъбата си уста. Както винаги, бе им избягала.

Това ѝ харесваше най-много: да избяга от досадните задължения и да тича на воля из ранчото, да броди из високите треви или в гората по време на зимните дъждове, да язди без седло, пеейки си, през хълмовете към онези тайни места, които бе открила по време на

дългите разходки на кон с баща си. Бе родена тук и един ден, когато щеше да е много, много стара, като баба Минерва и дори по-стара от нея, щеше да умре тук.

Обичаше ранчото и тази долина с всяка фибра на съществуването си. Беше наследила страстта на баща си към тази земя, към богатата кафява почва, към тучната зеленина, която напролет покриваше като с килим хълмовете.

Видя спрелия се наблизил елен и се усмихна. В света на Кристъл не съществуваха врагове, опасности, тайни ужаси. Тя принадлежеше на това място и никога не се бе съмнявала, че тук се чувстваше в безопасност.

Загледана как слънцето се издига бавно в небето, пое бавно към брега, с лекота прекрачи камъните с дългите си нозе, пресегна се за нощницата си и я навлече през глава; тя прилепна към мокрото ѝ тяло, а гривата от светлоруса коса се спусна върху раменете ѝ. Знаеше, че бе време да се връща, щяха вече да са ѝ много ядосани. Майка ѝ навярно вече се бе оплакала на баща ѝ.

Предния ден бе помогнала да приготвят двайсет и четири ябълкови сладкиша, беше пекла хляб, бе скубала пилета, бе сготвила седем блюда с шунка, бе пълнила едрите домати с орехи и босилек. Беше свършила своята част от работата, знаеше, че нямаше друго за вършене, освен да се пречка из краката на другите, да се ядосва или да слуша как Беки крещи на брат им. До единадесет разполагаше с достатъчно време да вземе душ, да се облече и да отиде в църквата. Нямаха нужда от нея, само си въобразяваха, че им бе необходима. Чувстваше се далеч по-щастлива да броди из полето, да гази из потока.

Въздухът вече се бе постопил, а ветрецът стихваше. Денят на венчавката на Беки обещавахе да бъде прекрасен.

Виждаше вече дома им в далечината, когато чу как баба ѝ я вика с пронизителен глас от верандата пред кухнята.

— Кристъл!...

Думата отекна навсякъде из околността, тя се разсмя и хукна към къщата; с развятата си коса изглеждаше като дългокрако хлапе.

— Кристъл!

Баба ѝ я очакваше на верандата.

Баба Минерва бе облечена с черната рокля, която носеше, когато трябваше да свърши някаква сериозна работа в кухнята. Върху нея бе

препасала чиста бяла престилка. Тя нацупи устни като видя как Кристъл подскача към нея с прилепналата върху мокрото ѝ тяло бяла, памучна нощница. Детето бе напълно безхитростно, в него нямаше нищо измамно, само — изумителната му природна красота, която то не осъзнаваше. В собственото си съзнание то си се възприемаше като дете, бе на светлинни години от бремето на една истинска жена.

— Кристъл! Погледни се на какво приличаш! Цялата прозираш под тази нощница! Вече не си дете! Ами ако те види някой мъж?

— Събота е, бабо... няма никой — ухили се широко на сбръчканото от годините лице на баба си. В усмивката ѝ нямаше и следа от притеснение или разкаяние.

— Засрами се, вече трябваше да си вкъщи и да се приготвяш за венчавката на сестра си — замърмори неодобрително бабата, докато изтриваше ръце в престилката си. — Да тичаш като някоя дивачка при изгрев-слънце! Има работа за свършване, Кристъл Уайът. Хайде, влизай и иди да видиш с какво можеш да помогнеш на майка си.

Кристъл се усмихна, прекоси тичешком широката веранда и прекрачи през прозореца на спалнята си, докато баба ѝ затръшна леката врата и се върна да помогне на дъщеря си в кухнята.

Кристъл се спря за миг в стаята си, тананикаше си, докато сваляше нощницата, която хвърли на мокра купчинка в ъгъла, и погледна роклята, която щеше да носи на сватбата на Беки. Беше обикновена, бяла, памучна рокля с буфан ръкави и дантелена якичка. Майка ѝ я е ушила възможно най-простичка, без набори и финтифлюшки, които да подсилват и без това поразителната ѝ хубост. Изглеждаше на детска рокличка, но Кристъл нямаше нищо против това. Можеше сетне да я носи и по време на църковните служби. От Напа бяха купили бели лачени обувки, а баща ѝ бе ѝ донесъл чифт найлонови чорапи от Сан Франциско. Баба ѝ помърмори неодобрително и за тези две неща, а майка ѝ каза, че била твърде малка за тях.

— Тя е още дете, Тад — Оливия винаги се дразнеше, когато той глезеше по-малката им дъщеря. Винаги ѝ носеше от Напа или от Сан Франциско различни лакомства или разни глупави дрешки.

— Така ще се почувства по-важна...

Кристъл бе детето, което боготвореше още от рождението му. Винаги, когато я видеше, нещо в душата му трепваше. Като бебе бе

имала ореол от платинена коса и очички, които гледаха право в неговите, сякаш имаше да му каже нещо специално — само на него и на никой друг. Беше бебе, което се бе родило с мечтание в погледа, притежаваше някаква магнетична сила, която караше хората да се спират и да я погледнат. Винаги се взираха в Кристъл. Тя привличаше хората, освен с красотата си и с нещо друго, вътрешно. Не приличаше на никого в семейството, беше неповторима, беше музика за душата на баща си.

Той сам бе избрал името ѝ, още когато я видя за пръв път, свита на кравай в ръцете на Оливия, само минути след като се бе родила. Сияеща и съвършена. *Кристъл*.

Името отиваше на съвършенството ѝ, на тези блестящи и ясни очи и на меката, платинена коса. Дори и децата, с които играеше като малка, знаеха, че по някакъв необясним начин тя бе по-специална, по-различна от тях. Беше по-свободна, по-умна и по-щастлива от останалите, никога не се водеше изцяло от правилата и ограниченията, създадени от други, като например нервната ѝ, вечно оплакваща се майка или от далеч по-некрасивата ѝ по-голяма сестра, или пък от брат ѝ, който я дразнеше безмилостно, или дори от строгата баба, която дойде да живее при тях, когато Кристъл бе седемгодишна и когато дядо Ходжис почина в Аризона.

Изглежда само баща ѝ я разбираше, само той съзнаваше колко забележителна бе тя, като рядка птица, която човек от време на време трябва да пуска на свобода, за да се зарее високо над обикновеното и земното. Създание, предадено в ръцете му от самия Бог и заради нея той винаги нарушаваше правилата, носеше ѝ малки подаръци, правеше и изключения, за всеобщо раздражение на останалите.

— Кристъл!

Това бе острият глас на майка ѝ зад вратата на стаята, която тя бе споделяла с Беки почти петнайсет години.

Нямаше време да отговори — вратата се отвори и в рамката ѝ застана Оливия Уайът, която изгледа свирепо дъщеря си, нервна и раздражена.

— Защо стоиш такава?

Беше гола и красива, а на Оливия ѝ бе неприятно да я гледа. Не искаше да мисли за нея по този начин — вече навлизаща в женствеността си, а все с тези невинни очи на дете.

Тя погледна майка си, която бе облечена в синята копринена рокля, която щеше да носи на сватбата на Беки. Беше препасала чиста, бяла престилка, досущ като баба Минерва.

— Прикрий се! Баща ти и брат ти станаха.

Тя погледна строго Кристъл и затвори вратата зад себе си, сякаш двамината бяха пред прага ѝ и очакваха да видят голото, младо тяло на Кристъл. В интерес на истината, баща ѝ само би се възхитил, удивен да види, че тя бе по-близо до истинска жена, отколкото си бе мислил, а Джарид, както винаги, щеше да е безразличен към изумителната красота на сестра си.

— О, мамо... — знаеше колко би се ядосала майка ѝ, ако я бе видяла изправена гола наред потока само преди броени минути. — Те няма да влязат тук...

Усмихна се невинно и сви рамене, а Оливия я загълча.

— Не знаеш ли, че има работа за вършене? Трябва да се помогне на сестра ти да се облече. Баба има нужда от помощ при разрязването на пуйката и на шунката. Никога ли няма да се захванеш да помогнеш, Кристъл Уайът?

И двете знаеха, че помага, но рядко на жените в къщата, а почти винаги — на баща си. Предпочиташе да кара трактора с него, да му помага да завърнат добитъка, когато не му достигаха хора. Работеше безспирно по време на жестоките дъждовни бури, за да приберат заблудилите се телета, и винаги проявяваше дарбата да бъде нежна с животните. Само че това не означаваше нищо за майка ѝ.

— Облечи се — повтори тя и като погледна чистата, бяла рокля, която бе окачена на вратата на гардероба, добави: — Но си сложи синята рокля, докато не тръгнем за църква. Иначе ще си изцапаш новата рокля, докато помагаш на баба.

Под погледа на майка си Кристъл навлече белъто си и нахлузи старата си памучна рокля през глава. В един миг тя отново заприлича на дете, но женствеността ѝ вече бе тъй явна, че не можеше да се скрие дори от избелялата рокля.

Още не бе я закопчала, когато вратата се отвори с трясък и Беки нахлу в стаята; бърчейки нервно, тя се оплакваше на майка си.

Имаше кестенява коса като Оливия и раздалечени кафяви очи. Лицето ѝ притежаваше някаква простодушна симпатичност, бе висока и стройна, подобно на Кристъл, ала чертите ѝ не бяха нещо особено,

докато гласът ѝ бе пронизителен и приличаше на измъчен вой. Тя съобщи на Оливия, че Джарид бил измокрил всичките пешкири в единствената баня на ранчото.

— Дори не мога да си изсуша косата както трябва. Всеки ден прави така, мамо! Знам, че го прави нарочно!

Кристъл я наблюдаваше безмълвна, сякаш се срещаха за пръв път. Макар да бяха живели заедно почти петнайсет години, двете момичета бяха по-скоро непознати, отколкото сестри.

Ребека бе скроена по мерките на майка си, имаше нейната кестенява коса и кафяви очи, нейната нервност и склонността ѝ да се оплаква непрестанно. Щеше да се жени за момчето, в което се бе влюбила, когато бе на възрастта на Кристъл, беше го чакала да се върне през цялата война. И сега, почти година, след като той се бе върнал у дома от Япония, тя щеше да се венчае за него. Осемнайсетгодишна, тя бе още девствена.

— Мразя го, мамо! Мразя го!

Имаше предвид брат си. Дългата ѝ кестенява коса висеше мокра по раменете и гърба ѝ, по лицето ѝ се стичаха сълзи, гледаше ядно майка си и Кристъл и ругаеше Джарид.

— Е, от утре вече няма да се налага да живееш с него — усмихна се майка ѝ.

Предишния ден те бяха разговаряли надълго, докато се разхождаха бавно покрай хамбара, и Оливия ѝ бе обяснила какво ще очаква Том от първата им брачна нощ в Мендосино. Беки вече бе чувала за това от приятелките си, някои от които се бяха омъжили броени месеци след завръщането на любимите си от Пасифика. Но Том бе пожелал първо да си намери работа, а бащата на Беки настояваше тя да завърши гимназия. Бе го сторила преди пет седмици и ето че в този ясен, слънчев ден в края на юли мечтите ѝ щяха да се изпълнят. Щеше да стане мисис Томас Паркър. Звучеше ѝ съвсем по възрастному, но и до известна степен плашещо.

Тайно в себе си Кристъл се чудеше защо Беки се омъжваше за това момче. С Том Беки никога не би излязла някъде по-далеч от Буунвил. Животът ѝ щеше да започне и да завърши тъкмо тук, в ранчото, в което бяха израсли. Тя също обичаше ранчото, много повече от останалите, искаше един ден да се установи тук, но след като пообиколи света. Мечтаеше за други градове, за други неща, за други

хора, а не само за тези, сред които бе израсла. Искаше ѝ се да види поне малко повече свят от това парче земя, обградено от планината Маякама. По стените на стаята ѝ висяха фотографии на кинозвезди — Грета Гарбо и Бети Грейбъл, Вивиан Лий и Кларк Гейбъл. Имаше снимки на Холивуд, на Сан Франциско и Ню Йорк, а веднъж баща ѝ бе показал картичка от Париж. Понякога си мечтаеше да отиде в Холивуд и да стане звезда. Мечтаеше да посети музикални театри, същите онези, за които си шушукаше с баща си. Знаеше, че това бяха само мечти, но ѝ бе хубаво да си мисли за тях. А и с цялото си сърце разбираше, че иска много повече от един живот, обвързан с човек като Том Паркър.

Баща им му бе предложил да работи в ранчото, защото той не можа да си намери друга работа. Беше напуснал гимназията, за да се запише доброволец след Пърл Харбър^[1]. Беки го бе чакала търпеливо, пишеше му всяка седмица, очаквайки отговор понякога по цял месец. Като се върна, изглеждаше много възмъжал, бе преизпълнен с истории за войнишки приключения. На двайсет и една години той бе вече мъж, поне Беки смяташе така. И ето, година след това, той щеше да бъде съпругът ѝ.

— Защо не си облечена? — най-неочаквано Беки се обърна към сестра си, която стоеше боса със синята си памучна рокля, която майка ѝ бе казала да облече. — Досега трябваше да си готова! — бе още седем и половина сутринта и нямаше да тръгнат за църквата преди десет и половина.

— Мама иска да помогна на баба в кухнята — тя изрече тези думи с тих глас, пълна противоположност на тона на Оливия и Беки. Бе глас, в който човек можеше да долови силната чувственост на нейното пеене. Песните бяха невинни, но гласът, който ги пееше, бе изпълнен с някаква инстинктивна страст.

Беки хвърли мокрия пешкир на леглото, което двете споделяха. Беше още неоправено, защото Кристъл бе изтичала на полето да посрещне изгрева.

— Как мога да се обличам тук, в тази бъркотия?

— Кристъл, оправи леглото — нареди Оливия със строг тон и отиде при Беки да ѝ помогне да разреши косата си. Тя сама бе направила воала, който Беки щеше да носи — с малка коронка от бял

сатен, обшита с малки, бели перли и цели метри корав, бял тюл, който бе купила в Санта Роса.

Кристъл оправи чаршафите и изпъна тежкия юрган, който баба им им бе ушила преди години. Оливия бе купила нов като сватбен подарък за Беки. Той вече бе отнесен до малката къщурка, която щеше да бъде домът им в ранчото. Баща им бе решил да живеят там, докато Том и Беки можеха да си позволят да си построят свой собствен дом. На Оливия ѝ се нравеше това, че Беки щеше да е наблизо, а Том бе улеснен да не търси къща под наем, която и без това не можеше още да си позволи. На Кристъл дори ѝ се струваше, че Беки изобщо нямаше да замине никъде. Щеше да живее на по-малко от половин миля разстояние, край черния път, по който тя често минаваше заедно с баща си на трактора му.

Оливия внимателно разчесваше косата на Беки и двете си говореха за Клиф Джонсън и за жена му — францужойка. Беше я довел — булка от войната — и Беки спори дълго и сериозно с майка си дали да ги покани на сватбата си.

— Тя не е чак толкова лоша — отстъпи за пръв път тази година Оливия.

Кристъл ги гледаше безмълвна. Винаги се чувстваше някак си чужда към тях. А и те винаги я пренебрегваха при разговорите си. Зачуди се дали сега, след като Беки заминеше, майка ѝ щеше да ѝ обръща повече внимание, да изслушва онова, което искаше да ѝ каже или Оливия щеше да прекарва цялото си свободно време в къщурката на Беки.

— Тя ти подари страшно красива дантела, казва, че е от баба ѝ във Франция. Можеш някой ден да си ушиеш нещо красиво.

Това бяха първите добри думи, казани за Мирей, откакто тя бе пристигнала тук миналата година. Не бе красива, но бе приятелски настроена, опитваше се отчаяно да се приспособи, да се впише в начина им на живот, въпреки първоначалната съпротива на всички приятели и съседи на Клиф. Имаше сума момичета за момчетата от фронта, нямаше нужда да се мъкнат чужденки.

Но тя поне бе бяла. Не като момичето, което Бойд Уебстър доведе от Япония. Това бе позор, който семейството му никога нямаше да преживее. Никога.

Беки се бе борила отчаяно срещу Том да не кани Бойд и жена му на сватбата им. Бе крещяла, бе плакала, бе бесняла, дори го бе умолявала. Но Том държеше на това, че Бойд му е най-добрият приятел, че бяха изкарали четиригодишна война рамо до рамо и, въпреки че бе направил глупостта да се ожени за онова момиче, той нямаше да го пренебрегне за сватбата си. Дори покани Бойд да бъде неговият свидетел, което още повече вбеси Беки. Но в крайна сметка трябваше да отстъпи. Том Паркър бе по-упорит дори от нея.

Нямаше да е лесно с присъствието на Хироко, човек не можеше да пренебрегне това как изглеждаше тя с дръпнатите си очички и блестящата си черна коса. Само като я видеха, хората се сещаха за момчетата, загинали в Пасифика. Направо си беше позорно, така си бе. Том също не я харесваше, но Бойд бе неговият *другар*, приятелят му и той му бе верен.

А и самият Бойд бе платил цената за постъпката си. Когато се върна у дома с нея, никой не искаше да му даде работа, всяка врата в града се затръшваше пред лицата им. Най-накрая старият мистър Питърсън се смили и му даде работа в бензиностанцията си, което не бе никак добре, защото Бойд бе далеч по-умен, отколкото го изискваше тази професия.

Преди войната бе възнамерявал да постъпи в колеж, но сега вече нямаше никаква надежда за това. Трябваше да работи, за да издържа себе си и Хироко. Всички смятаха, че в крайна сметка те ще се обезкуражат и ще се преместят. Поне се надяваха да го сторят. Но Бойд по свой начин си бе влюбен в долината, досущ като Тад и Кристъл.

Кристъл бе очарована от малката японка още щом тя пристигна. Благородните и деликатни маниери на Хироко, колебливата ѝ реч, огромната ѝ учтивост и внимателният ѝ английски привличаха Кристъл като с магнит. Но Оливия не ѝ разрешаваше да говори с нея, дори баща ѝ смяташе, че щеше да е най-добре да стои настрана от двамата. Понякога бе по-добре да оставиш някои хора на мира — в онези дни Уебстърви бяха сред тях.

— Защо си застанала там и си се вторачила в сестра си? — Оливия видя, че Кристъл ги наблюдава и изведнъж се усети, че тя бе при тях. — Казах ти преди половин час да отидеш да помогнеш на баба си в кухнята.

Без да отвърне нищо, босоногата Кристъл излезе безшумно от стаята и остави Беки да бърбори за венчавката.

Като влезе в кухнята, видя, че бяха дошли да помогнат три жени от съседните ферми и ранча. Сватбата на Беки щеше да е събитието на годината, а бе и първата това лято. Приятели и съседи щяха да надойдат от десетки мили разстояние. Очакваха двеста гости и жените работеха енергично, за да довършат всичко около огромния обяд, който щеше да бъде сервиран след църковната служба.

— Къде беше, момиче? — сопна ѝ се баба ѝ и посочи веднага към големия бут шунка. Колеха свои прасета и сами я приготвиха. Всичко, което щяха да сервират, бе домашно приготвено, отгледано в ранчото, дори и виното, което баща ѝ щеше да разлее.

Без да изрече и думица, Кристъл се хвана на работа, а след минута усети как някой я шляпна силно по дупето.

— Хубава рокличка, сестро. От Сан Франциско ли ти я донесе тате?

Естествено това бе Джарид — гледаше я насмешливо от горе на долу, бе неимоверно висок. Шестнайсетгодишен, той бе винаги готов да се закача и да измъчва. Носеше нови панталони, които вече му бяха малко къси, и бяла риза, която баба бе гладила и колосвала дотам, че можеше да седи изправена и сама. Беше обаче още бос, носеше обувките си в ръка, а новото му сако и вратовръзката му бяха преметнати небрежно през рамо.

С Беки се бяха дразнили и били като куче и котка с години, но през последната година обект на вниманието му бе станала Кристъл. Той си взе резен сочна шунка, а Кристъл го перна през пръстите.

— Ще ти ги отрежа, ако посегнеш — размаха ножа си заплашително тя.

Непрестанно ѝ досаждаше. Умираще си да я дразни, да я разиграва и да я ядосва. Неведнъж я притискаше дотам, че тя аха да замахне да го удари, но той ловко избягваше удара ѝ и сетне я дърпаше немилостиво за ухото заради опита ѝ за нападение.

— Разкарай се от мен... върви да досаждаш другиму, Джар. Защо не се хванеш и ти да помогнеш?

— Имам си по-важни занимания. Трябва да помогна на татко да приготви виното.

— Аха... ясна работа... — изръмжа тя, беше го виждала да се напива с приятели, но по-скоро би умряла, отколкото да го издаде пред баща им. Дори и като се караха, помежду им съществуваше здрава връзка, за която нямаше нужда изобщо да говорят. — Гледай да оставиш малко и за гостите.

— А ти гледай да не дойдеш боса — той отново я плесна по дупето, тя остави ножа и посегна да го хване за ръката, но закъсня, той вече бързаше през вестибюла към стаята си, свирукайки с уста.

Спря за миг пред вратата на Беки и надникна вътре; когато вратата се отвори с трясък, тя бе само по сутиен и по бикини и нагласяше колана за жартиерите си.

— Здравсти, хлапе... Ау! — той изви като вълк, а Беки ужасена изписка.

— Разкарайте го отгук! — Тя го замери с четката си за коса, но той тръшна вратата точно преди да го улучи.

За удобното старо ранчо това бяха обичайни звуци и никой в кухнята не им обърна особено внимание. В кухнята влезе Тад Уайът, вече облечен с тъмносин костюм, готов за венчавката. Излъчваше солидност, топлота и кротко достойнство.

Семейството му бе имало някога пари, много пари, но бяха изгубили повечето от тях преди Голямата депресия^[2]. Трябваше да продадат хиляди акри земя, а той бе възродил ранчото и с пот на челото и с Оливия до себе си отново го бе превърнал в печелившо.

Преди да се ожени за нея, обаче, бе пообиколил доста свят. Понякога, по време на дългите им разходки, или когато седяха у дома, като валеше, или очакваха някоя крава да роди, той разказваше на Кристъл за онова време. С нея споделяше неща, които отдавна бяха погребани или почти забравени.

— Светът около нас е твърде голям, момиченце... има сума красиви градове... не са кой знае колко по-хубави от нашия... но въпреки всичко си заслужава да се видят...

Той ѝ разказваше за градове като Нови Орлеан и Ню Йорк, дори и за Англия. Щом Оливия го чуеше, тя го кореше, че пълнел главата на Кристъл с глупости.

Самата Оливия никога не бе пътувала по-далеч от Средния Запад, а дори и той ѝ се виждаше ужасно далеч. Двете ѝ по-големи

деца споделяха това й мнение. Долината им бе достатъчна, както и хората, които я населяваха.

Само Кристъл си мечтаеше за нещо повече и се чудеше дали някога щеше да успее да го види. Тя също обичаше долината, но в сърцето й имаше място и за нещо повече. Досуц като баща си страстно обичаше долината, но в същото време обичаше да мечтае и за далечни и непознати места.

— Как е моето момиче? — Тад влезе и гордо погледна помалката си дъщеря.

Дори и там, в кухнята, пълна с жени, облечена в старата си синя, памучна рокля, Кристъл подръпна някаква струна в душата му. Красотата й го караше да затаи дъх, не бе дори в състояние да го скрие. Добре поне, че това не бе денят на нейната венчавка. Знаеше, че не би могъл да го понесе. А и не би допуснал да се омъжи за мъж като Том Паркър. За Беки той бе подходящ. Беки нямаше такива мечти... в тайните небеса на душата й нямаше звезди... нямаше чудни видения. Искаше да има мъж, дечурлига, къщичка в ранчото, един обикновен мъж като Том, без амбиции и с малко мечти, и точно това получаваше.

— Здравей, тате — Кристъл го погледна право в очите, нежно усмихната. И без думи голямата им любов говореше много.

— Мама пригответи ли ти някоя хубава рокля за днес? — Той я бе накарал, винаги го бе искал. Усмихна се, като си спомни чорапите, които й бе подарил за сватбата, нищо, че Оливия ги бе намерила за неуместни.

Кристъл кимна. Роклята бе достатъчно хубава. Е, не бе като онези, които човек вижда по филмите. Просто хубава, бяла рокля. Найлоновите чорапи щяха да са най-ефектната част от премяната й, невидими, безукорни и вълнуващи.

Ала Тад знаеше, че каквото и да облечеше, тя щеше да изглежда красива.

— Къде е мама? — той огледа кухнята, но видя само тъща си, трите приятелки на жена си и Кристъл.

— Помага на Беки да се облече.

— Вече? Че тя ще се омачка преди още да сме отишли в църквата — те си размениха усмивки; денят ставаше все по-топъл, а в кухнята бе направо като в пещ. — Къде е Джарид? Търся го вече цял час.

Но независимо от казаното, той изглежда бе в добро настроение, не се ядосваше лесно. Бе проявявал безкрайно търпение към тях още като бяха деца.

— Каза, че щял да ти помогне за виното.

Когато погледите им отново се срещнаха, Кристъл се усмихна, предложи му резен шунка — нещо, заради което току-що се бе възмутила от брат си.

— По-скоро да ми помогне да се изпие — и двамата се засмяха, а той пое през вестибюла към спалнята на Джарид.

Страстта на Джарид бяха колите, а не ранчото и баща му го знаеше. Единственият човек, който наистина обичаше ранчото, който го разбираше, който обичаше земята като самия него, бе Кристъл. Подмина спалнята, където Беки се обличаше с помощта на майка си, и почука на вратата на сина си.

— Ела и ми помогни да преместим масите, синко. Има още работа за вършене навън.

Бяха подредили дълги маси с бели ленени покривки, останали от сватбата на майка му преди половин век. Гостите щяха да се нахранят под сенките на огромните дървета, които обрамчваха къщата на ранчото.

Тад Уайът надникна в стаята на Джарид и го видя да лежи и да разглежда списание, пълно със снимки на жени.

— Мога ли да те обезпокоя за малко и да ми удариш едно рамо, синко?

Джарид скочи на крака, нервно се усмихна. Връзката му бе накриво, а косата му бе пригладена назад с помощта на подхранващия крем, който бе купил от Напа.

— Разбира се, тате. Съжалявам.

Внимателно, за да не разроши старателно приготвената му прическа, Тад прегърна момчето през рамо със силната си ръка. Виждаше му се странно, че едно от децата му щеше да се жени толкова скоро. В ума му те си бяха още бебета... спомняше си как Джарид се мъчеше да проходи... как гонеше пилетата... как падна от трактора, когато бе на четири години... как го учеше да шофира, като бе седемгодишен... как ходеха заедно на лов, а той не бе по-висок от пушката...

А Беки, съвсем малко по-голяма от него, вече се омъжваше.

— Хубав ден за сватбата на сестра ти.

Той погледна небето и се усмихна на сина си, а сетне посочи на Джарид и на трима от работниците в ранчото къде да поставят масите.

Мина половин час, докато всичко бе подредено така, че да му хареса, после той се върна в кухнята да пийнат нещо студено с Джарид.

Кристъл вече я нямаше, нямаше и помен и от другите жени. Сега всички те бяха в стаята на Беки и Кристъл, възкликаваха за роклята, въздишаха и бършеха очи, като видяха Беки най-сетне в цялото ѝ великолепиe от дантели и газ. Красива булка беше, както и повечето момичета. Всички се тълпяха около нея, пожелаваха ѝ всичко най-добро, правеха завоалирани намеци за брачната нощ. Тя се изчерви силно и се обърна към Кристъл, която тъкмо навличаше в ъгъла обикновената си рокля.

Тази рокля не даваше повод за възклицания, но тъкмо поради абсолютната си простота само подчертаваше още повече красотата ѝ. Скъпоценните найлонови чорапи си бяха вече по местата, а белите лачени обувки без токове не увеличаваха и без това значителната ѝ височина. Тя си стоеше тихо в ъгъла — със снопа си руса коса и с малкото си венче от бели рози изглеждаше почти като ангел. За разлика от нея Беки бе сякаш прекалено навлечена, прекалено гримирана и *направена* и далеч по-малко поразителна. Кристъл сякаш бе застинала в онзи рядък момент между детството и женствеността, в нея нямаше нищо изкусно, нищо ъгловато или остро, присъстваше само неуволимата мекота на удивителната ѝ хубост.

— Е... Кристъл също е много красива — рече една от жените, сякаш ако човек използваше изтърканите думи, можеше някак си да наруши нейната ослепителност.

Но не, Кристъл си беше онази, която бе, и нищо не можеше да разруши излъчването ѝ, дори и обикновената рокля, с която бе облечена. Когато човек я погледнеше, забравяше всичко друго, освен грациозната ѝ походка и невероятното ѝ лице под ореола от невинни, бели цветя. Беки също носеше бели рози, но жените в стаята трябваше да се насилят, за да се обърнат и да заохкат и заохкат отново по нея. Нямаше две мнения. Красавицата бе Кристъл.

— Най-добре да тръгваме — рече накрая Оливия и поведе жените навън, където мъжът ѝ и Джарид вече ги очакваха. Щяха да

пътуват до църквата в отделни коли. На самата венчавка щяха да присъстват малко хора, приятелите щяха да дойдат на обяда след нея, само неколцина бяха поканените за църковната служба.

Тад гледаше как жените слизат по стъпалата на верандата — бърбеха, смееха се, кикотеха се като млади момичета. Това му навя спомена за собствената му венчавка.

Оливия бе красива в булчинската рокля на майка си, ала това бе толкова отдавна. Сега изглеждаше уморена и похабена, толкова различна. Животът им никак не бе бил лесен, особено тежко бе по време на Депресията, но всичко това бе вече минало. Ранчото вървеше добре, децата бяха почти израсли, чувстваха се сигурни и щастливи в малкия свят на усамотената долина.

Той затаи дъх, когато Беки застана на верандата — изглеждаше свенлива и горда, воалът закриваше лицето ѝ, букетът от рози трепереше в ръцете ѝ. Беше красива и той усети как в очите му припарват сълзи.

— Не е ли истинска картинка, Тад? — прошепна гордо Оливия, доволна от въздействието на голямата им дъщеря върху мъжа ѝ.

С години се бе опитвала да го накара да заобича Беки по-силно, но само Кристъл топлеше изцяло душата му... Кристъл... с нейните непредвидими реакции и с необременената ѝ с нищо грациозност, с която го следваше по петите. Но сега Беки най-сетне го бе постигнала.

— Много си красива, скъпа — той целуна нежно дъщеря си, почувства как воалът докосва устните му, сетне стисна ръката ѝ, докато и двамата се бореха със сълзите си.

Сетне този миг отлетя и те забързаха към колите, които щяха да ги отведат в църквата. А там тя щеше да стане мисис Томас Паркър.

За всички тях това бе голям ден, особено за Беки, но докато заобикаляше колата, за да седне зад волана, той изведнъж спря и усети пристъпа на същата болка, както когато я бе видял за първи път. Свенлива като кошута, в обикновената си бяла рокля, колеблива, скромна, с блеснала на слънцето коса, с очи с цвета на небето, Кристъл стоеше и го гледаше. Нямаше две мнения какво изпитваше той към нея, какво означаваше тя за него, какво бе била винаги за него. Тя също се спря за миг и двамата се усмигнаха един на друг. Винаги когато бе близо до него, се чувстваше силна, жизнена и обичана.

Той се усмихна на най-малкото си дете, то се мушна в колата, с която Джарид щеше да откара и баба им, и с бурен замах му хвърли една от розите си; с гърлен смях той посегна и я улови.

Това бе денят на Беки, нямаше нужда Оливия да му го напомня, но Кристъл си бе Кристъл. И тя бе всичко за него. Беше най-необикновената от необикновените.

Тя бе просто... Кристъл.

[1] Има се предвид нападението на Япония над американската военноморска база на 7 декември 1941 г. и влизането на САЩ във Втората световна война. — Б.пр. ↑

[2] Финансовата и икономическата криза през 1929-а и последвалите я години. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Церемонията бе обикновена, но симпатична — булката и младоженецът се заклеха във вярност в малката, бяла църква в Джимтаун. Беки бе хубава и горда в роклята, ушита от майка ѝ, а Том нервничеше и изглеждаше прекалено млад в новия си син костюм, който бе купил за венчавката. Кум им бе червенокосият и с лице, обсипано с лунички, Бойд Уебстър.

Тад ги гледаше от първата пейка в църквата и си мислеше за това колко млади бяха те, едва ли не още деца.

Кристъл бе единствената свидетелка на сестра си, тя седеше отстрани и свенливо поглеждаше към Бойд, опитваше се да не гледа с подчертан интерес към жена му, седнала на по-задните редове.

Хироко бе облечена в обикновена зелена копринена рокля, носеше наниз от перли и бе обута с черни лачени обувки. Искаше ѝ се да има колкото се може по-западн्याшки вид, макар Бойд да бе поискал да се облече с кимоно.

На тяхната сватба в Токио тя бе носила традиционното кимоно и изглеждаше като кукла с цветята в косите си, златната кама и портмонето си от брокат, пълно с монети, затъкнати в златистия ѝ колан. Ала всичко това вече бе забравено, сега близките и приятелите на Беки присъстваха на церемонията, след която тя щеше да стане жена на Том.

Той целуна булката под одобрителните възгласи на Джарид, докато Оливия бършеше сълзите си с дантелената кърпичка, която бе запазила от собствената си сватба.

Всичко премина много добре, сетне поседяха малко пред църквата да се насладят на Беки и да побъбрят с приятели и роднини. Кумът потупа Том по гърба, той му се усмихна широко, всички се ръкуваха и целуваха, радваха се на простичкото празненство. Джарид хвърли шепа ориз над хората, докато те се качваха в колите, за да поемат към ранчото Уайът, където ги чакаше грижливо подготвения с дни от Оливия, Минерва и съседките им обяд.

Веднага щом се върнаха у дома, Оливия нахлу в кухнята и заиздава нареждания на работниците в ранчото да изнасят подносите и таблетите към масите, подредени отвън. Жените на надничарите също бяха наети да помогнат за сервирането и почистването след обяда.

Масите, отрупани с храна, сякаш се простираха до хоризонта — по тях бяха подредени пуйки и петли, печено телешко, ребра и шунка, черен фасул и сладки картофи, зеленчуци и салати, желирани меса и яйца, сладкиши, бонбони и плодови кейкове, както и огромната, бяла, специална торта на сватбата, поставена на отделна маса. Храната изглеждаше толкова много, сякаш щеше да стигне да изхрани цяла армия.

Тад помогна на мъжете да отворят бутилките с вино, докато Том се бе ухилил на съпругата си, а Бойд свенливо се усмихваше до тях.

Бойд бе симпатично момче с открито сърце и нежни очи и винаги бе обичал семейство Уайът. Сестра му Джини бе съученичка на Беки, а самият той помнеше Джарид и Беки като бебета, макар да не бе кой знае колко по-голям от тях. Но на двайсет и две години, с четири години война зад гърба си, той се чувстваше като старец пред тях.

— Е, Том, направи го, а! Как се чувстваш като женен мъж? — Бойд Уебстър се ухили широко на приятеля си, докато Том го погледна с нескривано доволство.

За Том Паркър женитбата с момиче от семейство Уайът определено бе крачка напред. Той с нетърпение очакваше да заживее в ранчото, да получи своя дял от добрите му печалби, ако не направо, то поне — индиректно, чрез по-добрия начин на живот. Тад го бе обучавал с месеци, обясняваше му всичко за царевицата, за добитъка, за лозята. Орехите носеха най-малката печалба в ранчото, но дори и тяхното прибиране не бе лека работа. Когато им дойдеше времето, всички в ранчото удряха по една ръка и пръстите им почерняваха целите от събирането и обелването им. През първите няколко месеца обаче Том щеше да помага на тъст си в лозята.

— Тъй ами, бас лоя, че тъкмо това е работа за теб — закачи го един от приятелите на Том, подал глава иззад чиния, отрупана с резени шунка и парчета месо от пуйка. — На това му викаха дегустация на вина, нали така, Том?

Младоженецът се разсмя радостно, очите му вече светеха малко по-силно от обичайното.

Беки пък се кикотеше в средата на една групичка момичета, с които бе израсла. Повечето от тях също бяха вече омъжени. След като войната най-сетне свърши и момчетата се заприбираха у дома, тъкмо когато момичетата свършваха училище, само през миналата година в долината се вдигнаха десетина сватби, а някои от младите жени вече бяха и родили. И сега те се шегуваха с Беки тъкмо на тази тема.

— Няма да мине много време, Беки Уайът... само почакай и ще видиш... някой и друг месеци и хоп — вече чакаш бебето!

Момичетата се закикотиха отново.

Колите и пикапите продължаваха да прииждат, пристигаха съседите, облечени в празничните си дрехи, гълчаха дечурлигата да се държат прилично, да не късат дрешките си и да не тичат като луди около масите с приятелчетата си.

След час около дългите маси, отрупани с храна, вече се тълпяха двеста гости, дошли да изразят благопожеланията си, както и поне стотина деца — по-малките се държаха близо до полите на майките си, страхуваха се да шарят надалеч, бебета ги държаха на ръце, а неколцина малчугани бяха кацнали върху раменете на бащите си, докато съвсем близо до масите огромна тълпа хлапета играеше гоненица, очевидно забравили моментално напътствията на родителите си.

Момчетата се преследваха около дърветата, неколцина от по-храбрите се катереха по тях, а момичетата стояха на големи групи, бърбреха си и се кикотеха, а някои се люлееха на люлките, които Тад бе направил преди години за собствените си деца. От време на време те за кратко се присъединяваха към по-възрастните, но като цяло всяка група бе доволна, че другата не ѝ обръща внимание, родителите — доволни, че децата са в безопасност и наоколо, а децата — доволни, че родителите им бяха прекалено заети със забавлението си, за да забелязват какви ги вършат отрочетата им.

Както винаги Кристъл бе в края на групата на по-малките, почти забравена, като изключим някой инцидентен поглед на възхита или завист. Момичетата винаги я гледаха с подозрение, докато в последно време момчетата бяха покорени от нея, макар и понякога да го изразяваха по странен начин: бутана се и се блъскаха, дори я подръпваха за дългата, руса коса, преструваха се, че ще се боксираат с нея, или я блъскаха прекалено силно, с други думи правеха всичко, за

да привлекат вниманието ѝ по чисто физически способ, без изобщо да я заговорят. А момчетата се стремяха изобщо да не разговарят с нея. Нейната красота бе прекалено голяма заплаха за тях.

Тя стоеше настрана от тях и не разбираше защо бе така. Но това бе цената, която трябваше за заплати за хубостта си. Приемаше техния начин на поведение като нещо нормално, без още да е разбрала причините за него. Понякога, когато момчетата се блъскаха и тя се усещаше достатъчно храбра, им отвърщаше — блъскаше и тя, удряше и дори ги препъваше, когато вече ѝ досадяха. Това бяха единствените ѝ взаимоотношения с тях. През всичкото останало време те не ѝ обръщаха внимание. Познаваше ги всички откак бяха родени, но в последно време сякаш се бе превърнала за тях в непозната. Децата, досущ като възрастните, усещаха колко изумително бе красива. Но никое от тях не знаеше как да постъпи в подобен случай. Бяха обикновен народ и само им се струваше, че през последните няколко години тя бе станала някак си по-различна от тях.

Особено силно бяха поразени от това какво се бе случило с Кристъл момчетата, които се връщаха у дома след четири години война. И десетгодишна си бе била хубавко момиченце, но нищо не предвещаваше пълната сила на красотата ѝ, която бе дошла с превръщането ѝ в жена. Част от нейното очарование се криеше и в това, че тя още не разбираше какъв ефект има красотата ѝ върху мъжете, все още бе търпелива и добродушна, каквато си бе и като момиченце. Ако нещо се бе променило, то бе това, че бе станала по-свенлива, защото усещаше, че създаваше у околните някакво по-различно впечатление, макар и да не разбираше защо. Само брат ѝ се отнасяше с нея, както и преди, с грубовати милувки.

Неведението ѝ за красотата ѝ обаче правеше невинността ѝ да изглежда още по-чувствена, факт, който баща ѝ много добре съзнаваше, затова от две години насам ѝ бе казал да не се върти много около надничарите в ранчото. Той прекрасно знаеше какво си мислеха те и защо и не искаше Кристъл да направи нещо неразумно и да ги провокира. Лекотата, с която безшумно се движеше около тях, бе много по възбуждаща, отколкото ако бе тръгнала чисто гола.

Ала сега Тад не се тревожеше за нея, говореха си с приятелите за политика, за спорт, за местните клюки, за цените на гроздето. За всички този ден бе радостен; приятелите и съседите си хапваха,

пийваха и бърбреха, децата играеха наоколо, а Кристъл само ги наблюдаваше.

Хироко също стоеше малко настрана, под сянката на едно дърво, тиха и самотна, погледът ѝ не изпускаше мъжа ѝ. Бойд говореше с Том, заобиколен от група приятели, спомняха си за войната. Още им бе трудно да повярват, че тя бе свършила преди година. Сега им се струваше, че бяха минали стотици години от нея, с ужасите и вълненията, с приятелствата, които бе създавала, със загубите, които бяха понесли. Само Хироко стоеше сега там като живо припомняне за това къде са били.

Гледаха я с открита неприязън, никоя от жените не се приближи до нея. Дори и зълва ѝ Джини Уебстър внимателно я отбягваше.

Джини бе облечена в плътно прилепнала розова рокля, с дълбоко изрязано върху пълната ѝ гръд деколте, която силно подчертаваше добре оформения ѝ задник, с елече в същия тон, но с малки бели точки. Тя се смееше най-силно от всички, флиртуваше с всичките приятели на Бойд, досущ както преди години, когато Бойд ги водеше у дома от училище, а тя се опитваше да отмъкне приятелчетата на брат си. Нейните маниери обаче бяха коренно различни от тези на Кристъл. Тя бе неприкрито секси с яркочервената си коса, плътно прилепналата рокля и прекаления си грим. Хората говореха за нея от години, мъжете обичаха да я прегърнат през рамо и да надникнат хубавичко през деколтето към обилната ѝ гръд. Мнозина имаха добри спомени от нея. Откакто изпълни тринайсет години, Джини винаги бе била щедра на ласки към тях.

— Я да видим какво имаш там, Джини? — младоженецът пристъпи с рамо напред към нея, дъхът му намирисваше на нещо по-силно от виното, сервирано от Тад. Неколцина от мъжете пиеха уиски в хамбара и Том, както винаги, не се забави да се присъедини към тях. Той я изгледа с нескрит интерес, притисна я близо до себе си и мушна ръка под елечето ѝ. Тя държеше букета на Беки, ала той нямаше предвид цветята. Гледаше направо между гърдите ѝ.

— Ти ли улови букета? Познай кой ще бъде следващият по ред?

Той се засмя пресипнало, оголи хубавите си зъби и показа онази усмивка, която бе покорила сърцето на Беки преди години. Само че Джини знаеше още много неща за него, което за някои не бе никаква тайна.

— Казах ти, че много скоро ще се омъжа, Том Паркър — тя му се изкикоти, а той я придърпа още по-близо, а Бойд се изчерви и извърна поглед от сестра си и приятеля си. Тогава забеляза как мъничката му като фигурка от слонова кост жена ги гледаше отдалеч. И Бойд усети как го пронизва силна болка. Той рядко се отделяше от нея, но днес, в качеството му на кум на Том, не можеше да бъде толкова внимателен към нея, колкото би искал.

Като използва това, че Том и Джини се закачаха и се смееха, той се измъкна и отиде при жена си. Тя му се усмихна, като го видя да приближава и той усети как сърцето му трепва, както винаги, когато тя го погледнеше с нежния си поглед. Беше създавала уют далеч от дома, беше му посветила всеки свой миг, откакто се бяха върнали в долината. Сърцето му се късаше, като гледаше колко грубо се отнасяха хората с нея. Въпреки предупрежденията на приятелите си още в Япония, той не бе готов да посрещне злонравните им думи и трясъка на захлопнатите им врати. Неведнъж си бе мислил да се премести, ала тук бе домът му и той не искаше да избяга, независимо какво щяха да говорят или да му сторят. Тревожеше се само за Хироко. Жените бяха толкова нелюбезни с нея, а мъжете бяха дори по-лоши. Наричаха я *жълта* и *Джсан*^[1], дори и децата не говореха с нея, подучени от родителите си. Тук обстановката бе коренно различна от нежното и любвеобилно нейно семейство в Япония.

— Добре ли си? — усмихна ѝ се той, а тя склони глава и кимна, сетне свенливо вдигна очи по онзи свой маниер, който направо разтапяше сърцето му.

— Добре съм, Бойд-сан. Много приятно празненство. — Той се засмя на думите, които бе подбрала, ала тя изглежда се притесни, но сетне се засмя. — Не е ли?

— Да.

Наведе се и я целуна нежно, пет пари не даваше дали някой ги гледаше. Обичаше я, тя беше негова жена и онези, които не искаха да разберат това, можеха да вървят по дяволите. Червената му коса и луничките бяха в пълен контраст с лицето ѝ с цвят на слонова кост, с гарвановочерната ѝ коса, която тя носеше на малък кок на самия си тил. Всичко у нея бе просто, чисто и в чудесна хармония. Нейното семейство бе не по-малко шокирано от неговото, когато му съобщиха, че ще се женят. Баща ѝ ѝ бе забранил да се вижда с Бойд, но в крайна

сметка, покорен от любезността на Бойд и очевидната му влюбеност в момичето, пряко своята и на обляната ѝ в сълзи майка воля, двамата се бяха предали.

Хироко не им бе писала нищо за жестокото посрещане, което я чакаше в долината Алигзандър, беше им писала само за малката къщурка, в която живееха, за красивата природа, за любовта си към Бойд, писмата ѝ бяха простички и безгрижни. Когато пристигна, тя не знаеше нищо за лагерите, в които японците бяха интернирани по време на войната, нито пък очакваше яростта и презрението, с които я посрещна Калифорния.

— Хапна ли? — той се чувстваше гузен, осъзнал колко дълго я бе оставил сама, и затова изведнъж я заподозря, и то с основание, че не бе яла. Бе прекалено свенлива дори да се приближи до някоя от дългите маси, наобиколени от съседите им.

— Не съм много гладна, Бойд-сан. Топло е.

— Ей сега ще ти донеса нещо за хапване. — Тя полака-лека свикваше със западната кухня, макар че за двамата готвеше в японски стил, който той бе харесал много, докато бе в Япония, а и майка ѝ я бе научила грижливо на това. — Веднага се връщам.

Целуна я отново и забърза към масите, които все още бяха отрупани с храната, приготвена от Оливия и майка ѝ. Но когато тръгна обратно с чиния в ръка, спря — не можеше да повярва на очите си. Все още понесъл забавилия се обяд на Хироко, той се спусна към високия, тъмнокос мъж, който се ръкуваше с Том Паркър.

Отличаваше се от останалите гости с тъмносиния си блейзър и с белите си панталони, с яркочервената си връзка и с някакъв ореол, който витаеше около него и сякаш говореше за някакъв свят, далеч безгрижен от този на долината. Беше само с пет години по-възрастен от Бойд и сега изглеждаше съвсем различен, но те бяха близки приятели от времето на войната. Спенсър Хил бе командир и на него, и на Том, дори бе присъствал на сватбата на Бойд с Хироко в Киото.

Докато Бойд се приближаваше към него широко ухилен, Спенсър разтърсваше ръката на Том и му поднасяше поздравленията си. Изглеждаше загорял от слънцето и безгрижен, и тук се чувстваше така удобно, както и в униформата си в Япония. Беше човек, който би се чувствал добре навсякъде, сините му очи изглежда успяваха да огледат

цялата картина и в следващия миг той вече се усмихваше на Бойд Уебстър.

— Е, да ме вземат мътните... пак ли ти! Луничавото хлапе! Как е Хироко?

Бойд се трогна, че помнеше името ѝ, усмихна се и посочи към дърветата, където бе застанала тя.

— Добре е. Господи, толкова време мина, капитане... — Погледите им се срещнаха в един миг на спомена, на болката, която бяха споделяли, на страховете, ала имаше и нещо друго — *близостта* между тях, която никога нямаше да бъде същата. Близост, породена от страданието, от ужасите и възбудата, а и от победата. Но мигът на победата бе нищожен в сравнение с останалото, затова си спомняха годините преди нея. — Елате да я поздравите.

Спенсър се извини пред останалите от групичката, остави Том на другарите му, вече на градус и нетърпеливи да отидат до хамбара да пийнат още малко уиски.

— Как я караш? Чудех се дали ще бъдете тук. Или двамката вече сте се изместили в града?

Той смяташе, че щеше да им е по-лесно да живеят в някой град като Сан Франциско или Хонолулу, но Бойд бе твърдо решен да се върне у дома си в долината, за която толкова често говореше.

Очите на Хироко се изпълниха с изненада, поклони му се, когато той застана пред нея. Спенсър ѝ се усмихна — бе все така мъничка и деликатна, както и преди година, по време на собствената ѝ венчавка. Обаче в погледа ѝ вече имаше и нещо друго — помъдряване и тъга, които преди липсваха, затова на Спенсър не му бе трудно да предположи, че последната година за нея не бе била нито благосклонна, нито лесна.

— Много си красива, Хироко. Радвам се отново да ви видя и двамата.

Той нежно стисна ръката ѝ, тя се изчерви, не смееше да вдигне очи и да го погледне. Бойд ги гледаше отстрани.

Капитанът се бе държал толкова сваятно с тях, бе направил всичко да ги разкандърдиса да не се женят, но в крайна сметка бе застанал плътно зад Бойд, така, както бе постъпвал с всичките си войници, в битка или извън нея. Хората му знаеха, че винаги можеха да разчитат на него. Беше силен, умен и благ, безпощаден, когато го

подведяха, но това се случваше съвсем рядко. Имаше неколцина негови подчинени, които не искаха да следват примера, който той им даваше. Той се потруди здравата, биеше се рамо до рамо с тях, изглеждаше неуморим в борбата им да спечелят войната, а сега, колко странно... всичко бе свършило и ето ги отново заедно, на разстояние колкото половината земно кълбо, отново в безопасност, макар и нищо да не бе забравено.

— Мина много време, нали?

Погледът на Спенсър срещна очите на Бойд и в тях той също откри онова помъдряване и остаряване, което и двамата бяха виждали да се поражда от страданието през войната. И все пак, без униформата си капитанът изглеждаше много по-млад, отколкото последния път, когато се срещнаха — когато Бойд отплава от Япония за Сан Франциско.

— Не знаех, че ще сте тук днес — рече Бойд тихо, по-радостен, отколкото Спенсър можеше да предположи. Той бе първият човек, който бе говорил любезно с Хироко, откакто тя бе дошла през септември в Калифорния. — Том не ми каза.

— Навярно е бил прекалено зает да мисли за булката си — Спенсър се усмихна широко и на двамата. — Писах му и му съобщих, че ще се опитам да дойда, макар допреди няколко дни самият аз да не бях сигурен, че ще успея. Трябваше досега да съм се върнал в Ню Йорк. Ала изглежда никак не ми се тръгва от Калифорния.

Той се огледа наоколо, а Бойд подаде чинията на Хироко и я подкани да хапне, но нея я интересуваше повече приятелят им, отколкото храната, затова остави внимателно чинията на един пън до себе си.

— На почивка ли сте тук, сър? — в очите на Бойд се четяха обичта и уважението, които характеризираха взаимоотношенията им в Япония.

Спенсър поклати глава и се засмя свободно.

— Не, не съм. И, за Бога, Уебстър, името ми е Спенсър, или вече си го забравил?

Бойд Уебстър се изчерви силно, както винаги, дори и по време на най-разгорещена битка. Това му бе струвало сума прякори от страна на командира, затова сега двамата отново се разсмяха.

— Помислих си, че ще ме дадеш на военен съд, ако го произнеса.

Хироко се усмихна като ги гледаше — напомняха ѝ за далеч добри времена, далеч оттук, когато си бе у дома, а не нежелана чужденка.

— Ако щеш вярвай, връщам се отново в училище. Не можах да измисля с какво друго да се захвана след войната. Току-що завърших една година в правния факултет. — Всъщност бе взел почти две години в една и щеше да се дипломира в Станфордския университет през следващото лято.

— На изток ли? — Бойд си бе мислил, че човек като Спенсър би трябвало да учи в Йейл или Харвард. Знаеше, че разполага със средства, макар и да не знаеше с колко.

Спенсър никога не говореше за такива неща, но около него винаги витаеше ореолът на образованост и знатен произход, носеха се слухове, че бил издънка на уважавано семейство от източния бряг, макар самият той никога да не го бе споменавал. Всички знаеха, че бе ходил в колеж, беше и офицер, но останалото си бе загадка без особена стойност, когато се налага да пълзиш из минно поле.

А Спенсър, докато разтърсваше ръката му и гледаше младия си приятел, си мислеше колко далеч бе този свят от света, който той познаваше. Изглеждаше на светлинни години от модерния Сан Франциско. Беше една ниша на живота, за който той никога не бе и помислял — свят на ранча и ферми, на хора, които обработваха земята. Беше труден живот и това можеше да се прочете по лицето дори и на двайсет и двегодишния Бойд.

— Не, в Станфорд съм. Спрях тук на път за дома и веднага се влюбих в този район. Записах се още преди да се върна в Ню Йорк. Прецених, че ако чаках да го направя след това, никога нямаше да го сторя. Тук страшно ми харесва — невероятно бе, че Станфорд се намираще само на три часа път оттук, а изглеждаше така, сякаш бе в някоя друга страна. — Ще се върна наесен. Обещах на моите старци да си ида на източния бряг това лято. Прекарах с тях само няколко седмици след като се уволних и след това започнах да следвам. Вижда ми се малко шантаво на моята възраст, но доста момчета бяха позабавени от войната. Някои дори са и по-стари от мен. А ти, Бойд? Какви са ти намеренията?

Хироко безшумно бе приседнала и слушаше разговора им. Питаше се доколко Бойд щеше да му каже за трудностите им. Той

никога не се оплакваше, не и на нея, във всеки случай, а и тя знаеше, че напоследък едва ли имаше с кого друг да сподели. И двамата бяха много изненадани, когато Том го покани да кумува на сватбата му. Никой друг не ги бе канил изобщо, дори не приказваха с тях, понякога дори мистър Питърсън трябваше сам да налива бензин, защото хората отказваха Бойд да ги обслужи.

— Всичко е наред. Трудно бе да си намеря работа, нали всички се върнахме почти едновременно у дома...

Хироко го гледаше, но погледът ѝ не издаваше нищо, а Спенсър кимна.

— Радвам се.

Тревожил се бе за двамата, упрекуваше се неведнъж, че нямаше връзка с тях. Бе обичал Бойд много, когато той бе един от войниците му, и се безпокоеше много за брака му с Хироко. Радостно бе, че при тях нещата бяха потръгнали. Знаеше други, които не бяха се справили тъй добре, хора, отчуждени от семействата си заради военновременните булки, които бяха довели у дома, момчета, които се бяха отдали на алкохола, някои дори се бяха самоубили, изоставяйки доведените от тях жени в една безмилостна страна. Ала тези двамата изглеждаха добре, бяха все още заедно — и *това* бе нещо.

— Ходите ли понякога в Сан Франциско?

Бойд се усмихна и поклати глава. Животът им и без друго бе тежък, нямаше да имат пари и за бензин, но той не каза това на Спенсър. Беше млад и горд и знаеше, че ще успее.

— Трябва да ми дойдете някога на гости. Имам още една година преди да се дипломирам като юрист. Голяма работа, а?

И двамата се разсмяха, но Бойд не бе изненадан. Капитанът винаги бе имал ореола на преуспяващ човек дори и тогава, във войната, а и всички го харесваха — и войниците, и офицерите. Бойд предполагаше, че някой ден той щеше да стане важна клечка, а професията му на юрист бе само първото стъпало по стълбицата.

Спенсър ги огледа отново, а Бойд му се усмихна, когато погледите им се срещнаха.

— Що за човек е булката на Том? Вижда ми се хубаво момиче.

— Добро е. Приятелка е на сестра ми.

И двамата се разсмяха на тези думи. Спенсър бе чувал много за Джини Уебстър. Тя редовно пращаше на Бойд свои снимки по бански

костюм и го молеше да ѝ намери войници, с които да си кореспондира. Тогава бе тийнейджърка, със същата рижа коса като брат си, със същите лунички и с изумително тяло.

— Семейство Уайът са свестни хора. Том ще работи в ранчото с бащата на Беки.

За Бойд това бе като дар от Бога, но той се смути, като осъзна, че то бе далеч по-непривлекателно от това да учиш право в Станфорд. Но Спенсър изпитваше само уважение към тях и ги гледаше с възхищение. Ранчото изглеждаше уютно, чисто и преуспяващо, а гостите, които разговаряха под дърветата, бяха солидни и порядъчни хора.

— Тад Уайът е добър човек. Том извади голям късмет.

— Ти — също.

Спенсър изрече тези думи тихо, взрян в Хироко, а сетне и в Бойд с топлина и малко завист в погледа.

Не обичаше никого, нито пък него някой го обичаше така, както Хироко обичаше съпруга си. Той едва ли не им завиждаше, ала все пак не се бе разбързал да се обвърже. В живота му бе имало доста жени и си прекарваше добре. Беше на двацет и седем години и не бързаше да се задомиава. Имаше други неща, които трябваше да свърши преди това, като например да завърши право и да се завърне след това в Ню Йорк. Баща му бе съдия и му бе казал, че най-доброто нещо, което можел да направи, било да стане юрист. С дипломата на юрист и с връзките, които би установил в университет като Станфорд, пред него се очертаваха добри житейски перспективи. А приятната външност и способността му бързо да установява контакт с хората щяха да отворят много врати пред Спенсър Хил. Досега бе било така, животът му бе привлекателен — където и да отидеше, хората го харесваха. Беше открит и притежаваше собствено излъчване, а бе и дяволски умен. По време на войната в Пасифика интелигентността му бе спасявала неведнъж неговия и живота на хората му. Недостигът на опит той компенсирал с изобретателност и смелост.

Не би ли трябвало да се омешам с гостите?

Бойд се засмя.

— Разбира се. Ела, ще те запозная със сестра си.

— Най-сетне — подразни го Спенсър Хил. — Дали ще я позная, след като не е по бански костюм?

Но още докато крачеха към гостите на сватбата, той моментално я позна, не само по яркочервената коса, досущ като тази на Бойд, но и по налятото тяло в прилепналата розова рокля. Смеещото се момиче, доста подпийнало и все още стискащо букета на Беки, можеше да бъде само сестрата на Бойд — Джини. Бойд ги запозна и лицето на Джини веднага се изчерви, влезе в тон с розовата рокля, още докато Спенсър ѝ казваше колко смело бе воювал брат ѝ в Пасифика.

— Той изобщо не ми каза, че сте бил толкова хубав, капитане — тя се изкикоти и се притисна към него, ухаеше на евтин парфюм и на вино.

Бойд представи Спенсър и на баща им, ала по неодобрителния поглед на въззрастния мъж, който разтърси ръката на Спенсър, разбра, че отношенията със сина му бяха напрегнати; лесно можеше да се досети, че причината за това бе Хироко.

Спенсър постоя малко при тях, спомниха си с Том и Бойд това-онова от войната, а сетне ги остави и отиде да си налее чаша от домашното вино. Побъбри с неколцина от гостите, а сетне се усамоти под едно дърво, усетил, че покоят на селския живот събужда у него отдавна забравено чувство.

Животът му бе изпълнен с непрекъснато бързане из градищата, с учението му в Станфорд и твърде рядко му оставаше време да се усамоти някъде извън града. Сега все едно се връщаше назад във времето: гледаше насядалите под дърветата хора, облечени в бели, ленени дрехи, които леко се ветрееха под порива на тихия ветреца, и децата, които тичаха и подвикваха около тях. Ако затвореше очи, можеше да си помисли, че това бе във Франция, или в някой друг век — тези семейства и приятели, които си бъррят и се смеят, хълмовете, издигащи се зад тях.

Застанал замислен под огромното дърво, той усети, че някой го гледа. Обърна се и видя някакво красиво дете, което се бе взряло в него. Беше боса и по-висока от повечето жени на празненството, но той не изпита и нотка на съмнение, че бе все още дете. Дете с тялото на жена, с големи сини очи, чийто поглед сякаш проникваше до самата дълбина на душата му. Дългата грациозна ръка отмахна кичур бледоруса коса от лицето, което го порази с красотата си. Той остана неподвижен, погледите им се срещнаха, ала никой от двамата не проговори, той просто стоеше и я гледаше, не бе в състояние да

откъсне погледа си от нея. Никога не бе виждал по-красиво и по-простодушно момиче, искаше му се да я докосне — както си бе застанала там в простичката рокля, боса на тревата.

— Здравей — заговори я пръв той, а тя сякаш се боеше да му отвърне. Искеше да ѝ се усмихне, но сякаш беше парализиран от погледа ѝ, от тези очи с невероятен син цвят — цвета на лавандулата, който има лятното небе при изгрев-слънце. — Забавлява ли се добре днес? Беше най-глупавото нещо, което можеше да изрече, само че не можеше да ѝ каже колко бе хубава, макар да искаше да направи тъкмо това. Тя полекичка му се усмихна и закрачи предпазливо към него — досущ като млада кошута, която излиза от гората.

Беше любопитна да узнае кой бе той, можеше да прочете това в погледа ѝ и се боеше да не се изплаши, ако той приближеше повече. Щеше да я остави сама да наближи, искаше да ѝ подаде ръка и да я притегли по-близо.

— Приятел на Том ли сте?

Гласът ѝ бе дълбок и равен, копринен като бледорусата коса, която сякаш го подканяше да я докосне. Трябваше обаче да запази чувството си за мяра. Тя бе още дете, а той бе учуден от това, което изпитваше. В нея не прозираше откритата сексуалност на Джини Уебстър в тясната ѝ розова рокля, по-скоро притежаваше онази деликатна чувственост на благоуханно цвете, разцъфнало на някой див хълм.

— Бяхме заедно в армията, в Япония.

Тя кимна, сякаш това не я учуди никак. Знаеше, че не го бе виждала досега. А и изобщо не бе срещала някого, който да прилича на него. У този мъж имаше лустро и някакво прикрито съвършенство, което я омайваше. Всичко у него бе безукорно и скъпо — като се почне с чудесно скроения му блейзър и безупречно белите му панталони и се свърши с ярката копринена връзка и елегантните му ръце. Ала повече от всичко я омайваха очите му. Нещо в него я привличаше като с магнит.

— Познавате ли Бойд Уебстър? — тя отметна глава и косата ѝ се спусна свободно върху рамото ѝ. — И той беше заедно с Том в Япония.

Той кимна, прикован напълно от нея, питаше се коя ли бе, сякаш това имаше значение.

— Познавам ги и двамата — не й каза, че им бе командир. Това не бе важно. — А също и Хироко. Познаваш ли я?

Тя бавно поклати глава.

— Никой не бива да разговаря с нея.

Той кимна, беше му мъчно за тях, но не се изненада. Тъкмо от това се бе страхувал още като дойде и това поразително същество сега потвърди страховете му.

— Неприятно. Тя е добро момиче. Бях на сватбата им.

Трудно намираше думите, защото бе толкова млада и защото усещаше как целият бе изпълнен от копнеж като я гледаше; дори се почуди дали не полудява. Тя е дете, казваше си той, или най-малкото съвсем младо момиче. Не би могла да е на повече от четиринайсет-петнайсет години, ала въпреки това дъхът му секваше само като я погледнеше.

— От Сан Франциско ли сте? — би трябвало да е оттам. Хората от долината не изглеждаха като него, а и тя не можеше да си представи, че би могъл да е от някое още по-далечно място.

— Сега съм там. А всъщност съм от Ню Йорк. Но тук уча.

Той се усмихна, докато изричаше тези думи, а тя се засмя, смехът ѝ заромоли като планински поток; приближи се още малко. Другите деца играеха наблизко, изглежда тя не им липсваше.

— В какво училище? — очите ѝ бяха блестящи и живи и той почувства, че зад свяна в погледа ѝ се криеше палавост.

— По право.

— Сигурно е трудно.

— Така е. Но е интересно и ми харесва. А ти с какво се занимаваш? — въпросът бе глупав и той го знаеше. Какво друго би могла да прави на годините си, освен да ходи на училище и да играе с приятелите си в долината.

— Ходя на училище — тя откъсна дълъг стрък трева и се заигра с него.

— Харесва ли ти?

— Понякога.

— Е, това е нормално...

Той отново ѝ се усмихна и се почуди как ли се наричаше. Може би Сали, или Джейн, или Мери. Хората тук не носеха необичайни имена. Сетне, сякаш това би имало значение за нея, той се представи,

тя кимна, все още взряна в него с поглед, който излъчваше предпазлива омая.

— Аз съм Кристъл Уайът — името ѝ прилягаше чудесно.

— Роднина ли си на булката?

— Сестра ми е.

Той се почуди защо Том не бе изчакал да се ожени за нея, но хората тук май не осъзнаваха колко невероятно красива бе тя, макар това да бе трудно за вярване.

— Ранчото е много красиво. Сигурно е чудесно човек да живее тук.

Тя се усмихна, по-широко отколкото преди, сякаш гореше от нетърпение да сподели някаква тайна.

— Зад хълмовете е още по-красиво, там има река, която отгук не се вижда. Тате и аз понякога яздим заедно из планините. Там е много красиво. Вие яздите ли? — бе любопитна да узнае всичко за него, досущ както и той за нея.

— Не много добре. Но ми харесва да яздя. Може би ще дойда някой ден и ти и татко ти ще ме научите.

Тя кимна, комай предложението ѝ хареса, а сетне някой ѝ извика. Отначало не обърна внимание, после се обърна и съжали за това. Беше брат ѝ. Спенсър усети как сърцето му се свива. Най-сетне бяха забелязали отсъствието ѝ.

— Приятно ми бе да поговоря с вас.

Той знаеше, че след малко тя щеше да си тръгне и му се прииска да я докосне поне за миг. Страхуваше се, че повече няма да я види, искаше му се да накара времето да спре, за да се вреже този миг в паметта му, там, под дърветата... преди да е пораснала... преди да си замине... преди животът да я промени.

— Кристъл! — вече няколко гласа я викаха в хор. И тя не можеше да не им обърне внимание. Извика им, че ще отиде след минута.

— Наистина ли ще дойдете някой ден?

Май и тя чувстваше същото. И тя не искаше той да си отиде, никога не бе виждала по-хубав мъж, освен на снимките на кинозвездите, окачени в стаята ѝ. Само че той бе по-различен, беше истински. И не разговаряше с нея като с малко момиченце.

— Бих искал. Сега, след като знам, че Бойд е тук, бих могъл да дойда с колата да го видя — тя кимна в безмълвно одобрение. — Ще дойда да видя и Том... — гласът му затихна, искаше му се да каже *да видя и теб*, но знаеше, че не можеше да й го каже. Би го взела за побъркан, а той не искаше да я изплаши. Може би се дължеше на виното, помисли си, може би не бе чак толкова красива, колкото му се струваше, може би причината за това бе просто настроението, хубавият ден, оживлението от сватбата. Обаче в същото време знаеше, че бе нещо повече от това, тя бе нещо повече от всичко *това*.

Най-сетне тя го погледна за последен път и му се усмихна свенливо, махна с ръка и отиде при останалите. Той стоя и я гледа дълго-дълго, брат й й каза нещо и я дръпна за косата и в следващия миг тя вече го гонеше, закачаше го и се смееше, сякаш бе забравила, че изобщо се бяха срещнали. Но когато той се обърна и понечи да се върне при Бойд и Хироко, забеляза, че тя се бе извърнала и, спряла за миг, го гледаше, сякаш искаше да му каже нещо.

Преди да си тръгне я видя още веднъж — бе застанала на верандата и говореше с майка си, очевидно за нещо я гълчаха. Внесе един тежък поднос в кухнята и повече не излезе.

Минута по-късно той вече караше колата си, все още замислен за детето, с което се бе запознал. Беше като диво жребче, красиво, необяздено и свободно, едно дете с очи на жена. Тогава той се изсмя на себе си. Беше си същинска лудост. Предстоеше му да живее живот, тотално различен от този тук. Нямаше никаква причина бъде така увлечен по едно четиринайсетгодишно момиче в тучната пустиня на долината Алигзандър. Никаква причина, освен тази, че тя не бе просто кое да е момиче. Дори и името й му казваше, че бе по-различна. Кристъл. Повтаряше си го, докато караше, спомни си, обеща на Бойд и Хироко да им отиде на гости, след като мине лятото. Може би щеше... може би наистина щеше... странно, но той вече бе сигурен, че трябва да го направи.

И Кристъл, докато помагаше на майка си да приберат и последните подноси, се улови, че мисли за него, за хубавия непознат от Сан Франциско. Вече знаеше кой бе той. Чу Том да говори за него, за командира си в Япония.

Том бе много доволен, че той бе дошъл на сватбата, но имаше и много по-важни неща, за които да говори. Той и Беки отпътуваха под

дъжд от ориз на сватбеното си пътешествие към океана, в Мендосино. Щяха да прекарат там две седмици, сетне щяха да се върнат и да заживеят в къщурката в ранчото, да работят с баща им, да си народят деца.

На Кристъл всичко това ѝ се стори толкова досадно. Толкова обичайно и стандартно. В живота им нямаше нищо магическо, нищо рядко и необичайно, противно на хората, за които си мечтаеше тя или на кинозвездите, за които бе чела. Запита се дали и тя щеше да стане един ден такава, да се омъжи за едно от момчетата, които познаваше, някой от приятелите на Джарид, от момчетата, които все още ненавиждаше.

Изпита странно усещане при мисълта за това, чувстваше се разпъната на кръст от две възможности — познатия ѝ свят... и светът отвъд него, пълен с потайности и с хубави непознати като онзи, когото бе срещнала на сватбата на сестра си.

Когато приключиха с чиниите и с чистенето, вече бе минало полунощ. Всичко бе прибрано, а баба ѝ вече си бе легнала. В къщата цареше необичайна тишина.

Кристъл пожела лека нощ на родителите си, а баща ѝ я изпрати бавно до стаята ѝ, целуна я по бузата и я погледна нежно.

— Някой ден ще дойде и твоят ред... досущ както Беки.

Тя сви рамене, не бе очарована от тази възможност, а Джарид ѝ подсвирна, подминавайки я към своята стая. Баща ѝ отново се усмихна.

— Искаш ли да пояздим утре? Имам да свърша една работа и можеш да ми помогнеш — толкова се гордееше с нея, много повече, отколкото тя се досещаше.

Тя му се усмихна и кимна.

— Много бих искала, тате.

— Ще те събудя в пет. А сега отивай да поспиш. Той разроши косата ѝ, а тя бавно притвори вратата.

За пръв път щеше да спи *сама* в стаята, без сестра си; струваше ѝ се толкова спокойно. Най-сетне тук бяха изцяло нейни владения.

Тя си легна и с мисълта за Спенсър се унесе в сън.

А в хотелската си стая в Сан Франциско Спенсър Хил мислеше за Кристъл.

[1] Така американците кръщават японците през войната, от Japanese — японец, нещо като фрицовете — германци за руснаците. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Първото бебе на Том и Беки се роди десет месеца след сватбата им. Появи се на бял свят в къщичката им в ранчото, в присъствието на Минерва и Оливия, докато Том нервно крачеше в очакване по верандата на главната къща. Беше здраво момченце, кръстиха го Уйлям, на името на бащата на Том — Уйлям Хенри Паркър.

Беки се гордееше страхотно с него, Том — също. Това бе един светъл момент в иначе трудната година за семейство Уайът.

Реколтата бе много слаба след проливните дъждове, пневмония събори Тад и той изобщо не се възстанови напълно от нея. Когато бебето се роди, все още се чувстваше слаб, ала се опитваше да се преструва, че бе добре. Само Кристъл знаеше колко отчайващо уморен бе той. Вече язدهа на по-къси разстояния, а той изпитваше облекчение, когато се приберяха и си легнеше, понякога дори без да вечеря. Започна да усеща подобрение чак когато кръстиха бебето, в деня, когато Индия получи независимост и два дни преди шестнайсетия рожден ден на Кристъл.

Уйлям бе кръстен в същата църква, в която Том и Беки се венчаха една година по-рано; Оливия покани шейсет техни приятели на гощавка. Празненството не беше тъй разточително като сватбата, но си беше все пак празник. Джини Уебстър бе кръстницата, а Том бе помолил Бойд да бъде кръстник, което бе една твърде болезнена тема за семейство Уайът.

Хироко бе все така отбягвана, единствената ѝ приятелка бе Кристъл, но дори и тя не знаеше, че Хироко бе бременна. А местният лекар бе отказал да се грижи за нея. Неговият син бе загинал в Япония и той рязко ѝ бе казал, че няма да ѝ помогне детето ѝ да види белия свят. Наложил се Бойд да я заведе на лекар в Сан Франциско, но не можеше да си позволи да я води прекалено често.

Доктор Йошикава бе благ и любезен мъж. Бе роден в Сан Диего и бе живял през целия си живот в Сан Франциско, но въпреки това след нападението над Пърл Харбър бе интерниран, както и всички с

японски произход. Четири години се бе грижил за хората в лагера, опитвайки се да им помогне всячески при оскъдицата от лекарства. За него това бе време на разочарование и болка, ала си спечели уважението и предаността на хората, за които се бе грижил и с които бе живял.

Хироко бе научила за него от единствената японка, която познаваше в Сан Франциско, и го посети него, след като бе отритната от лекаря, за когото всички в долината имаха най-добро мнение. Доктор Йошикава я прегледа в присъствието на Бойд и ги увери, че всичко вървяло нормално. Ала той самият много добре знаеше колко трудно ѝ е в тази непозната страна с хора, които я ненавиждаха, само заради цвета на кожата ѝ, заради дръпнатите очи и факта, че бе родена в Киото.

— През март трябва вече да си имате едно хубаво и здраво бебе, мистър Уебстър — каза той на Бойд и се усмихна на Хироко.

Разговаря с нея на японски и Бойд видя как тя се успокои от думите на лекаря. Каза ѝ да почива всеки следобед, да се храни добре, препоръча ѝ диета от любимите ѝ японски гозби, което я накара да се разсмее.

Бойд тъкмо ѝ помагаше да сготви една от тях, когато Кристъл почука на вратата. Беше на следващия ден, след като бяха ходили на лекар в Сан Франциско. Още от сватбата на Беки тя се отбиваше от време на време, просто да им каже добър ден и да побъбрят за малко. Никой не знаеше, че ги посещава, а Бойд бе достатъчно разумен да не издава тайната.

— Хей, има ли някой вкъщи?

Беше завързала един от конете на баща си навън; влезе предпазливо, облечена в дънки, вдигнала косата си нагоре под каубойската шапка. Беше станала дори още по-хубава от предишната година, по-женствена, ала все още около нея витаеше ореолът на невинността. И все така не осъзнаваше красотата си, от което тя само още повече се увеличаваше. Носеше една от старите ризи на Тад; пусна шапката си на стола, избърса чело и гривата от платинено руса коса се спусна като водопад по раменете ѝ.

— Здравей, Кристъл — Бойд избърса ръцете си в кухненския пешкир, Хироко ѝ се усмихна и ѝ предложи да хапне от *сашимито*, което приготвяха.

— Обядвала ли си?

Бе събота и тя не бе на училище. Баща ѝ си почиваше и нямаше какво да прави този ден. Вече се бе отбила да види Беки и малкия Уили, както го наричаха всички. Беше дебеличко и здраво бебе, което постоянно се усмихваше.

— Какво е това? — очарована, Кристъл погледна суровата риба.

— Сашими — отвърна Хироко със свенлива усмивка. Русата коса и големите сини очи на Кристъл винаги я изумяваха. Ако можеше да се роди отново, ѝ се искате да изглежда точно като нея. Хироко си мечтаеше често да оперира очите си, за да добият *западен вид*, но не можеха да си го позволят, а и Бойд би я убил, само ако си го помислеше. Той я обичаше каквато си бе, с тези нейни деликатни, японски черти.

Хироко бе само с три години по-голяма от Кристъл, но излъчваше сериозност, която се задълбочи още повече от самотата ѝ в долината.

— Искаш ли да опиташ малко сашими, Кристъл-сан?

Английският ѝ се бе подобрил през последната година. Вечер четеше на глас на Бойд, стараше се много да усъвършенства произношението си. Кристъл ѝ бе донесла някои от своите учебници и Хироко бе залегнала прилежно над тях, а и усвояваше много бързо.

Кристъл приседна в малката кухничка с тях и предпазливо опита от суровата риба. Искаше ѝ се да опита от всичко, беше споделяла трапезата им много пъти, вкусувайки от деликатесите, които Хироко приготвяше със сръчните си ръце.

— Баща ти добре ли е? — попита тихо Хироко и Кристъл кимна, тревожно сбърчила чело.

— По-добре е. Зимата бе тежка за него. Отбих се да видя Беки днес — усмихна се тя на приятелката си, — бебето става страшно мило.

Тогава тя забеляза странното им споглеждане. Бойд погледна окуражително жена си, луничките му сякаш още по-силно изпъкнаха на бледото му лице. Беше съвсем различен от Кристъл с нейното бронзово от загара лице, русата ѝ коса и сините ѝ очи. Обаче той бе сляп за нейната красота. Погледът му следваше единствено Хироко.

— Кажй ѝ.

Той се усмихваше на жена си, искаше му се да споделят добрата новина с единствената си приятелка, още повече, че след като откриха доктор Йошикава, вече се бяха поуспокоили. Едва ли можеха да си позволят да имат дете, но и двамата страшно го желяеха. Бяха учудени, че бе минало толкова време, преди Хироко да забременее — повече от две години.

— Хайде... — подкани я Бойд. Кристъл чакаше, но Хироко се притесни. Кристъл бе твърде млада, за да се досети сама. Не мислеше много за бебета, затова ги гледаше в очакване с широко отворени очи, но Хироко не можеше да намери сили да го каже.

Най-накрая Бойд го стори вместо нея.

— През пролетта ще си имаме бебе.

Беше горд като го каза, а Хироко се извърна свенливо настрани. Не бе свикнала още с американските маниери, с тази негова откритост, когато съобщаваше на хората толкова интимни неща, ала въпреки всичко и тя бе толкова щастлива, колкото и той.

— Това е чудесно — усмихна се Кристъл. — Кога?

— Смятаме, че ще е през март — той се усмихна гордо на жена си, а Хироко сипа на Кристъл още сашими.

— Доста далеч е още, нали? — на Кристъл ѝ се виждаше цяла вечност. Очакването на бебето на Беки ѝ се бе сторило безкрайно. Тя се оплакваше непрестанно, охкаше непрекъснато колко ѝ било лошо, колко зле се чувствала. Най-накрая Кристъл просто не можеше да понася да е около нея. Дори на Джарид му писна, а Том излизаше вечер без нея, с приятелите си. Само Оливия ѝ съчувстваше. Двете жени се сближиха повече откогато и да било, но Кристъл нямаше нищо против това. Тя бе най-щастлива, когато бе заедно с баща си. А и гостуванията ѝ при Хироко ставаха все по-приятни и по-приятни.

Разговаряха за природата, за живота, обсъждаха най-различни идеи, но много рядко говореха за определени хора. Хироко нямаше приятели, за които да говори, освен семейството си в Япония, а напоследък тя рядко говореше за него. Бяха толкова далеч, че все едно ги бе изгубила. Само веднъж сподели, че много ѝ липсвали по-малките ѝ сестри. В отговор на това откровение Кристъл ѝ довери, че понякога си мечтаела да стане киноактриса. Хироко бе очарована от тази идея, смяташе, че момичето бе достатъчно красиво. Обаче Холивуд бе далеч,

твърде далеч от долината Алигзандър. Струваше им се толкова непостижим, сякаш бе на някоя друга планета.

И Хироко, и Бойд присъстваха на кръщенето на Уилям. Той енергично зарева, когато свещеникът поля главицата му с вода. Беше облечен с кръщелната роба, която бе носил бащата на баба Минерва. Докато излизаха от църквата, Хироко пребледня и Бойд я хвана нежно под ръка, задавайки ѝ въпрос само с поглед. Тя кимна.

Никога не се бе оплаквала, че е зле, но той разбра, че вече бе започнала да не се чувства добре. Все още готвеше ястията, обръщайки внимание и на най-малката подробност, но не ѝ се ядеше, просто побутваше яденето в чинията си. Няколко сутрини я чу как повръща.

Погледът на Кристъл срещна нейния преди Бойд да я отведе и двете жени се усмигнаха една на друга, без някой да ги забележи. Всички бяха прекалено заети да се възхищават на бебето.

В ранчото гощавката бе подредена, както и в деня на сватбата на Беки, ала този път им бе по-лесно, имаха по-малко гости. Жените се бяха отделили на малки групички и си говореха кой щял да се жени и коя щяла да ражда. Никой още не знаеше за Хироко, а и им бе далеч по-интересно да клюкарстват шепнешком за Джини Уебстър. Тя бе понадала доста, носеха се слухове, че спяла с Маршъл Флойд. Някой дори ги видял да излизат от един хотел в Напа.

— Бременна е, не ще и дума — обяви заговорнически Оливия, а Беки добави, че Джини едва не припаднала миналата седмица, по време на църковната служба.

— Смяташ ли, че ще се ожени за нея?

— Би могъл — рече една жена. — Само че ще е добре да го стори по-скоро, преди да е напълняла още повече.

Жените си говореха, мъжете ядяха и пиеха, наоколо играеха деца — беше почти същата картина като преди една година. Нищо не се бе променило две години след края на войната, освен че децата бяха попораснали.

И Кристъл вече бе изгубила детинската си външност.

Тялото ѝ бе изящно скулптирано, с дълги нозе и привличаше вече мъжките погледи. Роклите ѝ вече не скриваха женствеността ѝ както преди, а очите ѝ изглеждаха по-спокойни и по-мъдри. Щяла зима се бе тревожила за баща си. Джарид бе завършил гимназия през юни и

щеше да работи вече по цял ден с Том и с баща си. Тад бе искал да постъпи в колеж, но Джарид не пожела. Човъркаше автомобилите на ранчото и излизаше с кола с приятелите си. Имаше си вече и приятелка от Калистога.

— Вече си е направо младеж — рече с възхита на Оливия една от приятелките ѝ — и той ще бъде следващият, който ще се ожени, помни ми думата. Чувам, че се срещал с момичето на Томпсън.

Майка му само се усмихна гордо вместо отговор, но очите ѝ помрачняха като погледна Кристъл. Беше облечена в синя рокля, с цвета на очите ѝ, която баща ѝ бе донесъл от Сан Франциско.

— Много хубаво момиче... истинска красавица — рече другата жена, след като видя, че Оливия погледна към Кристъл. — Много скоро ще се наложи да я запираш в хамбара — подразни я тя, но Оливия не ѝ обърна внимание.

Все още не познаваше както трябва най-малкото си дете. Беше толкова различна от останалите момичета, особено от сестра си. За разлика от другите бе тиха и самотна. Мислеше по-задълбочено, но когато споделяше с нея, което бе рядко, майка ѝ се безпокоеше от мислите ѝ. Едно момиче не биваше да разсъждава за сериозни неща или да си мечтае за градовете, за които тя и Тад разговаряха. Вината бе изцяло негова, че ѝ пълнеше главата с тези неща. Негова бе вината и за това, че обичаше да тича на воля по хълмовете, да язди конете на баща си и да плува гола в рекичките, като някоя дивачка, а понякога и да изчезва с часове.

Не бе като другите момичета, като Беки или като майка си. Никога не бе била такава, а това ставаше все по-очевидно с израстването ѝ. Тя дори вече и не забелязваше момчетата. Беше най-щастлива, когато бе сама, или когато разговаряше с баща си с часове за ранчото, за книгите, които е прочела, за градовете, посетени от Тад, които и тя искаше да види.

Един ден Оливия дори ги чу да говорят за Холивуд. А той знаеше, че това бе лудост. Нямахше да бъде никак лесно да ѝ намерят съпруг, дори и при нейния външен вид. Външният вид не бе достатъчен. Беше просто прекалено различна, и ако не друго, той я открояваше още повече от останалите, принуждаваше жените да стават предпазливи, а мъжете — да я зяпат, но не и по начин, който ласкаеше Оливия.

За нея бе малко утешение фактът, че бе майка на най-красивото момиче в долината. Беше прекалено красива, прекалено свободна и много, много по-различна от другите.

Ето, дори и сега Кристъл пак бе сама, люлееше се силно на люлката, докато останалите се забавляваха настрани от нея. Тя изглежда дори не ги и забелязваше, сякаш не ги виждаше.

През последната година бе станала още по-усамотена, вместо да заприлича повече на другите. А дори и Джарид, зает със себе си, я бе оставил на мира. Забелязваха присъствието ѝ единствено когато я чуеха да пее, например по време на сутрешните неделни служения в църквата. Имаше такъв глас, че независимо дали човек я харесваше или не, той се принуждаваше да се спре и да се заслуша.

Тя витаеше високо над земята и си пееше, не даваше и пет пари какво си говореха хората, почти не забелязваше празненството. В един миг забеляза приближаващата кола и още щом го видя да слиза от нея, веднага го позна. Не беше го виждала цяла година, но можеше да го познае, където и да бе. Не беше го забравила, обаче рядко се осмеляваше да попита Бойд дали е получил писмо от Спенсър.

Ето че той бе дошъл на кръщенето. Тя замлъкна и остави люлката да забави хода си, докато го гледаше как се ръкува с баща ѝ и как сетне отива да намери Бойд и Хироко. Беше си все така хубав, както и преди година, дори и повече.

Не бе забравила Спенсър Хил дори и за минута, а сега, когато го видя, сърцето ѝ сякаш спря да бие.

Носеше летен костюм и сламена шапка. Тя си помисли, че бе още по-ослепителен, отколкото предишната година, видя го как се засмя, когато рече нещо на Хироко. Сетне бавно се огледа и я видя, седнала безмълвна на люлката. Дори и отдалеко той забеляза, че тя го гледаше, усещаше как погледът ѝ бе прикован в него и пое бавно към нея. Лицето му бе сериозно, очите му бяха тъмносини.

Спря близо до нея. Въздухът около тях бе сякаш зареден с някакво непонятно и за двама им електричество. Нещо, което и двамата бяха помнили цяла година, вече не можеше да им бъде отнето. Погледите им се срещнаха. Беше някаква страст, която не може да се опише, нито пък да се разбере. А в същото време и двамата знаеха, че не се познават.

— Здравей, Кристъл. Как си?

Той усети как ръцете му трепереха, докато ги мушваше в джобовете си и се облягаше на дървото, на което бе завързана люлката. Опитваше се гласът му да прозвучи спокойно, да не издаде онова, което чувстваше. Обаче не му бе лесно. Тя бе неподвижна, само го гледаше и в един миг сякаш всички други на празненството бяха изчезнали.

Наблизо растеше магнолиев храст и във въздуха се носеше неговото благоухание. И сякаш някъде надалеч — надалеч се чуваше биенето на барабан.

— Добре съм, мисля — и тя се опита тонът ѝ да бъде нормален, искаше да го попита защо не бе дошъл и преди, но не посмя.

Нито един от двамата не можеше да облече в думи чувствата си. Единственото, което бе в състояние да направи, бе да го гледа, все така безукорно облечен, както и преди година, с грижливо причесана тъмна коса, със загоряло лице и с очи, които търсеха да открият нещо, което тя не разбираше. Чувстваше, че няма сили да се помръдне. Искаше ѝ се да бъде до него цял живот, да вдишва аромата му, да чувства погледа му. Знойният следобед ѝ се видя още по-горещ.

А той се чувстваше така, сякаш вътрешностите му се бяха стопили, ала все пак трябваше да си напомня, че тя бе още дете.

И двамата обаче знаеха, че това, което той искаше да ѝ каже, бе, че я обича. Само че той, разбира се, не можеше да го направи. Познаваше я едва-едва. Беше истинско нещастие, че момичето, споменът за което се бе мъчил да прогони от съзнанието си цяла година, сега бе дори по-завладяващо.

— Как върви училището? — погледът ѝ го прониза, докато задаваше въпроса си. Беше отчасти дете, отчасти сирена, а сега, само година по-късно, бе вече и завършена жена.

— Току-що си взех последните изпити.

Тя кимна, ала очите ѝ издаваха хилядите въпроси, на които никой от тях, двамата, не можеше да отговори.

Макар че той се чувстваше сякаш цялата му вътрешност бе като разтопена лава, все пак излъчваше такава сила, сякаш нищо не можеше да го изплаши, нищо, освен онова, което изпитваше към нея, към това дете, което едва познаваше. Тя обаче не можеше да прочете това по лицето му, докато той гледаше как ветрецът вълнува косата ѝ.

— Ами ти? — повече от всичко на света му се искаше да пресегне и да я докосне.

— След два дни навършвам шестнайсет години — рече тихо тя и той усети как сърцето му се свива. За миг, само за един миг, той се бе надявал, че не е запомнил добре, че тя бе по-възрастна. Но все пак през изминалата година бяха настъпили промени. Тя изглеждаше толкова пораснала, толкова женствена в синята си рокля. Повече жена, но все пак още дете и той отново се запита що за лудост го привличаше така силно към нея.

Днес не бе дошъл само за да се види с Бойд. Беше дошъл да види и нея, надявал се бе тя да бъде там, искаше да я види още веднъж, преди да си замине от Калифорния. Нямаше обаче никакъв смисъл да се самоизмъчва. На шестнайсет години тя си беше още момиченце. И все пак... по очите ѝ можеше да отгатне, че и тя изпитваше същото като него. На двацет и осем години бе абсолютна лудост да изпитваш подобни чувства към едно шестнайсетгодишно момиче.

— Ще имаш ли гости за празника? — говореше ѝ като на дете, но всичко, което виждаше, му казваше, че тя бе жена.

Тя се засмя и поклати глава:

— Не... — не бе възможно да му обясни, че имаше малко приятели, че момичетата я ненавиждаха заради красотата ѝ, въпреки че тя самата не я усещаше. — Татко каза, че следващия месец може да ме заведе в Сан Франциско.

Искаше ѝ се да го попита дали щеше да бъде в града, но не го направи. Никой от тях двамата не можеше да изрече нещата, които желаше. Трябваше да се преструват, че не им пука, че не разбират чувствата, които изпитваха един към друг, въпреки голямата разлика във възрастта им и огромното различие в начина им на живот.

Сякаш прочел мислите ѝ, той отговори на въпроса, който тя не посмя да му зададе.

— Връщам се в Ню Йорк след няколко дни. Предложиха ми работа в една юридическа фирма на *Уол стрийт* — чувстваше се тъпо, докато ѝ обясняваше. — Това е част от финансовия свят — усмихна ѝ се той и премести тежестта на тялото си върху дървото, което сякаш го подкрепяше. Точно в този момент не бе сигурен дали треперещите му колене щяха да издържат. — Предполага се, че ще е голяма работа — искаше да ѝ направи впечатление, но нямаше нужда да се старае. Тя си

беше впечатлена от него и без друго, от много по-различни неща, отколкото от *Уол стрийт*.

— Това харесва ли ви?

Гледаше го с широко отворени очи, сякаш искаше да надникне надълбоко в душата му, той дори се боеше, че можеше и да сполучи, а не бе сигурен какво щеше да види там — може би един мъж, уплашен от чувствата, която изпитваше към това момиче... това момиче, което вече не бе дете, но не бе и още жена, но момиче, което го възбуждаше повече от която и да е жена.

Не бе сигурен дали това се дължеше само на нейния външен вид или на загадъчността, която съзираще в очите ѝ. Не знаеше *какво* се криеше в нея или *защо*, но знаеше, че в нея имаше нещо рядко и твърде различно. Бе обсебен от спомена за нея цяла година, въпреки усилията си да я забрави. И сега, застанал до нея, цялото му тяло бе напрегнато от вълнението, предизвикано само от близостта ѝ.

— Мисля, че ми харесва. И ме плаши — не му бе трудно да си признае пред нея. — Това е сериозна работа, семейството ми много ще се разочарова, ако не се справя така, както всички очакват от мен — макар че сега семейството му сякаш нямаше никакво значение. Значение имаше единствена Кристъл.

— Ще се върнете ли някога в Калифорния? — очите ѝ изглеждаха тъй тъжни, сякаш той я изоставяше, а и двамата усещаха болката от раздялата, дори и преди тя да се бе случила.

— Бих искал да се върна някога. Но поне за известно време това няма да е възможно — тонът му бе тих и тъжен, съжеляваше, че бе дошъл.

Щеше да му бъде по-лесно, ако не я бе видял отново. Обаче нямаше как да не дойде. От седмици знаеше, че трябваше да я види и ето, сега тя го гледаше, с по-мъдрели и тъжни очи, самотата ѝ сякаш бе изгравирана върху зениците, които го наблюдаваха. Днешният ден бе един подарък, който да запази винаги в спомените си. Той се бе превърнал в нейна мечта, досущ като мечтите ѝ за кинозвездите, накачени по стените на спалнята ѝ. Беше също толкова далечен и нереален, но все пак тя го бе срещнала, макар че от това той не бе станал по-достижим от тях. Единствената разлика между тях и него бе в това, че тя знаеше, че го обича.

— Широко ще има бебе напролет — рече тя, за да наруши мълчанието; той въздъхна и погледна встрани, сякаш се опитваше да си поеме дъх, да се насили да мисли за нещо друго, освен за Кристъл.

— Радвам се за тях, двамата — усмихна ѝ се нежно той.

Питаше се кога ли тя щеше да се омъжи и да има деца. Може би когато някой ден се върнеше тук, щеше да я завари с половин дузина деца, хванали се за полите ѝ, и със съпруг, който прекалява с бирата и я води на кино в събота, ако бе късметлийка.

Само от мисълта за това едва не му призля. Не искаше да ѝ се случи подобно нещо. Заслужаваше много повече. Не бе като останалите. Беше като гълъбица, затворена в клетка с ято надуте пауни и, ако получеха тази възможност, те щяха да я разкъсат, да я унищожат.

Тя не заслужаваше подобна съдба. Ала той знаеше, че не можеше да стори нищо, за да я спаси.

— Тя ще бъде една чудесна майка.

Каза го за Широко, но за миг си помисли дали нямаше предвид Кристъл.

Кристъл само кимна и полека оттласна люлката с един крак. Носеше същите бели лачени обувки, с които бе и на сватбата на Беки, ала този път не ги бе изула, беше обути и с чифт безценни найлонови чорапи.

— Може би някой ден ще дойдеш в Ню Йорк — каза го, за да си вдъхне известна надежда, ала и двамата знаеха, че това бе малко вероятно.

— Баща ми е ходил веднъж там. Разказвал ми е за това.

Спенсър се усмихна. Начинът му на живот бе толкова далечен от нейния. Сърцето го заболяваше, като си помислеше за това.

— Мисля, че ще ти хареса — щеше да му се понрави да има възможността да ѝ покаже града... може би ако бе по-голяма...

— По-скоро бих отишла в Холивуд — тя погледна замечтано към небето и в един момент пак му се видя като дете. Дете, което си мечтае за Холивуд, да стане звезда. Беше си една луда мечта, като неговата — да я обича. Но не ѝ го каза.

— И с кого би искала да се запознаеш в Холивуд?

Искаше да узнае кои са любимите ѝ кинозвезди, какво мислеше, за какво мечтаеше. Искаше да научи всичко за нея, може би с надеждата да се разочарова. Трябваше да забрави това момиче, веднъж

и завинаги, преди още да си бе заминал от Калифорния. Мисълта за нея го бе преследвала непрекъснато, неведнъж си бе мислил да запали колата и да иде на гости на Бойд, ала когато го бе сторил, вече знаеше, че го бе направил, защото искаше да види Кристъл. И тъй като се страхуваше от тихата лудост, която тя вселяваше у него, нарочно не бе идвал, поне досега... този последен път, преди да си замине.

Ала вече бе твърде късно. Знаеше вече, че никога нямаше да я забрави.

Тя обмисляше въпроса му с кого би искала да се запознае в Холивуд, най-сетне се усмихна и люлеейки се леко, отговори:

— С Кларк Гейбъл. И може би — с Гари Купър.

— Вижда ми се разумно. Добре де, а какво би искала да правиш в Холивуд?

Тя се разсмя, развеселена от собствените си мечти, а може би и донякъде от него.

— Бих искала да се снимам във филм. Или може би да пея.

Той не я бе чувал да пее с онзи глас, който очароваше хората от долината, дори и онези, които не я харесваха.

— Може би един ден и това ще стане — и двамата се разсмяха на думите му.

Киното бе за кинозвездите, не за обикновените хора. А животът ѝ не би могъл да бъде по-обикновен от този, който водеше, независимо колко красива бе. Знаеше, че той никога нямаше да ѝ предложи възможността да се снима във филм.

— Достатъчно си симпатична за това. Красива си — гласът му бе благ.

Люлката полека спря и тя го погледна. В начина, по който бе изрекъл тези думи, имаше нещо плашещо. Силата на думите му изненада и двамата и ги накара да замлъкнат, сетне тя само поклати глава с тъжна усмивка. Вече тъгуваше заради заминаването му.

— Широко е красива, не и аз.

— Да, хубава е — съгласи се той, — но и ти си красива — гласът му бе тъй тих, че тя едва го чуваше.

Сетне, почувствала се изведнъж смела, тя му зададе въпроса, който я бе вълнувал още от момента, когато го видя тази сутрин.

— Защо дойде днес?

Да види Бойд... Хироко... Том... бебето на Беки... имаше половин дузина приемливи отговори, но само един бе верен.

След като вдигна глава и я погледна в очите, той вече знаеше, че трябваше да ѝ каже. Тя *трябваше* да знае.

— Искях да те видя, преди да си замина.

Каза го тихо, а тя кимна. Беше тъкмо онова, което бе желала да чуе, ала думите му малко я поизплашиха. Същият този хубав мъж, произхождащ от един друг свят, всъщност бе дошъл да види нея. А тя не разбираше съвсем добре какво искаше той от нея.

Нито пък Спенсър го разбираше напълно, което правеше нещата още по-объркани.

Тя слезе бавно от люлката, приближи се, застана до него и го погледна с онези очи с цвят на лавандула, които той никога нямаше да забрави.

— Благодаря.

Постояха така доста дълго, а в един миг с периферното си зрение Спенсър видя, че баща ѝ приближава към тях. Махаше с ръка на Кристъл. За момент Спенсър си помисли, че ѝ бе ядосан, сякаш бе прочел мислите на младия мъж и те не му се бяха понравили.

Всъщност той ги бе наблюдавал от дълго време и се бе зачудил за какво ли си говореха. Нещо в този мъж му харесваше, знаеше, че той скоро щеше да си замине. А и беше хубаво мъж като него да се възхищава от Кристъл. Тад Уайът само съжаляваше, че в долината нямаше повече мъже като него. Ала докато приближаваше дом тях, в ума му витаеха други мисли; в погледа му нямаше топлота, която приличаше на топлотата, излъчвана от очите на Кристъл.

— Вие двамата ми се видяхте страшно сериозни отдалеко. Какво, да не би младежта да решава проблемите на света?

Думите му бяха закачливи, ала мъдрите, стари очи преценяваха Спенсър. Хареса това, което видя. Още отначало го бе харесал, макар да смяташе, че бе твърде стар за Кристъл. Видя изписано по лицето ѝ нещо, което не бе забелязвал досега, освен веднъж или дважд, когато тя го бе поглеждала с обожание. Този път бе по-различно, нещо едновременно и щастливо, и тъжно. И изведнъж Тад Уайът осъзна, че неговото момиченце се бе превърнало в жена. Той отново се обърща към Спенсър и заговори с плътния си, дълбок глас.

— Очаква ви специално удоволствие, капитан Хил — усмихна се той гордо на Кристъл. — Само ако Кристъл се съгласи. Народът иска да попееш, Кристъл. Ще го направиш ли?

Тя се изчерви и поклати глава, дългата светлоруса грива бръсна лицето ѝ, сянката от дървото го закриваше наполовина; слънчевите лъчи проблеснаха върху платината на косата ѝ и двамата мъже застинаха безмълвни пред красотата ѝ. Тя отново погледна баща си, а лавандуловите ѝ очи излъчваха свенлива усмивка.

— Има много хора... не е като в църквата...

— Няма кой знае каква разлика. Ще забравиш за това, още щом запееш.

Баща ѝ обичаше да слуша гласа ѝ, докато яздеха по хълмовете, глас, който притежаваше същото страховито, взривно качество на блестящия изгрев. Никога не му омръзваше да я слуша.

— Някои от мъжете си носят китарите. Само една-две песни, колкото да живне празненството.

Очите му я молеха, а тя не можеше никога да му откаже, макар че се притесняваше да запее пред Спенсър, Навярно щеше да я намери за глуповата. Обаче и той се присъедини към молбата на Тад, подтикна я, а когато погледите им се срещнаха, последва дълго взаимно мълчание, което каза всичко онова, което нито един от двамата не бе посмял да изрече. И в един миг тя си помисли, че това би могло да е нейният подарък за него, нещо, с което той да я запомни. Тя мълчаливо кимна и последва баща си към другите.

Спенсър се върна при Бойд и Хироко, тя му хвърли един поглед през рамо и видя, че той я гледа. Дори и от разстояние можеше да усети обичта в очите му. Любовта, която и двамата не разбираха, любовта, която се бе зародила преди година и бе живяла през цялото време, докато отново се срещнаха.

Беше любов, която нямаше да стигне доникъде, но поне щеше да им остане, след като той си заминеше.

Тя взе китара от някакъв мъж, седна на една пейка, а други двама се присъединиха, вперили възхитени погледи в нея.

Оливия я наблюдаваше от верандата, раздразнена както винаги, че Тад я бе отделил от останалите и ѝ бе позволил да изнесе собствен спектакъл. Ала и тя знаеше, че хората обичаха да слушат как пее Кристъл. Дори и някои от жените се омилюваха, когато я чуеха да

пее в църквата. А когато тя запя *Блажено опрощение*, очите им се изпълваха със сълзи.

Този път, обаче, тя пя любимите балади на баща си, онези, които пееха заедно, докато яздеха в ранните утрини. Народът се събра около нея веднага и никой не продума, докато слушаха силния, уверен глас, който ги омагьоса напълно.

Гласът ѝ бе незабравим, досущ като лицето ѝ. Спенсър притвори очи и се остави да бъде отнесен от чистата му, сладка красота, напълно покорен от неговата сила.

Тя изпя четири песни, последните тонове от мелодията се понесоха в небето досущ като ангели, поели към небесата. След като спря, последва дълго мълчание, всички се вираха отново и отново в нея удивени. Бяха я слушали и преди да пее стотици пъти, но всеки път, като запееше, тя отново ги трогваше. Последва взрив от аплодисменти, Тад избърса очи, както винаги, а след няколко минути тълпата се разпръсна, хората се върнаха към разговорите и питиетата. В един миг само обаче тя бе накарала всички да се влюбят в нея. А Спенсър не можа да намери сили да заговори с някого дълго след като тя спря да пее. Искаше му се отново да поговори с нея, но тя бе отишла някъде с баща си и той не я видя, преди да бе станало време да си тръгва. Беше застанала при родителите си, ръкуваше се с хората, които им благодаряха за гощавката и прибираща дечурлигата си.

И Спенсър благодари учтиво на родителите ѝ, но в следващия миг ръката ѝ се озова в неговата и той бе ужасен от мисълта, че мигът отлита безвъзвратно. Можеше и никога повече да не я види, мисъл, непоносима, докато я гледаше в очите. Искаше му се да задържи ръката ѝ завинаги.

— Не ми каза, че си можела да пееш така — шепнеше, докато погледът му я галеше.

Тя обаче се засмя, отново изглеждаше тъй млада и притеснена от неочаквания комплимент. Беше изпяла песните си за него и се питаше дали той бе разбрал това.

— В крайна сметка можеш да стигнеш и до Холивуд. Тя отново се засмя, смехът ѝ бе също тъй мелодичен, както и гласът ѝ, докато пееше.

— Не вярвам това да стане, мистър Хил... Наистина не вярвам.

— Надявам се някой ден отново да се срещнем. Тя кимна.

— Аз — също. — Но и двамата знаеха, че това бе малко вероятно.

После той просто не се сдържа да изрече думите:

— Няма да те забравя, Кристъл... никога... пази се... *Живей добре... не се омъжвай за някого, който не те заслужава... не ме забравяй...* — какво още можеше да й каже, без да прозвучи като пълен глупак; единственото, което не можеше обаче да й каже, бе, че я обичаше.

— Ти също се пази — тя тържествено му кимаше. Знаеше, че заминава след няколко дни за Ню Йорк, че пътищата им никога нямаше да се пресекат отново. Завинаги щяха да ги разделят цял един континент, един свят, един цял живот.

Сетне, без да каже нищо повече, той се наведе и нежно я целуна по бузата. Миг след това вече бе заминал. Седнал в автомобила си той пое обратно към града. Усещаше сърцето си като камък в гърдите си. Кристъл стоеше отделно от другите и гледаше как той си отива.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

По пътя към дома Спенсър спря колата до пътя преди моста *Златните врата*. Имаше нужда от известно време да помисли, да се успокои, да си припомни. Бе обсебен от мисълта за Кристъл цяла година, а сега отново бе същото, само часове, след като си бе заминал. Долината вече бе неясен спомен, единственото, за което можеше да мисли, бе лицето ѝ... очите... как го гледаше... гласът ѝ, когато пееше баладите. Беше една рядка птичка и той знаеше, че я бе изгубил завинаги в гората. Нямахте как да се върне отново при нея. Беше лудост дори да си го помисли.

Тя беше само шестнайсетгодишно момиче, което живееше в една затънтена долина в Калифорния. Не знаеше нищо за живота, който той водеше. Дори и да знаеше, нямаше да го разбере. А дори и да можеше да го схване, все пак той бе далеч от нейната компетентност. Какво знаеше тя за *Уол стрийт* и за Ню Йорк, за задълженията, които той имаше.

Семейството му очакваше много от него, а никъде в плановете му не фигурираше едно селско момиче, просто дете, в което се бе влюбил случайно. Момиче, което едва-едва познаваше, напоси си той. Родителите му не биха разбрали това. А и как биха могли, след като самият той не го разбираше! Досуц както тя си мечтаеше за Холивуд, Спенсър също бе имал своите собствени мечти. Макар че те се промениха със смъртта на брат му на остров Гуам. И сега той трябваше не само да изживее своя живот, но и да осъществи стремежите на брат си. Това очакваше семейството му от него и той бе длъжен поне да опита. И какво знаеше Кристъл за всичко това? Тя не познаваше нищо друго, освен долината, в която бе израснала.

Знаеше, че трябваше да я забрави. Усмихна се тъжно на себе си и погледна към залива и моста, мислеше си за нея и непрекъснато си повтаряше, че бе глупав. Бе заслепен от едно хубаво момиче, факт, който сам по себе си доказваше единствено, че трябваше да се заеме вече със собствения си живот. Имаше нужда от нещо повече от

факултета по право, хамбургерите в Пало Алто и привлекателните колежанки, с които се развличаше. Очакваше го цял един нов свят. Свят, в който нямаше място за Кристъл Уайът, независимо колко бе красива и доколко бе увлечен в момента по нея.

Той се върна до колата си; запита се какво ли би рекъл баща му, ако му кажеше, че се бе влюбил в шестнайсетгодишно момиче от долината Алигзандър.

— Довиждане, момиченце — прошепна си той и пресече моста *Златните врата* за последен път.

Този ден трябваше да ходи на вечеря. Беше ангажимент, който дължеше на баща си. Нямаше настроение за това, но знаеше, че трябваше да освободи съзнанието си от нея. Тя вече не съществуваше. Обаче независимо от това знаеше, че никога няма да я забрави.

През последните дни от престоя си в града бе отседнал в хотел *Феърмънт*, бе наел стая с панорамна гледка, просто да му напомня какво щеше да му липсва в следващите години. Почти съжаляваше, че не си бе потърсил работа в Сан Франциско, но това не влизаше в плановете му. Беше обещал на родителите си да се върне отново у дома, а и знаеше твърде добре какво се очаква от него.

До началото на войната баща му бе адвокат, сетне бе избран за съдия, пост, който бе тавана на политическите му аспирации. Той обаче имаше далеч по-големи планове за синовете си, особено за поголемия брат на Спенсър — Робърт. Робърт обаче бе загинал в Гуам и бе оставил млада вдовица и две дечица — сираци. Беше следвал политически науки в Харвард и политиката бе голямата амбиция на живота му. Казваше, че искал да стане конгресмен, докато Спенсър мечтаеше да бъде лекар.

Войната обаче промени всичко.

След четиригодишното забавяне той вече не можеше и да си помисли да прекара толкова много време в изучаване на медицината, затова вярното решение бе правният факултет. Съдията Хил го бе убедил в това и Спенсър знаеше, че той имаше тайния копнеж един ден да го види съдия в апелативния съд.

Както и да е, товарът на амбициите за бъдещето легна върху плещите на Спенсър. Той трябваше да поеме по пътя на Робърт. Семейство Хил бе от солидните фамилии, предците на майка му бяха пристигнали с първите заселници в Бостън. Баща му имаше по-прост

произход, но бе работил много здраво, за да се изравни с нея, бе успял да завърши право в Харвард. А сега и за двамата бе много важно Спенсър да постигне нещо *значимо* в живота си.

За тях *значимо* изключваше момиче като Кристъл. Робърт, разбира се, бе сключил подходящ брак. Той винаги бе постъпвал така, както бяха искали те, докато Спенсър пък винаги бе оставян свободен да постъпи така, както му се харесваше. А сега, след като по-големият му брат изведнъж бе починал, той чувстваше, че трябваше да се съобразява с тях, сякаш бе длъжен да следва пътя на брат си.

Той никога не му бе допадал, а сега вече би трябвало да му се нрави. Правото бе едно от тези неща. Завръщането в Ню Йорк — също. И *Уол стрийт*... не можеше да си се представи там, ала нали бе завършил за две години тригодишното следване, тъкмо за да се подготви за това. И все пак, *Уол стрийт* му се виждаше тясна и задушна. Ако можеше поне да се възползва от работата си там като основа за по-големи планове, може би щеше да успее да я понесе. При мисълта за това той отново погледна навън, загледа се в далечината и си помисли за мястото, където оставил Кристъл. Въздъхна и се обърна отново към стаята. Килимите бяха дебели, мебелите — нови, а над главата му висеше огромен полилей. И все пак, можеше да си мисли само за ранчото... за хълмовете... и за момичето на люлката.

Оставаха му само още две нощи в Сан Франциско. Две нощи, преди да поеме към онзи живот, който най-неочаквано бе наследил от Робърт. Защо, по дяволите, *той* не бе оцелял! Защо го нямаше да извърши онова, което очакваха от него, да работи на проклетата Уолт стрийт...

Той излезе с бърза крачка от стаята и затръшна ядно вратата. В осем вечерта го очакваха в дома на Харисън Баркли.

Беше приятел на баща му, съдия във федералния съд с изключителни политически връзки. Чуваха се дори приказки, че един ден щял да влезе във Върховния съд. Бащата на Спенсър бе настоял да се запознае с него.

Спенсър се бе срещнал с него веднъж миналата година, а преди няколко седмици му се обади, за да му съобщи, че се бе дипломирал в Станфорд и че се връща в Ню Йорк, за да започне работа в прочута юридическа фирма. Харисън Баркли се зарадва изключително много и настоя да дойде на вечеря, преди да си замине. Беше задължително

мероприятие, но Спенсър знаеше, че то бе само едно от многото, които му предстояха занапред, затова бе по-добре да свиква.

Върна се в хотела навреме, колкото да вземе душ, да се обръсне и преоблече, затова забърза надолу по стълбите към фойето. Нямаше обаче настроение да се среща с когото и да било, най-малкото — с Харисън Баркли.

Домът на семейство Баркли бе на ъгъла на *Дивисадеро* и *Бродуей*, беше изключително красива тухлена резиденция. Отвори му лакей и, докато го отвеждаше навътре, дочу звуците на празненството, което едва започваше, и от това му стана още по-тягостно. В един миг той дори не бе много сигурен дали ще успее да направи всички усилия да се справи. Трябваше да разговаря, да бъде очарователен и да изглежда интелигентен пред приятелите им, а това бе последното нещо, което желаше да прави тази вечер. Всичко, което желаше, бе да седне кротко някъде, насаме с мислите си, с мечтите си за онова момиче, което едва познаваше... момичето, което утре щеше да навърши шестнайсет години.

— Спенсър! — бумтящият глас на съдията го посрещна почти веднага, след като влезе в стаята и Спенсър се почувства като ученик, въведен в стая, пълна с учители.

— Добър вечер, сър — усмивката му бе топла, а очите му — сериозни; поздрави приятеля на баща си и се ръкува с мисис Баркли. — Радвам се да ви видя. Добър вечер, мисис Баркли.

Съдията Баркли веднага го помъкна със себе си, запознаваше го с присъстващите в стаята гости, обясняваше им, че току-що бе завършил правния факултет на Станфорд. Спомена кой бе баща му, а Спенсър се стараеше да не бъде *съвсем* раболепен. Не му се искаше да е тук, чувстваше едва ли не физическа слабост и не можеше да прояви усилие да се държи както трябва.

Тази вечер бяха поканени дванайсет гости, но в последния момент се разбра, че един от тях не можеше да присъства. Съпругата на един съдия си бе навехнала глезена, докато се връщала от игра на голф, ала той все пак бе дошъл. Беше стар приятел на семейство Баркли и знаеше, че нямаше да имат нищо против, но Присила Баркли бе изпаднала в пълно отчаяние, когато установи броя на гостите си. Щяха да са точно *тринайсет*, включая домакините, а тя знаеше колко суеверни бяха поне две от гостенките ѝ. Не можеше обаче да направи

нищо в последния момент. След половин час щяха да сервират вечерята и единственото нещо, което ѝ дойде на ума, бе да покани дъщеря си да се присъедини към тях. Изтича бързо по стълбите нагоре и почука на враждата ѝ.

Елизабът се подготвяше да отива на парти. Беше на осемнайсет години и привлекателна по свой начин. Беше облечена в черна дълга рокля и носеше перли. Тази зима щеше да бъде балът за представянето ѝ пред обществото.

— Скъпа, нуждая се от помощта ти — майка ѝ я погледна в огледалото и оправи перлите ѝ, а сетне поглади с ръка косата ѝ, докато дъщерята се обръщаше да види умоляващия поглед на майка си. — Съпругата на съдията Армистед си изкълчила крака.

— О, Господи, долу ли е? — Елизабът Баркли изглеждаше хладна и невъзмутима, далеч повече отколкото майка си.

— Не, разбира се. Обади се да съобщи, че не може да дойде на вечеря. Но мъжът ѝ все пак дойде. И сега сме тринайсет души на масата.

— Престори се, че не знаеш. Може би никой няма да забележи.

Тя нахлузи черните си сатенени обувки с висок ток и веднага стана по-висока от майка си. Елизабът имаше двама по-големи братя, единият работеше за правителството във Вашингтон, другият бе адвокат в Ню Йорк. Тя бе единствената дъщеря на Баркли.

— Не мога да го направя. Знаеш какви са Пени и Джейн. Една от тях ще си отиде и така жените ще станат с две по-малко. Скъпа, не можеш ли да ми помогнеш?

— Сега ли? — изпита досада. — Но нали ще ходя на театър?

Щеше да излиза с приятели, но трябваше да си признае, че не ѝ се ходеше кой знае колко. Това бе една от малкото вечери, когато нямаше среща с даден кавалер, бяха решили да излязат заедно в последния момент.

— Толкова ли е важно? — майка ѝ я погледна право в очите. — Наистина имам нужда от помощта ти.

— О, за Бога! — тя погледна часовника си и кимна. Може би така бе дори по-добре. И без това не ѝ се излизаше. Предишната вечер бе лудяла до два след полунощ на един от баловете за представяне пред обществото; не пропускаше празненство откак бе завършила училище в Бърк преди един месец. Прекарваше си добре, а през

следващата седмица щяха да се изместят на вилата си край езерото Тахо.

— Добре, мамо, ще им се обадя.

Тя ѝ се усмихна благосклонно и нагласи двойната огърлица от перли, която приличаше на майчината ѝ. Беше хубаво момиче, но прекалено сдържано за осемнайсетгодишната си възраст. От години разговаряше предимно с възрастни, родителите ѝ се бяха постарали много да я включат в кръга от свои приятели и тя да участва в, според тях, интересните им разговори. Братята ѝ бяха съответно десет и дванайсет години по-големи, затова от сума време към нея се отнасяха като към възрастен човек. В добавка, тя бе придобила онази хладна самосдържаност, която подхождаше на човек от семейство Баркли. Бе винаги благоразумна, държеше се добре и, дори и само осемнайсетгодишна, бе в пълния смисъл на думата една дама.

— Ще слеза след минутка.

Майка ѝ се усмихна с благодарност и Елизабът отвърна на усмивката ѝ. Имаше буйна кестенява коса, която носеше гладко причесана по момчешки, и големи кафяви очи. Кожата ѝ бе снежнобяла, фигурата — стройна, играеше великолепно тенис. Все пак в това момиче, обаче, имаше малко топлота, преобладаваха доброто възпитание и бързият ум, който ѝ бе спечелил безброй обожатели сред приятелите на родителите ѝ. Дори и в нейния собствен кръг повече се страхуваха и я уважаваха, отколкото да я обичат. Елизабът Баркли не бе момиче, с което можеше да се будалкат. Беше сериозна дама с любознателен ум, остър език и държеше много на собственото си мнение. Нямахте и съмнение, че през есента щеше да постъпи в колеж. Трябваше само да се избере между Радклиф, Уесли и Васар.

Десет минути по-късно, след като бе позвънила на приятелите си и бе поднесла извиненията си, обяснявайки, че се бе появила една малка неприятност, която я задържа у дома, тя бавно слезе долу. В живота на Елизабът единствената малка неприятност би могла да бъде някой гост да не се появи за вечеря или роклята, с която възнамеряваше да излезе, да закъснее от поправка. Нямахте никакви драстични катаклизми, дори и загатнато разочарование или сериозни изпитания. Нямахте нещо, което родителите ѝ да не биха направили за нея, нищо, което баща ѝ да не би уредил или да не би ѝ купил. И

въпреки това тя не бе разглежена. Просто бе свикнала на един начин на живот и хората около нея трябваше да съответстват на разбиранията ѝ.

За годините си бе необикновено момиче. Детството ѝ изглежда бе свършило, още докато бе на десет или дванайсет години. Оттогава насетне тя се държеше като възрастен човек, когото всеки би поканил в ложата си в операта или на масата си за вечеря. Ала в същото време тя не се забавляваше много. Забавленията не бяха най-важното нещо за Елизабът Баркли. Поставената цел бе друго нещо. Както и действията, които имаха истински смисъл.

Когато слезе долу, гостите довършваха аперитивите си. Тя се огледа и видя познати лица. Имаше една непозната двойка, майка ѝ и я представи като стари приятели на баща ѝ от Чикаго. Сетне забеляза още едно непознато лице, много симпатично при това — на един мъж, който тихо разговаряше със съдията Армистед и с баща ѝ. Огледа го набързо, докато отпиваше от шампанското, което лакеят ѝ бе поднесъл на сребърен поднос, усмихна се и пресече стаята, за да отиде при баща си.

— Охо, колко сме щастливи тази вечер, Елизабът — баща ѝ ѝ се усмихна с леко закачлив поглед. — Нима си заделила в напрегнатото си разписание и местенце за нас?

Той я прегърна нежно през рамото и тя му се усмихна. Винаги бе била близка с него, а не бе трудно да се отгатне, че той я обожаваше.

— Мама бе тъй мила да ме покани да се присъединя към вас.

— Какво добро решение. Познаваш съдията Армистед, Елизабът, а това е Спенсър Хил от Ню Йорк. Току-що е завършил право в Станфорд.

— Моите поздравления — тя се усмихна хладно, а той я изгледа одобрително.

Беше студено парче, предположи, че бе на двайсет и една — двайсет и две години. Притежаваше лустро, което я правеше по-възрастна от годините ѝ, очевидна изтънченост, подсилвана и от черната рокля, от перлите, от начина, по който го погледна право в очите, когато се ръкуваше с него.

— Сигурно сте много доволен — добави тя с учтива усмивка.

— Да, така е. Благодаря.

Почуди се с какво ли се занимаваше, навярно играеше тенис, пазаруваше с приятели и с майка си, обаче изявлението на баща ѝ го

изненада.

— Наесен Елизабът постъпва във *Васар*. Опитвахме се да я склоним да постъпи в Станфорд, но безуспешно. Решена е твърдо да отиде на изток и да ни остави тук, да чезнем по нея. Надявам се, обаче, студентите зими да я убедят, че тук ще ѝ е по-добре. Ще ни липсва много — на мен и майка ѝ.

Елизабът се усмихна на думите му, а Спенсър се изненада от младостта ѝ. Очевидно осемнайсетгодишните момичета напоследък се бяха попроменили. И като я погледна, без да ще, му хрумна, че тя бе всичко онова, което не бе Кристъл.

— Това е чудесен колеж, мис Баркли — Спенсър се държеше дружелюбно, но хладно. — Снаха ми е завършила там. Сигурен съм, че ще ви хареса.

И кой знае защо, от думите му тя отсъди, че той бе женен. Изобщо не ѝ дойде на ума, че ставаше дума за жената на брат му. И в един миг изпита съвсем леката болка на разочарованието. Беше хубав мъж, притежаваше интригуващ магнетизъм.

Точно тогава лакеят обяви, че вечерята е сервирана и Присила Баркли поведе внимателно гостите към трапезарията. Подът бе от черен и бял мрамор, стените — облицовани с дървена ламперия, над тежката маса в английски стил висеше красив кристален полилей. По масата горяха свещи в изящни сребърни свещници, светлината им се отразяваше от кристалните чаши и сребърните прибори. Салфетките бяха тежки и големи, с избродиран върху тях монограм на майката на Присила Баркли. Гостите бяха внимателно разпределени по местата си от грижовните домакини. Пред всеки, разбира се, имаше и картичка с името му, поставена на красиво изработена сребърна подложка. Елизабът се зарадва, че мястото ѝ бе до Спенсър. Знаеше, че майка ѝ бе направила известни бързи промени в разположението на гостите.

За предястие сервираха пушена съомга и малки стриди. А когато дойде ред за основното ястие, Елизабът и Спенсър вече бяха потънали в сериозен разговор. Той отново се учуди на нейната интелигентност и отлична информираност. Май нямаше нищо, което да не ѝ бе известно — в световната и местната политика, историята, изкуството. Беше забележително момиче и той бе прав — във *Васар* щеше да се справи отлично. До голяма степен му заприлича на жената на брат му, само дето Елизабът бе дори от по-благороден произход. В нея нямаше нищо

показно и надуто. Цялата бе изтъкана от един схватлив ум и изключително добри маниери. Тя дори успя да поговори за малко и с мъжа от другата ѝ страна, още един от приятелите на баща ѝ, преди да се обърне отново към Спенсър.

— Е, мистър Хил, с какво възнамерявате да се заемете сега, току-що дипломиран в Станфорд? — погледна го самоуверено и с интерес, за миг той се почувства по-млад от нея и, ако бе пил по-малко, това сигурно щеше да го обезсили.

— Ще работя в Ню Йорк.

— Намерихте ли си работа? — интересът ѝ бе малко безцеремонен. Не виждаше смисъл да си губи времето.

И, кой знае защо, това му се понрави. Не му се играеха игрички и щом тя можеше да го попита така директно, същото можеше да стори и той. В крайна сметка това бе по-лесно, отколкото да флиртуваш.

— Да, намерих си. При *Андерсън, Винсънт и Собрук*.

— Впечатлена съм — тя посръбна от виното си и му се усмихна.

— Познавате ли ги?

— Чувала съм баща ми да ги споменава. Най-голямата фирма на *Уол стрийт*.

— Сега пък аз съм впечатлен — подразни я той, ала донякъде имаше тъкмо това предвид. — Знаете твърде много за едно осемнайсетгодишно момиче. Нищо чудно, че са ви приели във Васар.

— Благодаря. Вися по разни вечери от години. От време на време се оказва полезно.

Ала работата не се състоеше само в това. Беше много умна и, ако той бе в по-добро настроение, би могъл дори и да я хареса. В нея нямаше никаква загадъчност, разбира се, никаква поезия, никаква магия, а само остър ум и невероятна прямота, която го заинтригува. А и със своя хладен, патрициански стил на поведение тя бе и много привлекателна. Виждаше му се все по-привлекателна, колкото повече вечерята отиваше към края си и той продължаваше да пие от виното на Харисън Баркли. Неочакван завършек на деня, започнал с кръщенето в долината Алигзандър. Но той не можеше да си представи Кристъл тук. Независимо какво изпитваше към нея, тя не би се вписала в тази атмосфера. В тази обстановка не можеше да си представи друго момиче, освен това до себе си, с директния поглед на кафявите му очи

и прямотата на маниерите му. Но докато я слушаше, сърцето му все още страдаше по Кристъл.

— Кога заминавате от Сан Франциско?

— След два дни.

В думите му прозвуча съжаление, ала и двамата не разбираха напълно причините за това. Той не можеше да разбере тъпата болка, която изпитваше, откакто бе поел този следобед пътя към Сан Франциско. Тя пък смяташе, че няма нищо по-вълнуващо от това да се преместиш в Ню Йорк. Нямаше търпение да дойде септември.

— Твърде зле. Мислех си, че бихте могъл да ни дойдете на гости на езерото Тахо.

— Би ми доставило удоволствие. Но имам сума неща за свършване. Започвам работа след две седмици, така че няма да имам достатъчно време да се установя, преди да съм се заровил в купищата документи на *Уол стрийт*.

— Радвате ли се? — погледът ѝ отново го прониза изпитателно и той реши да бъде откровен с нея.

— Да ви кажа честно, не съм много сигурен. Все още се опитвам да разбера защо записах право.

— Какво бихте записал вместо право?

— Медицина, ако не се бе наложило да служа в армията. Но войната промени много неща, предполагам — за всички... при някои дори по-зле, отколкото при мен. — Той се замисли за миг, спомни си брат си. — Извадих добър късмет.

— Смятам, че имате късмет и в това, че ще бъдете юрист.

— Така ли? — пак му стана забавно. Беше интригуващо момиче и той усети, че в Елизабът Баркли нямаше и грам слабост и нерешителност. — Защо?

— Аз също бих искала да уча право. След Васар. Това му направи впечатление, но не го изненада.

— Тогава би трябвало да запишете право. Но не бихте ли се омъжила и да си народите деца? — тази възможност му се виждаше по-естествена, а едва ли някой мъж би толерирал и двата варианта едновременно. През 1947-а човек трябваше да избира едно от двете. Струваше му се, че цената, която тя бе готова да плати, бе прекалено висока. Ако бе на нейно място, би предпочел съпруга и децата, но Елизабът изглежда не мислеше така.

— Може би — в този миг тя изглеждаше млада и несигурна, но сетне сви рамене. Сервираха десерта. И тя отново го поразил със следващия си въпрос. — Каква е жена ви, мистър Хил?

— Извинете? Аз... съжалявам... какво ви накарало да си помислите, че съм женен?

Отначало изглеждаше ужасен, но сетне се засмя. Дали не изглеждаше толкова стар, та да бе немислимо да бе ерген? Ако бе така, кой знае какъв старец бе изглеждал в очите на Кристъл същия този ден? Тя все още бе в ума му, дори когато се насилваше да говори с Елизабет Баркли, макар с нея да не бе трудно да се разговаря. Умът му обаче все още витаеше далеч оттук.

За първи път Елизабет изглеждаше обърквана и той видя, че под грижливо изработената прическа на кестенявите ѝ коси тя се изчервила до корен.

— Стори ми се, че казахте... споменахте за снаха си по-рано тази вечер... просто предположих, че...

Той се засмя, докато тя заекваше при обяснението си, поклати глава, а сините му очи проблеснаха на светлината на свещите.

— Боя се, че не съм женен. Ставаше дума за вдовицата на брат ми.

— Той във войната ли загина?

— Да.

— Много съжалявам.

Той кимна. Сервираха кафето, дамите се оттеглиха по покана на Присила Баркли. Тя тихичко благодари на дъщеря си, докато излизаха от стаята.

— Благодаря ти, Елизабет. Щяхме ужасно да загазим без теб.

Тя се усмихна спокойно на майка си и за миг прегърна по-възрастната жена през рамо. Присила Баркли все още бе хубава жена, макар да бе надхвърлила шейсетте.

— Беше ми забавно. Спенсър Хил ми хареса. Всъщност доста повече от това, особено след като току-що ми каза, че не е женен.

— Елизабет! — майка ѝ се престори на шокирана, но на практика не бе така и Елизабет го знаеше. — Той е твърде стар за теб. Сигурно приближава трийсетте.

— Почти на толкова е; сигурно ще бъде много забавно да го срещна в Ню Йорк. Той почва работа при *Андерсън, Винсънт и Собрук*.

Майка ѝ кимна и отиде да побъбри с другите дами, а след малко към тях се присъединиха и господарите. Малко след това приемът свърши, Спенсър благодари на семейство Баркли за поканата и специално си взе довиждане с дъщеря им.

— Пожелавам ви успех в колежа.

— Благодаря! — Погледът му бе топъл; сега за пръв път разбра, че всъщност тя му бе харесала. Бе по-хубава от жената на Робърт и наистина значително по-умна. — Успех в новата работа. Ще се справите знаменито, сигурна съм.

— Ще си припомня тези думи след месец-два, когато закопнея за лекия живот в Станфорд. Може би някой път ще се видим в Ню Йорк.

Тя му се усмихна окуражително; майка ѝ се приближи и му благодари, че бе уважил поканата им.

— Ще трябва да се погрижите за Елизабът в Ню Йорк вместо нас.

Той се усмихна, смяташе, че бе малко вероятно да се срещнат, но както винаги бе учтив. Смяташе, че първокурсничките от колежа бяха твърде млади за него... а освен това, съществуваха и Кристъл...

— Обадете ми се като пристигнете в града.

— Ще ви се обадя.

Тя му се усмихна топло, отново изглеждаше по-млада.

Малко след това той си тръгна. Върна се във *Феърмънт*, мислеше си за нея, за спокойния поток на интересния им разговор.

Може би тя бе права. Може би трябваше да запише право. Щеше да е истинска загуба, ако влезеше в ролята на съпруга, да играе бридж и да клюкарства с другите съпруги.

Ала не Елизабът сънуваше той, когато най-сетне заспа в късните часове на тази нощ... сънуваше момичето с платиненорусата коса и очите с цвят на лятно небе... момичето, което пееше така, сякаш сърцето ѝ щеше да се пръсне... В съня му тя седеше на люлката, гледаше го, а той не можеше изобщо да я доближи.

Спа на пресекулки тази нощ, при това само няколко часа. Призори бе вече на крак, гледаше как слънцето бавно изгрява над залива, а на стотици мили отгук Кристъл вървеше боса през полето, мислеше си за него, докато си проправяше път към реката, и тихичко си пееше.

ПЕТА ГЛАВА

Спенсър имаше да свърши няколко задължителни неща този ден, да приключи разни дела, да се отбие при неколцина приятели, за да се сбогува. Най-неочаквано той почувства отчайващо съжаление за това, че трябваше да ги напусне. Съжаляваше за решението си да се върне в Ню Йорк и обеща пред себе си, че някой ден ще се върне. Тъжен бе този ден за него.

Вечерта си легна рано, а на следващата сутрин взе самолета за Ню Йорк. Бе шестнайсетият рожден ден на Кристъл.

Родителите му го очакваха и той се почувства глупаво от това, че го посрещаха като герой — победител. Дори и Барбара, вдовицата на Робърт, бе там с двете им дъщери. Вечеряха късно в дома на родителите му и Барбара трябваше да си тръгне по-рано, за да отведе момичетата у дома, преди да са заспали на масата.

— Е, сине? — рече в очакване баща му, след като другите си бяха заминали, а майка му бе отишла вече в спалнята им. — Как се чувства човек, когато се завърне отново у дома?

Искаше му се да чуе окуражителен отговор. Спенсър бе отсъствал задълго, шест години, четири по време на войната и две — в Станфорд, и баща му чувстваше облекчение, че той най-сетне се бе върнал в родния Ню Йорк. Беше време Спенсър да се установи и да стане някой, както би направил Робърт, ако бе жив.

— Не съм много сигурен какво изпитвам все още — Спенсър бе откровен с него. — Вижда ми се малко или много същото, както последния път, когато си бях у дома. Ню Йорк не се е променил — но той не добави онова, което всъщност мислеше... *ала аз съм се променил...*

— Надявам се, че тук ще ти хареса — Уйлям Хил всъщност не се съмняваше в това.

— Сигурен съм, че ще е така, татко, благодаря ти. — Но никак не бе сигурен в това. Частица от него все още копнееше да се завърне в

Калифорния. — Между другото, преди да си тръгна, се видях със съдията Баркли. Изпраца ти поздрави.

Уилям Хил кимна доволен.

— Някой ден той ще е във Върховния съд, помни ми думата. Това никак няма да ме учуди. Синовете му също са добри мъже. По-голямото му момче онзи ден бе в моята съдебна зала. Много добър адвокат е.

— Надявам се някой ден да се каже същото и за мен.

Спенсър седна на дивана в кабинета на баща си и прекара ръка през косата си с уморена въздишка. Беше твърде дълъг ден, дълга седмица... дълга война...

И изведнъж мисълта за това, което го очакваше, отново го потисна.

— Ти постъпи правилно, Спенсър. Изобщо не се съмнявай в това.

— Откъде да знам? — *Аз не съм Робърт, тате. Аз съм си аз...*

— Но Спенсър знаеше, че не можеше да изрече това. — Ами ако не ми се хареса *Андерсън, Винсънт и Собрук*?

— Тогава ще постъпиш в юридическия отдел на някоя корпорация. С юридическото си образование можеш да вършиш почти всичко, което ти се харесва. Частна практика, бизнес, съда... политиката... — той изрече последното с надежда, това бяха истинските му очаквания, а Спенсър щеше един ден да е тъкмо човекът, който да ги осъществи. Досуц какъвто бе брат му преди него. Робърт, тяхната светла надежда, изпепелена тъй рано. — Барбара изглежда добре, нали?

— Да — Спенсър кимна леко, питаше се дали баща му изобщо го познаваше. — Как се справя тя?

— Трудно ѝ е. Но мисля, че вече се съвзема — рече той и се обърна настрани, за да не види Спенсър сълзите в очите му. — Предполагам, че всички вече се съвземаме — а сетне се обърна към Спенсър и му се усмихна. — Наехме къща в Лонг Айлънд. Майка ти и аз решихме, че една промяна ще ти хареса. Барбара и децата ще са там до края на август.

Беше необичайно да се върнеш в лоното на семейството, но той вече не бе сигурен, че мястото му е тук. Когато замина на война, бе на двайсет и две, а оттогава се бяха променили толкова неща. И ето, сега,

след като Робърт бе загинал, той се чувстваше така, сякаш се бе върнал не да живее своя живот, а неговия.

— Много мило от ваша страна, тате. Но не знам с какво свободно време ще разполагам, след като започна работа.

— Е, ще ти остават уикендите.

Спенсър кимна. Отново очакваха от него да бъде момче, по-малкият им син. Усещаше се така, сякаш бе изгубил собствения си живот някъде по пътя от Калифорния към дома.

— Ще видим. Тази седмица трябва да си намеря апартамент.

— Можеш да останеш тук, докато стъпиш на крака.

— Благодаря ти, тате — вдигна очи и за пръв път баща му му се видя остарял, остарял и лелеещ надежди, които бяха загинали ведно с брата на Спенсър. — Оценявам този жест — а сетне просто от любопитство попита: — Барбара излиза ли с някого?

Все пак бяха минали вече три години, а тя бе хубаво момиче. Идеално подходеше на Робърт. Амбициозна, хладна, умна, добре възпитана, идеалната съпруга на един бъдещ политик.

— Не знам — отвърна откровено баща му. — Не обсъждаме подобни въпроси. Някой ден трябва да я изведеш на вечеря. Навярно се чувства доста самотна.

Спенсър кимна. Искаше да се види и с племенничките си, но тъкмо сега бе прекалено зает да мисли за други неща. А и се чувстваше смазан от очакванията, които изведнъж се бяха стоварили върху плещите му.

Когато си легна тази вечер, бе напълно изтощен. Ударът на онова, което го чакаше, изглежда се бе стоварил върху му със съкрушителна сила. Докато заспиваше, му се искаше да заплаче. Чувстваше се като дете, което е изгубило пътя към дома. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че трябва бързо да си намери апартамент и да установи свой собствен начин на живот.

ШЕСТА ГЛАВА

Остатъкът от лятото се изнизваше, Кристъл помагаше в ранчото и от време на време се отбиваше да поиграе с бебето на Беки. Том все отсъстваше, ту обикаляше лозята с Тад, ту бе с приятели в града. А Джарид прекарваше всяка свободна минута с приятелката си в Калистога.

Изведнъж тя сякаш се озова съвсем сама, без да има с кого да поговори или просто да поседи.

И все по-често ходеше на кон на гости на Хироко. Кристъл я заварваше да си чете, да шие, да рисува, дори научи Кристъл как да пишат йероглифи. Беше мила жена с горещо сърце и притежаваше уменията на една култура, които очароваха Кристъл. Научи я как да прави малки хартиени птици *оригами*, показа ѝ как майка ѝ я бе научила да подрежда цветя. Нямахме я онази показност на западните маниери, всичко в нея бе, тихо, дискретно и много изтънчено.

Досуц като Кристъл, и тя бе много самотна. Все още не бе завързала приятелство с роднините на Бойд, бе разбрала вече колко дълбоко я презират, подозираше, че това никога нямаше да се промени. Ето защо бе толкова благодарна за компанията на Кристъл, а и двете жени се сприятелиха бързо в очакване на бебето на Хироко.

Когато започна училище, Кристъл пак я посещаваше често, седеше с часове до камината и подготвяше домашните си. Не ѝ се щеше вече да се прибира. И без това майка ѝ прекарваше повечето от времето си при Беки, а баба ѝ непрекъснато я гълчеше. Единственият човек, който винаги намираше блага дума за нея, бе баща ѝ, но той отново боледуваше.

След Деня на благодарността Кристъл довери на Хироко колко много се безпокои за него. Беше блед и изморен и кашляше непрекъснато. Това я ужасяваше. Човекът, който цял живот ѝ се бе струвал несъкрушим, сега най-неочаквано западаше. Отново прекара пневмония, не бе излизал да язди със седмици.

Това принуди Кристъл да иска винаги да бъде около него. Знаеше, че ако го изгубеше, с живота ѝ бе свършено. Той бе нейният приятел, съюзник, верен защитник, другите не се и замисляха, преди да се нахвърлят върху нея, да я обвиняват за дреболии, да я ругаят за неща, които не бе извършила.

Тя не искаше да постъпва като Беки. Не искаше по цял ден да седи в кухнята си, да пие кафе и да пече курабии, не искаше да клюкарства с другите жени, нито пък да се омъжи за някой като Том и да му народи деца. През последните две години Том Паркър бе надебелял, винаги вонеше на бира, освен през уикендите, когато смърдеше на уиски.

Кристъл знаеше, че не бе като другите. Винаги бе усещала инстинктивно, че бе различна, знаеше, че и баща ѝ разбираше това. И Хироко — също. Отдавна бе споделила с милата японка, че понякога си мечтае да попадне в киното. Но сега нямаше как да изостави баща си. Не би го изоставила за нищо на света. *Но някой ден... може би някой ден...* Мечтата за Холивуд никога не я напускаше... както и мечтата за Спенсър. Но тя не бе споделила чувствата си към него с Хироко и с Бойд, макар да им казваше всичко останало.

Бяха единствените ѝ приятели и тя често ги посещаваше. Хироко бе единствената приятелка, която бе имала, и Кристъл я обичаше отдавна. Хироко ѝ даваше топлотата и куража, които не можеше да вземе от никой друг, освен от баща си.

Споделяше с нея страха си, че никога не би могла да се измъкне от долината, че мечтите ѝ нямаше да се сбъднат. А в същото време тя обичаше долината. Чувствата ѝ към нея бяха силно преплетени с обичта ѝ към баща ѝ. Обичаше земята, дърветата, извивките на хълмовете, планините зад тях. Обичаше дори и уханието на долината, особено напролет, когато всичко бе свежо и ново, а дъждовете обагряха околността в смарагдово зелено. Да живееш тук не бе най-лошата съдба, която човек можеше да си представи, дори и ако това означаваше да се откаже от мечтите си да попадне в киното. Само дете не искаше да се омъжи за човек като Том Паркър. Дори мисълта за това я караше да настръхне.

— Лошо ли се държи със сестра ти? — понякога Хироко проявяваше любопитство към другите. За нея те всички бяха

непознати, дори и сестрата на мъжа ѝ, която най-сетне се бе омъжила — навреме, за да роди детето си.

— Мисля, че се държи гадно, като е пиян. Не че тя ми е казвала. Преди няколко седмици окото ѝ бе насинено. Каза, че паднала от стола. Мисля, обаче, че на мама е казала истината.

Те двете все още държаха Кристъл настрана. Всички я държаха настрана. Беше опасно красива и всички жени, които я познаваха, се чувстваха някак си заплашени, освен Хироко, която бе съвсем различна от тях. Бяха странна двойка, едната — висока и слаба, другата — мъничка; едната — с блестяща черна коса, другата — с дълга руса грива като на паломино^[1]. Едната — представителка на култура, съвсем свободна и богата на думи и жестове, другата — тъй сдържана и скромна. Произхождаха от различни светове, но се бяха сбрали на това място и бяха станали сестри.

— Може би някой ден ще отидеш в Холивуд, а аз и Бойд ще ти дойдем на гости.

Двете се засмяха; вървяха по пътя, водещ към къщата на Уебстърви и си говореха за мечтите си. Хироко искаше един ден да има хубава къща и много деца. Кристъл мечтаеше да пее, искаше да отиде някъде, където хората нямаше да я обиждат. Имаше нещо общо, което ги свързваше. По различни причини и двете бяха отхвърлени от останалите — немили-недраги.

Хироко се нуждаеше от разходки, но не искаше да излиза сама, а на Кристъл винаги ѝ бе приятно да върви с нея. Понякога разговаряха с часове, Хироко забелязваше и най-дребните подробности — най-малкото цвете, най-нежната пеперуда, които по-късно скицираше. И двете изпитваха еднакво силна обич към природата. Кристъл вече се чувстваше тъй близка с нея, че можеше да си позволи да я закача.

— Виждаш всичките тези неща, защото си по-близо до земята от мен, Хироко.

Японката се смееше. И двете искаха да отидат в града, но знаеха, че не биваше да ги виждат заедно. Това щеше да предизвика страхотна буря от негодувание. Бойд я покани да отиде с тях в Сан Франциско, но тя се боеше да изчезне за толкова дълго, майка ѝ сигурно щеше да забележи отсъствието ѝ, а и баща ѝ можеше да се нуждае от нея.

Към Коледа той бе вече прекалено слаб да става от леглото и Кристъл не ходи у Уебстърви няколко седмици. Когато най-сетне се

появи през януари, на лицето ѝ бе изписано всичко. Тад Уайът умираше. Тя седна в кухнята на Хироко и заплака, по-възрастната ѝ приятелка я бе прегърнала. Мислеше си, че сърцето ѝ ще се пръсне, като го гледаше как гасне ден подир ден. Всички в ранчото вече плачеха непрекъснато. Баба ѝ, Оливия, Беки. А Джарид изобщо не се вясваше, не можеше да понесе да гледа как баща им си отива.

Кристъл седеше с часове при него, насърчаваше го да хапне, шепнеше му тихо, докато го завиваше с още одеяла, а като го гледаше, сълзите безшумно се стичаха по бузите ѝ. А Тад искаше да вижда до себе си тъкмо Кристъл. Викаше Кристъл, когато бълнуваше, нея търсеше, когато се събудеше. Рядко викаше жена си, никога — Беки. За него сега те бяха чужди, тъй, както Кристъл — за тях. Само тя се грижеше най-внимателно за него, дори помагаше на майка си да го изкъпе.

Ала обичта ѝ към него само озлобяваше още повече майка ѝ. Тя смяташе, че взаимната им обич бе неестествена и ако той не бе толкова болен, щеше да му го каже. Вместо това тя рядко обелваше дума с Кристъл, но нея всъщност това не я и интересуваше. Всичко, което бе от значение за нея сега, бе баща ѝ. Обичта ѝ към него дори засенчи спомените за Спенсър.

Беки отново бе бременна, Том се опитваше да върти ранчото, обаче бе прекалено често пиян, за да го върши. Сърцето на Кристъл се късаше като го видеше да пристига с колата пред главната къща. Необходимо бе да употреби всичките си усилия, за да не му каже какво мисли за него, но заради баща си замълчаваше. Не искаше да го тревожи, искаше всичко да си остане постарому. През февруари обаче вече знаеше, че това бе невъзможно.

Ден и нощ седеше до леглото му, държеше ръката му, не го оставяше никога, освен да се изкъпе и да хапне набързо в кухнята. Страхуваше се, че ако го остави, щеше да умре. Спря да ходи на училище, не излизаше изобщо от къщи, освен за няколко минути, да глътне свеж въздух на верандата или да изтича бързо до реката, преди да се е стъмнило.

Веднъж Том я последва и я загледа с похотлив поглед — тя бе седнала в едно сечище, потънала в мисли за баща си, а сетне и за Спенсър. Не бе чувала нищо за него, откакто бе дошъл за кръщенето на малкия Уили, но и не бе очаквала. Бойд получи писмо от него по

Коледа, пишеше, че бил щастлив в Ню Йорк, че харесвал работата си, казваше, че щял да им се обади, ако дойдел в Калифорния. Ала той бе твърде далеч, за да ѝ помогне сега. Никой не би могъл да ѝ помогне, освен Бог. Затова тя се молеше всеки ден Той да запази баща ѝ, макар дълбоко в сърцето си да знаеше, че това нямаше да стане.

Същата вечер тя седна на стола до леглото на баща си, гледаше го как се унася. След полунощ той отвори очи и се огледа. Изглеждаше по-добре отпреди, умът му бе ясен и той се усмихна на Кристъл. Майка ѝ спеше на дивана във всекидневната, а Кристъл отдавна спеше на стола до леглото му. Събуди се моментално, щом той се размърда и му предложи глътка вода.

— Благодаря ти, мила — гласът му сякаш бе малко по-силен. — Трябва да отидеш да си легнеш.

— Не съм изморена още — прошепна тя в полумрака, искаше да бъде при него. Ако го оставеше, той можеше да умре, а докато беше при него, може би щеше да живее... *може би...*

— Искаш ли малко супа? Баба сготви супа от пуйка тази вечер, много е вкусна.

Русата коса се спускаше на раменете ѝ като тюлена завеса. Той я погледна с онази обич, която бе изпитвал към нея през всичките тези шестнайсет години. Искаше му се да е тук винаги, за да може да я закриля. Знаеше колко груби бяха към нея другите, колко ревниви, колко дребнави, дори и собствената майка на момичето, и всичкото това, само защото Кристъл бе тъй красива.

Дори и момчетата от долината се бояха от нея, бе прекалено хубава, за да е истинска, ала все пак тя бе истинска, съвсем истинска. Той я познаваше много добре, гордееше се, че бе израснала такава. Освен че бе красива, тя бе смела и умна. От месеци подозираше, че се среща с Хироко, и макар да имаше опасения относно тази връзка, не се опита да я спре. Неведнъж му се бе искало да я попита що за човек бе японката, но реши да не го прави. Тя имаше правото на свой собствен живот, на свои собствени тайни. И без това имаше тъй малко развлечения.

Той отклони супата и се облегна на възглавницата, вгледан в нея; молеше се животът да бъде благосклонен към нея, да си намери един ден добър мъж и да бъде щастлива.

— Никога не се отказвай от това, момиченце... — едва-едва прошепна той и отначало тя не го разбра.

— От кое, тате? — И нейният глас бе тих като неговия, само пръстите ѝ, преплетени с неговите, бяха много по-силни.

— От ранчото... долината... тук ти е мястото... досущ както и на мен... просто това... — дишаше трудно — ... но ранчото винаги... ще е... тук за теб.

— Знам, тате — не искаше сега да говорят за това. Все едно се сбогуваше с нея, а тя нямаше да му позволи да го стори. — Сега се опитай да поспиш.

Той поклати глава. Нямаше време. Беше спал твърде дълго, сега искаше да поговори с най-малкото си дете, с любимката си, с неговото момиче.

— Том не знае как да върти ранчото — тя самата знаеше това много добре, но не каза на баща си, а само кимна. — А един ден Джар ще поиска да се заеме с нещо друго, той не обича земята... така, както я обичаме аз и ти... когато видиш свят и мама си е отишла, Кристъл, искам да се върнеш тук... да си намериш един добър мъж, някой, който ще е мил с моето момиче — той ѝ се усмихна, а нейните очи се изпълниха със сълзи, докато стискаше силно ръката му — ... и да заживееш добре тук.

— Не ми говори така, тате... — тя едва говореше през сълзи, допря бузата си до неговата и го целуна по челото. Беше студено, влажно и лепкаво. Сетне се отдръпна, за да го погледне отново. — Ти си единственият мъж, когото искам.

В един момент на заслепление тя искаше да му каже за Спенсър, че бе имало някой, когото тя харесва... харесва твърде много... би могла и да се влюби в него. Ала той бе само мечта, като кинозвездите, боднати на стената в спалнята ѝ. В живота на Кристъл Уайът Спенсър Хил никога не бе съществувал реално.

— Сега поспи малко — само това можеше да му каже, защото дори неколкominутният им разговор го бе оставил изтощен и без дъх. — Обичам те, татко.

Тя прошепна тези думи, когато очите му се бяха притворили, но сетне, когато той отново ги отвори, я погледна и ѝ се усмихна.

— И аз те обичам, момиченце. За мен ти винаги ще си останеш моето... момиченце... сладката, сладката Кристъл.

След тези думи той отново притвори очи, изглеждаше тъй спокоен в съня си. Тя държеше ръката му и го гледаше. Облегна се назад на стола си, все още стиснала ръката му в своята, и след няколко минути и тя се унесе, изтощена от напрежението да го гледа ден след ден.

А когато се събуди, небето бе сиво, стаята — студена, а баща ѝ бе умрял, стиснал ръката ѝ. Последните му думи, последните му мисли и последното му сбогом бяха за Кристъл.

Когато разбра, че бе починал, очите ѝ се разшириха до крайност. Тя нежно положи ръката му до хълбока му и след като го погледна последно през сълзи, излезе от стаята, затвори вратата и без да каже и думица някому затича с все сила към реката.

Плачеше вече с глас, тялото ѝ се тресеше от риданията. Остана там задълго, а когато се върна у дома, майка ѝ плачеше силно в кухнята, а Минерва се бе изправила безмълвна и вареше кафе. Бяха го намерили мъртъв.

— Баща ти почина — тя изрече думите почти ядно, когато Кристъл влезе в стаята, с набраздено от сълзите лице. Бе по-скоро обвинение, отколкото мъка, сякаш Кристъл можеше да попречи на смъртта.

Тя кимна, побоя се да им каже, че бе знаела, преди да излезе, питаше се отново и отново можеше ли да направи нещо, за да му попречи да умре. Спомни си думите му от снощи... *искам да се върнеш отново тук...* Знаеше колко много обичаше тя това място, то бе част от нея, както бе било и част от него, и винаги щеше да бъде. Тя винаги щеше да вижда баща си тук, в този дом, но по-често — по хълмовете, яхнал коня си, или подкарал трактора из лозята.

Изпратиха Джарид в града, човекът от погребалното бюро взе Тад по-късно същата сутрин. Приятелите и съседите дойдоха да отдадат последната си почит към него, жена му и тъща му стояха там, приемаха съболезнованията и плачеха. Оливия с благодарност погледна през сълзи Том... а Кристъл се опита да прикрие ненавистта си към него. Само при мисълта, че той щеше да разори ранчото, тя потрепери. Ала Кристъл не можеше да мисли дори и за това, единствената ѝ мисъл бе за човека, когото бе обичала. За баща ѝ. Него вече го нямаше, а тя, изплашена, изгубила най-близкия си, бе останала сред чужди хора.

Погребението бе на следния ден, погребяха го в сечището край реката. Беше място, което Кристъл познаваше отлично. Тя често ходеше там, сядаше и потъваше в мисли, или плуваше. Изпита утешение, че баща ѝ щеше да е наблизо и да я наблюдава. Знаеше, че той щеше да бъде винаги с нея.

Онзи следобед тя изчезна за известно време и отиде да види Хироко. Трябваше да роди след няколко седмици, затова когато Кристъл влезе безшумно във всекидневната, тя се надигна тежко и полека. Очите на Кристъл издаваха всичко, преживяно от нея, а и Бойд ѝ бе казал, че Тад Уайът най-накрая бе починал. Бе ѝ се искало да отиде при Кристъл, но знаеше, че нямаше начин да го стори. Нямаше да я пуснат да я види. И ето я сега тук, едно отчаяно дете, което се разрида, протегнала ръце към Хироко. Сърцето ѝ се късаше, докато плачеше. Без баща ѝ животът никога нямаше да бъде отново същият. Беше я оставил сред хора, които тя инстинктивно усещаше, че не я обичат.

Кристъл остана дълго у Уебстъррови, а когато си тръгна към ранчото, бе вече тъмно и майка ѝ я чакаше. Беше седнала с каменно лице на дивана във всекидневната и се втренчи ядно в сломената от мъка и умора Кристъл.

— Къде беше?

— Трябваше да се махна отгук.

Това бе самата истина. Не можеше да понесе потискащата атмосфера, хората, които се точеха с часове и носеха подаръци и храна, с която да се подкрепят в мъката си. Ала тя не искаше храна, искаше татко си.

— Попитах те къде беше.

— Навън, мамо. Няма значение.

Бе отишла на кон до Уебстъррови. Бе твърде далеч да ходи пеша, а и бе твърде изморена дори и да се опита да го направи, след емоциите на последните дни.

— Сигурно спиш с някое момче, нали?

Кристъл се взря с недоумение в майка си. Не бе излизала със седмици, почти не бе напускала мястото си до леглото на баща си, освен да отиде до тоалетната.

— Разбира се, че не. Как можеш да кажеш такова нещо? — Очите ѝ се изпълниха със сълзи от грубите думи, толкова типични за

майка й.

— Знам, че нещо си замислила, Кристъл Уайът. Знам по кое време свършвате училище. А през повечето дни не се прибираще до тъмно. Да не ме смяташ за глупачка? — Беше побесняла, човек едва ли би си помислил, че току-що бе погребала мъжа си. Беше се превърнала от скърбяща вдовица в усойница.

— Мамо, недей... моля те...

Бяха погребали баща й едва тази сутрин, а омразата и обвиненията вече започваха.

— Ще свършиш като Джини Уебстър. Бременна в седмия месец, поне има късмета да се омъжи.

— Това не е вярно.

Не можеше да каже нищо повече, ридаше силно, единственото, за което можеше да мисли, бе за това, че бе изгубила баща си. Не можеше да повярва, че майка й можеше да й отправи подобни обвинения. Разбира се, тя имаше предвид отсъствията на Кристъл от дома, когато посещаваше Хироко.

— Баща ти вече го няма, за да слуша лъжите ти. Не си въобразявай, че ще можеш да ме будалкаш. И ако смяташ да си разиграваш коня както ти се харесва, Кристъл Уайът, можеш да се изнесеш оттук. Няма да ти позволя да си разиграваш коня. Това е едно уважавано семейство и не го забравяй никога!

Кристъл гледаше с невиждащи очи майка си, която закричи горделиво към стаята, където бе починал съпругът й, стиснал ръката на дъщеря си. Дъщерята, която вече бе останала сама, без закрила.

Тя постоя във всекидневната, заслушана в тишината, потънала в мъка по баща си. Сетне полека отиде до стаята си и легна в леглото, което бе делила със сестра си. Чудеше се защо я ненавиждаха толкова много. Никога не й бе хрумвало, че това бе, защото *той* я бе обичал. Но имаше и още нещо — защото тя изглеждаше така... защото вървеше така... защото ги гледаше така.

В тъмното, легнала облечена на леглото, тя знаеше, че животът й никога повече нямаше да бъде същият. Беше я оставил сама с *тях*.

Изплашена, тя отново заплака в тихата стая.

[1] Светлокафяв кон, американска порода. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Бебето на Хироко закъсна. Момиченцето се роди не през март, а на четвърти април.

Този следобед Кристъл бе отишла да види Хироко и тя й каза, че се чувствала уморена и зле. За разлика от Беки тя не се оплакваше никога. Винаги бе дружелюбна и сърдечна, радваше се да посрещне Кристъл.

Беше два месеца след смъртта на баща й, оттогава насам тя всеки ден идваше да види Хироко. Нямаше кой знае каква работа в ранчото, а и майка й не пропускаше да я укори или да й се сопне. Много често Кристъл се чувстваше самотна. Подозираше, че още нещо тормозеше майка й, навярно просто се чувстваше самотна без Тад и не знаеше как да реагира на самотата си. Сподели това с Хироко и приятелката й го сметна за възможно, но Бойд й каза насаме, че Оливия винаги бе била озлобена към Кристъл, дори като дете. Той помнеше маса случаи, когато я пляскаше и за най-незначителни простъпки, докато винаги бе глезила Ребека. Подозираше, че това се дължеше на факта, че Кристъл бе любимката на Тад; та дори и децата на приятелите им го усещаха. В долината това отношение бе публична тайна.

Хироко и Кристъл прекараха един спокоен следобед, а на смрачаване Кристъл се прибра у дома. Майка й бе излязла, бе отишла в града с Беки, и Кристъл помогна на баба си да сложат вечерята.

След смъртта на баща си бе отслабнала. Никога не й се ядеше. Тази вечер си легна рано, стана на изгрев-слънце, оседла коня на баща си и реши да отиде до Уебстърви.

Беше събота и не трябваше да ходи на училище, а освен това знаеше, че приятелката й ставаше рано. Ала когато стигна до дома им, Бойд я посрещна на вратата. Изглеждаше разтревожен и уморен. Родилните болки на Хироко бяха започнали още вечерта, а бебето все не се раждаше. Беше повикал лекаря от града, но той бе отказал да дойде, позовавайки се на това, че мисис Уебстър не била негова пациентка. Беше същият, който бе отказал да я прегледа преди осем

месеца; не бе променил мнението си оттогава. След това Бойд бе разбрал, че се налагаше сам да акушира раждането. Нямахше как да я отведе до Сан Франциско. Доктор Йошикава му бе дал за всеки случай да прочете една книга, но нещата не вървяха според правилата. Хироко изпитвала много силни болки, той виждал главичката на бебето, ала с всеки пореден напън то отказвало да помръдне напред. Обясни това набързо на Кристъл, а тя чуваше как Хироко стене в спалнята.

— Ами доктор Чандлър? — Той се бе пенсиониран преди години и бе почти ослепял, но все пак бе нещо, за което да се заловят, В Калистога имаше акушерка, но тя отдавна бе отказала да помогне на Хироко.

— В Тексас е, на гости на дъщеря си. Опитах се да се свържа с него снощи, от бензиностанцията.

Той бе обмислял сериозно възможността да я откара в Сан Франциско, но се страхуваше да не изгубят бебето, докато пътуват.

— Може ли да я видя?

Кристъл бе израждала животни, но никога не бе виждала да ражда жена. Усети как тръпките на ужаса пробягват по гърба ѝ, докато следваше Бойд към спалнята. Хироко се бе свила на леглото, гърчеше се, дишаше тежко, сякаш отчаяно се мъчеше да се освободи от бебето в утробата си. Погледна безпомощно Кристъл, докато се отпускате на възглавницата.

— Бебето не ще да излезе...

Болката отново я накара да се сгърчи, Бойд хвана ръцете ѝ, а Кристъл изпитваше състрадание към приятелката си, която се бореше безпомощна. Запита се дали бебето щеше да умре или още по-лошо... Хироко.

Без повече да му мисли, Кристъл отиде в кухнята, изми ръцете си и се върна с купчина чисти пешкири. Леглото бе изцапано с кръв, дългата черна коса на Хироко бе закрила част от лицето ѝ. Тя отново се присвиваше, но без никаква полза. Със самоувереност, която изобщо не усещаше, Кристъл ѝ заговори нежно.

— Хироко, нека се опитаме да ти помогнем...

Тя погледна приятелката си в очите, искаше тя да оживее и безмълвно се помоли за бебето. Спомни си за кончетата, които бе израждала, и се зае мълчаливо за работа, молейки се тези ѝ познания да ѝ помогнат. И без друго нямаше към кого друго да се обърнат.

Никой не би дошъл от града, оставаха само Кристъл и Бойд и треперещата малка японка. По бузите ѝ се стичаха сълзи, но не издаваше никакъв стон. Кристъл я погледна и видя главичката на бебето. Имаше червеникавокафява коса, наполовина на косата на Бойд и наполовина — на Хироко.

— Бебето не иска да излезе — изстена тя от мъка, а Бойд ѝ каза да се напъне отново. Този път успя, Кристъл видя как главичката помръдна с един инч напред.

— Хайде, Хироко... вече тръгна... напъни отново...

Ала тя бе съвсем слаба, за да опита отново и след като болката ѝ постихна, Кристъл разбра в какво се състоеше работата. Бебето бе с лице нагоре, вместо надолу. Трябваше да го преобърнат. Беше го правила с животните, но мисълта да го стори с приятелката си бе ужасяваща. Погледна към Бойд и му обясни положението. Знаеше, че ако не обърнеха бебето, то можеше да умре, или дори Хироко. Кристъл знаеше, че трябваше да побързат.

Нова силна болка сякаш раздра приятелката ѝ, ала този път тя не ѝ каза да се напъне. Вместо това внимателно мушна ръце в нея и напипа бебето в утробата ѝ. Не смеейки да диша, тя обърна бебето.

Хироко изплака от болка, а Бойд я държеше.

Придойде нова вълна от болки и Хироко се напъна така, сякаш искаше да отхвърли Кристъл от себе си, но Кристъл измъкна ръце и главичката се придвижи отново напред. Сетне Хироко се напъна така, както никога не бе и мислила, че ще може. Болката при излизането на бебето бе неописуема. Кристъл нададе победоносен вик, когато главичката излезе. Тялото му бе все още в утробата на майката, а то вече изплака.

Докато помагаше на Хироко да се освободи от бебето, по бузите на Кристъл се затъркаляха сълзи. В стаята цареше напрегната тишина. Хироко се напъна още веднъж, ала този път тя се смееше и плачеше едновременно, като слушаше как бебето ѝ плачеше.

Най-сетне бебето се измъкна изцяло. Беше малко момиченце и тримата го гледаха изумени. След това излезе плацентата и Бойд я преряза, следвайки указанията в книгата си. До този момент книгата се бе оказала напълно безполезна. Кристъл бе тази, която спаси живота на бебето и тя гледаше омаяна миниатюрното му телце. Приличаше изцяло на майка си. Хироко се разплака от радост, когато го пое в ръце.

— Благодаря ти... благодаря ти...

Беше прекалено уморена, за да каже още нещо, затвори очи и притисна момиченцето си.

Сълзите на Бойд също се стичаха, докато ги гледаше двете. Гледаше с обич жена си, сетне нежно докосна бузата на бебето, преди да се обърне отново към Кристъл.

— Ти я спаси... спаси ги и двете... — сълзите му бяха сълзи на облекчение.

Кристъл тихо излезе от стаята. Слънцето вече се бе издигнало високо в небето и тя се изуми, като разбра колко дълго бе останала вътре. Часовете направо бяха отлетели, докато се бореше да спаси приятелката си и мъничкото ѝ бебе.

След малко Бойд дойде да я види. Седеше на тревата и си мислеше колко забележителна бе природата. Никога не бе виждала нещо по-красиво от тяхното бебе. Досуц като Хироко, то сякаш бе скулптирано от слонова кост, очите му бяха също тъй присвити по азиатски като на майката, но в него имаше нещо и от Бойд. Усмивайки се на себе си, Кристъл се почуди дали някой ден то щеше да има луничките на баща си. Той беше сякаш изненадващо остарял като гледаше от горе на долу приятелката на жена си, толкова благодарен, че не можеше да намери думите да го изрази.

— Как е тя? — Кристъл още се безпокоеше и би искала да могат да извикат някой лекар. Винаги съществуваше рискът от инфекция.

— И двете спят — усмихна се той и седна до Кристъл. — Толкова са красиви...

Кристъл също му се усмихна. Бяха две деца, пораснали именно в тази утрин. Животът им вече нямаше да бъде съвсем същият, след като бяха видели чудото на раждането, в този момент то им се видя безкрайно скъпоценно.

— Как ще я кръстите?

— Джейн Кейко Уебстър. Искан да я наречем само Кейко, но Хироко искаше да си има и американско име. Може би е права — беше натъжен, когато ѝ казваше това, сетне се обърна към долината, в която бяха израсли и двамата. — Кейко е името на сестра ѝ. Починала е в Хирошима.

Кристъл кимна, знаеше за това от Хироко.

— Тя е едно красиво малко момиченце, Бойд. Бъди добър с нея.

Беше странно, че му каза това. Той бе на двайсет и четири години, а се познаваха от деца. Беки се бе опитала веднъж да го свали, но нищо не излезе и Кристъл много се разочарова. Беше мил, порядъчен човек, много по-различен от Том Паркър.

Той гледаше замечтан хълмовете, докато тя му говореше. Беше хубав пролетен ден и слънцето грееше ярко.

— Татко бе винаги толкова добър с мен. Той е най-добрият човек, когото съм познавала — очите ѝ се изпълниха със сълзи, а когато се обърна да погледне Бойд, тя ги избърса с ъгълчето на работната си риза.

— Сигурно ти липсва много.

— Така е. И... ами, сега нещата са толкова различни. Мама и аз никога не сме били близки. Нейна любимка винаги е била Беки — каза го някак между другото, с лека въздишка и се излегна на тревата. Сетне, като си спомни пак, се усмихна. — Предполагам, че си е мислила, че татко ме е глезил. Навярно е било така. Но не бих казала, че имах нещо против.

Тя отново се засмя и в един миг пак бе онова малко момиче, той обаче изпита съжаление към нея.

— Май е най-добре да се връщам при тях. Дали да ѝ направя нещо за ядене? — не знаеше какво да стори. Кристъл се усмихна.

— Когато огладнее. Мама казва, че Беки била гладна като вълк, но тя роди лесно Уили. Кажй ѝ да не се безпокои — тя също се изправи. — Ще дойда отново следобед или утре, ако мога да се измъкна.

Майка ѝ винаги ѝ намираще разни досадни работи за вършене. А сега, след като Беки очакваше да роди, непрекъснато караше Кристъл да чисти къщата вместо нея или да помага в прането. Понякога се чувстваше като робиня, докато търкаше пода на вестибюла на Беки, докато тя и майка ѝ си пиеха кафето в кухнята.

— Пази се — той се изправи, чувстваше се неудобно за известно време, докато тя развързваше коня си, сетне се изчерви и я целуна по бузата. — Благодаря ти, Кристъл — гласът му бе предрезгавял от преживените емоции. — Никога няма да забравя това, което направи.

— Аз — също — тя го погледна прямо в очите; бе висока почти колкото него. — Целуни Джейн от мен.

Метна се на седлото и го погледна отново от горе на долу и за миг си спомни за Спенсър. По време на раждането се бе почувствала толкова близка с Бойд, че почти ѝ се искаше да му каже. Но какво да му каже? Че бе влюбена в един мъж, който най-вероятно я бе забравил? В крайна сметка се бяха срещнали само два пъти, но все пак, докато яздеше към дома, усмихната сама на себе си, замислена за бебето, заспало в ръцете на Хироко, тя се улови, че отново си мечтае за него. Това бе всичко, което имаше, мечтите за него, спомените за баща си и снимките на кинозвездите, окачени в спалнята ѝ.

ОСМА ГЛАВА

— Къде беше цял ден? Търсих те навсякъде — майка й я чакаше в кухнята, когато тя се върна, след като се роди бебето на Хироко.

И в един отчаян пристъп на лудост, Кристъл си помисли да й каже какво се бе случило. Бе красиво, вълнуващо и много, много *страшно*. Защото на своите седемнайсет години тя изведнъж бе осъзнала какво значеше да бъдеш жена.

— Яздих. Не знаех, че имаш нужда от мен.

— Сестра ти не се чувства добре. Искях да отидеш да й помогнеш — Кристъл кимна. Беки непрекъснато не се чувстваше добре, поне така казваше на всички. — Иска да гледаш Уили. — Пак старата история.

— Добре.

Оливия й бе оставила чинии за миене в мивката и след като ги изми, Кристъл прекоси ливадата и отиде в къщичката на Беки. Том слушаше радио, стаята миришеше на бира, а малкият Уили се клатушкаше напред-назад, облечен само с долна ризка и гащички. Стаята бе ужасно разхвърляна. Беки пушеше в леглото в спалнята им и четеше списание. Кристъл й предложи да направи нещо за хапване, тя само кимна, без да откъсне поглед от четивото си, и Кристъл пое към кухнята да й стъкми сандвич.

— Ще направиш ли и на мен един, скъпа? — извика й развеселеният от бирата Том. — И ми донеси една бира от хладилника.

Тя отиде в предната стая да му занесе бирата и взе малкия Уили на ръце. Той си правеше торта от кал в пепелника с млякото от наполовина пълното си шише. Загука радостен, когато Кристъл го гушна. Миришеше лошо и Кристъл се сети, че никой не си бе направил труда да му смени дрешките от сутринта насам.

— Къде беше? Майка ти те търси навсякъде.

Том бе по долна риза, под мишниците му тъмнееха две големи петна от пот, излъчваше остра и силна миризма. Кристъл му се видя много хубава. Собствената му жена бе дебела и изморена, а и винаги се

оплакваше; двете момичета изглеждаха така, сякаш изобщо не бяха роднини.

— Ходих на гости при приятели — рече тя необщително, все още с бебето в ръце.

— Да нямаш някой нов приятел?

— Не, нямам — сопна му се тя и закрочи обратно към кухнята.

Краката ѝ изглеждаха безкрайно дълги в прилепналите дънки и той възхитен изгледа задника ѝ, докато тя отиваше да му направи сандвича.

Върна се у дома си чак за вечеря, след като почисти, сготви им вечерята и окъпа малкия Уили. Направо ѝ призляваше като гледаше как го бяха изоставили. А сега щяха да имат и второ бебе и Уили щеше да си ходи мръсен и подивял, да плаче през повечето време от глад, само защото на Беки не ѝ се искаше да му приготви нещо за ядене.

Том излезе преди тя да си тръгне за дома и Кристъл изпита облекчение. Не ѝ харесваше начинът, по който я гледаше, както и въпросите му за *приятеля* ѝ. Нямахше такъв.

Нямаше никого, освен безвредните мечти за Спенсър. Останалите момчета се страхуваха от нея и така ѝ бе добре. Нямахше нищо общо с тях. Техният живот бе ограничен само в рамките на долината. Нямаха и представа за света отвъд нея, а и никакво желание да го открият. За разлика от Кристъл, която се стремеше към повече, отколкото можеше да ѝ предостави долината Алигзандър.

Беки не си направи труда да ѝ благодари, когато си тръгваше, а в ранчото майка ѝ ѝ нареди да обели картофите за вечерята. Тя го направи, но след това си легна веднага. Бе твърде уморена, дори и не помисли за вечеря. Преди да заспи, пак се сети за Хироко, обеща си да отиде да я види сутринта, след църква.

Трябваше да измисли как да се измъкне от майка си и сестра си. Винаги ѝ намираха някоя неприятна работа. Беше съвсем различно от времето, когато бе жив баща ѝ.

За два месеца тя се бе превърнала в наемна работничка, човек, който да им върши работата, да чисти подире им, някой, на когото да се карат и когото да пренебрегват. Бе забелязала омразата в погледа на майка си, когато си мислеше, че не я гледа. Мразеше я, а Кристъл не знаеше защо. Нищо не им бе сторила, освен че обичаше баща си.

Разпуснаха ги от училище през юни, оставаше ѝ още само една година, за да завърши. И какво след това? Животът щеше да си остане същият. Пак щеше да върши тежката работа в ранчото, щеше да наблюдава как Том съсипва създаденото от баща ѝ и дядо ѝ — ранчото, което Тад толкова много обичаше.

Том възнамеряваше да изкорени част от лозята тази година, след като не бе успял да продаде гроздето — за пръв път от много време насам. Вече бе разпродал и голяма част от добитъка с оправданието, че му създавал прекалено много грижи. Така банковата му сметка набъбна, но и печалбите от ранчото намаляха силно и това се усети от всички.

Беки роди малко след като Кристъл свърши училище. Този път — малко момиченце, което приличаше изцяло на баща си.

Ала бебето на Хироко бе детето, което изпълваше сърцето на Кристъл. Кръстиха го в една църква в Сан Франциско и помолиха Кристъл да му стане кръстница. Наложиха се да измисля куп лъжи, за да обясни на майка си къде се бе губила цял ден, но отиде с тях. Бе очарована от видяното, чувстваше се отново жизнена и сякаш обновена, като се връщаха към долината Алигзандър.

Тази година лятото бе много приятно. Кристъл навърши седемнайсет. Прекарваше дълги часове на гости у Бойд, Хироко и бебето им. Малката Джейн приличаше много на самата Хироко като бебе, но имаше и нещо от Бойд, някоя гримаса, усмивка, а и червеникавокафявата ѝ коса — отлична смесица от цвета на косите на родителите ѝ. Кристъл можеше да се търкаля с часове на тревата под някое дърво в градината им, да си играе с бебето, да го прегръща и да усеща топлината на телцето му, докато то мъркаше. Посещенията ѝ у тях бяха светлите мигове в живота ѝ. Връщаше се в късния следобед да помогне на майка си и баба си да приготвят вечерята. Също като Том, майка ѝ я обвиняваше от време на време, че си имала приятел, кореше я, че трябвало да помага на сестра си за децата, но тя си имаше друго наум, както и Беки.

Всички в долината говореха, че Том имал любовна връзка с Джини Уебстър. И Кристъл предполагаше, че в това имаше солидна доза истина. Попита веднъж Бойд, той сви рамене и каза, че не обръщал внимание на приказките на хората, но в същото време се изчерви толкова силно, че кожата придоби почти цвета на косата му.

Значи бе вярно. Кристъл не бе изненадана, само си помисли дали Том би посмял да направи това, ако баща ѝ беше жив. Сега обаче нямаше значение, Тад бе починал и Том Паркър можеше да прави каквото си поиска.

Том и Беки кръстиха бебето в края на лятото, малко преди Кристъл да започне отново училище. Този път обаче Спенсър не дойде, а майка ѝ не даде голям прием. Поканиха неколцина приятели на обяд след църковната церемония, Том се напи и си тръгна рано, а Беки и майка ѝ плакаха в кухнята. А Кристъл бавно пое към реката, да поседи близо до мястото, където бе погребан баща ѝ.

Трудно ѝ бе да приеме, че само преди година той бе жив, че тя бе седяла на люлката и бе разговаряла със Спенсър. Тогава все още беше дете, мислеше си тя, но вече не беше. Изминалата година бе трудна, с големи загуби и силно страдание. Само на седемнайсет години Кристъл Уайът бе вече жена.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Поканата дойде в кабинета му и като я видя, той се усмихна. Баща му бе излязъл прав. Бе научил новината миналата седмица от вестниците. Харисън Баркли бе избран във Върховния съд и Спенсър бе поканен на церемонията по встъпването му в длъжност.

За него годината бе добра, изпълнена с напрегнат труд и населена с хора, които харесваше. Фирмата *Андерсън, Винсънт и Собрук* бе доста консервативна, но за своя собствена изненада, това му харесваше. Справяше се добре. Вече бе помощник на един от съдружниците. А и баща му бе доволен от него. В началото между двамата имаше търкания, особено относно Барбара.

Родителите му бяха наели къща в Лонг Айлънд през лятото, когато той се върна, и Барбара прекара там с двете си дъщери почти целия август. Алисия и Уйлям Хил бяха разчитали и Спенсър да се настани там. Не можеше да отлага до безкрайност. Прекара два уикенда в къщата при Барбара, която непрекъснато се стремеше към него, а очите на родителите му бяха пълни с очакване. *Тя го била чакала*, рече майка му. *Тя те обича*, убеждаваше го баща му. И най-накрая Спенсър избухна. Тя бе чакала *Робърт*, не него и той не бе виновен за смъртта на брат си в Пасифика. Беше хубаво момиче, той самият обичаше племенниците си, но тя си бе *съпругата на брат му*. Достатъчно бе това, че Спенсър бе станал юрист. Не бе задължен към родителите си и към мъртвия си брат дотам, че и да се ожени за вдовицата му.

Барбара си отиде разплакана, последва грозна сцена с родителите му. Малко след това и той си замина от Лонг Айлънд, решен да не се връща повече. Видя се с родителите си чак през есента. По това време Барбара се бе върнала с момичетата в Бостън, а неотдавна той научи, че излизала със сина на влиятелен и ключов политик. Това бе прекрасен избор и той се надяваше тя да бъде щастлива. Всичко, което искаше за себе си, бе да сполучи, както и да гради сам живота си.

Ню Йорк му харесваше, но Калифорния все още му липсваше. Неведнъж се улавяше, че мисли за Кристъл. Но вече далеч по-рядко. Просто бе прекалено надалече и сякаш не съществуваше реално. Бе като рядко красиво видение, като диво цвете на някой планински връх, което никога отново няма да видиш, но винаги ще помниш.

Получи писмо от Бойд, когато се роди дъщеричката му, научи и за това, че Том и Беки очаквали второ бебе, но в писмото нямаше нищо за Кристъл. Всичко това му се виждаше толкова отдалечено във времето и пространството! За него беше сякаш част от войната, епизод от някакъв друг живот.

Бе потънал в работа за *Андерсън, Винсънт и Собрук*, бе научил сума нови неща за новото данъчно законодателство. Истинските му интереси бяха към криминалните престъпления, но никой от клиентите им нямаше проблеми в това направление. Той помагаше да се уреждат сделки с имоти, да се осъществяват усложнени завещания и това бе интересна работа, която можеше да обсъжда с баща си.

На вечеря с родителите си разбра, че и те бяха получили покана. Но баща му каза, че бил прекалено зает, за да присъства на церемонията.

— Ти ще отидеш ли?

— Едва ли, татко, та аз почти не го познавам — усмихна му се Спенсър.

Баща му също се справяше добре. Току-що бе поел процеса по важно наказателно дело и Спенсър много искаше да научи нещо повече от прочетеното по вестниците.

— Трябва да отидеш. Добре е да поддържаш контакти с подобни личности.

— Ще се постарая, но не знам дали ще мога да се измъкна от службата — Спенсър се усмихна. Изглеждаше по-млад, отколкото би трябвало на неговите двайсет и девет години. Бе загорял по време на уикендите, прекарани на плажа, играеше и редовно тенис. — Ще се чувствам глупаво, ако отида, татко. Той наистина не ме познава добре. А и нямам време да ходя до Вашингтон.

— Можеш да намериш време. Сигурен съм, че фирмата ще поиска да присъстваш...

Винаги отговорности и задължения. Понякога това го изтощаваше. Животът му тук бе сякаш изпълнен единствено с

очакванията на другите към него. Това си бе част от битността на възрастния вече мъж, да бъдеш в „истинския“ живот. Но той не бе сигурен, че му харесва.

— Ще видим...

За негова изненада няколко дни по-късно съдружникът във фирмата, за когото работеше, повтори думите на баща му. Спенсър спомена за поканата, докато пийваха в Речния клуб и патронът му предложи да отиде на церемонията по встъпване в длъжност на Харисън Баркли.

— Чест е да получиш такава покана.

— Но аз почти не го познавам, сър.

Същото бе казал и на баща си, но старшият съдружник поклати глава.

— Няма значение. Един ден тази връзка може да се окаже важна. Трябва винаги да се съобразяваш с подобни неща. Всъщност, бих искал силно да ти препоръчам да отидеш.

Спенсър кимна в знак на това, че приема съвета, ала наистина се почувства глупаво. Фирмата отиде дори дотам да му направи резервация в *Шоръм* и той пристигна с влак във Вашингтон един ден преди церемонията.

Стаята, която му бяха запазили, бе просторна и хубава; той се усмихна на себе си, седна в удобния кожен фотьойл и си поръча скоч по вътрешния телефон. Добре се живее така, помисли си. А може би и срещата със семейството Баркли щеше да бъде приятна. Очакваше и Елизабът да бъде там. Не бе чувал нищо за нея, откакто бе постъпила във Васар. Сигурно си имаше други гаджета, а и той не бе лишен от вниманието на дамите. Водеше ги на вечери в *21, Павилион* и *Уолдорф*^[1]. Ходеха на партита, на театър, играеха тенис в Кънектикът и Ийст Хамптън, ала не бе влюбен в никоя.

Три години вече, откак бе свършила войната и всички сякаш се надпреварваха да се женят. Той не изпитваше неотложна нужда да го стори, искаше още време да подреди мислите в главата си. Практикуването на правото някак си не бе единственото, към което се бе устремил. Харесваше му повече, отколкото бе предполагал първоначално, но вътрешно в себе си признаваше, че в него липсваха емоциите. Все още се опитваше да измисли как да го съчетае с нещо по-предизвикателно и изискващо повече интелектуални усилия. На

двайсет и девет години той предполагаше, че животът му бе приготвил още много удоволствия в бъдеще, преди да се установи и да се задоми. Първо трябваше да намери подходящото момиче, а то още не се бе появило.

Той едва бе започнал да се изправя на краката си след прекъсването, предизвикано от войната и шока от смъртта на брат му. Мъката от тази загуба вече бе започнала да се разсейва.

Четири години бяха минали от смъртта на Робърт, но родителите му все още говореха често за него. Спенсър обаче вече не се чувстваше толкова лично отговорен да бъде негов заместник. Той си бе отделна личност, имаше моменти, когато се чувстваше силен и непобедим, във всеки случай здраво държеше юздите във всичко, с което се заемеше. Понякога бе самотен, но не бе сигурен, че има нещо против. Обичаше да е сам. И въпреки че правото не бе онова, към което се бе стремил, бе започнал да го харесва.

Утрото на следващия ден бе слънчево и ярко. В хладната септемврийска утрин Спенсър отиде в сградата на Върховния съд, за да присъства на церемонията по полагаването на клетвата. Облечен бе в тъмен костюм на райе, с тъмна връзка и с блестящата си тъмна коса и сините си очи изглеждаше много привлекателен. Няколко жени се извърнаха да го погледнат, но той изглежда не ги забеляза. Успя да стисне ръката на съдията Баркли, малко преди тълпата да го погълне и да го отнесе. Не срещна познати и съжали, че баща му не можа да дойде.

Следобед посети паметника на Вашингтон, мемориала на Линкълн и се върна в хотела да хапне нещо, преди да се облече за празненството, на което бе канен вечерта. По случай встъпването в длъжност на съдията семейство Баркли даваше официален прием в хотел *Мейфлауър*.

Спенсър излезе от хотела и извика такси до *Мейфлауър*. Там търпеливо изчака опашката от гости и накрая бе топло поздравен от Присила Баркли.

— Колко мило от ваша страна, че дойдохте, мистър Хил! Видяхте ли се с Елизабът?

— Благодаря. Не, не сме се срещали.

— Видях я преди минутка. Сигурна съм, че много ще се зарадва да ви види.

Той направи крачка встрани, за да поздрави и съпруга ѝ, а сетне бързо се придвижи, за да стори място на следващите от опашката. Отиде на бара, поръча скоч и вода и се огледа наоколо.

Повече от мъжете бяха възрастни, жените бяха облечени в скъпи дълги рокли. Беше интересна сбирка от най-известните и най-влиятелните хора в страната и той изпита истинско вълнение, че бе сред тях. Сръбна от питието си и разпозна още един от съдиите във Върховния съд; сетне видя една млада жена да разговаря с възрастен мъж и, когато тя се обърна, разбра, че това бе дъщерята на съдията Баркли. Изглеждаше много по-възрастна, отколкото преди година и някак си по-хубава. Усмихна му се в знак, че го бе видяла. Той си припомни колко уравновесена и колко привлекателна му се бе сторила последния път, когато се срещнаха. Видя му се по-хубава, отколкото я помнеше. Приблужи усмихнат към нея, а кафявите ѝ очи сякаш светнаха от удоволствие. Кестенявата ѝ коса сега бе по-къса, бе облечена в поразителна, бяла, сатенена рокля, която подчертаваше тена, придобит край езерото Тахо. Беше силно удивен от нейната привлекателност, далеч по-голяма бе, отколкото си я спомняше.

— Здравейте, как сте? Как е във Васар?

— Досадно — усмихна му се тя и погледите им се срещнаха. — Мисля, че съм прекалено възрастна да ходя в колеж.

Васар ѝ се бе сторил прекалено детински. Само след три месеца тя вече умираше от желание да завърши и да прави нещо друго, но ѝ оставаха още три години. А след като бе започнала втората си година, вече се питаше дали щеше да издържи до края.

— Поукипси е направо ужасен.

— След Калифорния дори Ню Йорк понякога изглежда така. И зимите са доста студенички, нали? — засмя се той. Самият той се бе оплаквал много от студа миналата година, но вече бе свикнал, а и му харесваше оживеният Ню Йорк, който бе съвсем различен от сънливия Поукипси.

— Много мило, че дойдохте. Сигурна съм, че баща ми се е трогнал — рече учтиво тя, а Спенсър едва не се изсмя. При тази гълпа от стотици колеги и приятели, която се въртеше около него, бе трудно човек да си представи, че съдията Баркли ще се *трогне* от присъствието на млад и второстепенен юрист.

— Много мило от негова страна, че ме покани. Сигурно е много доволен от новия си пост.

Тя му се усмихна и отпи от джин — тоника си.

— Доволен е. Също и мама. Тя много обича Вашингтон. Родена е тук, знаете ли?

— Не знаех. Мисля, че и на вас ще ви е забавно тук. Пускат ли ви да излизате от колежа?

— Не много често. Миналата година почти не видях Ню Йорк. Но ще опитам да прекарам ваканциите тук, с родителите си.

Побъбриха малко и, когато гостите започнаха да се разполагат, Спенсър направи справка в една от схемите на разположение и откри, че е поставен на нейната маса. Реши, че това бе дело на майка ѝ, нямаше и представа, че самата Елизабът бе поискала да стане така, когато преглеждаха заедно с майка си списъка на гостите. Миналата година той ѝ бе направил силно впечатление и тя бе разочарована, че не бе направил опит да я намери във Васар.

— Как ви харесва работата ви във фирмата в Ню Йорк? — тя вече не помнеше името ѝ, но помнеше, че бе от известните.

— Харесва ми — усмихна ѝ се той, докато ѝ помагаше да се настани.

— Това май е изненада за вас?

Очите му ѝ се усмихваха. Той също седна.

— Така е. Защото изобщо не бях сигурен, че искам да работя като юрист.

— А сега сигурен ли сте?

— Малко или много — да. Все си мислех, че ще става по-трудно и по-интересно, но засега не е така. Всъщност, работата е много приятна.

Тя кимна, а сетне гордо се усмихна, отправила поглед към масата на баща си наблизо.

— Вижте докъде води тази професия.

— Боя се, че не и за всички. Но аз съм доволен от това, което върша в момента.

— Мислил ли сте някога да влезете в политиката? — попита тя, след като сервираха първото — омари в гъст сос, придружени с бяло вино.

Спенсър я погледна развеселен. Погледът ѝ бе все така настойчив, всепроникващ и тя не се боеше да задава сериозни въпроси. Миналата година това му се бе понаравило, а сега отново го порази. Не се страхуваше да се заеме с каквото и да е и той се възхищаваше от това ѝ качество. Елизабът сама грабваше инициативата и тръгваше напред. Беше жена, която владееше положението — върху себе си, върху околните, а той подозираше, че ако имаше възможността, би доминирала и над близките си.

Сега го гледаше с интерес, самата тя бе въввлечена силно в политиката, благодарение на баща си.

— Брат ми имаше аспирации в тази посока, или поне си мислеше, че има. Но аз не съм сигурен, че това е за моята уста лъжица.

— Ако бях мъж, щях да се заема именно с политиката.

Беше напълно уверена в себе си и той малко ѝ завидя, макар и да се засмя. Беше самата смелост. Спомни си, че предишния път, когато я видя, му бе казала, че би искала да стане юристка.

— Какво учите във Васар?

— Изкуство. Литература. Френски. История. Нищо особено.

— А какво бихте искала да правите? — заинтригуваше го с бързия си ум и прекия си подход към нещата. Елизабът Баркли определено не бе свенлива теменуга.

— Да напусна училище и да се заема с нещо полезно. Мислех си да дойда за известно време във Вашингтон, но татко направо побесня като му споменах. Той иска първо да завърши колежа.

— Вижда ми се разумно. Остават ви само три години още... — Но и на него този период му се стори твърде дълъг.

— Връщахте ли се в Калифорния?

— Не, не съм — каза го със съжаление. — Наистина нямах време, а и последната година мина сякаш много бързо.

Тя кимна — за някои неща тази констатация важеше и за нея, за други — не. Ходила си бе в Калифорния по Коледа за бала си за представяне пред обществото, както и за бала, даден в нейна чест в извънградския клуб *Бърлингъм* малко преди това. А лятото, както винаги, бе прекарала на езерото Тахо. Тази зима обаче възнамеряваше да посещава по-често Ню Йорк и Вашингтон. А и родителите ѝ вече я бяха поканили за Коледа в Палм Бийч.

Оркестърът засвири и, преди да сервират главното ястие, Спенсър я покани на танц, точно свиреха *Въображение*.

Той я поведе внимателно по дансинга. Тя танцуваше красиво, а той гледаше лъскавата, кестенява коса и загорелите ѝ рамене. Всичко в нея говореше за здраве, благоденствие и сила. Каза му, че следващото лято щяла да ходи в Европа с родителите си, с кораба *Ил дьо Франс*, попита го дали е ходил в Европа, на което той отговори отрицателно. Баща му бе обещал такова пътешествие като завърши колежа, но тогава избухна войната и той се записа доброволец, така че вместо за Европа, замина за Пасифика. Тя спомена също, че след няколко седмици щяла да ходи в Ню Йорк на гости на единия от братята си. Йън Баркли работеше в една юридическа фирма, която бе дори по-знаменита от тази, която бе наела Спенсър.

— Познавате ли го? — тя вдигна поглед в очакване на отговора, изглеждаше съвсем млада и много хубава, а той май започваше да усеща ефекта на уискито. Харесваше му допирът до кожата ѝ под ръцете му, за пръв път усети уханието на парфюма ѝ, когато излязоха да танцуват.

— Не, не го познавам. Но баща ми го познава. — Спомни си, че баща му бе споменал за младия Баркли, който пледирал в неговата съдебна зала. — Трябва да ни запознаете — за пръв път той предлагаше нещо, което предполагаше отново да се срещнат.

— Бих се радвала да го сторя.

Имаше победоносен, дори в известна степен царствен вид, когато той я отвеждаше обратно към масата. Седнаха и поговориха с приятелите на родителите ѝ, а към края на вечерта на него му се струваше, че вече я бе опознал малко по-добре. Играеше тенис, обичаше да кара ски, говореше слабо френски, мразеше кучетата и не се интересуваше Бог знае колко от децата. По време на десерта си призна, че би искала сама да постигне нещо в живота, а не само да играе бридж и да ражда деца. За него бе очевидно, че бе луда по баща си и би искала да се омъжи за някой като него, за мъж, *който се е устремил нанякъде*, както се изрази самата тя, а не за някой, който да се задоволи с това да се отпусне в креслото си, а животът да си тече покрай него. Искаше да се омъжи за *влиятелен* мъж. Беше твърде млада, за да е съвсем сигурна в това, още нямаше двацет години, но бе наясно със себе си, а и имаше достатъчно възможности да срещне

именно такъв мъж. В един миг, докато излизаха от балната зала, на него му стана ясно, че тя би харесала Робърт много повече от него.

— Бихте ли искала да отидем да пийнем по нещо? — самият той се учуди на думите си, но във всеки случай му харесваше да разговаря с нея.

— Добре. Къде сте отседнал? — кафявите ѝ очи бяха вперени право в неговите. Не се страхуваше от нищо, най-малкото от Спенсър.

— В Шоръм.

— Ние — също. Можем да пийнем в бара. Ще отида да кажа на мама.

Тя го направи и след няколко минути двамата си тръгнаха.

Повечето от гостите също си бяха отишли, беше вече почти един след полунощ, а майка ѝ не възрази тя да си тръгне със Спенсър. Един почтен, привлекателен млад мъж и тя знаеше, че можеше да му повери дъщеря си. Помаха им като си тръгваха, ала Спенсър не искаше да прекъсва изглежда важния ѝ разговор със спикера на Конгреса. Изнизаха се тихо-тихо, взеха такси до хотела и се настаниха на една усамотена масичка в ъгъла на бара. Видя, че когато влязоха, няколко глави се извърнаха да ги погледнат. Бяха наистина поразителна двойка.

Той поръча шампанско и отново поговориха, този път по-надълго за Ню Йорк, за работата му и за Калифорния. Каза ѝ колко много я бе харесал, че би искал някой ден да живее там, макар засега да не виждаше как да стане това, след като работеше за юридическа фирма на *Уол стрийт*. Тя се засмя; от своя страна пък след като завърши колежа тя би искала да се премести в Ню Йорк или може би във Вашингтон, особено сега, след като родителите ѝ щяха да живеят там през по-голямата част на годината. Сподели още желанието си да си има собствена къща в Джорджтаун.

От думите ѝ стана очевидно, че никога в живота ѝ не бе ѝ липсвало нещо. Никога не бе ѝ хрумвало, че можеше и да не получи онова, което бе пожелала. Ала той бе отгатнал това, още когато се запозна с нея в дома ѝ в Сан Франциско. Къщата им бе богата и красива, не бе трудно да се отгатне, че животът ѝ е бил лек. И двамата ѝ родители произхождаха от твърде богати семейства.

— Трябва да ни дойдете някога на гости на Тахо. Дядо ми е построил великолепна къща на брега на езерото. Обичам я още от момиченце.

Странно, но когато спомена това, той си спомни долината Алигзандър и я попита дали някога бе ходила там.

— Не, но веднъж ходих в Напа, на гости на приятели на татко. Няма кой знае какво за гледане, освен лозя и няколко викториански къщи.

Беше ѝ се сторило много скучно, но се заинтригува, когато Спенсър обрисова долината на север от Напа; тогава тя забеляза нещо в очите му, което възбуди любопитството ѝ. Навярно някакъв далечен спомен, във всеки случай тя разбра, че той не ѝ каза всичко за това място.

— Имате ли приятели там? Той кимна замислен.

— Двама от мъжете, с които служих заедно в армията, живеят там.

Разказа ѝ за Бойд и за Хироко, очите ѝ помръкнаха, докато слушаше.

— Глупаво е било от негова страна да се ожени за нея. Никой няма да забрави онова, което се случи в Япония.

Безчувствените ѝ думи на разглезено хлапе го подразниха. Реакцията ѝ бе абсолютно същата като онази, с която Хироко се сблъскваше, откакто бе пристигнала в Калифорния.

Той заговори съвсем тихо, без да крие яда си.

— Предполагам, че и японците няма да забравят Хирошима.

— Нали казахте, че брат ви е бил убит в Пасифика? — погледът ѝ го пронизваше, но той я погледна право в очите.

— Да, така е. Но не ги мразя заради това. И ние си имаме своя дял от смъртта в този район.

За нея това бе непознат пацифистичен възглед, който не съвпаднаше със схващанията на баща ѝ. Той бе ревностен консерватор и изцяло бе одобрил бомбардирането на Хирошима.

— Мразя всичко онова, което вършехме там, Елизабът. Никой не печели една война, може би само правителствата. Хората винаги губят, независимо от коя страна на фронта са.

— Не споделям мнението ви.

Думите ѝ прозвучаха съвсем официално и той се опита да разведри обстановката, като се пошегува:

— Предполагам, че бихте пожелала да служите и в армията.

Заедно с мечтата ѝ да бъде юристка или политичка.

— Майка ми работи за Червения кръст и аз също щях да работя там, ако не бях още малка.

Той въздъхна. Беше толкова млада, тъй наивна и силно повлияна от приказките на родителите си. Той си имаше собствени възгледи за войната, които се различаваха много от схващанията на баща му.

Спенсър се зарадва, когато тя свърши, но все още помнеше приятелите, които бе изгубил, хората, които служиха заедно с него... а и брат си. Като погледна Елизабът, се почувства не само с десет години по-голям от нея, а достатъчно възрастен да ѝ бъде баща.

— Странно нещо е животът, нали, Елизабът? Човек никога не знае накъде ще поеме. Ако брат ми не бе загинал, аз навярно нямаше изобщо да запиша право — усмихна се кротко той, — а може би нямаше и да се срещнем.

— Необичайна гледна точка — беше заинтригувана от него. Бе откровен, мил и интелигентен, но не и толкова амбициозен, колкото би ѝ се искало. Изглежда той просто се наслаждаваше на отлитация живот, в очакване да види накъде ще го отведе.

— Ние сами създаваме съдбата си, не смятате ли?

— Невинаги — бе видял прекалено много, за да вярва в това. Ако бе имал възможността да гради съдбата си, животът му би бил много по-различен. — Вие смятате ли, че създавате своята?

Бе очарован от нея, както и тя от него. Бяха толкова различни.

— Навярно — изглежда бе сигурна в това и той се възхити от самоувереността и целеустремеността ѝ.

— Вярвам, че ще успеете, дори и при най-малката възможност.

— Това изненадва ли ви? — бе тъй сигурна в себе си, тъй непоклатима и така добре се владееше след тази дълга вечер.

— Всъщност не. Изглеждате като човек, който винаги е получавал онова, което си е пожелал.

— А вие? — гласът ѝ прозвуча по-меко. — Разочарован ли сте, Спенсър? — Запита се дали не бе изгубил някой, когото наистина бе обичал, или пък дали не се е развалил годежът му с някоя дама.

Не беше обаче така. Преди да ѝ отговори, той замислено ѝ се усмихна.

— Не съм разочарован. Само с променен курс. — Засмя се и наля последното шампанско. Скоро барът щеше да затвори и трябваше да я отведе при родителите ѝ, или поне до апартамента им.

— Родителите ми искаха да се оженя за жената на брат си, за вдовицата му, когато се върнах.

— И защо не го сторихте? — искаше да узнае всичко за него.

Той я погледна прямо.

— Не я обичах. Това е важно за мен. Тя бе жена на Робърт, не и моята. Аз не съм той. Аз съм съвсем различен човек.

— И какъв е този човек, Спенсър? — гласът ѝ сякаш го галеше в полумрачната зала, а погледът ѝ търсеше очите му. — Какво би искал?

— Някого, когото обичам... и уважавам... Някой, с когото със смях да посрещаме трудностите... някой, който няма да се страхува да ме обича... някой, който ще има нужда от мен.

Усещаше се много уязвим, докато ѝ казваше това, не знаеше дори защо се бе разкрил така пред нея. Питаше се дали Кристъл би се вписала в тези му изисквания. Изглеждаше малко вероятно.

Странно бе, че споменът за нея още живееше в него. Беше само едно дяволски красиво момиче от далечно и затънтено място. Всичко, което помнеше, бе колко красива и нежна бе тя и как се чувстваше самият той, когато бе близо до нея. Не знаеше какво изпитва тя, какво мисли, нито пък какво щеше да стане с нея като порасне. Не знаеше и какво изпитва Елизабът, но подозираше, че не бе нещо мило. Тя бе друга закваска, по-сурова и той не можеше да си представи тя да има нужда от някого, освен може би от баща си.

— Ако можеш да постъпиш както ти се иска, какво би пожелала Елизабът?

Тя се усмихна и отговори честно както винаги:

— Мъжът ми да е влиятелен.

— Това обяснява всичко, нали? — засмя се той, думите ѝ бяха улучили десетката. Тя бе точно такава, за каквата я смяташе. Куражлия, умна, интересна, жизнерадостна, амбициозна и независима.

Спенсър придружи Елизабът до стаята ѝ, пожела ѝ лека нощ в коридора, а когато, след като отвори вратата се обърна, тя му се усмихна сърдечно.

— Кога се връщаш в Ню Йорк?

— Утре заран.

— Аз ще остана още няколко дни. Ще помогна на мама да намери къща. Но ще се върна във Васар през следващата седмица,

Спенсър... — след което рече толкова тихо, че той едва я чу: — Обади ми се.

— Как да те намеря?

За пръв път си помисли, че би ѝ се обадил, макар да не бе сигурен *защо*. Намираше я за прекалено властна, но все пак щеше да е забавно да вечерят заедно или да отидат на театър. Тя определено нямаше да го притесни — беше му интересно да разговаря с нея, наистина съществуваше нещо интригуващо човек да си говори с дъщерята на съдия от Върховния съд.

Каза му в кое общежитие живее и той обеща да го запомни. Сетне ѝ благодари за вечерта.

— Прекарах чудесно.

Колебаеше се какво да предприеме след това, но тя се чувстваше съвсем удобно, застанала на прага на вратата си.

Аз — също. Благодаря ти. Лека нощ, Спенсър.

После вратата полека се затвори и тя изчезна.

Той закрачи бавно към асансьора. Питаше се дали наистина щеше да ѝ се обади.

[1] Известни нюйоркски ресторанти. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Съдружникът, за когото работеше Спенсър, бе доволен от него, когато, след като се върна в Ню Йорк, му докладва как бе минала церемонията и вечерята след това. Фирмата бе доволна, че един от младите ѝ юристи се омешваше с влиятелни персони. А и фактът, че баща му бе съдия, също не носеше вреда.

Баща му също бе доволен, след като разказа и на родителите си за събитието. Пропусна да спомене за Елизабът, обаче, защото му се струваше маловажно, а и не искаше да им вдъхва фалшиви надежди.

В крайна сметка, след като помисли известно време по въпроса, той реши да не ѝ се обажда.

Ала Елизабът пое нещата в свои ръце месец по-късно, когато дойде в Ню Йорк да гостува на брат си. Откри името му в телефонния указател и му позвъни. Обади се в събота и той се изненада, като чу гласа ѝ. Тъкмо се готвеше да излезе, щяха да играят скуош^[1] с приятели от службата.

— Лошо ли е времето? — както винаги, тя бе самата деловитост и той се усмихна, докато поглеждаше през прозореца, жонглирайки с ракетата си.

— Никак. Как си?

— Добре. Васар е малко по-добре този семестър — не му каза, че излизаше с един от преподавателите. Но момчетата на нейната възраст винаги я отегчаваха. — Питам се дали не искаш да отидем довечера на театър. Имаме един излишен билет.

— С родителите си ли си?

— Не. Отседнала съм при брат си и жена му. Ще гледаме *Лято и дим* в театър *Мюзикбокс*. Гледал ли си го?

— Не — усмихна се той, — но бих искал.

По дяволите, колко опасна можеше да бъде в присъствието на брат си? Нямахше си доверие, когато бе с нея. А не искаше да се обвързва с човек, който бе толкова сигурен в намеренията си за в

бъдеще. Още помнеше отговора ѝ, когато я попита какво иска от живота. Бе му отговорила — *някой влиятелен мъж*.

— Ще вечеряме в *Чамбърд* преди представлението. Защо не се срещнем там? Да речем в шест?

Добре. Ще се видим там. Благодаря ти, Елизабът.

Не бе сигурен дали ѝ се бе извинил за това, че не ѝ се бе обадил, но реши, че бе най-добре да не казва нищо. А и тя го улесни. Най-добрият ресторант, най-добрият спектакъл, запознанство със знаменития ѝ брат Йън Баркли.

Спенсър пристигна в ресторанта точно навреме и я видя веднага — беше с добре скроен, черен вечерен костюм и с малка, черна кадифена шапчица, кацнала на върха на новата ѝ привлекателна прическа.

Изглежда обръщаше много внимание на това как изглежда и това му се нравеше. Беше хубава, носеше се с шик и винаги правеше впечатление. За момиче, което още не бе навършило двайсет години, притежаваше доста сериозен стил, както, впрочем, и брат ѝ Йън.

Спенсър го намери за интелигентен мъж, макар и с доста натрапчиви политически схващания. Ала въпреки това Спенсър го хареса. Жена му бе много привлекателна англичанка, с която се бе запознал, докато летял съвместно с английските военновъздушни сили по време на войната. Беше дъщеря на лорд Уингъм и Елизабът не пропусна да спомене това на Спенсър.

Животът ѝ бе пълен с имена на влиятелни хора и знаменитости с важни постове или професии. Бяха дяволски самоуверени, тя и брат ѝ, съзнаваха произхода си и не бе трудно да се разбере защо това имаше толкова голямо значение за нея. Йън и Сейра казаха, че щели да прекарат Коледа в Сен Мориц, а това лято били във Венеция. След това ходили до Рим и имали частна аудиенция при папа Пий, уредена от баща ѝ. Тя притежаваше страхотната непринуденост на поведение, характерна за аристокрацията, и очакваше всички да познават хората, които тя познаваше.

Представлението им хареса и Спенсър ги покани да отидат след това в клуб *Сторк*. Танцуваха, разговаряха и се веселиха, а сетне отидоха в апартамента на семейство Баркли в *Сътън Плейс*.

Още нямаха деца и Сейра се интересуваше повече от конете си. Говореше за бегачи и за ловни коне, поканиха го някой ден да отиде да

поязди с тях. Беше много приятно и когато Спенсър каза на Елизабът, че ще ѝ се обади, той вече наистина го имаше предвид. Чувстваше, че ѝ дължи нещо, след тази приятна вечер, а тъкмо това бе и нейната цел.

Позвъни ѝ след две седмици, възнамерявал да ѝ позвъни по-рано, обясни той, но бил затънал до гуша с работата си. Тя обаче не го сгълча, че не се бе обадил. Уредиха си среща за следващия уикенд.

Тя отново отседна у брат си, а Спенсър я заведе на вечеря и на танци в клуб *Сторк*. Нямаше намерение да се старае да я впечатли, ала Елизабът бе такова момиче, че човек можеше да я води само на най-добрите места. Разказа ѝ за делата, по които работеше, най-вече тъжби, свързани с бизнеса или данъците. Работата беше интересна, а тя направи няколко умни забележки. Същата вечер, когато я отведе у дома, спряха пред вратата на братовия ѝ апартамент и той я целуна.

— Прекарах чудесно — рече тихо тя, ала в погледа ѝ имаше някаква топлинка, която той не можеше да не забележи.

— Аз — също.

Не я заблуждаваше. В нейната компания човек се чувстваше отлично, а и изглеждаше страхотно в сребрилата рокля, която снаха ѝ ѝ бе донесла от Париж.

— Какво ще правиш следващия уикенд?

— Имам изпити — засмя се тя. — Тъпо, нали? Направо съсипват изявите ми в обществото.

Двамата се засмяха и той ѝ предложи следващия уикенд да се върне в Ню Йорк.

Тя го направи и те отново излязоха, този път целувките бяха доста по-пламенни. Брат ѝ и снаха ѝ отсъстваха този уикенд, бяха на лов в Ню Джърси и тя покани Спенсър да пийнат в края на вечерта. Седяха дълго на дивана, целуваха се и разговаряха. Сетне той започна да изпитва угризения.

Беше прекалено млада да си играе с нея, не можеше дори да си представи, че тази връзка би могла да стигне донякъде. Нейният свят бе доста по-различен от неговия. Не бе влюбен в нея, но тя го привличаше физически, бе сигурен, че я харесваше. Харесваше ѝ чувството за власт, което витаеше така свободно в нейния свят, но в същото време си даваше сметка за известния недостиг на топлота. Всичко бе точно пресметнато и хладно. Ала трябваше да признае, че ролята на турист в този свят му бе забавна.

Елизабът му бе казала, че ще си ходи у дома, да прекара с родителите си Деня на благодарността в Сан Франциско. Той ѝ обеща да ѝ се обади, когато се върне. А като ѝ позвъни, тя го покани за Коледа в Палм Бийч.

— Няма ли да бъде малко неудобно, с родителите ти? — бе изненадан, но тя само се засмя.

— Не ставай глупав, Спенсър! Те те *харесват*.

— Аз наистина трябва да си остана тук. Тази Коледа ще е малко тежичка за моите родители.

Барбара им се бе обадила, че няма да доведе децата от Бостън. Имаше сериозен роман и искаше те да са при нея. Той знаеше, че родителите му щяха да са много самотни, Коледата винаги им напомняше повече за сина, когото бяха изгубили, отколкото за другия, който бе още жив. Всичките тези мисли галопираха в съзнанието му, докато обмисляше неочакваното предложение.

— Защо не дойдеш след това тогава? Аз ще съм там до след Нова година. Можеш да отседнеш у дома, имаме дузина стаи за гости.

Сигурен бе, че не преувеличаваше.

— Ще видя дали ще мога да си взема отпуск и ще ти се обадя.

Обади ѝ се преди тя да замине за Флорида и за своя изненада прие предложението ѝ. Още не знаеше какви бяха намеренията му спрямо нея, но каквито и да бяха, нямаше да са неприятни.

Коледата мина скучно за него, а два дни по-късно той излезе в едноседмичен отпуск и отлетя да го прекара със семейство Баркли в Палм Бийч. Бяха мили и любезни, къщата изглежда бе пълна с гости като него, тук бе и по-големият брат на Елизабът — Грегъри.

Той работеше за Министерството на финансите, бе типичен консервативен банкер. Женен бе, но жена му не бе там, никой не обсъждаше това, а и Спенсър не пожела да си пъха носа, където не му бе работа.

Бе прекалено зает да ухажва Елизабът. Посещаваха всяко празненство, което се организираше в града, и той реши, че никога през живота си не бе виждал толкова много диаманти на едно място. Самата Елизабът всяка вечер обличаше различен официален тоалет, слагаше и красивата, малка тиара^[2], която родителите ѝ ѝ бяха подарили преди година.

— Е — попита го тя, докато лежаха един ден на плажа, — забавляваш ли се?

Той се засмя на въпроса ѝ. Винаги бе пряма с него, но бе сметнал, че това му допада. Нямаше будалкане, заобикалки, нямаше нужда да я пита какво точно бе имала предвид, тя винаги му го казваше направо.

— Разбира се. Ти как мислиш? Тук е рай. Може никога да не се върна на работа или в Ню Йорк.

— Добре, тогава аз ще напусна колежа и можем да избягаме в Куба.

Една вечер отлетяха до острова да потанцуват и да поиграят хазарт в казиното. Бе невероятна седмица и Спенсър трябваше да си признае, че му бе харесало. Животът бе лек, изпълнен с възпитани хора, с които бе интересно да разговаряш, и с красиви жени, отрупани с диаманти. Можеше лесно да се свикне с него, но в името на *какво!* Това бе *нейният* живот, а не неговият. Но поне за малко и той се бе позабавлявал.

— Училището взе ли да ти харесва повече? — той се обърна на хълбок да я погледне. Изглеждаше великолепно в червения си бански костюм, с тъмния си тен, който подчертаваше кестенявата ѝ коса и кафявите ѝ очи. Беше хубаво момиче; харесваше му.

— Не много. Все още се чувствам така, сякаш си губя времето там.

— Разбирам откъде произлиза то — той видя лакея, който приближаваше към тях с чаши лимонада и пунш с ром на сребърния поднос и отново се обърна към нея. — Ужасно трудно е човек да се върне на училище след нещо подобно, но все пак първо си спомни защо бе искала да постъпиш в колежа.

— Да ти кажа истината — ухили се щастливо тя, — не съм искала.

— Е, да, но не можеш да станеш юристка, без да си завършила колеж — усмихна се той и си взе лимонада, докато тя сръбна от ромовия пунш и му се усмихна изпод периферията на сламената си шапка.

— Тогава няма да ставам юристка — тонът ѝ бе закачлив и той се засмя.

— Е, и с какво ще се заемете, мис Баркли? Може би ще се кандидатира за президент?

— Може просто да се омъжа за някой президент. Той я погледна полусериозен.

— Това ще ти прилича.

— Искате ли някой ден да се кандидатира за президент, мистър Хил?

Той се почувства малко неудобно при този обрат в разговора, но само се усмихна и поклати глава. Беше силно момиче, а семейството ѝ бе много влиятелно. Човек не можеше да си играе дълго с тях. А и Спенсър почти се страхуваше да го направи. Вътре в себе си, под хладната мантия, която намяташе специално заради нея, той бе нежна душа и обичаше по-различни неща. Неща, за които семейство Баркли дори и не бяха си мечтали.

— Никога не съм имал амбицията да ставам президент.

— Сенатор тогава. Ще служиш чудесно на обществото.

— Защо смяташ така?

— Обичаш хората, работиш упорито, честен и пряк си, а си и умен — тя отново се усмихна. — Освен това имаш подходящи връзки.

Не бе много сигурен какво имаше предвид, затова замълча и се загледа към океана. Почуди се дали не бе отишъл твърде далеч с нея. Може би идването му в Палм Бийч бе грешка, но бе вече твърде късно да промени нещата. Връщаше се в Ню Йорк след два дни и може би след това нямаше да се среща с нея известно време. Тя го гледа достатъчно дълго, за да смели казаното, и се засмя:

— Не нервничи чак толкова, Спенсър. Няма да те нападам. Просто казах онова, което мислех.

— Понякога го правиш по доста обезпокоителен начин, Елизабът. От време на време имам усещането, че винаги постигаш онова, което си си наумила. Именно *винаги*.

Не искаше той самият да бъде нейната цел. Поне за момента. Не и преди да започне да изпитва към нея по-различни чувства. А и не бе сигурен, че това щеше да стане. Бяха добри приятели. Но в същото време бяха и много различни.

— Какво лошо има в това да постигнеш онова, което искаш?

— Нищо, стига всички да са съгласни, че и те го искат — рече го тихо, а тя го погледна с изпитателен поглед.

— И всички това ли искат? — тя изрече думите нарочно и тъй целенасочено, че той потрепери.

— Защо не отидем да поплуваме?

Не искаше да ѝ отговаря. Не бе готов да изрече онова, което тя *искаше* да чуе, не знаеше дали някога щеше да е в състояние да го изрече. Той все още съхраняваше мечтите си за някоя жена, която да има нужда от него, да бъде нежна, мила и обичлива. Елизабът бе донякъде такава, но само донякъде. В същото време тя бе и друга. Толкова различна, че той още не се бе примирил с тези различия.

— Не отговори на въпроса ми — тя го погледна и той разбра, че нямаше как да ѝ избяга. Не можеше да направи нищо друго, освен да ѝ каже истината. Тя винаги изискваше това от всички, особено пък от Спенсър.

— Още не знам.

Тя кимна, сякаш обмисляше нещата, а сетне отново го погледна в очите.

— Смятам, че ще бъдем добър екип, аз и ти. Имаме силата и ума да постигнем някои интересни неща, ако сме заедно.

Думите ѝ прозвучаха като че сключваше търговска сделка и това го потисна.

— Като какви например? Да ръководим някоя корпорация?

— Може би. Или в политиката. Или да бъдем просто като Йън и Сейра.

— С техните коне и приятели, с лова и клубовете им, със замъка на баща ѝ? Елизабът — той се изправи и я погледна, — аз не съм като тях. Аз съм по-различен. Желая други неща.

— Какви например? — бе озадачена.

— Ами деца например. Ти изобщо не си и помисляла за това, нали?

Тя бе изумена, когато чу думите му. Децата никога не бяха били важни за нея.

— *Можем* да имаме и деца.

Досуц като диаманти, състезателни коне или акции. Думата деца прозвуча като някаква вещ, която човек би могъл да бутне в дъното на килера.

— Но в живота има и по-важни неща.

— Какви например? — попита отново той, изумен от възгледите й. — Какво би могло да е по-важно от това?

— Не бъди смешен, Спенсър! Цели, постижения, човек да намери мястото си.

— Като баща ти ли? — това бе завоалирана критика, но тя не я усети.

— Точно така. Някой ден, ако поискаш, би могъл да си на неговото място.

— Бедата е там — погледна я печално той, — че не съм сигурен дали го искам. Разбираш ли?

— Да — кимна бавно тя. — Мисля, че се страхуваш. Мисля, че се боиш да не те объркат отново с брат ти. Но ти не си той, Спенсър, ти си си ти. И би могъл да постигнеш сам много неща, ако просто пожелаеш това.

Ала той все още не бе сигурен, че си струваше усилията дори да опита. От друга страна, не можеше да си представи цял живот да работи по данъчните дела за *Андерсън, Винсънт и Собрук*. Какво щеше да стане, след като станеше малко по-възрастен? Още не бе решил нищо за бъдещето.

— Бих искал да взема най-вярното решение.

— Аз — също. Но мисля, че разсъждавам по-правилно от теб.

— Защо си толкова сигурна, че е така? Та ти си само на двайсет години! Още не знаеш нищичко за живота.

Най-неочаквано той се ядоса. По заобиколен път тя му предлагаше брак, но му прозвуча така, сякаш го убеждаваше да купи някаква собственост — като, да речем, къща или кола, или някакъв предмет. А на него му се искаше *той* да ѝ предложи, ако бе взел подобно решение. Но такова решение не бе взимал и се съмняваше, че някога щеше да го вземе. Не я обичаше.

— Познавам живота много по-добре, отколкото си мислиш. Поне знам къде ми е мястото, което е повече, отколкото знаеш ти.

— Може би си права — той се изправи отново и се взря в океана. — Отивам да поплувам.

Влезе във водата и стоя там половин час. След това тя не го притиска повече, но онова, което му бе казала, го бе разтърсило. След тази случка той внимаваше да не каже нещо, което би могло да бъде изтълкувано погрешно. Преди да си замине, тя дойде в стаята му и

отново се изправи пред него. И този път нямаше как да избяга от погледа ѝ. Спенсър я гледаше и си мислеше, че е в ролята на жертвата при лова.

— Искрах само да ти кажа, че те обичам.

— Елизабът, недей... моля те... — беше му болно, че не можеше да ѝ отвърне със същото. — Не прави това.

— Защо не? И държа на думите си, които ти казах онзи ден на плажа. Мисля, че *заедно* можем да постигнем велики неща.

Той се засмя и прекара пръсти през косата си.

— Аз съм човекът, който трябва да направи предложението, детенце, и когато го направя, ти ще разбереш това.

— Ще разбере ли? — подигра го тя, докато той се приближаваше към нея.

— Можеш да разчиташ на това.

Той я притисна до себе си и я целуна. Беше тъй дяволски властна, че му се прииска да я прелъсти, само да ѝ покаже кой бе господарят, кой командва и, ако това зависеше от него, Елизабът Баркли нямаше да бъде този човек. Ала плановете му отново пропаднаха. Да бъдеш с нея бе все едно да си играеш с огъня. А сетне той вече не бе напълно сигурен кой кого бе прелъстил.

Всичко, което знаеше, бе, че се бяха любили и му бе харесало. Тялото ѝ го изпълваше със силно желание, със страст, изпитваше непреодолимото желание да властва над нея, поне в леглото, ако не другаде. Тя бе интересна любовница, а и той знаеше, без да става нужда да го дискутира с нея, че не бе девствена.

Тя го откара до летището, когато си заминаваше, и той и хвърли един дълъг поглед, без да знае какво да стори. Трябваше му време да помисли, вече гореше от нетърпение да се върне в Ню Йорк.

— Ще се върна в колежа следващата седмица.

Той я целуна нежно, искаше му се пак да я люби, раздразнен същевременно от себе си, че дори и за миг пак бе попаднал под нейно владичество. Тя бе по-силна от него в много отношения.

— Ще ти се обадя.

Помаха ѝ, докато се качваше в самолета, видя я да стои там, докато машината рулираше по пистата — облечена в лятната си рокля, с голямата си шапка, очите ѝ го търсеха, дори когато самолетът излиташе. Усещаше, че вече не можеше да *избяга* от нея.

А и не бе сигурен дали го искаше. Може би тя бе права. Може би щеше да му помогне да открие онова, към което се стремеше. Не бе сигурен вече в нищо, а най-лошото от всичко, когато се приземиха в заснежения Ню Йорк, бе в това, че му *липсваше*.

[1] Разновидност на тениса. — Б.пр. ↑

[2] Коронка. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тази година коледните празници в ранчото бяха потискащи. Беше първата Коледа след смъртта на баща ѝ и изглежда всичката радост бе изчезнала от живота им. Беки прекара деня при тях с децата, Том се появи навреме за вечеря, вонеше на алкохол и съвсем открито зяпаше Кристъл. Когато той си тръгна, Беки избухна в плач и я обвини, че флиртувала с него, а Кристъл направо се ужаси. Тя дори не можеше да обясни колко го ненавиждаше.

На следващия ден семейството отиде заедно на църква. Майка ѝ плака горчиво, мислеше си за починалия си съпруг, за това как се бе променил животът ѝ след смъртта му. Единствената радост за Кристъл бе утехата, която винаги получаваше, когато пееше заедно с богомолците.

След службата се прибраха вкъщи, а Кристъл се измъкна незабелязано и отиде да занесе подаръците си на Бойд и на Хироко. Малката Джейн вече бе на осем месеца и пълзеше из всекидневната, бърбореше весело и се мъчеше да се изкатери в скута на Кристъл. Имаха и малка елхичка.

Кристъл им връчи подаръците си. Бе изплела пуловер за Хироко, това бе първият ѝ опит, и шал за Бойд, а на Джейн бе купила кукла, която тя моментално пхна в уста. За Кристъл Коледата тук бе повесела. За разлика от мрачната тишина в собствената ѝ къща това беше дом, пълен с любов и сърдечност.

Беки знаеше, че Том я мами, бе чула слуховете за Джини Уебстър, но бе склонна да вини за всичко Кристъл, сякаш тя трябваше да понесе вината за всичко и всички. Настояваше непрекъснато, че Кристъл сваляла мъжа ѝ, а и Оливия неведнъж я обвиняваше, че му била давала аванси. След такива обвинения Кристъл винаги се разплакваше. Не ги бе заслужила с нищо, но изглежда бе безсилна срещу тях.

Дори и Джарид се обърна срещу нея. Бе чул от приятели, че посещавала Бойд и жена му и неведнъж я заплашва, че ще каже на

майка им.

Сякаш всички се бяха наговорили да я мразят.

Единствената ѝ утеха бяха посещенията ѝ у Уебстърви.

— Не знам какво съм им сторила — разплака се тя една вечер у тях, след прекарания тежък ден в ранчото.

— Защо ме мразят?

Вършеше онова, което ѝ нареждаха, работеше усърдно, рядко се караше с тях и въпреки това те сякаш бяха решени да я направят нещастна.

— Така е, защото си различна — отвърна тихо Бойд.

— Не изглеждаш като тях, не мислиш като тях. Никога не си била като тях.

А и баща ѝ го нямаше да я защити. Тя знаеше, че казаното от Бойд бе вярно, но не можеше да понесе несправедливостта. Какво наистина им бе сторила? Нищо. Просто бе родена красива. Беше дива лятна роза в поле от плевели, които бяха решени да я унищожат.

Беше непоносимо да живее с тях, но нямаше къде да отиде. Знаеше го тя, знаеха го и Бойд, и Хироко. Единственият изход бе да напусне долината, но искаше първо да завърши училище. Беше го обещала на баща си.

Тя все още мечтаеше да отиде в Холивуд. Но още бе рано за това. Първо трябваше да завърши, ако успееше да оцелее. Знаеше, че ще успее. Нямаше да се остави хора като майка ѝ и Том Паркър да съсипят живота ѝ. Приличаше достатъчно на баща си, за да им позволи да го сторят. Засега щеше да се примири с всичко. Но бе решила, завърши ли училище, веднага да замине. Няма значение накъде, просто знаеше, че трябваше да напусне долината.

За това ѝ бяха необходими пари, а сега, след като баща ѝ бе починал, тя знаеше, че трябва да напусне долината, независимо от това колко много я обичаше. Другите представляваха прекалено голяма сила, за да ги пренебрегва винаги. Знаеше, че трябваше да си отиде, преди някой от тях да я бе наранил. А за да го направи, бе необходимо да спечели достатъчно пари.

През януари тя се хвана да работи като сервитьорка в града. Дори и това предизвика яростта на майка ѝ. Нарече я блудница, курва, обвини я, че работела, за да се среща с мъже, ала единственото, което вършеше, бе да обслужва клиентите в ресторанта — закусвалня. Зет ѝ

се отбиваше от време на време и ѝ вгорчаваше живота, но, когато бе възможно, тя изчезваше в кухнята, поемаше миенето на чиниите, докато той не си отидеше.

Хората в ресторанта бяха дружелюбни към нея, а тя печелеше добре от бакшишите. Получаваше и сума предложения. Обикновено се правеше на недоразбрала, а когато се налагаше, ги отхвърляше рязко.

Собственикът на заведението я харесваше и гледаше никоѝ да не стигне прекалено далеч. Беше хубаво момиче, а и той винаги бе харесвал баща ѝ. Нямаше добро мнение за Том Паркър и не одобряваше начина, по който той се държеше с нея. Неведнъж бе казал на Кристъл да се държи надалеч от него, когато се бе насмукал, а понякога я откарваше сам до дома ѝ по тъмно, за да е сигурен, че ще се прибере безопасно в къщата на ранчото.

Криеше парите си под леглото и към края на април вече бе спестила четиристотин долара. Това бе билетът ѝ до Холивуд, до свободата и тя го пазеше като зеницата на окото си, преброяваше парите късно вечерта, на лунна светлина, при заключени врати. Сега вече изчакваше времето, когато щеше да замине. Нямаше да е много далеч. Но всеки ден ѝ се виждаше цяла вечност.

Малката Джейн бе вече на годинка и в ясната неделна утрин Кристъл яхна стария си кон да отиде да я види. Прекара деня при семейство Уебстър. Когато си тръгваше, бе вече късно, но познаваше добре пътя. В крайна сметка реши да мине направо, през полето. Вдишваше мириса на тревите и си припяваше тихичко любимите си стари балади. За пръв път от много време насам се чувстваше отново добре. От смъртта на баща ѝ бе минала повече от година и горчивата болка от загубата бе започнала да изтъпява. Чувстваше се отново силна, млада и жизнена, единственото, за което си мислеше, бе бъдещето.

След като върза коня в конюшната му в хамбара и сне седлото, все още тананикайки си, тя чу шум зад гърба си и се обърна изненадана. Беше Том, седеше върху чувал с фураж и пиеше.

— Добре ли мина денят ти, сестричке? Погледът му бе неприятен и тя се извърна, направи се, че не го забелязва, но, докато закачаше юздата, ръцете ѝ трепереха. Чу стъпките му зад гърба си.

— Къде ходи с тази кранта? Да не би да имаш приятел в града?

— Нямам — тя се обърна към него и изобщо не хареса онова, което видя. Очите му бяха кръвясали, бутилката, която държеше, бе

опразнена наполовина. — Ходих на гости при приятели.

— Пак при оная японка ли?

И той бе чул слуховете, бе ги съобщил и на Беки, която веднага бе казала на майка си.

— Не — излъга го тя, — приятели от училище.

— Тъй ли? И кои бяха те? — гласът му бе прегракнал от пиенето; нейният бе спокоен, но вътрешно цялата трепереше.

— Няма значение.

Тя тръгна да излиза от хамбара, но той я дръпна грубо за ръката. Не го очакваше и залитна назад, препъна се в крака му и едва запази равновесие.

— Закъде си се разбързала?

— Трябва да си ида у дома при мама.

Опита се да го погледне в очите, но се побоя. Дори при нейната височина тя не бе от калибъра на Том Паркър. Обичаше да се хвали пред приятели, че бил як като бик, а дори и по-як, когато се наложи.

— Мама... колко сладко — подигра й се той. — *У дома при мама.* Тя не дава пет пари. Пък и без това е при Беки. Онази тъпа кучка пак е надута. Господи, човек би си помислил, че досега трябваше да се е научила. Почти не го правим, а когато го направим, тя веднага забременява.

Кристъл кимна съчувствено, опита се да се откопчи от него, но той бе стиснал ръцете й като в менгеме и очевидно нямаше никакво намерение да я пусне, поне засега.

— Казах ти да се навърташ насам, нали?

Тя кимна, онемяла от ужас. На седемнайсет години никой мъж не я бе държал така; твърде слабо утешение бе мисълта, че ако баща й бе жив, щеше да го убие.

— Искаш ли да пийнеш?

— Не, благодаря — поклати глава тя, лицето й бе пребледняло като платно от страх.

— Разбира се, че искаш.

Той стисна двете й ръце с една ръка, а с другата напъха бутилката насила в устата й. Поля цялата й блуза, но успя да излее и значително количество от горчивата течност през стиснатите й зъби, въпреки съпротивата й.

— Престани! Остави ме на мира... пусни ме да си вървя!

Той се засмя, гледаше я как се измъчва от неудобство, как напират сълзите ѝ. Сетне изведнъж я тръшна върху сеното, което държаха там за конете.

— Съблечи се.

— Том... моля те.

Тя се опита да се изправи и да избяга, но той я хвана за краката и я събори отново на пода, надвесен над нея. Бутилката се търколи и изпълни хамбара с мирис на евтино уиски.

— Моля те... недей...

Не му каза, че е девствена. Не знаеше какво да му каже. Разплака се, а той разкъса блузата ѝ.

— Нали го правиш с другите, сестричке? Хайде, бъди добро момиче към братчето си.

— Ти не си ми брат... престани!

Тя сви юмрук и, борейки се на живот и смърт, го удари. Улучи го право в окото и той изстена, но я стисна здраво и я зашлеви силно. Толкова силно, че тя остана без дъх.

— Кучка! Казах ти да се съблечеш!

Дърпаше с една ръка дънките ѝ, с другата я бе приковал към пода, беше я притиснал с цялата си тежест и тя си помисли, че можеше да строши ръцете ѝ. Ала това не я интересуваше. Трябваше да я убие, ако искаше да я обладае. Съпротивляваше се като диво животно, ала не му бе в категорията; той отново и отново я тръшкаше на земята, псуваше, обиждаше я. Разкъса дънките ѝ, белите ѝ бедра се оголиха. Цялата трепереше.

— Не, недей... Том... *моля те...*

Тя плачеше, докато той разкъсваше бельото ѝ, все още я държеше прикована с могъщата си лапа, с високо вдигнати над главата ѝ ръце и с разкрячени колене. Плачеше и го умоляваше, но той свали панталоните си достатъчно, за да види тя как се бе устремил към нея. Той без колебание намери целта си и нахлу в нея, размазвайки я върху пода с всеки следващ тласък, докато тя пицеше и стенеше от болка. Той отново я удари по лицето и този път я разкървави. От устата ѝ рукна кръв, а и цялата бе потънала в локва кръв, докато той я изнасилваше. Гърбът ѝ също бе разкървавен от сламата и от твърдия под. Лежеше задъхана, смазана от болка и ужас.

Той еякулира и отново я цапардоса. Ала тя вече бе останала без сили. Нямаше и смисъл. Остана на пода смачкана и пребита, а той се изправи и вдигна панталоните си. Взе шишето и отпи една голяма глътка, сетне се разсмя като погледна лежащата Кристъл.

— Най-добре е да се поизмиеш, преди да си отидеш у дома, сестричке.

Той отново се засмя и затръшна вратата на хамбара.

Отиваше при жена си, оставил Кристъл да лежи на пода, окървавена, съкрушена, готова да умре.

Тя лежа така и плака, докато сълзите ѝ не свършиха. Свърши, *всичко* свърши. Искаше ѝ се да умре там, на пода.

Мина много време, преди да изпълзи на колене до маркуча, с който пълнеха коритото на коня. Пусна водата, повърна, сетне се обля със студената вода, изми лицето и ръцете си, погледна разкъсаните си дънки, парцалите, които бяха останали от белъто ѝ, и кръвта, която той бе размазал по тялото ѝ, докато я обладаваше. Свлече се отново на колене, хленчейки тихо. Не можеше да се прибере отново у дома. Не можеше да им обясни. Не можеше да каже никому. Те щяха да намерят начин да обвинят нея. И с треперещи нозе тя се запрепъва към яслата, хвана стария петнист кон за гривата, изведе го и се метна на гърба му. Яздеше бавно на хладния нощен въздух през полето към Уебстърови.

Бе си тръгнала от тях само преди два часа. Когато видя светлините на къщата им, отново се разрида. Цялото тяло, покрито със спечена кръв, я болеше. Беше и полугола. Конят спря в градината им, тя се изхлузи от него, а Бойд я видя през прозореца и се затича към нея, последван от Хироко.

— Крис... о, Боже мой... о, *Боже мой...*

Той си помисли, че някой се бе опитал да я убие. А тя изгуби съзнание и се строполи в краката им в локва кръв.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бойд пренесе Кристъл вътре и я положи на леглото. Взе бебето на ръце, докато Хироко я изми с напоени с топла вода пешкири. Докосваше лекичко раните ѝ, а когато видя гърба ѝ, заплака. Гърбът ѝ, краката ѝ, раната на устните ѝ. Бе истинско чудо, че не я бе убил.

Кристъл лежеше и плачеше на същото онова легло, на което бе помогнала Хироко да роди бебето им. На сутринта седеше в кухнята им и ги гледаше втренчено с празен поглед. Не би могла да понесе да погледне друг, освен тях, двамата. Те се бяха превърнали в нейното семейство.

Когато Бойд ѝ подаде чаша кафе, тя отново заплака.

— Ще те откарам с пикапа. Можеш да кажеш на майка си къде си била. Сетне ще отидем при шерифа.

Тя поклати нещастна глава. Болеше я всяко мускулче на тялото ѝ, не бе спала цялата нощ. Почти не виждаше с насиненото си око. Ако не бе русата ѝ коса, човек не би повярвал, че това бе Кристъл. Знаеше, че не можеше да отиде при шерифа. Ако го направеше, Том щеше да я убие.

— Не мога да направя това.

— Не ставай глупачка — изръмжа Бойд. Искаше му се сам да убие Том.

— Не мога да направя това на Беки и на майка си.

— Да не си полудяла! Та този мъж те е изнасилил!

Кристъл отново се разплака и Хироко я хвана за ръката.

— Той трябва да бъде наказан. Бойд е прав.

Кристъл не каза нищо, само ги гледаше мълчаливо през сълзи. Срамът бе и неин. Чувствата ѝ бяха напълно объркани, беше ядосана и изплашена, съкрушена и, кой знае защо, гузна. Нима вината бе нейна? Дали не го бе подтиквала към това с годините, без да се усети? Или това бе още едно наказание за красотата ѝ?

Не знаеше отговора, а и той вече нямаше значение. Беше се случило. И то бе още една причина да се махне от долината, която

някога бе обичала, а сега ненавиждаше. Нямахте какво да изостави тук, освен загубите, болката и тъгата, както и Уебстъррови.

— Не можеш да го оставиш да се измъкне след всичко това, Кристъл — Бойд заговори тихо този път. Но вътре в себе си кипеше от гняв. — Ще те заведе у дома.

Не се обади на майка ѝ предишната вечер. Не направиха нищо друго, освен да се погрижат за Кристъл. Тя остави коня си и се качи в пикапа с Бойд. По време на пътуването мълча, замислена какво да прави оттук нататък. Широко я прегърна силно като си тръгваше и остана у дома с Джейн. Кристъл дори не можа да разговаря с нея. Беше като онемяла от мъка, срам и ужас.

Бойд я последва в къщата. Баба ѝ бе в кухнята. Тя хвърли един поглед на застаналата във всекидневната Кристъл — в дънките, които Бойд ѝ бе заел, с разраненото ѝ лице и все още сплъстената ѝ коса — и се втурна да извика дъщеря си. Кристъл бе чиста, но разрошена. След минута в стаята влетя майка ѝ, която още завързваше колана на хавлията си.

— Къде, по дяволите, беше? О, Господи... — сетне се обърна към Бойд. — Ти какво правиш тук?

Той не бе приет в къщата ѝ, откак се бе оженил за Широко, с изключение на кръщенето и сватбата. Оттогава насам не бяха го канили.

— Аз я доведох. Пренощува у нас.

Не му хареса погледът на Оливия Уайът — в него нямаше състрадание, а само обвинение. Не направи крачка към Кристъл, която се взираше с невидящи очи в нея, и Бойд ѝ помогна да седне на стола под погледа на майка ѝ.

— Какво си направила, та да ти се случи подобно нещо?

Бойд се обърна отново към Оливия Уайът и разгневен докрай ѝ каза онова, което Кристъл не можеше да намери сили да изрече:

— Зет ти я изнасилил.

— Това е лъжа! — тя се втурна към двамата, но сетне се спря и рече на Бойд: — Махай се оттук. Ще се заема сама със случая — и сетне се обърна към Кристъл: — Как посмя да му кажеш такова нещо за мъжа на сестра си?

Тя погледна майка си с безмълвна почуда. Нямахте никакво значение какво се бе случило с нея, майка ѝ не даваше пет пари.

Кристъл повече не можеше да се самозалъгва. Тази жена я мразеше. Може би я бе мразила винаги. Сега, обаче, това нямаше никакво значение. За Кристъл всичко бе свършило. В една-единствена нощ тя бе порасла и последната нишка, която я свързваше със семейството ѝ, бе прекъсната.

Бойд обаче гледаше Оливия с неприкрита ярост.

— Погледни я! Би трябвало да е в болница, но снощи се боеше да отиде.

Той самият пък се страхуваше да я накара насила.

— Тя е уличница. С кого бе вчера? Снощи изобщо не се прибра.

— Дойдох си у дома... Том бе в хамбара... не ме пусна да изляза.

Пиеше — гласът ѝ бе мъртвешки, както и очите ѝ. Предишната вечер нещо у нея бе умряло. Нещо, което въпреки всичко, я бе карало да обича майка си. Ала повече не можеше да я обича. Бяха я предали.

— Би трябвало да те изхвърля оттук. Отивай в стаята си!

Бойд не повярва на ушите си. Обърна се към Кристъл и я погледна съчувствено.

— Ела с мен у дома, Кристъл. Не оставай тук.

Но Кристъл само поклати глава. Трябваше да приключи с всичко тук и то сега, преди това не можеше да замине. Каквото и да означаваше това, каквото и да ѝ струваше. После щеше да си замине. Тя някак си усещаше, че майка ѝ знаеше за намерението ѝ и му се радваше. Не знаеше защо, но усещаше, че майка ѝ би желала тя да напусне ранчото. И тя щеше да го направи. Навреме. Но когато бе готова.

Бойд я гледаше.

— Кристъл, моля те... не оставай тук.

Но Кристъл не помръдваше. Гледаше го с невиждащи очи, мислеше си само какво трябваше да стори. Майка ѝ прекоси стаята и отвори вратата.

— Казах ти да се махаш оттук, Бойд Уебстър, не ме ли чу?

Той стоеше разкراчил крака, сякаш щеше да се бие с нея.

— Няма да си ида.

— Трябва ли да извикам шерифа?

— Бих искал да го направите, мисис Уайът.

— Няма нищо, Бойд — заговори най-сетне Кристъл. — Ще се оправя. Върви си у дома...

Той не искаше да я изостави. Но очите ѝ му казаха да си върви.
— Ще се оправя... просто си върви у дома...

Беше спокойна и силна, очите ѝ бяха тъжни като на стар човек. Той се поколеба, но сетне полека тръгна към вратата и погледна през рамо Кристъл.

— Ще се върна по-късно.

Затръшна вратата и след миг пикапът му избръмча.

Майка ѝ се приближи, изпълнена с негодувание, но очевидно не бе готова за онова, което Кристъл направи. Когато майка ѝ вдигна ръка и с нова злоба замахна да удари пребитото момиче, Кристъл хвана ръката ѝ и я стисна толкова здраво, че по-възрастната жена трепна и изненадана се отдръпна ужасена.

— Стой настрани от мен, чуваш ли? Понасях те достатъчно досега, мамо... теб и Том, и всички останали тук! — гласът ѝ трепереше, а очите ѝ пламтяха.

Ненавиждаше ги всички, ненавиждаше ги за онова, което ѝ бяха сторили, за това, че никога не я бяха обичали, за болката, която ѝ причиняваха непрестанно. Ужасяващите неща, сторени от Том предишната вечер, бяха кулминацията на всичко. И в един миг тя се запита дали майка ѝ не бе започнала да се отнася към нея по-различно след смъртта на баща ѝ, дали Том щеше да посмее дори да посегне, ако той бе жив. Но Том знаеше, че никой не даваше пет пари за нея... Сега обаче нещата щяха да се променят.

Тя бързо премина покрай майка си и отиде до бюфета, където баща ѝ държеше ловните си пушки. Там си бяха, освен онази, която Джарид използваше. Извади една пушка, майка ѝ запищя и в това време влезе брат ѝ, който огледа истеричната сцена напълно объркан.

— Какво, по дяволите... Крие... за Бога, сестричке, какво правиш?

Той забеляза пламъка в очите ѝ и си помисли, че обект на яростта ѝ е майка им, защото тя пищеше, а баща им се бе вторачила в тях с ням ужас.

— Стой настрани, Джар! — тя насочи дулото към него, а той си помисли в един миг, че тя бе полудяла.

— Дай ми я! — той посегна да вземе пушката, но тя го отблъсна с приклада, достатъчно силно, за да разбере, че намеренията ѝ бяха сериозни.

— Тя ще убие Том! — изкрещя майка ѝ.

Кристъл се обърна към нея, никога не я бяха виждали така разярена; това бе яростта, която се бе натрупвала с месеци, породена от безпомощността и отчаянието, от мъката по изгубения баща, от цялостното ѝ разочарование като гледаше как Том рушеше всичко, което баща ѝ бе изградил с толкова труд. Ала никой не разбираше това.

— Дяволски си права, че ще го убия!

Тя погледна Джарид право в очите, всичките следи от детството ѝ бяха вече изчезнали. Изглеждаше дори красива, изпепелена от ярост, въпреки невчесаната ѝ коса и раните по лицето ѝ.

— И ако искаш да разбереш защо, най-добре надникни в хамбара.

— Какво, по дяволите, е направил пък сега?

Джарид изглеждаше разтревожен, навярно Том отново се бе напил и бе убил някой от конете. Ала той се безпокоеше още повече от замисленото от сестра му отмъщение.

— Защо не го попитате сами? — сините ѝ очи, с които погледна майка си, а сетне и брат си, бяха като късчета лед.

Ала Оливия отново запищя.

— Не ѝ вярвай! Тя лъже!

— Защо мислиш така, мамо? — гласът на Кристъл бе необичайно тих. След като насочи пушката към тях, тя изглежда си бе върнала спокойствието. Не беше вече жертва, щеше да го убие за това, което бе сторил, и при тази мисъл ѝ стана по-добре. — Защо смяташ, че той не би го направил? Защо винаги аз съм грешната?

Тя заплака, но това бяха сълзи на ярост, примесена с тъга. Беше тъй болезнено да осъзнаеш веднъж завинаги, че собствената ти майка не те обича.

— Помниш ли...

Ръцете, с които държеше бащината си пушка, трепереха, но тя я насочваше ту към Джарид, ту към майка си. Каквото и да направеха, нямаше да могат да я спрат.

— Помниш ли... когато бях малко момиченце, мамо... тогава ме обичаше, нали?... казваше, че аз никога не те лъжа като Джар или Беки... и така си беше... аз никога не лъжех... аз също те обичах тогава... — в един миг тя се запъна. — Защо сега ме мразиш толкова много? Откакто почина татко, се държиш така, сякаш съм ти направила

нещо... но аз не съм сторила нищо... никога не съм го правила... нали така?

Въпросът ѝ бе към всички в стаята, но никой не ѝ отговори веднага. Всичката омраза, която тя подозираше, че изпитва майка ѝ, пролича в ръмжащия ѝ тон, когато тя ѝ отговори.

— Знаеш какво си направила. Омайваше баща си със сладки приказки, нали така... пееше му през цялото време... яздеше с него като малка скитница... и накрая... сигурно си го омаяла наистина хубавичко...

Тя погледна ядно към Кристъл, която още не разбираше причината за яда и озлоблението на майка си. Това, което говореше Оливия, нямаше никакъв смисъл.

— За какво говориш?

— Много добре знаеш за какво говоря, не се прави, че не разбираш, малка скитнице. Ти получи онова, което искаше, нали? Но няма да вземеш нищо от мен, поне докато съм жива.

Изведнъж очите ѝ се изпълниха с ужас, като погледна дъщеря си. Очевидно Кристъл щеше да я убие, пръстът ѝ нервно опипваше спусъка. Ала Кристъл тръгна към вратата. Обърканият Джарид бе до майка им, когато тя профуча край него. Той изтича след нея, но тя бе прекалено бърза за него, винаги го изпреварваше. Той затича подире ѝ през полето, тя размаха пушката, гръмна във въздуха и му изкрещя да стои настрана от нея. Той разбра, че нещо се бе случило, но не знаеше какво. Знаеше само, че трябваше да я спре, преди да е направила нещо ужасно на Том или дори на Беки и на децата. В действията ѝ нямаше смисъл и той още не разбираше какво я бе докарало до такъв бяс.

Том ги чу да идват далеч преди да стигнат до къщата. Видя я да тича през полето с пушка в ръка, извади своята от раклата до вратата, и когато тя пристигна, той вече я чакаше. Тя вече бе гръмнала два пъти във въздуха, оставаха ѝ още четири патрона. Беки се появи тичешком, изпищя и се вкопчи истерично в Том. Не разбираше какво става, но усещаше инстинктивно, че щеше да се случи нещо ужасно.

— Какво правиш?

Беки трепереше, бе ужасена. Той я блъсна грубо и ѝ каза да се прибере вкъщи и да стои при децата. Тя изпълни заповедта му и когато Кристъл се изправи срещу него и насочи пушката с треперещи ръце, а

задъханият Джарид се появи зад гърба ѝ, Беки се бе свила страхливо във всекидневната.

— Свали пушката, сестричке — Джарид ѝ говореше тихо, боеше се от онова, което можеше да стори, но Том само се ухили. Изглежда бе пиян, както обикновено, ала ръцете му не трепнаха изобщо, когато насочи пушката си срещу Кристъл.

— Радвам се да те видя отново, Кристъл. На гости ли си ни дошла или си тръгнала на лов с Джарид? — тонът му бе спокоен и Джарид застана безпомощен до сестра си.

— Том, свали пушката. Махнете оръжието и двамата, престанете.

Джарид бе ужасен. Очевидно и двамата бяха полудели. Но изведнъж, след като погледна сестра си, той разбра какво ѝ се бе случило и в един миг му се прииска той да грабне пушката от нея и да убие зет си. Но не можеше да отнеме пушката от ръцете ѝ, беше я насочила първо към главата на Том, а сетне, с огромно удоволствие — в слабините му.

— Дойдох да ти благодаря за снощи — гласът ѝ потрепери. И двамата бяха насочили оръжията си един срещу друг. — Повече няма да можеш да го правиш, нали Том?

Искаше ѝ се той да се страхува, да плаче, да я умолява, да проси милост, така, както бе правила тя предишната вечер. Но той само се хилеше и я гледаше похотливо, още усещаше с устни вкуса на плътта ѝ. Изведнъж тя стреля без никакво предупреждение между краката му и не улучи. Без да чака да разбере дали бе ударен, той изстреля и двата патрона от двуцевката си срещу нея. Единият куршум изсвири покрай ушите ѝ, а когато се обърна ужасена по посока на изсвистяването, тя видя как Джарид се свлича до нея. Улучен право в главата, той падна и умря веднага. Кръвта му се разплиска наоколо, докато Кристъл коленичеше до него. Чу се далечен писък и всичко, което тя си спомняше сетне, бе как Том я гледаше похотливо, как пищеше Беки, а самата тя бе прегърнала Джарид в скута си, ридаеше и го притискаше. Но той бе умрял. И вината за това бе нейна. Все едно го бе убила сама... бе мъртъв... мъртъв... Том измъкна пушката на баща ѝ от ръцете ѝ и влезе вкъщи да се обади на шерифа.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шерифът дойде след половин час. Джарид още лежеше на полето в ръцете на Кристъл. Отведоха я настрани. Смътно си спомняше въпросите им след това. Помнеше, че дойде линейка за Джарид, майка ѝ истерично пищеше, а Беки я бе прегърнала и ридаеше. Помнеше как втренчено я гледаха децата, как шерифът ѝ каза, че е извършила нещо ужасно и как тя се опитваше да му обясни, че не тя бе застреляла Джарид.

Те знаеха това. И всичко се изясни около стореното от Том. Отидоха до хамбара на оглед, кръвта ѝ още си стоеше по пода. Тогава я отведоха в болницата, а Бойд ѝ Хироко отидоха с нея. Подписаха показанията си за това в какво състояние я бяха намерили предишната вечер, фотографираха всичките ѝ наранявания.

Вместо да я прибере в ареста, шерифът ѝ позволи да остане у Уебстърви, те я придружаваха и на следствието. Обвиниха я в опит за убийство, но Том пожела да снемат обвиненията от нея, защото те означаваха самият той да бъде обвинен в изнасилване и преднамерено убийство. Съдията тогава го обяви за нещастен случай, а Том бе обвинен в изнасилване. В крайна сметка обаче всички обвинения бяха снети, а смъртта на Джарид бе обявена за нещастен случай.

Напуснаха залата на съда заедно, но Кристъл не видя Том и майка си до деня на погребението на Джарид.

Седеше на задните пейки в църквата, заедно с Бойд и Хироко. По същото време случаят нашумя из местната преса.

Присъстваха всичките приятели на Джарид, както и приятелката му от Калистога. Всички плакаха, включително и Том, който на излизане от църквата погледна осъдително Кристъл. Беше един от мъжете, които носеха ковчега, и стомахът на Кристъл се сви от ярост. Оливия обаче бе пожелала да бъде така. Според нея за смъртта му бе виновен не Том, а Кристъл. Погребаха го в най-обикновен гроб близо до баща му.

Беше ден, който Кристъл никога нямаше да забрави. Стоеше права и се взираше с невиждащи очи в небето, мислеше си за тях двамата, за това колко по-различен бе някога животът им. *Всичко* вече бе свършило. И за *всички*. Не й бе останало нищо друго, освен ярост, вина и лъжи, както и мъката по изгубените й баща и брат.

Когато Бойд я отвеждаше, тя се спря за миг да погледне майка си.

— Не се връщай повече в ранчото, Кристъл. Баща ти вече го няма да те закриля и аз знам що за птица си. Всички знаем. Ти си убийца и скитница и нямаш място тук, независимо от това в какво си убедила баща си, преди да почине.

Жлъчта й към по-малката й дъщеря бе безгранична, но Кристъл само поклати глава, яростта й се бе изчерпила. Цял живот щеше да живее с мисълта, че ядът й бе коствал живота на брат й. Бе готова да направи всичко сега, за да промени нещата, дори това да означаваше да остави Том ненаказан. Онова, което той бе направил, не можеше да се поправи, нито пък тя можеше да бъде отново същата, както не можеше да се съживи и Джарид. Животът му бе секнал, а нейният бе съсипан завинаги.

— Няма нужда да ми навикваш, мамо — отвърна й тихо тя. — Няма да се върна. Не искам никога повече да видя това място. Цялото е твое. Аз заминавам.

— Какво ще кажеш да го прехвърлиш в писмена форма на мен и на майка си? — обади се Том зад гърба й. От миризмата му едва не повърна, но се опита да не му обръща внимание.

— Няма нужда да ви пиша нищо. Заминавам утре.

Нямаше какво да изоставя, освен едно парче земя, което бе обичала. Хората, които обичаше, бяха мъртви, останалите можеха да й бъдат просто непознати.

— Гледай да не се върнеш — избоботи Том, а Бойд пристъпи напред и я хвана за ръката.

— Хайде, Кристъл. Да си вървим.

Той държеше здраво ръката й и я отведе. Докато пътуваха с пикапа му, сълзите безшумно потекоха по бузите й, а Хироко нежно я потупа по ръката. Нямаше какво повече да се говори. Курсът на живота се бе променил безвъзвратно, а за Джарид той бе свършил. Още не бе станал истински мъж, а вече го нямаше.

По целия път до дома на Уебстърви Кристъл не продума, а когато пристигнаха, излезе и дълго се разхожда.

Пресече избуялия храсталак зад дома им и вървя с километри, следвайки потока. Пееше си тихо, на себе си... песните, които баща ѝ и брат ѝ някога бяха обичали, изпя и *Чудотворно благоговение*, потънала в спомените си. Сега вече нямаше кой да я чуе, нямаше кой да се грижи за нея и по-лошото — нямаше кой да я обича.

Когато се върна в дома на Бойд и Хироко, изпита такава самота, каквато никога досега не бе изпитвала, толкова всепоглъщаща, че в един миг се запита дали щеше да успее да я преживее.

Знаеше обаче, че трябваше да продължи пътя си. Трябваше да направи онова, което бе обещала на баща си и на себе си преди години. Трябваше да продължи, да отиде в други светове, в други градове. Сама. Но винаги със спомените за тях.

Знаеше, че споменът за Джар бе спомен и за вината, която цял живот щеше да носи в себе си. Ако не бе подгонила Том с бащината си пушка, той нямаше да умре.

Донякъде бе станало така, че тя го бе убила, и тя знаеше, че щеше завинаги да носи този белег в душата си.

Нищо не можеше да промени нещата, нито да поуспокои болката ѝ. Нищо не можеше да я накара да се чувства по-малко виновна, каквото и да се случеше в живота ѝ; в съзнанието си тя бе убийцата на брат си, все едно, че сама бе натиснала спусъка.

Тръгна бавно обратно през високата трева, пееше песните, които бяха пели заедно като деца, а сълзите браздяха бузите ѝ и тя погледна към небето в самотна скръб.

— Довиждане, Джар... — прошепна тя думите, които не бе изричала толкова отдавна. — ... Обичам те.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кристъл остана у Бойд и Хироко няколко дни.

Имаше намерението да си тръгне веднага след погребението, но бе сломена от мъка и чувството за вина и затова не успя. Имаше нужда от няколко дни, за да се посъвземе. Играеше си с Джейн, излизаше сама на дълги разходки. Хироко я остави на мира, прекрасно разбираше от какво имаше нужда.

След погребението Кристъл си отиде за малко у дома, за да си вземе личните вещи, извади и малките си спестявания изпод дюшека. Бойд и Хироко се опитаха да я убедят да остане по-дълго, докато завърши училище, но тя знаеше, че не можеше да остане. Не би могла да гледа хората в очите. Трябваше да завърши само след шест седмици, но това вече комай нямаше значение за нея. Убедена бе, че трябваше да си замине.

— Но къде ще отидеш? — Хироко бе много разтревожена, бяха минали само два дни, откакто се бе пренесла у тях.

— В Сан Франциско.

Бе взела решението. Имаше петстотин долара. Щеше да си наеме стая, бе решила твърдо да си намери работа някъде като сервитьорка. Щеше да работи толкова дълго, колкото да спести още пари и тогава щеше да отиде в Холивуд. Вече нямаше какво да губи и знаеше, че трябва да опита.

— Твърде млада си да се мотаеш сама из града — рече обезпокоен Бойд, а в очите на Хироко проблеснаха сълзи.

Кристъл обаче знаеше, че можеше да се справи с всичко. Детското у нея бе умъртвено, досуц както куршумът на Том бе убил Джарид.

— Ти на колко години бе, когато постъпи в армията?

— На осемнайсет.

Тя му се усмихна тъжно.

— И сигурно е било много по-тежко, отколкото да се преместиш в Сан Франциско.

— Не е едно и също. Аз нямах избор.

— Аз — също — рече тихо тя.

Косата ѝ бе опъната назад и сплетена в дълга плитка. Той видя, че раните ѝ бяха започнали да зарастват, но окото ѝ все още бе силно насинено. Ала дори и с тези наранявания пак бе красива. Излъчваше и някаква тиха сила, която не можеше да не бъде забелязана. Беше време да продължи напред и тя го знаеше по-добре от всички други. Дните ѝ в долината бяха свършили, веднъж и завинаги.

Бойд я откара до автогарата и заедно изчакаха автобуса. Обеща да му съобщи новия си адрес и да пише, а когато той я прегърна, и двамата трябваше да се преборят със сълзите си. Беше се сбогувала с Хироко вкъщи и това сбогуване бе още по-тежко.

— Пази се, хлапе — рече Бойд.

Беше му станала като сестра, а той и Хироко бяха единствените близки, които и бяха останали. Те бяха единственото семейство, което обичаше, единственото семейство, което имаше, ала пред нея бе цял един свят, свят, пълен с нови надежди и упования. А тя бе още твърде млада и можеше да започне някъде живота си отново, един нов живот, в който нямаше да има хора като Том Паркър.

Тя помахна на Бойд за довиждане, докато се качваше в автобуса, изпрати му въздушна целувка, а мъжете — пътници наблюдаваха сцената със завист. Сетне тя видя как долината мълчаливо чезне зад гърба ѝ и въпреки болезнените спомени, които носеше със себе си, изпита трепета на вълнението.

Светът бе пълен с вълнуващи места, които искаше да посети, а Сан Франциско бе само първата спирка по пътя ѝ. Кой знае накъде щяха да я отваят ветровете на съдбата след това...

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Автобусът спря на ъгъла на *Трета* и *Таунсенд*, тя слезе и се огледа наоколо. Хората изглеждаха забързани, интересни и мръсни. Само два пъти бе идвала в Сан Франциско досега, веднъж с баща си като дете и сетне с Хироко и Бойд, когато кръщаваха бебето. Но това бе друг район на града — западнал и грозен. По улиците се търкаляха пияници, колите профучаваха бързо, миришеше на бира, на вино и на нечиста плът. Въпреки всичко обаче тя изпитваше вълнението на приключението.

От автобусната спирка си купи карта и вестник и седна да ги разгледа. Минувачите я оглеждаха. Беше облечена простичко и държеше в ръка стария си куфар, ала все пак бе поразително красива. Знаеше, че трябваше да си намери стая преди мръкване. Въпросът бе къде, а тя си нямаше и представа откъде да започне търсенето. Във вестника имаше реклами за няколко квартири, както и за пансион в Чайнатаун^[1], но не знаеше откъде да започне. Трябваше да се довери на късмета си и да започне откъдето и да е.

Избра два адреса и излезе извън автогарата да повика такси. Попита шофьора на таксито кой от двата района бе по-безопасен. Той веднага се досети, че не бе от града и се взря в нея. Облечена бе в синя рокля, а косата ѝ бе опъната назад и вързана на конска опашка. Беше млада и той не бе виждал по-красиво момиче. Учуди се какво ли правеше сама в Сан Франциско. Имаше внучка на нейните години и никак не би му харесало тя да виси на ъгъла на *Трета* и *Таунсенд*.

Той прегледа вестника вместо нея и предложи една реклама, която Кристъл дори не бе забелязала. Беше в италианския квартал до хълма Телеграф, някъде в Норт Бийч.

— Нека опитаме първо с този район. Вижда ми се по-добър от другите два и би трябвало да не е много скъп.

Тя не забеляза, че той не включи таксиметъра. Можеше да си позволи един малък подарък на хлапе като нея. Нямаше да ѝ вземе и петак, беше толкова млада и хубава, а той искаше да ѝ помогне.

— На гости ли идваш?

Изведнъж се запита дали не бе избягала от къщи, но не изглеждаше като човек, който се крие от някого. Като я погледна в огледалото, му се видя просто младо момиче, попаднало за пръв път в големия град. Каза му, че не била дошла на гости, погледна го предпазливо и той се опита думите му да ѝ прозвучат успокоително.

— Откъде си?

— От долината Алигзандър. На север от Напа — стана ѝ мъчно, като каза това. Сякаш не бе дошла оттам преди часове, а преди много, много дни.

— Просто така, на разходка ли?

— Не — рече тихо тя, загледана през прозореца. — Възнамерявам да живея тук.

Поне за известно време. А сетне — кой знае? Светът я очакваше с отворени двери, тъй както ѝ бе обещал баща ѝ. Ала все пак, докато пътуваха към Норт Бийч, тя усети все още прясната тъга по познатия ѝ стар свят, когото бе изоставила.

Пресякоха улица *Маркет* и продължиха на изток. Минаха покрай кейовете на Ембаркадеро, сетне през Чайнатаун — към Норт Бийч, където бе адресът.

Оказа се малка, обикновена къща с чисти завеси на прозорците. На верандата седяха две стари жени и разговаряха оживено; косите им бяха опънати назад и вързани на кок, върху черните си рокли носеха престилки. Напомняха ѝ донякъде на баба Минерва, ала тя веднага прогони тази мисъл от главата си. Животът ѝ в долината, всичките спомени бяха вече зад гърба ѝ. Благодарни на шофьора и го попита колко му дължи.

— Нищо... няма нищо...

Беше навъсен, изглеждаше притеснен, но не искаше да му се плаща. В крайна сметка тя бе още хлапе, толкова хубава и толкова млада, просто му доставяше удоволствие да я гледа. Благодарни му и той я видя как, понесла куфара си, приближи двете стари дами. Сетне той подкара колата, подсвирквайки си, с надеждата, че момичето щеше да се справи. Беше млада, но бе истинска красавица и изглеждаше като човек, който можеше да се грижи за себе си.

Двете старици също забелязаха това, когато тя ги попита за даваната под наем стая. Преди да ѝ отговорят я огледаха внимателно в

продължение на минута и си казаха нещо на италиански.

— Извинете... — изглеждаше дори още по-млада, когато остави куфара, с това бледо сияние, което обрамчваше лицето ѝ. Двете жени я гледаха втренчено и тя се запита какво ли си мислеха. — Стаята?

— Ти защо не си на училище? — попита подозрително по-възрастната, като мачкаше престилката си с пръсти. Имаше големи черни очи, а лицето ѝ бе покрито с бръчки.

— Завърших миналата година — излъга тя, но жените продължаваха да я гледат. — Мога ли да видя стаята?

Нямаше да им се остави да я сплашат.

— Може би. Имаш ли работа?

Кристъл се усмихна и се опита да покаже самочувствие, което още нямаше. Ами ако условието да наеме стаята бе да има работа? Какво щеше да прави тогава? Започна да се паникьосва, но реши да им каже истината, или поне част от нея. Налагаше се.

— Още нямам. Пристигнах тук едва този следобед. Ще почна да си търся работа, веднага щом си намеря стая.

— Откъде си?

— От едно място на няколко часа път на север оттук.

— Майка ти и татко ти знаят ли, че си тук?

И те като шофьора на таксито се питаха дали Кристъл не бе избягала от родителите си, но тя само поклати глава, а и погледът ѝ не издаде нищо на старицата.

— Родителите ми са починали.

Каза го с такава тиха сила, че в един миг старицата остана безмълвна. Сетне тя бавно се изправи, все още втренчена в момичето. Никога досега не бе виждала подобно девойче — с толкова светлоруса коса, с тъй дълги крака и толкова изтънчени черти на лицето. Изглежда като кинозвезда, каза тя на приятелката си на италиански.

— Ще ти покажа стаята. Да видим дали ще я харесаш.

— Благодаря ви — Кристъл изглеждаше кротка и спокойна.

Стаичката беше малка и заддушна. Бяха общо четири стаи на етаж — бившия дом на старицата. Тя даваше под наем шест стаи с обща баня и тоалетна. За себе си бе оставила единствената стая, която разполагаше с отделна баня с вана. Беше на първия етаж, близо до кухнята, която наемателите можеха да ползват срещу допълнителни пет долара на месец. А наемът за стаята бе четирийсет и пет долара на

месец; не беше мебелирана — и прозорецът ѝ гледаше към сградата зад къщата. Ала Кристъл реши, че си струваше. Не знаеше къде другаде би могла да отиде. А и беше достатъчно чиста. Вратата бе с тежка ключалка и тя почувства, че тук щеше да бъде в безопасност, след като старицата бе в състояние да следи движението на наемателите си.

— Ще ми платиш предплата за един месец в брой. А ако поискаш да се изнесеш — две седмици предупреждение.

Наемателите идваха и си отиваха, а тя поддържаше къщата чиста и приемаше само порядъчни хора. Никакви пияници, проститутки, никакви мъже, които мъкнеха жени в квартирата си. Искаше само чисти и тихи хора, като Кристъл. Сред наемателите ѝ бяха двама възрастни мъже и едно младо момиче, което живееше на третия етаж, а на етажа на Кристъл живееха още три момичета, както и един млад мъж — застрахователен агент.

— Ако не си намериш работа, няма да можеш да задържиш стаята, освен ако нямаш достатъчно сухи пари.

— Ще си намеря работа колкото се може по-скоро — погледна я право в очите Кристъл.

Тя извади четири десетачки и пет еднодоларови банкноти от портфейла си. Това бяха парите, които бе спечелила в ресторанта, добре, че ги бе спестявала. Другите момичета на нейната възраст ги харчеха за найлонови чорапи, за кино и за сладолед, но Кристъл бе спестявала всеки цент, който изкарваше, и бе скрила парите си от майка си.

— Има ли наблизо ресторанти, които търсят работници?

Старицата се засмя. Имаше много, но тя знаеше, че в никой от тях нямаше да наемат Кристъл.

— Говориш ли италиански? Кристъл се усмихна и поклати глава.

— Не.

— Тогава ще трябва да потърсиш работа другаде. Тук не наемат момичета като теб.

Беше прекалено хубава и млада, а в ресторантите в Норт Бийч за сервитьори вземаха само мъже — италианци.

— Можеш да опиташ към центъра на града.

Но когато Кристъл започна да търси работа следващия следобед, не поискаха да я вземат никъде, макар да им казваше, че имаше опит в

сервитьорството. Просто ѝ се изсмиваха, някои дори не искаха да си запишат номера на телефонния автомат в дома на мисис Кастаня.

Беше обезкуражена. Купи си сандвич и го отнесе в квартирата си. Мисис Кастаня си седеше както обикновено на стълбите и наблюдаваше движението на квартирантите си, бърбеше с познатите си на улицата на сицилианския си диалект.

— Намери ли си работа? — тя погледна Кристъл, която бавно се качваше по стълбите.

Краката я боляха от неудобните обувки, а и синята ѝ рокля изглеждаше повехнала като самата нея. Потрепери от студения въздух, спускаше се и мъгла. Беше май, но бе много по-хладно, отколкото в долината и тя още не бе свикнала със студа. Пусна четвъртък и запали газовата печка в стаята си.

Мисис Кастаня се бе погрижила наемателите ѝ да си плащат за всичко. Нямаше никакво намерение да подпомага някого. Бе отгледала десет деца в тази къща, всичките те бяха вече големи и живееха собствения си живот. Сега използваше дадените под наем стаи и си докарваше от тях добър доход. За разлика от Кристъл, която броеше стопяващите се нейни фондове с нервни пръсти, седнала на единствения стол в стаята и загледана в разпятието над леглото. Единствената друга украса бе цветна рисунка на Дева Мария, дело на една от дъщерите на мисис Кастаня, която, както Кристъл научи покъсно, била в манастир. Другите бяха семейни, имаха деца и често гостуваха на майка си в неделя.

Кристъл кръстосва улиците две седмици и започна да се паникьосва, че още не си бе намерила работа.

Връщаше се късно една вечер и се чудеше дали изобщо щеше да успее. Бе опитала да си намери работа като касиерка или дори като миячка на чинии в Чайнатаун, но бяха ѝ се изсмели, както и преди два дни в Норт Бийч. Все ѝ пречеше нещо — я цветът на кожата, я полът ѝ, я езикът, който говореше. Онази вечер тя се връщаше от прочутия Барбъри Коуст. Там имаше много нощни клубове и ресторанти, по улицата вървяха двойки, хванати за ръце, смееха се и си бърбеха. За разлика от Норт Бийч, тук бе оживено и ярко осветено, донякъде дори бляскаво.

Бе облечена със синя пола и бяла блуза, носеше белите лачени обувки, които имаше от години, и един пуловер, който бе заела от

мисис Кастаня. Беше черен, като всичките ѝ дрехи, но на старицата ѝ бе станало мъчно като я бе видяла как трепери в студените вечери. Единствената ѝ друга топла дреха бе едно старо кожено яке, което носеше, когато яздеше в ранните утрини с баща си. Гардеробът ѝ нямаше нищо общо с онова, което видя жените да носят в модния Сан Франциско. Но вече не даваше пет пари. Всичкото, което искаше, бе да си намери работа, каквато и да е. Бе готова да мие и подове, ако се наложеше. Всичкото това бе твърде далеч от мечтите ѝ за Холивуд, но трябваше да се храни и да плаща наема си на мисис Кастаня. Трябваше някак си да си изкарва прехраната. Мислеше следващата седмица да опита по хотелите, но реши да провери за последен път за работа в ресторант.

Бе застанала пред красивата фасада на една сграда, над чийто вход висеше табела, на която пишеше просто *При Хари*. Всичко тук ѝ се видя ослепително; имаше и една по-малка табела, на която пишеше, че в заведението се представя и програма.

Кристъл колебливо се огледа вътре в залата, без да забележи погледите на двойките, които си тръгваха. Бяха добре облечени и доста от жените носеха рокли с големи деколтета. Тя постоя, заслушана в песента на Коул Портър *Дяволски горещо*, изпълнявана от един мъж на сцената под акомпанимента на двама музиканти. Оберкелнерът я забеляза и забърза към нея.

— Не можеш да влезеш тук, освен ако не си поканена от някого.

В *При Хари* проститутките бяха нежелани, както и зяпачи, които гледаха програмата безплатно от входа; но очевидно бе, дори и за него, че Кристъл не бе проститутка. В прекалено големия си пуловер и износените си дрешки тя приличаше повече на сираче.

— Какво искаш?

Тя го погледна право в очите и се опита да скрие, че коленете ѝ трепереха.

— Работа. Каквато и да е. Да мия чинии, да сервирам, всичко... Страшно се нуждаю от някаква работа.

Той започна да казва нещо, но сетне я огледа по-добре. Бе толкова хубава, че човек го заболяваше сърцето само като я погледнеше. Погледът ѝ те приковаваше и трогваше. Имаше намерението да ѝ откаже, но изведнъж се поколеба дали пък Хари

нямаше да я хареса. Погледна часовника си и се запита дали босът бе горе, макар бе твърде късно и най-вероятно бе да го нямаше.

— Работила ли си и преди в ресторант?

Той оправи папийонката си и огледа масите, но погледът му отново се спря върху нея. Имаше лице, което те караше да се спреш и да го гледаш цял живот. Тя обаче изобщо не съзнаваше какъв ефект имаше външният ѝ вид върху него. В нея имаше откритост и смелост, въпреки очевидната ѝ нервност, и той веднага я хареса.

— Някога била ли си сервитьорка?

— Да — от страх да не я прогони не му каза, че ресторантът, в който бе работила, бе по-скоро като закусвалня.

Той я погледна по-отблизо.

— На колко години си?

— На осемнайсет — излъга тъй самоуверено, сякаш бе лъгала цял живот.

Той поклати глава и погледна към вратата, през която бе влязла.

— За да работиш тук, трябва да си на двайсет и една. Такъв е законът.

— Тогава съм на двайсет и една... моля ви... — гласът ѝ бе тъй нежен, а невероятните ѝ сини очи му се усмихваха така, че той се разтопи от удоволствие. — Моля ви... никой няма да узнае.

— Господи — той едва не изстена, — шефът ще ме убие.

Тя усети, че той взе да омеква.

— Ще работя здравата. Кълна се, че ще работя много. Просто ме опитайте за няколко дни... за седмица... каквото и да е...

Очите ѝ го гледаха тъй умолително, че той разбра, че не би могъл да ѝ откаже. Бе твърде хубава, толкова уязвима и тъй млада, а и нещо му подсказваше, че тя се нуждаеше много от тази работа и че щеше да се труди здравата. По дяволите, би могъл да каже на Хари, че не знае на колко години е. А и винаги можеше да я изгонят, ако не се справеше.

Той отново я погледна и видя как тя го наблюдаваше съсредоточена и сериозна.

— Добре, добре. Ела утре следобед. Едно от момичетата ще ти даде униформа. И си сложи малко грим. Сега изглеждаш като момиченце. И, за Бога — изръмжа той, — разкарай този пуловер.

— Слушам, сър — ухили му се тя досущ като хлапе.

Никога досега не бе виждал момиче, тъй красиво като нея, а бе само на осемнайсет... Молеше се само Хари да не разбере, щеше да го убие.

— Да си тук в четири. Точно.

— Слушам, сър. Благодаря ви.

Гласът ѝ прозвуча пресипнало като му благодареше.

Истинско чудо бе, че някой не я бе грабнал досега. При този неин външен вид можеше да я направят танцьорка, дори и стриптийзьорка. Прекалено невинна бе за това обаче. Кристъл Уайът бе много повече от това, което той си мислеше за нея.

Тя бързо излезе от ресторанта, да не вземе той да реши да промени решението си. Тича почти по целия път до мисис Кастаня.

Първото нещо, което стори, бе да върне пуловера на мисис Кастаня, да ѝ благодари и да ѝ съобщи, че си е намерила работа. Каза го гордо и самоуверено, сякаш я бяха избрали за президент на *Дженеръл Мотърс*.

— Работата ти порядъчна ли е? — погледна я с подозрение мисис Кастаня.

Момичето бе прекалено хубаво, за да е за негово добро. Застрахователният агент вече висеше във вестибюла с надеждата да се сблъска с Кристъл по пътя ѝ към банята. Ала тя изглежда изобщо не го забелязваше. Беше тиха и се държеше добре. Не въртеше опашка, не флиртуваше с мъже, не се държеше лековато. Беше порядъчна и учтива. Стоеше си в стаята и не използва кухнята нито веднъж. Затова, по причини, които мисис Кастаня още не разбираше, тя я харесваше.

— Ще работя в ресторант — рече гордо Кристъл и старицата ѝ се усмихна. Беше сладурана и ѝ напомняше за една от внучките ѝ.

— Като каква?

— Като сервитьорка.

— Добре.

Старицата уж ѝ говореше строго, но не можеше да скрие, че харесва Кристъл. Беше добро момиче и не ѝ бе създавала неприятности.

— Гледай да ти платят. След десет дни трябва да плащаш наема. А този месец е вече късно да ме предупреждаваш, че ще напуснеш.

Така плашеше всичките си наематели. Това ги дисциплинираше. Но сега Кристъл само се усмихна. Бабата ѝ беше напълно прозрачна и

тя също я харесваше.

— Знам, мисис Кастаня. Но няма да се изнасям.

— Това е добре, добре е. Махна ѝ с ръка и се върна в кухнята. На следващия следобед тя измина пеш разстоянието от няколко квартала до ресторанта *При Хари* в Барбъри Коуст. Беше въодушевена от новата си работа, чудеше се дали щеше да е по-различна от предишната.

Пристигна точно в четири, косата ѝ бе опъната назад и сплетена в кок, беше си сложила от червилото, което купи сутринта в *Уулуърт*. Беше червено и прекалено ярко за бялото ѝ лице, но като се погледна в огледалото, реши, че изглеждаше много по-възрастна.

Оберкелнерът, който я бе наел предишната вечер, се представи като Чарли и я повери на по-възрастна, но много привлекателна сервитьорка на име Пърл. Засмя се и каза, че всъщност името ѝ било Филис, но никой не ѝ викал така още от момиченце. Каза ѝ също, че работела тук от години, че преди била танцьорка. И сега помагала на Хари, танцувала, ако някоя от танцьорките отсъствала, или пеела, ако се наложило. Познавала Хари от години, но не каза на Кристъл, че преди много, много време му бе била и любовница. Огледа внимателно Кристъл, намери ѝ чиста униформа и ѝ показа кухнята.

— Работата става много напрегната към осем. Към десет понамалява, но сетне отново е пълно за последното представление към полунощ.

Кристъл вече разбра, че това бе колкото ресторант, толкова и нощен клуб, а като се огледа, се очарова. Надяваше се, че ще я одобрят. Пърл я покани да хапнат заедно с всички работници в ресторанта, преди да са отворили. Като слушаше спокойните разговори на хората около себе си, тя разбра, че тук ще ѝ се хареса. Персоналът се състоеше от сервитьори и сервитьорки, помощник-сервитьори, готвачи и миячи на чинии в кухнята. Оказа се по-голямо заведение, отколкото си бе мислила, но по-добре, че бе станало така, защото иначе нямаше да посмее да влезе и да потърси работа. Сетне се усмихна на себе си, като се сети, че дори не знае колко щяха да ѝ плащат. Пърл ѝ каза, че можела да задържа бакшишите за себе си, а ако някой се напие и ѝ създава проблеми, трябвало само да извика оберкелнера Чарли или някой от барманите.

— Хубаво е да се работи тук — обясни ѝ Пърл, — не ни презорват много. А Хари е голяма работа — топлотата на спомена се

появи в очите ѝ и Кристъл забеляза това. Сетне, за неин ужас, попита: — Девствена ли си?

Кристъл я погледна онемяла, а Пърл се разсмя.

— Не, само не така, по дяволите, кой днес е девствен! — А Кристъл изглеждаше именно такава. — Имах предвид дали си работила в такова заведение и преди?

Кристъл се засмя, изпита облекчение, че въпросът ѝ бе доизяснен. Сниши гласа си и обясни заговорнически:

— Всъщност работих в ресторант, но нещо като закусвалня.

Пърл се ухили и я потупа по стройната ръка.

— Тогава ще трябва доста да се поизучиш, скъпа. Дръж се близо до мен и аз ще те науча.

Кристъл благодари на небесата за появата на Пърл, особено по-късно, когато вече имаха доста работа. Не бе лесно да се обслужват масите, особено след като Чарли внимателно я наблюдаваше; клиентите очакваха тя да запомни поръчките им и тя се стара много всичко да е наред. Когато сервира последната си вечеря, разбра, че се бе справила добре и Пърл го потвърди. Спечели двайсет и един долара от бакшиши. Точно половината от месечния ѝ наем. Искаше ѝ се да изтича у дома и да съобщи новината на мисис Кастаня.

— Искаш ли да те откарам?

Пърл имаше една стара кола и тази нощ двете си тръгнаха заедно — Кристъл прие поканата с благодарност. Краката я боляха до смърт и тя реши, че първото нещо, което ще направи сутринта, щеше да бъде да си купи нови обувки.

— Благодаря за возенето — тя се усмихна победоносно на новата си приятелка, когато спряха пред дома на мисис Кастаня на улица Грийн.

— Винаги си добре дошла. Тук ли живееш? — Пърл погледна с любопитство къщата. — Със старците си ли живееш?

— Не — поклати леко глава Кристъл. — Наела съм стая тук.

Пърл кимна, мислеше си, че по-късно можеше да си позволи и по-добро жилище. Беше момиче, на което мъжете щяха да дават солидни бакшиши, просто заради удоволствието да поговорят с нея, с надеждата да спечелят благоволенieto ѝ.

— Лека нощ — извика тя и ѝ помахна.

Сетне отвори вратата със собствения си ключ, а Пърл отпраши със стария си шевролет.

За пръв път от седмици Кристъл спа дълбоко, толкова бе изтощена. Вече си бе намерила работа и бе спечелила цяло богатство. Докато се унасяше в сън, тя си помисли, че Сан Франциско ѝ харесва. Беше далеч от дома ѝ, а тя бе искала да е точно така.

[1] Китайският квартал — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кристъл се запозна с Хари две седмици след като бе започнала работа в ресторанта му.

Работата се оказа тежка, но заплатата бе добра, а бакшишите, които печелеше всяка вечер — страхотни. Хората от персонала бяха дружелюбни към нея, мнозина от тях, като виждаха колко е млада, я вземаха под крилото си и се държаха с нея като със своя дъщеря. За пръв път след смъртта на баща ѝ хората се държаха мило с нея и тя усещаше, че тук бе желана. Никой не ѝ крещеше, никой не я обиждаше само за това, което представляваше. Тананикаше си непрекъснато, а мигът, когато започваше работа, бе най-радостният през деня ѝ.

Хари се бе наслушал за нея и бе любопитен да види момичето, за което всички казваха, че било потресаващо. Бе сигурен, че преувеличаваха, но в момента, в който погледът му спря върху нея, той вече знаеше, че никак не преувеличаваха. Наблюдаваше я от ъгъла на ресторанта, сетне Кристъл видя, че нещо обсъждаха с Пърл, но нямаше време да се пита какво ли си говореха. Малко по-късно Пърл ѝ направи знак да дойде и Кристъл изведнъж се притесни, докато приближаваше към тях. Питаше се дали не бе узнал, че нямаше още осемнайсет години, дали нямаше да я уволни.

— Това е Хари, Кристъл. Босът.

Тя се ръкува с него, малко изплашена, но усмивката му разсея страховете ѝ; Хари я гледаше очарован. Беше дори по-хубава, отколкото я описваха. Беше изумителна.

— Здравей, Хари — гласът ѝ бе дълбок и нежен. Той не откъсваше поглед от нея. Да я гледаш бе все едно да откриеш диаманти в мивката си.

— Чувам, че се справяш добре — бе чул и много други неща, но не искаше да ѝ ги казва. — Харесва ли ти тук?

— Да. Много — тя се усмихна свенливо на Пърл, която я гледаше с нескрита гордост. Беше се заинтересувала от нея, от време на време се чувстваше така, сякаш си имаше дъщеря.

— Пърл ми каза, че си и попявала по малко — нарочно омаловажаваше чутото, но искаше да пристъпи към темата внимателно. — Мислила ли си си да пееш на сцената?

Кристъл поклати глава, беше ѝ забавно.

— Може и да ти хареса — Кристъл изглежда се колебаеше и погледна Пърл. — Пърл би могла да те научи на това-онова, а с лице като твоето бихме могли някоя вечер да опитаме и да те пуснем на сцената да видим дали ще ти хареса.

Опитваше се думите му да прозвучат небрежно, за да не я изплаши, но в главата му вече имаше изграден план, който бе обсъдил с Пърл през последния половин час. При нейния външен вид бе направо лудост да я използват само да мъкне чиниите с вечерите от кухнята.

— Искаш ли да опиташ? — той я погледна окуражаващо, а Кристъл усети тръпката на вълнението.

Обичаше да пее, а предложението да пее пред публиката в ресторанта направо я смая. Искаше ѝ се да го разцелува за дадената ѝ възможност, но се опита да изглежда сдържана и само кимна.

— Много бих се радвала — сетне се засмя с мекия си, дрезгав глас. — Ами ако ме замерят с развалени яйца?

— Тогавя бързо-бързо ще те свалим, от сцената — ухили се той. Беше приятен мъж и Кристъл го хареса.

— Искаш ли Пърл да те понаучи на някои неща? Тя пее доста добре и е страхотна танцьорка, поне беше, докато не си контузи глезена.

Беше се запознал с нея преди години, когато тя работеше в театър Фокс, бяха любовници с години, макар това да бе свършило преди доста време. Беше ѝ дал тази работа много по-късно, когато вече не можеше да танцува и можеше да бъде единствено сервитьорка, ала все пак изпитваше слабост към нея. Личеше си по начина, по който я гледаше и по който говореше за танцьорската ѝ кариера.

— Нека Пърл да ти покаже това-онова, става ли, хлапенце?

— Окей.

Изрече думата почти безгласно, усмихната на Пърл, докато той си заминаваше. Запита се какво щеше да стане, ако не сполучеше. Изчака, докато той не се отдалечи на достатъчно разстояние да не ги чува, и попита Пърл:

— Мислиш ли, че ще успея?

Страшно ѝ се искаше да сполучи, а Пърл замислено кимна. Чудеше се дали Хари нямаше да се влюби в Кристъл. Бе много красива, но не му даде никакви аванси. Нямаше и нужда.

— Не се безпокой. Ще се справиш добре. А като чуят този твой глас, направо ще полудеят. Ще ти покажа някои номера и няколко танцови стъпки. Ще те харесат много. Утре ела към два часа и ще подрънкаме малко на пианото.

Тя погледна момичето, завиждаше за младостта му, но все пак го харесваше толкова много, че не можеше да бъде завистлива към него.

— Нямах нищо против да ми помогнеш? — Кристъл я погледна с благодарност, а Пърл се засмя.

— Не, по дяволите! И за мен ще е удоволствие — тя сви рамене, усмихната носталгично. — Нямам нищо против да го направя заради Хари.

Срещнаха се следващия следобед и Пърл и показа няколко прости стъпки. На Кристъл ѝ направи силно впечатление колко подвижна и грациозна бе тя.

— Много си добра! — очите ѝ грееха от възхита. Пърл бе трогната, но поклати глава почти свенливо.

— Вече не съм. Бях обаче. Но мина толкова време откак си счупих глезена. Не успяха да го наместят както трябва и това бе краят. Ала и преди това си бях само една обикновена танцьорка, нищо особено.

Занимаваха се цял час на сцената. Пърл ѝ показа как да се движи, как да държи микрофона, как да танцува само дотолкова, че тялото ѝ да отговаря на музиката. Сетне я накара да седне на един стол до пианото.

— Хайде сега да те чуем как пееш. Нямах нужда аз да те уча как се прави това. Просто се отпусни. Запей нещо, което обичаш и карай нататък.

Спряха се на една песен, която бащата на Кристъл бе обичал много. Пърл ѝ акомпанираше по слух, а Кристъл се остави да я поведе мелодията. Отначало запя тихо, колеблива и смутена. Но сетне я обгърна споменът за баща ѝ и детството ѝ и гласът и се усили ведно с мъката и нежността, които изпитваше. Бе затворила очи и когато песента свърши, по бузите ѝ се стичаха сълзи. Пърл я гледаше онемяла

и в захлас. Беше много по-добра, отколкото дори и Пърл предполагаше. Гласът ѝ бе самата чистота и сила, които щяха да накарат публиката ѝ да онемее.

— Боже Господи! Не предполагах, че можеш да пееш така. Трябва да отидеш в Л.А.^[1] и да запишеш плоча.

Кристъл сви рамене и изтри сълзите от бузите си. Другите сервитьорки започнаха да пристигат на работа.

— Може и да отида. Някой ден.

Ала тя все още се съмняваше, че това можеше да се случи. Пърл я накара да обещае да дойде на репетиции и на следващия ден. И двете бяха много оживени. Все едно бяха споделили някаква много важна тайна. Същата тази вечер Пърл съобщи на Хари новината, която той искаше да чуе.

— Намерил си си истинска победителка. Тя още не го знае и аз не искам да я плаша, но е направо фантастична. Има глас, който може да те разтърси. С малко репетиции, някой ден сигурно ще стане звезда. Почакай само да я чуеш.

Хари изглеждаше доволен и на следващия ден слезе от кабинета си да послуша. Този път и по неговите бузи имаше сълзи и той доволен и ухилен пое по стълбите към офиса си.

Пърл репетира с нея през целия май и част от юни, а една ленива вечер в четвъртък Пърл и Кристъл вече знаеха, че тя бе готова за сцената. Бе отрепетирала над двайсет песни и представлението ѝ пред Пърл бе гладко и вълнуващо.

Хари знаеше, че тя щеше да пее тази вечер и бе застанал в нервно очакване встрани, до стената. Да намери такова момиче като нея на човек можеше да му се удаде само веднъж в живота.

— На добър час — прошепна тихо той, по-скоро на себе си, когато тя излезе на сцената в светлосиня сатенена дълга рокля, заета ѝ от Пърл.

Излезе внимателно, погледна ужасена към Пърл, питаше се дали не бе сбъркала дори да опита, но учителката ѝ ѝ направи с пръсти знака на победата. Останалите от персонала стояха по ъглите на залата и чакаха. Но сетне, когато прожекторът я освети, и оркестърът засвири, Кристъл забрави за всички и запя от сърце. Изпя песента на Били Холидей *Господи, благослови детето*. Слушаха я всички, а приятелите ѝ бяха като втрещени.

Тя бе всичко онова, което Пърл казваше, че ще бъде и на което се бе надявал Хари. Беше изключителна. Гласът ѝ покори всички в залата с неочакваната си сила и трогателност. Накара ги да се просълзят и накрая да ѝ аплодират едва ли не пъл час. Докато ѝ ръкопляскаха, Кристъл си помисли, че най-сетне бе попаднала там, където ѝ бе мястото. Беше си мечтала за подобен миг и той бе дошъл. Дори и не се нуждаеше от Холивуд вече; всичко, което ѝ трябваше, бяха тези хора, това място, този миг.

После Хари поръча бутилка шампанско и покани нея и Пърл да седнат при него. Усмихна се широко на Кристъл.

— Мислила ли си някога да станеш певица като пораснеш, хлапенце?

— Не, сър — бе си мечтала да бъде кинозвезда, но не и певица.

Той я потупа по ръката, наля ѝ нова чаша шампанско и намигна на Пърл, преди да се усмихне отново на Кристъл.

— Наричай ме просто Хари.

Усещаше как цялото ѝ тяло пламтеше. Беше ѝ харесало много. Една мечта се бе сбъднала и изведнъж всичките мъки на миналото сякаш изчезнаха. А когато се върна тази вечер у дома, чувстваше се като Пепеляшка, която се връща след царския бал. Вече не бе сервитьорка. Беше личност. Певица. Още си се усмихваше, докато се качваше по стълбите. Една врата се отвори със скърцане. В процепа се появи познатото намръщено лице на мисис Кастаня. Тя обичаше да се прави, че тормози всички, но тайничко в себе си глезотеше Кристъл.

— За какво си толкова радостна? Да не си си намерила приятел?
— гласът ѝ прокълтя в стълбището, а Кристъл се надвесил над перилата и ѝ се усмихна.

— По-хубаво от това... — не знаеше как точно да ѝ обясни. — От тази вечер се занимавам вече с нещо друго.

Тя се ухили радостно, като си спомни как пъ в *При Хари* и за безкрайните овации след това.

Но мисис Кастаня се намръщи още повече.

— Да не си се захванала с нещо лошо, а?

За краткото време, откакто Кристъл живееше при нея, тя се бе самоопределила за нейна майка. Кристъл само поклати глава и отново се усмихна на старицата.

— Не, разбира се.

— Тогава с какво си се захванала?

— Тази вечер ми позволиха да пея.

Докато го казваше, тя се усмихваше широко, но старицата в черно кой знае защо изглеждаше изненадана. Тя никога не си бе мислила, че Кристъл би могла да има някакъв талант. Беше просто млада и хубава и работеше някъде като сервитьорка. Плащаше си наема навреме, от време на време, когато получише заплата, носеше на мисис Кастаня цветя.

— Какви песни пя? — старицата продължаваше да е подозрителна.

— Нали знаете, като ония, които се пеят в нощен клуб.

— Не ги знам. Не ходя на такива места — бе ясно, че не одобряваше новата работа на Кристъл. — Я ела тук, долу, да ми разкажеш.

Кристъл бе много изморена, но нямаше сърце да ѝ откаже. Слезе бавно по стъпалата, бледорусата ѝ коса се лееше върху раменете ѝ. Беше се преоблякла в собствените си дрехи, а дългата, синя рокля на Пърл бе грижливо закачила в шкафа си в *При Хари*.

Мисис Кастаня я очакваше в началото на стълбището. Кристъл ѝ се видя като момиче, което си идва у дома след първия си бал. В очите ѝ още се четеше замечтаност и щастие.

— Струва ми се, че си замислила нещо недобро, мис Кристъл Уайът. Какво те кара да правиш в онова заведение?

— Нищо не са ме карали. Дадох ми да пея на сцената, бях облечена в красива синя сатенена рокля.

— Хубаво ли пя? — мисис Кастаня присви очи, сякаш очакваше да види нещо по-различно, но видя само, че Кристъл бе щастлива.

— Да, предполагам добре. На публиката изглежда ѝ хареса.

Мисис Кастаня кимна, сякаш реши, че казаното бе вярно и отново погледна Кристъл.

— Я влез и ми покажи.

Тя се завъртя на пета и влезе през вратата на малкото си апартаментче. Кристъл я последва усмихната, беше ѝ забавно. Сетне старицата седна в любимото си кресло и погледна в очакване Кристъл.

— Хайде сега ми попей. Ще ти кажа дали ми харесва.

Кристъл се засмя и седна на един стол с права облегалка.

— Не мога да пея просто така. Тук не е същото.

— Защо? — стъписа се старицата. — И аз имам уши. Пей.

Кристъл отново се усмихна, изведнъж се сети за собствената си баба, когато самата тя бе дете. Минерва също харесваше пеенето ѝ, но обичаше да слуша как пее църковни химни. *Чудотворно благоговееене* бе любимият ѝ.

— Какво бихте искала да чуете? Баба ми много обичаше *Чудотворно благоговееене*. Бих могла да ви го изпея.

Ситуацията бе невероятно — в малката си стаичка хазайката ѝ я очакваше да ѝ пее. Но вкусовете ѝ бяха по-еклектични от тези на Минерва.

— Това ли пъ тази вечер?

— Не... пях други неща.

— Добре. И на мен ми пей от същите. Чакам. Кристъл притвори очи в един миг, чудеше се би ли могла да го направи. Сетне се помъчи да си спомни какво бе изпитала тази вечер на сцената... вълнението... треската... стремителния акомпанимент... и сетне бавно запя една от любимите си балади. Това бе последната ѝ песен от тазвечерното представление и тя бе приковала вниманието на всички. Изпя я сега, без светлините на прожекторите, без акомпанимента на пианото, без синята дълга рокля, но това някак си бе без значение. Онова, което имаше значение, бе самата песен, думите, които обичаше още от дете. Мисис Кастаня сякаш бе изчезнала някъде, тя усещаше, че баща ѝ бе седнал близо до нея, а когато песента свърши и заедно с това магията на гласа ѝ, него отново го нямаше.

Погледна към мисис Кастаня, видя сълзи в очите ѝ и това я трогна. За известно време нито една от двете не проговори, а сетне старицата кимна.

— Добре пееш... много добре... никога не си ми казвала, че го можеш.

— Никога не сте ме питала — усмихна ѝ се нежно Кристъл; почувства се отново уморена, много по-уморена отпреди. Вълненията от тази вечер се превръщаха в горчива носталгия. Мислеше си за баща си, за ранчото, за това как му бе пяла. А когато мисис Кастаня я погледна, тя сякаш почти прочете мислите ѝ. Стана и без да каже и дума отиде изправена до един старинен бюфет. Наведе си за миг и като се обърна, се видя, че носеше бутилка с две чаши.

— Сега ще пийнем малко вино. Да отпразнуваме. Някой ден ще си много известна.

Кристъл се засмя; гледаше я как отваря бутилката. Бе наполовина празна, явно я пазеше за специални случаи. Кристъл видя, че бе шери.

— Имаш красив глас. Дар от Бога. Трябва да го пазиш добре, той е безценно богатство.

— Благодаря ви.

В един миг, докато поемаше чашата със сладката течност, си мислеше, че ще заплаче, но мисис Кастаня вдигна бързо чашата си със страхотно сериозно изражение.

— Имаш голям късмет, момиче, че можеш да пееш така. Браво, Кристъл... Браво!

— Благодаря ви.

Чукнаха се и мисис Кастаня отпи първа, изглеждаше страшно доволна, а когато и двете си бяха пийнали по малко от шерито, тя остави чашата си.

— Колко ти платиха за това?

— Нищо. Искам да кажа — не повече, отколкото досега. Беше ми просто приятно да го направя, това е... Хареса ми.

Сега се чувстваше притеснена от това. Не искаше да ѝ плащат за нещо, което обичаше, но прозвуча глупаво като го каза.

— Ти ще ги позлатиш. Хората ще се юрнат отвсякъде да дойдат да те слушат.

— Те и така си идват в *При Хари*.

Кристъл се притесни от нейния ентузиазъм, но старицата изглеждаше проникателна. Тя отново взе чашата си и отпи от шерито.

— Да им кажеш, че искаш още пари. Имаш ангелски глас. — На Кристъл това ѝ се видя преувеличено, но публиката със сигурност я бе харесала. — Чу ли какво ти казах? Да им кажеш, че искаш още много пари. Големи пари, а не някакво си подаяние. Един ден ще станеш много известна. И ще си спомниш това, което сега ти казвам.

Гледаше усмихната как Кристъл допива шерито си, говореше ѝ както би говорила на някоя от внучките си, но нито една нямаше талант като Кристъл. Сетне погледна най-нежно младото момиче.

— Ще ми попееш ли пак някога?

— Винаги, когато пожелаете, мисис Кастаня.

— Добре — тя стана с доволно изражение на лицето. — А сега отивай да си лягаш. Уморена съм.

— Благодаря за виното.

Рече го тихо и най-неочаквано изпита желание да целуне старицата. Толкова отдавна не бе целувала никого, или пък някой я бе прегръщал... не и откакто бе починал баща ѝ... или откакто остави семейство Уебстър в долината. Ала старицата изглеждаше прекалено тържествена и не я подкани.

— Лека нощ... и благодаря ви отново.

— Отивай веднага в леглото... — и тя размаха бастуна си към нея. — Пази си гласа... трябва сега да си починеш.

Кристъл отново се засмя и затвори полекичка вратата след себе си. Изкачи се бавно по стълбите и докато се събличаше, си мислеше за нея. Беше една стара добра душа, скрита зад привидна строгост и Кристъл я харесваше. Помисли си и за Пърл, колко мила бе била с нея, ала като угаси лампата и си легна, мислите ѝ отново се понесоха към долината. Чувстваше се далеч, далеч от дома си и след вълненията на тази вечер изпита неочаквана носталгия. А като затвори очи, тя си спомни един далечен ден... когато седеше на люлката... и разговаряше със Спенсър. Не беше го виждала от две години. Питаше се къде ли бе той сега и дали я помнеше. Малко вероятно бе, но докато се унасяше в съня си, тя си помисли, че никога нямаше да го забрави.

[1] Така американците наричат Лос Анжелис. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерята на партньора при Андерсън, Винсънт и Собрук бептъпа проява, която организираха всяка година в клуба, но за помладшите служители във фирмата бепзадължителна и след известно колебание Спенсър реши да покани Елизабът Баркли.

Бяха се срещали само пет-шест пъти след Палм Бийч. Тя бепзаета в колежа и идваше в Ню Йорк само веднъж месечно, ужким на гости на брат си. Но винаги се обаждаше на Спенсър, когато бепв града, и в повечето случаи той я извеждаше на вечеря. Не че на Спенсър не му се нравеше компанията ѝ. Напротив, харесваше му дори повече, отколкото би искал, но всичко неизменно свършваше в леглото и тя винаги успяваше да го накара да се чувства под натиск. Знаеше, че иска повече от това, което той можеше да ѝ даде, а той не искаше да се обвързва сериозно, не искаше и да я разочарова.

Все още държеше на представите си за момичето, което търсеше. Елизабът не бептова момиче, макар всъщност да не бепнапълно убеден, когато бепс нея, особено след като я бепеше любил. Под хладната ѝ външност се криеше свирепа чувственост, която го подлудяваше, но той искаше и нещо повече от това. Искаше онова, което ѝ бепказал още в началото — жена, която да има нужда от него, да го обича такъв, какъвто е, да е нежна и състрадателна, жена, в която да е влюбен до уши. Не искаше жена, която да го моделира според представите си, а в случая с Елизабът — по модела на баща ѝ.

Ала въпреки това я заведе на вечерята, сетне — и на танци, а после, както обикновено, се любиха. След това се мъчеше да се убеди, че фактът, че спеше с нея, не означава, че се обвързва по-насериозно. Тя самата твърдеше същото след Палм Бийч, но не бепнапълно сигурен, че сама вярва в думите си.

Беше краят на юни и тя бепсвършила втората година от учението си във Васар. Връщаше се в Сан Франциско през следващата седмица, а оттам щеше да отиде да прекара лятото на езерото Тахо.

— Защо не дойдеш и ти? — попита го невинно тя.

— Не мога да се измъкна.

— Разбира се, че можеш, Спенсър, не ставай глупав. Беше жена, която никога не приемаше отрицателния отговор. Беше вече на двайсет и една години и по-изтънчена отвсякога. Постоянно го закачаше, че не я бе запознал с родителите си. Но той знаеше, че ако го направеше, нямаше да има отърване от тях, особено от баща му. Тя бе точно такъв тип момиче, за какъвто се надяваха някой ден той да се ожени и да се задоми. Но на трийсет години той смяташе, че още не е готов.

— Не всеки може да си вземе отпуск за цялото лято, скъпа — подразни я той; още лежах в леглото. Знаеше, че след малко трябваше да стават, за да може да я отведе до апартамента на брат ѝ, макар Спенсър да бе сигурен, че той знаеше за връзката им. Дори подозираше, че Елизабът сама му бе казала. — Работя здравата.

— И баща ми работи много, но си взема два месеца отпуск през лятото.

Лежеше в леглото и гледаше Спенсър с щастлив поглед. Сексът ѝ доставяше удоволствие и внимаваше много с противозачатъчните. Нямаше никакво намерение да забременява. Дори и това понякога го дразнеше. Винаги мислеше за себе си, никога не рискуваше, освен ако сама не пожелаеше; на него би му било много по-приятно, ако се боеше да не забременее. Обаче Елизабът Баркли бе неуязвима.

— Аз не съм точно в положението на баща ти — ухили се той. — Или не си забелязала?

Тя все още го натискаше за политиката, но той ѝ отвърщаше само със смях. Беше достатъчно зает във фирмата, а онази вечер тя бе доста впечатлена от очевидното уважение, с което се ползваше сред старшите съдружници.

— Почакай още няколко години, мистър Хил. Звездата ти още не е изгряла.

— Може би... но аз предусещам други възможности зад хоризонта.

Той се обърна към нея. Любиха се отново и, както винаги, бе хубаво, поне физически, ако не и другояче. Тъкмо затова понякога се чувстваше гузен. Чувстваше се като негодник, задето спеше с нея, без да е влюбен. Нещо му подсказваше, че би трябвало да е влюбен, само че не бе. Просто изпитваше силно желание, мислеше си той, и навярно това бе достатъчно, поне за момента.

— Е, какво ще кажеш за Тахо? — напомни му тя, докато палеше цигара. — Ела за седмица, за две, колкото успееш. Баща ми ще се зарадва много да те види.

— Не съм сигурен дали би се очаровал, ако ни видеше сега.

— Няма да се очарова — усмихна се тя и издуха дима към него, — прав си. Но татко е много старомоден.

— Какъв чудак! — ухили се Спенсър.

— Ти също си старомоден.

— Тъй ли? Аз — старомоден? — изглеждаше изненадан. — Какво те кара да мислиш така?

— Винаги имам чувството, че чакаш от небето да полетят гръм и мълнии, преди да решиш да постъпиш правилно. А доколкото това се отнася до мен, мистър Хил, то си е правилно. Нали знаеш, че това е всичко, което човек получава на този свят — добра компания, хубаво чукане, добри приятели, работа, която ти харесва. Няма нужда да чакаш мелодията на цигулките, арфите и гласовете на ангелите. Не в това е смисълът на живота. Бедата обаче бе в това, че той още вярваше, а тя — не.

— Може и да си права.

Погали я нежно по вътрешната страна на бедрото. Не бе убеден обаче в думите ѝ. Все още вярваше в цигулките, арфите, гръмовете и мълниите. Тя го познаваше твърде добре и това го успокояваше. Но от време на време пак го спхождаше образът на онова дете, което бе видял за последен път преди две години, седнало на люлката, облечено в синята си рокля, загледано в него — сякаш този образ се бе запечатал завинаги в сърцето му. Още помнеше цвета на очите ѝ, меката ѝ кожа, когато докосна ръката ѝ. Макар да знаеше, че това е лудост.

Елизабът го гледаше внимателно и той нервно се запита дали можеше да чете мислите му.

— Спенсър, скъпи мой, страхотен си в леглото, но в същото време си и един мечтател.

— Трябва ли да ти благодаря за първото и да помоля за извинение за второто?

Все още рязката ѝ прямота понякога го дразнеше. При нея нямаше поезия, нямаше тайнство, само голи факти. Може би наистина трябваше да стане юристка.

— Не се извинявай, просто ела на езерото Тахо.

— Ако го направя, родителите ти ще си помислят, че се сгодяваме...

Това също го тревожеше. Елизабът Баркли не бе момиче, с което човек можеше само да си поиграе.

— Ще се справя с това.

— Какво ще им кажеш?

— Че си имал работа в Сан Франциско и съм те поканила на езерото. Как ти се вижда?

— Може да мине, само че баща ти никак не е глупав, нали?

— Да, но и аз не съм глупава. Няма да издам нищо. Обещавам.

Не искаше да я излага на опасност, но още по-малко искаше да излага себе си. Но докато се обличаха, се сети, че ако отидеше, би могъл да се отбие в долината Алигзандър и да посети семейство Уебстър. И навярно щеше да види Кристъл. Тази мисъл му хрумна толкова бързо, колкото бързо я прогони от ума си.

— Ще си помисля — обеща ѝ той, докато я гледеше как се бършеше след душа.

— Добре. Ще кажа на мама, че ще дойдеш. Какво ще кажеш за август?

— Елизабът! Казах ти, че ще си *помисля!*

Ала тя само се усмихна и той се разсмя. Беше невероятна. Беше хитра като лисица, но трябваше да признае, че имаше страхотни крака и, докато я гледеше как обува чорапите си, той отново изгуби контрол върху себе си.

Когато я отведе до апартамента на брат ѝ, бе четири сутринта. Беше напълно изтощен. Целуна я за лека нощ и обеща да ѝ се обади.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Спенсър седеше в самолета и гледаше през прозорчето — летеше за Калифорния. Най-сетне бе приел, след като Елизабът му бе звънила няколко пъти от Сан Франциско. Настояваше, че щяло да бъде много забавно, че там щели да са и двамата ѝ братя и неколцина от приятелите им.

Не че на Спенсър не му се ходеше, по-скоро се страхуваше от онова, което трябваше да прави там. От няколко месеца усещаше как хитро го манипулираше тя; екзалтирано го убеждаваше в онова, което му бе казала в Палм Бийч след Коледа: че двамата щели да съставят добър екип, че животът не предлагал кой знае колко повече. Той все още не бе напълно убеден, но трябваше да си признае, че прекарваха великолепно в леглото, а и имаше съвсем малко жени, които притежаваха нейния ум.

Поставил си бе за цел да излиза с всички жени, с които това бе възможно, сякаш за да си докаже, че около него нямаше нито една по-добра. И нито веднъж не усети поезията и музиката, за които бленуваше. *Гърмовете и мълниите*, както се изразяваше тя. Всички жени го отегчаваха до смърт, не разбираха през повечето време за какво говори и смятаха Наполеон за име на пустиня. Призляваше му от всички, нито една не притежаваше пламенност. От друга страна го ласкаеше мисълта, че едно момиче го желаше тъй силно както нея. И след като бе излизал с нея почти цяла година, трябваше да си признае, че тя никога не го отегчаваше. Обеща си обаче в Калифорния да не прави никакви лудории.

Можа да се измъкне само за седмица, а все още искаше да иде до Буунвил да види Бойд и Хироко... и може би... може би просто... щеше да попадне и на Кристъл. Знаеше, че вече бе на осемнайсет години, питаше се колко ли се бе променила за две години, дали все още бе така красива както преди, все така магнетична и неповторима. Още помнеше как го погледна тя, как стомахът му се свиваше всеки път, когато си помислеше за нея.

Знаеше, че Елизабът щеше да му се изсмее, ако ѝ кажеше. В сравнение с Елизабът Кристъл бе просто дете и без съмнение още бе такава. Искаше му се да я види отново, макар че трудно можеше да си го представи.

Когато самолетът кацна в Сан Франциско, бе решил да наеме кола и да шофира до езерото. Бе му казала, че пътят бил около шест часа и не му се щеше да губи време в града. След като разполагаше само с шест дни, искаше да пристигне колкото се може по-бързо. Влезе в аерогарата и забърза към бюро за коли под наем, но се сепна, когато чу зад гърба си познат глас.

— Желаете ли да ви откарам?

Той се обърна — тя се усмихваше насреща му. Беше облечена с бял панталон и червен пуловер, носеше и неизменната си огърлица от перли, кестенявата ѝ коса бе идеално прибрана под малката сламена шапка; носеше и мънички диамантени обеци, подарък от майка ѝ. Елизабет бе дошла да го посрещне на летището и това го трогна. Притежаваше превъзходен стил и това също му харесваше.

Но изведнъж изпита безпокойство. Винаги мислеше бакалски за нея, сякаш поставяше в различни графи едни срещу други качества срещу недостатъците ѝ. Бе съвсем разумно, но толкова неприсъщо за него. През целия си живот беше романтик. А пък с Елизабът изобщо нямаше място за романтизъм. Той просто нямаше никакво значение.

— Какво правиш тук? — попита я неловко, защото бе очевидно, още щом я целуна.

— Дойдох да те взема. Реших, че ще си прекалено уморен, за да шофираш. Как мина полетът?

Нямаше никакви излияния от типа *Колко много ми липсваше... Обичам те...* и прочее, но поне бе там и това означаваше нещо.

— Благодаря ти, че дойде, Елизабът — той я погледна нежно с очите си с цвета на Тихия океан. — Доста дълго си шофирала, нали?

— Нощувах в града — бе както винаги практична и добре организирана, това бе едно от нещата, за които ѝ се възхищаваше.

Забързаха, хванати за ръка, към мястото за получаване на багажите, а тя го закачи, че си носеше куфарче за документи.

— Така имах с какво да се занимавам в самолета.

— Жалко, че не отлетя с мен. Щях да ти намеря друга работа — и това му харесваше, казано по народному, беше си едно горещо парче.

— Между другото, носиш ли си стиковете за голф?

— Не. Взел съм само ракетите си за тенис — беше ги напъхал между дрехите си.

— Няма значение. Братята ми ще ти заемат техните.

В интерес на истината той мразеше голфа, но не искаше да я обиди.

— Планирали сме още обща екскурзия, а майка ми настоява за селски танци.

— Значи ще е забавно. Все едно човек да иде на летен лагер. Ще получа ли тениска с името ми, изписано върху нея, скаутски нож и мешка?

— О, я млъквай — тя го целуна по врата.

С чанта в ръка той я последва към колата й. Бе чисто нов *шевролет комби*, с облицовани с дърво страници, който щяха да използват за летните си ваканции. Разказа му всичките новини за семейството си, съобщи му, че Йън и Сейра пристигнали предишния ден. Били в отлично настроение, а след като прекарат две седмици край езерото, щели да отлетят за Европа и да отидат на гости на родителите на Сейра в замъка им в Шотландия.

Къщата край езерото Тахо бил летният им дом и Елизабът го описа като много уютен. Беше един напълно аристократичен начин на живот.

След като хвърли багажа си в колата, Спенсър предложи да шофира той.

Сигурен ли си, че не си прекалено изморен?

Погледна го така, сякаш се тревожеше за него и той й се усмихна; радваше се, че дойде, независимо от всичките си опасения.

Никак обаче не бе готов да възприеме великолепието на лятната им къща. Беше огромна, каменна резиденция с безупречно поддържани ливади и с половин дузина *къщички* за гостите. Тези тъй наричани *къщички* бяха по-големи от жилищата на повечето обикновени хора.

Пристигнаха след полунощ, но лакеят ги очакваше с горещ шоколад и сандвичи, които Спенсър веднага излапа. Малко по-късно дойдоха Йън и Сейра, заедно с по-големия брат на Елизабът — Грег. Бяха в отлично настроение след среднощното си къпане в езерото.

Водата, твърдеше Сейра, била направо ледена. На следващия ден щяха да ходят на риболов и поканиха Спенсър да се присъедини към тях.

Беше спокоен, щастлив живот, изпълнен със смях и с интересни хора. Непрекъснато пристигаха гости от Сан Франциско и всяка вечер се даваха пищни вечери; цялата група се събираше около огромната трапезария и се подреждаше около дългата маса. На светлината на свещите Елизабът изглеждаше красива.

Спенсър има удоволствието да разговаря на няколко пъти надълго с баща ѝ. Дори игра и голф с него, извинявайки се многократно за неумението си. Обаче съдията Баркли изглежда нямаше нищо против, харесваше му да разговаря с него и смяташе, че дъщеря му бе направила добър избор. Демонстрираше пред всички колко много харесва Спенсър.

А и самият Спенсър съжаляваше, когато седмицата му изтече. Мислеше да си тръгне един ден по-рано, но не му се искаше да ходи никъде. Не искаше дори да се връща в Ню Йорк и в юридическата си фирма.

— Защо не ги помолиш да ти отпуснат още една седмица? — предложи Елизабът; лежаха в катера и се печаха на топлото слънце.

Ала Спенсър се изсмя и я погледна. Въпреки безспорната ѝ интелигентност, тя изглежда смяташе всички за толкова важни и влиятелни като баща ѝ.

— Не мисля, че ще се зарадват много.

— Не бих искала да си отидеш — каза го тихо и в един миг го погледна тъжно. — Ще ми е самотно без теб.

— Заобиколена от семейството си и хиляди приятели? Не бъди глупава, Лиз.

Трябваше обаче да си признае, че и тя щеше да му липсва. Беше се отказал дори да ходи до долината Алигзандър, за да посети Уебстърви. Нямаше да му стигне времето, а и тук бе толкова приятно. Толкова приятно, че той бе започнал да си мисли, че я обича.

— Кога се връщаш в Ню Йорк?

През цялото време се бяха промъквали в стаята на единия или на другия в главната къща и сега мисълта, че щеше да я няма цял месец му се стори потискаща.

След Празника на труда^[1]. И трябва да се връщам в проклетото училище.

Тя се претърколи по корем и го погледна тъжно.

— Каза го така, сякаш е затвор — засмя се тихо той, а тя се усмихна и нежно докосна с пръсти устните му.

— А не е ли? Без теб понякога ми се струва тъкмо като затвор.

Прииска му се тя веднага да се завърне в Ню Йорк. Вече бе сигурен, че иска да е с нея. Погледна я странно, питаше се дали не бе ударила мълнията. Остана заслушан във вътрешния си глас, чудеше се дали ще последва и гърмът.

— Е, и за какво толкова се замисли? — очите ѝ се присвиха, питаше се разтревожена какво ли му бе на ума. Винаги бе тъй потаен.

— Мислех си колко много ще ми липсваш. Най-сетне езерото Тахо бе постигнало своето; това бе най-красивото място, което бе виждал, с високите борове и обширните езера, с красивите планини, които се издигаха около тях. Тук бе така приятно, тъй здравословно и близо до природата, че човек не можеше да не се чувства щастлив. Обичаше подобни места, искаше му се тази седмица да не свършва никога.

Тя го погледна нежно. Харесваше ѝ погледът му, както и онова, което ѝ бе казал.

— И ти ще ми липсваш, Спенсър.

Той се усмихна, защото името му прозвуча глупаво, но не бе по-глупаво от Лиз, което никак не ѝ подходеше.

И сетне, без да каже нищо, той я притегли към себе си и я целуна. Самият той бе изумен, когато, след като се отдръпна, ѝ каза онова, което тя бе очаквала да чуе, още откакто се запознаха:

— Мисля, че съм влюбен в теб.

Тя се усмихна щастлива.

Бая време ти трябваше.

Той се засмя.

— Ама че го каза. Най-сетне разбирам, че съм влюбен в теб, а ти се оплакваш, че не съм го направил по-отдавна.

— Бях започнала да си мисля, че ще си остана стара мома.

— На двайсет и една години е още рано да се тревожиш.

Сетне той осъзна думите ѝ и разбра със сигурност, че трябваше да предприеме нещо. Не можеше да я държи в очакване завинаги. Достатъчно бе чакала, а и сега вече се чувстваше най-близо до нея повече отвсякога. Това бе нещо истинско, казваше си той, тя бе

страхотно момиче и, както бе казала сама, щяха да постигнат велики неща заедно.

— Ще се омъжиш ли за мен, Елизабът?

— Това официално предложение ли е? — беше очарована, а той се преобърна, застана на коляно и ѝ се усмихна.

— Ето сега е официално. Ще се омъжиш ли за мен?

— Да, по дяволите, да — извика радостно тя, обви врата му с ръце и едва не обърна лодката.

— Почакай малко! Не ни дави, за Бога! Това не бива да е един трагичен роман.

— Няма да е, любов моя! Обещавам. Ще има един много щастлив край.

И той бе убеден в това, докато я целуваше отново. След това запалиха лодката и се върнаха на брега, за да съобщят на семейството ѝ. Докато връзваха лодката обаче, той се почувства малко глуповато. Не беше лесно да споделиш най-личните си мигове с цялото семейство. Само че в живота на семейство Баркли не можеше да съществува нищо съвсем лично.

Намериха баща ѝ във всекидневната, говореше по телефона с Вашингтон. Но той се обърна към тях усмихнат и остави слушалката. По израза на лицето му Спенсър позна, че той подозираше нещо. Елизабът изглеждаше така, сякаш бе глътнала цяло ято канарчета.

— Да, Елизабът? — усмихна им се и на двамата. Тя знаеше, че той страшно харесва Спенсър.

Тя не изчака да проговори женихът ѝ. Искаше да му каже първа.

— Спенсър току-що ми предложи женитба — усмихна се широко тя и се обърна към бъдещия си съпруг, сякаш търсеше потвърждение.

— Би трябвало да го направя далеч по-рано, отколкото сега, сър. Можем ли да получим вашата благословия?

Харисън Баркли скочи на крака, раздруса ръката на Спенсър и ги изгледа благосклонно и двамата, особено дъщеря си.

— Имате я от доста време насам. Желая и на двама ви много щастие.

Той прегърна дъщеря си, а след това ги изгледа сериозно.

— Кога възнамерявате да се венчаете?

— Боя се, че не сме стигнали още дотам. Ще трябва да го обсъдим.

— Ако ме питате мен, аз бих искал Елизабът да завърши колежа, но предполагам, че да изисквам от две влюбени птичета да чакат цели две години, ще е прекалено. Какво ще кажете за една? Можете да се ожените да речем през... юни, а Елизабът може да се прехвърли в Колумбийския за последната си година, ако разбира се възнамерявате да живеете в Ню Йорк.

— Доколкото знам, засега възнамеряваме да живеем там. А и юни е добре.

Спенсър изглеждаше доволен, докато Елизабът бе леко разочарована.

— Защо трябва да продължа с колежа? — изхленчи тя, почти като дете, но баща ѝ отвърна твърдо.

— Защото си много хитра да не продължиш, а Васар е страхотен колеж. Освен това до юни остават само десет месеца. През есента ще дадем прием за годежа ви и ще го обявим официално. След това ще си имаш работа да планирате сватбата с майка си... — И сякаш тъкмо навреме, в стаята влезе и майка ѝ, усмихната широко. — Присила, имаме голяма новина за теб — той погледна към дъщеря си и към Спенсър, докато тя очакваше новината. — Децата току-що се сгодиха. — О, скъпа...

Присила Баркли побърза да прегърне дъщеря си, сетне целуна бъдещия си зет. Той имаше чувството, че го е помела огромна вълна, която го отнася към морето. За броени минути се сгоди, а през юни щеше да се жени. Ала той сам бе пожелал това.

Поговориха възбудено, а на обяд съобщиха новината и на останалите. Йън бе доволен, а Сейра се зарадва много. Постигнаха съгласие приемът за годежа да се състои в Сан Франциско веднага след Деня на благодарността. Спенсър ги увери, че ще помоли родителите си да долетят в града за случая. А Елизабът от своя страна обяви, че искала да се венчае в катедралата *Благоговение Господне*. Все още бе недоволна, че трябва да прекара още една година в колежа, но Спенсър я успокои с напомнянето, че всеки уикенд щеше да е в Ню Йорк.

Денят бе изтощителен за него и когато отиде да си легне, докато я чакаше, той се почувства смазан от емоциите. Едва му стигнаха силите да я люби, почти заспа в прегръдките ѝ; трябваше да се насили

да седи буден достатъчно дълго, за да ѝ напомни, че вече трябваше да се връща в стаята си. В следващия миг вече бе утро.

Елизабът отиде с него до града и го откара до летището. Каза, че имала да прави покупки и искала да прекара няколко дни в града.

Докато я целуваше, преди да се качи в самолета, той все още се чувстваше замаян. Гледаше как Сан Франциско издребнява под него и когато самолетът най-сетне пое курс към Ню Йорк, изведнъж му просветна.

Той всъщност щеше да се жени за Елизабът Баркли.

[1] В Щатите — първия понеделник на септември. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Както можеше и да се очаква, родителите на Спенсър посрещнаха новината със задоволство. Дори, в интерес на истината, и двамата бяха много радостни и обещаха да отидат на годежа в Сан Франциско в Деня на благодарността.

По времето, когато Спенсър си тръгна, подготовката за празненството вече бе в ход. Семейство Баркли изглежда възнамеряваше да покани най-малко петстотин души.

— Сигурно е красиво момиче, скъпи — рече майка му. — Кога ще се запознаем с нея?

Беше малко обидена, че не се познаваха, но Спенсър обеща да ги запознае с Елизабът, когато тя се върне от Сан Франциско.

Следващата седмица отлетя като миг. Сякаш бяха минали само минути, преди той да посрещне Елизабът в Айдълуайлд, за да я откара в Поукипси. Купи годежния пръстен от *Тифани*. Не можеше да си позволи нещо повече, но бе хубав диамант, със сапфири от двете му страни и тя изписка от радост като го видя. Камъните не бяха големи, но бяха добри и пръстенчето бе красиво.

— Спенсър, точно такъв исках! — той ѝ го нахлузи на пръста в колата. Бяха решили да прекарат няколко часа в апартамента му, преди да я откара във Васар.

В леглото Елизабът се кикоти много и непрекъснато завираше в лицето му пръстена си. Видя му се неочаквано млада и много щастлива.

— Господи, така ми липсваше! Остатъкът от лятото бе ужасен.

— И аз бях самотен тук...

След като се срещнаха, му стана по-добре. Всъщност той бе прекарал няколко нощи в абсолютен ужас, питаше се какво бе сторил и защо, но един от близките му приятели го успокои, че всичко си било съвсем нормално. А сега, след като отново я видя, той вече бе убеден, че бе постъпил правилно.

Любиха се с часове, а на следващата утрин, докато се връщаше от Поукипси, той отново се почувства самотен. Тя щеше да дойде в Ню Йорк за следващия уикенд, за да се запознае с родителите му.

А когато се срещна с тях, те веднага я харесаха. Бе точно такъв тип момиче, каквато баща му се бе надявал той да си намери; беше и изключително впечатлен от връзките ѝ. Тя игриво споменаваше имена на хора, за които те само бяха чели, а дори и майка му бе впечатлена от това колко добре бе облечена, колко бе интелигентна, както и от поведението ѝ на истинска дама. И двамата бяха доволни от това колко си подходеше тази двойка. Баща му вече се бе похвалил на всички, че Спенсър щеше да се жени за дъщерята на съдията Баркли.

След това Елизабът идваше в Ню Йорк почти всеки уикенд, а през ноември всички отлетяха заедно за Калифорния. Баркли дадоха великолепна вечеря за семейство Хил в Деня на благодарността, накараха ги да се чувстват у дома си. Двамата възрастни мъже се наслаждаваха на компанията си, а и двете майки се разбираха отлично. Очевидно бе, че бе партия, която просто трябваше да се осъществи. Йън и Сейра също долетяха за Деня на благодарността и за годежа, но Грегъри бе твърде зает във Вашингтон и Елизабът се разочарова само малко. Тя и Грег не бяха особено близки. Изглежда той си живееше своя собствен живот, доста встрани от повечето семейни събития и празници.

Освен това, всички знаеха, че по него време Грег бе в процес на труден развод.

Празненството на следващия ден бе грандиозно. Бе даден коктейл и вечеря *ала фуршет* за четиристотин гости, а домът на семейство Баркли бе изпълнен с най-влиятелните личности на Сан Франциско; дойде дори и кметът. Танците продължиха до късно през нощта. Спенсър смяташе, че никога дотогава Елизабът не бе изглеждала толкова красива в черната си кадифена вечерна рокля. Притиснал я силно, докато танцуваха, той ѝ се усмихна радостно.

— Щастлива ли си, любов моя?

Никога досега не съм била толкова щастлива.

Тя с удоволствие го запознаваше с приятелите си. Бе невероятно хубав. Всичките ѝ познати момичета ѝ завиждаха, той поговори с тях, а те направо си умираха от завист.

На другия ден младите излязоха на разходка с кола и спряха да обядват в Саусалито. Бе събота и всички се чувстваха в добро настроение, макар и да бяха изморени от снощното празненство. По-късно щяха да вечерят навън и може би — щяха да потанцуват малко, докато родителите им щяха да прекарат една спокойна вечер в клуба Бохемиън. В понеделник всички щяха да си заминат, сгодената двойка и семейство Хил — в Ню Йорк, съдията Баркли и мисис Баркли — във Вашингтон. Оставаха им само два дни и две нощи и те искаха да им се насладят.

— Партило снощи беше страхотно, нали? — попита Йън своя бъдещ зет. Наслаждаваха се на гледката на залива от Саусалито.

— Знаменито бе.

Спенсър още се чувстваше замаян, сякаш събитията ставаха насън. Всичко му се виждаше нереално — хората, градът. И в един момент той пак си помисли да посети приятелите си в долината Алигзандър. Но отново нямаше време. Гостуването им наистина бе във вихрено темпо.

— Чакай само да видиш каква сватба ще спретне майка — Сейра щеше да е помайчима на Елизабът за венчавката.

Всички се върнаха у дома да починат малко следобеда, а, когато отново излязоха вечерта, бяха все така в приповдигнато настроение. Сейра бе облечена в страхотна розова сатенена рокля, а Елизабът носеше тъмносиня, шифонена рокля, която си бе купила в *И. Манин*. Каза, че отивала на годежния ѝ пръстен; Спенсър се усмихна и я целуна.

Вечерята бе великолепна, сетне отидоха да пийнат и да се насладят на панорамната гледка в „Топ ъв дъ Марк“. Спенсър се взря в блещукащата в светлини нощ и стисна ръката на Елизабът.

Гледката беше красива, тя също бе красива и той я обичаше.

Останаха до към единайсет, а като си тръгваха, Йън каза, че бил чул за страхотно малко заведение, в което можели да потанцуват. Било съвсем наблизко, а имало дори и програма. Групата веднага обяви, че идеята била страхотна, качи се в колата и пое към адреса, който Йън им даде.

Изглеждаше на малък, уютен, нощен клуб и макар, когато пристигнаха, да бе пълен, след солиден бакшиш от страна на Спенсър, оберкелнерът им намери маса. Малък оркестър свиреше *Чаровна вечер*

и Спенсър притисна силно Елизабът на дансинга. Обичаше да усеща присъствието ѝ близо до себе си и, когато седнаха отново край масата си, той хвана ръката ѝ.

Тъкмо тогава залата притъмня и на сцената излезе момиче с микрофон в ръка. Беше облечено в светлосиня сатенена рокля, а русата коса почти закриваше лицето му. Но прожекторът я улови в снопа си и я освети силно. Спенсър затаи дъх, докато я гледаше. А когато започна да пее, имаше чувството, че ще припадне — сърцето му бе сякаш стегнато в менгеме.

Беше Кристъл.

Беше дори по-хубава, отколкото си я спомняше; не можеше да мисли за нищо, докато тя пееше. Изглеждаше поне с десет години по-възрастна, а тялото, излято в сатенената рокля, имаше форми, които той дори не бе ѝ подозирал. Само че не тялото ѝ го привличаше; лицето, което го бе преследвало в мислите му, очите, които помнеше тъй отчетливо, с техния цвят на августовско небе. Гласът ѝ сякаш разкъсваше с тъгата и мъкмата си душата му, усещаше това почти физически с присвиването на стомаха си.

Взрян в нея, той почти не дишаше, дори не забелязваше, че Елизабът го гледа. Искаше му се този миг никога да не свършва, ала най-накрая тя излезе, залата отново бе осветена и музиката засвири отново парчета, на които можеха да танцуват.

Спенсър обаче дори не можеше да разговаря с компанията си. Всичкото, което му се искаше да направи, бе да протегне ръка и да докосне Кристъл. Елизабът забеляза, че лицето му бе силно пребледняло. Докато гледаше захласнат Кристъл, си бе изтеглил ръката от нейната, без дори да разбере това.

— Познаваш ли това момиче?

Бе намръщена, обезпокоена от начина, по който бе гледал певицата. Тя също се бе вгледала внимателно в момичето, но не откри у нея познати черти. От своя страна, поради светлините на прожекторите, тя не можеше да ги види добре и не знаеше, че Спенсър бе там, докато пееше за изгубена любов и за съсипан живот със сърцераздирателна убедителност.

— Не... не... аз... беше много добра, нали? — отпи голяма глътка от скоча си. Йън бърбореше със Сейра.

Много е хубава, ако това имаш предвид.

Елизабът изглеждаше раздразнена, почуди се дали той не се бе напил, но очевидно не бе това. Каквото и да му се бе случило, обаче, той бе изпаднал в хипнотично състояние и сега изглеждаше като поразен. Отново я покани да танцуват, но сетне бе странно мълчалив и малко по-късно те си заминаха. Беше вече един и половина след полунощ и, когато Йън каза, че бил уморен, всички се съгласиха, че бе време да си тръгнат.

Спенсър води празни разговори с тях в колата и Елизабът усети, че бе разсеян. Изчака да се върнат у дома и тогава го попита отново, като го гледаше право в очите.

— Спенсър, тази певица в ресторанта, в който ни заведе Йън... познаваш ли я?

— Не — отвърна тихо той. Знаеше, че трябваше да излъже. Тя нямаше да разбере, дори той не разбираше. Никога не бе го разбирал. Ала чувството си беше живо.

Дори и повече от живо. — Просто ми заприлича на една позната.

— Никога не си ме гледал по същия начин.

Тя за пръв път му бе наистина ядосана, а той не знаеше какво да й каже.

— Не ставай глупава...

Опита се да отхвърли всичко и я целуна за лека нощ.

Тази вечер обаче тя не дойде в стаята му, което бе добре дошло за него. Мина цял час, преди да си легне. Стоеше и се взираше в залива, мислеше си за Кристъл. Бе толкова по-красива, отколкото я помнеше, и в нея имаше нещо трогателно. Знаеше, че бе само една песен, ала все пак усещаше какво се крие зад нея: болката и мъката, самотата... сякаш още я чуваше сега... ведно с гърма и мълниците.

Усмихна се на себе си, като си помисли за ангелските гласове, цигулките и арфите. Беше истинска лудост и той я осъзнаваше.

Ала като затвори очи тази нощ, единственото, което виждаше, бе Кристъл.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

В неделя сутринта Спенсър слезе рано на закуска, поговори си свободно със съдията Баркли и Йън, докато си хапваха бъркани яйца, препечен бекон и сръбваха кафе.

Също като майка си, Елизабът закусваше в стаята си и затова не се видя с бъдещия си съпруг до късната утрин. Не споменаха нищо за предишната вечер, тя не го попита отново за Кристъл, но вечерта той усети известно напрежение помежду им.

Беше последната вечеря със семейството ѝ, на сутринта всички отлитаха за Ню Йорк. И Спенсър изведнъж изпита силната уплаха, че повече нямаше да има възможността да се върне и да види Кристъл. Мислеше си затова през целия ден, а следобед позвъни по телефона. Казаха му, че вечерта *При Хари* щял да бъде отворен. Тогава взе тайно решение; чувстваше се ужасно да излъже Елизабът, но се налагаше.

Излезе от малката стая, в която бе телефонът, усмихна се спокойно и ѝ каза, че позвънил на приятел от университета.

— Искаш ли да го поканиш да пийне с нас?

Вече се бе поуспокоила. През целия ден Спенсър се бе държал мило с нея и тя реши, че предишната вечер се бе държала глупаво. Нямаше за какво да се безпокои, навярно си бе пийнал малко повече и момичето просто му бе харесало.

Ала Спенсър поклати глава.

— Казах му, че ще се отбия след вечеря.

Не я покани обаче да отиде с него. И без това тя трябваше да приготвя багажа си, а и беше нужно да поговори с майка си за венчавката. Имаха да обмислят сума неща, преди Елизабът да се върне отново във Васар.

Вечеряха рано и бащата на Спенсър вдигна тост за нея. Атмосферата след прекарания чудесен уикенд бе топла и приятна. Ала сватбата бе сякаш на светлинни години оттук. Никак не ѝ допаднаше идеята да завърши годината си в колежа, макар Спенсър да я уверяваше, че времето щеше да отлети бързо.

Спенсър излезе от къщата в девет часа и взе такси до ресторанта. Пътува мълчаливо, взрян навън през прозореца, изпълнен от чувството на голяма вина. Току-що се бе сгодил, а ето че тичаше да се срещне с друго момиче. Дори не би могъл да си представи, че щеше да постъпи така с нея, обаче въпреки това знаеше, че преди да замине, трябваше да се види с Кристъл; или поне да опита. Може би се бе променила още повече, отколкото той си мислеше, може би бе само една хубавичка смотанячка, може би дори бе станала проститутка.

Искаше му се да е така — да бъде евтина, отегчителна и глуповата. Искаше му се да няма нищо общо с онова, което си бе мечтал за нея. Искаше, най-накрая, да бъде в състояние да я забрави.

Но преди да го направи, трябваше да я види отново — *само веднъж*, каза си той, като плати на таксито и бързо влезе в *При Хари*.

Поръча скоч и зачака тя да се появи отново на сцената. Реши да не я безпокои, преди да е свършила с пеенето. Искаше да я чуе още веднъж.

И когато тя се появи на сцената, дъхът му отново секна. Песента ѝ отекваше право в дълбините на душата му. След като слезе от сцената, той помоли оберкелнера да ѝ отнесе бележка. В нея ѝ напомняше за срещите им в долината Алигзандър, за сватбата на сестра ѝ и за кръщенето на бебето ѝ. Беше му неприятно, като предположи, че тя може и да не го помни.

Ала тя дойде в залата на ресторанта, спря се, взряна в него за миг; изражението ѝ бе такова, сякаш виждаше призрак. Той стана и моментално разбра, че и тя бе пазила спомена с години, досущ като него.

Беше облечена в обикновена бяла копринена рокля, а с разстланата върху раменете ѝ бледоруса коса изглеждаше като ангел.

Гледа го дълго, преди да проговори. Гласът ѝ бе по-гръден, отколкото го помнеше, беше висока и грациозна. Никога не бе виждал очи като нейните, тъй изпълнени с болка и с любов, очите на кошута, спомни си той, която плахо излиза от гората.

Той ѝ протегна ръка, а когато тя я пое, си помисли, че ще се стопи при допира ѝ. Трябваше да се насили, за да пусне ръката ѝ. Единственото, което искаше, бе да протегне ръце и да я прегърне. Бе същото чувство, което се бе събудило у него и преди, ала тогава тя бе само дете.

— Здравей, Кристъл — усети, че гласът ме потреперва и се запита дали го бе разбрала. — Отдавна не сме се виждали.

— Да, така е — усмихна му се свенливо. — Аз... не мислех, че сте ме запомнил.

И той си бе помислил същото за нея; не ѝ каза обаче, че никога не я бе забравил.

— Разбира се, че те помня.

Опитваше се да се държи с нея като с дете, но това вече не минаваше. Вече нямаше нищо детинско у тази Кристъл, облечена в тясната рокля, която Пърл ѝ бе помогнала да си купи с парите, които Хари им бе отпуснал за *костюми*. А разходите му си струваха. Хората бяха започнали да идват в ресторанта, само за да видят Кристъл.

— Можеш ли да седнеш да поговорим за малко?

— Разбира се — тя седна на стола до него, предстоеше ѝ да излезе на сцената чак към полунощ.

— Кога дойде в Сан Франциско?

Опитваше се да си спомни на колко години бе тя, пресметна, че не би могла да е на повече от осемнайсет, макар да изглеждаше доста по-голяма. Веднага долови, че животът не бе бил благосклонен към нея. Усещаше го и по начина, по който пееше, а сега го видя в очите ѝ, докато му отвърщаше. В тях имаше нещо прикрито, нещо ужасно и болезнено, той го почувства и без тя да му го казва; все едно, че знаеше, а той винаги бе знаел всичко за нея. Тя бе все едно част от него. И също както преди две години, той почувства как безвъзвратно го привлича тя. Точно от това се бе страхувал.

— Дойдох миналата пролет — му отговори. — Тогава бях сервитьорка, но вече цяло лято пея.

— Пееш още по-добре, отколкото преди.

— Благодаря — чувстваше се смутена от него. Всичкото, което искаше, бе просто да си седи там и да го усеща близо до себе си. — Не е трудно. Предполагам, защото ми харесва.

Думите им обаче комай не означаваха нищо. Продължаваха да се гледат и всеки да се пита какво ли мислеше другият. Той повече не можеше да се сдържа, искаше да научи как бе тя, защото усещаше, че с нея се бе случило нещо.

— Добре ли си? — гласът му бе нежен и тя бе трогната от въпроса му. Никой не я бе питал за това, не и по начина, по който го

стори той. Никой, при това от много, много време насам, и когато понечи да отговори, очите ѝ се насълзиха.

— Добре съм.

А сетне, усещайки, че имаше още нещо, той попита:

— Какво те накара да се преместиш в Сан Франциско?

Тя се колеба дълго, сетне въздъхна, отметна косата си през рамо и в този момент отново заприлича на дете, същото дете, което бе разговаряло с него, седнало на люлката си — на друго място, по друго време.

— Баща ми почина. Това промени много неща за мен.

— Майка ти да не е продала ранчото?

Тя поклати глава и едва не се задави от следващите си думи.

— Не, сега го върти Том.

— А брат ти?

Спенсър още го помнеше — рошавото, дългокрако момче, което обичаше да се закача със сестра си. Помнеше го как дърпаше Кристъл за косата, как тя го налагаше на шегата. Тогава и двамата бяха все още деца.

— Джарид почина миналата пролет.

Тя едва успя да изрече тези думи. Спенсър я гледеше втренчено. Трудно ѝ е било, но тя не му каза колко много, много по-тежко бе било всъщност. Нито пък — за смъртта на Джарид. За причините. Че вината бе нейна. Все още смяташе така.

— Съжалявам... злополука ли бе?

Не би могъл да почине от болест. Бе прекалено млад. Спенсър бе целият съчувствие, докато тя се поколеба и сетне кимна. Гледаше ръцете си, за да не гледка Спенсър, сетне бавно вдигна очи и той едва не се строполи, като видя силата на онова, което изразяваха те. Бе ярост, омраза и страх, ведно с изгубени мечти. Той полека взе ръката ѝ в своята и я задържа.

— Том го застреля — погледът ѝ го пронизваше като мълния.

— Боже мой... на лов ли са били? Какво се случи?

— Не.

Тя бавно поклати глава, не можеше да му каже всичко. Не можеше да му каже, че Том я бе изнасилител. Не бе казала на никого, освен на Бойд и Хироко, и знаеше, че нямаше да каже на никого оттук нататък. Щеше да живее сама с този срам до края на живота си.

— Грешката бе моя — заговори тихо тя. Чувството за вина бе толкова силно, че дори не можеше да заплаче. — Между мен и Том се случи нещо и аз подлудях — тя пое дъх, сякаш не ѝ стигаше въздухът; Спенсър стисна ръката ѝ още по-силно. — Подгоних го с пушката на баща ми. Том стреля по мен, но улучи Джарид.

— О, Боже мой...

Погледна я потресен, не смееше дори да си помисли какво ли я бе накарало да подгони зет си с бащината си пушка. Сетне моментално разбра, че тя още носеше чувството за вина у себе си.

— Шерифът каза, че смъртта на Джарид е причинена от злополука. Два дни след като го погребяхме, аз заминах.

Каза го съвсем простичко, макар тези събития да бяха променили изцяло живота ѝ. Докато той ходеше по празненства във Вашингтон, на езерото Тахо и в Палм Бийч, Кристъл бе изгубила баща си и брат си. Беше ужасен от самата мисъл за това, бе впечатлен от начина, по който тя бе преживяла всичко и благодарен, че я бе намерил в Сан Франциско.

— Мама и аз не бяхме в добри отношения след смъртта на баща ми. Предполагам, че си мисли, че аз съм убила Джарид. Донякъде е така. Вината беше моя. Не биваше да гоня Том, но... — очите ѝ се изпълниха със сълзи. Знаеше, че не може да му обясни. Докато я слушаше, на него страшно му се прииска да я целуне и да я прегърне. — Майка ми и аз не се разбирахме. Мисля, че ме мразеше, защото бях много близка с баща си.

— Обаждала ли ти се е, откакто замина?

— Не — поклати глава. — Всичко свърши — тя се усмихна храбро. — Вече съм тук. Това е моят живот. Останалото е минало. Трябва да мисля за онова, което правя тук. Не мога да се вирам назад. Изоставила съм миналото. То не съществува.

Тя погледна мълчаливо Спенсър. Запита се дали се бе срещал с Уебстърви.

— Виждал ли сте Бойд и Хироко?

Той поклати виновно глава, вече на два пъти не бе успял да отиде в долината.

— Не, не съм. Имах това намерение, но бях тук само за няколко дни. Те добре ли са, знаеш ли?

Тя му се усмихна тъжно и той отново усети как душата му изгаря от мъка. Бе невероятно дете, а сега се бе превърнала в невероятна жена. Притежаваше чувственост, нежност и женственост, която го караше да поиска да остане завинаги до нея и да я закриля. В същото време бе и учудващо силна. Именно силата ѝ бе ѝ помогнала да оцелее.

— Миналата седмица получих писмо от Хироко. Очаква второ бебе. Предполагам, че този път искат момче, но Джейн е толкова сладка.

Разказа му това-онова за бебето, а когато тя трябваше отново да излезе на сцената, той ѝ обеща да я изчака. Можеше да разговаря с нея с часове. Не искаше да я изоставя. Никога повече. Бе почувствал, че тя се нуждаеше от него. А и той искаше да е там, на нейно разположение.

Този път сякаш пъ само за него, гласът ѝ го бе стиснал за гърлото с необуздани пръсти. Притежаваше смесица от сексуалност и невинност, която караше мъжете да поискат да я докоснат.

Когато слезе от сцената, бе почти един след полунощ, говориха си още час, преди заведението да затвори и той ѝ предложи да я откара у дома ѝ. Изчака я да се преоблече; видът ѝ бе сякаш далечен отглас от миналото — появи се с вълнена пола, бяла блуза и обикновено яке, което купила от разпродажба. Отново изглеждаше като момиченце, но очите, които го гледаха, принадлежаха на жена.

Жената, за която бе мечтал три години и която изобщо не бе забравил. Жената, която бе мечтала за него, която винаги бе знаела колко много го обичаше.

Той бавно я изпрати пеша до къщата, в която тя още живееше под наем при мисис Кастаня. Останаха за дълго пред къщата, разказваше ѝ за живота си в Ню Йорк, за приятелите си, за каквото и да е, само и само да я задържи за по-дълго. Накрая, сякаш и двамата го бяха очаквали цялата вечер, той я притегли до себе си и я целуна.

— Спенсър... — шепотът ѝ прозвуча в студената нощ; той я притискаше колкото да я стопли, толкова и за да я чувства близо до себе си. — През всичките тези години си мечтаех за теб... понякога си мислех, че ако беше там, при мен, всичко щеше да бъде различно.

Тя се бе справила и без него. И той я уважаваше за това. И ето че бе поела собствената си кариера. Мина му през ума дали още мечтае да отиде в Холивуд, но не я попита.

— Бих искал да бях там — той повдигна нежно с пръст брадичката ѝ. — Никога не съм те забравял. Мислил съм си за теб стотици пъти... просто не предполагах, че и ти ще си спомняш за мен. Смятах, че ще си по-различна, че дори можеше да бъдеш вече и омъжена.

Това бяха последните му предположения. Никога не си бе въобразявал, че ще я намери сама, да пее в нощен клуб в Сан Франциско. Радваше се на пръста на съдбата, който му бе посочил пътя към нея. Би могъл да се върне в Ню Йорк, без изобщо да разбере, че тя бе тук, без да я види. Но ето че я бе видял и си нямаше представа какво да прави. Бе дошъл в Сан Франциско да се сгоди за Елизабът Баркли. А стоеше пред една къща на улица *Грийн* влюбен до уши в Кристъл Уайът.

— Обичам те, Спенсър — тя прошепна думите, сякаш се страхуваше, че повече нямаше да има възможност да ги произнесе, и той отново усети как сърцето му се топи. Как би могъл да ѝ каже за момичето, за което щеше да се жени?

Той я обгърна с ръце и я притисна до себе си. Искаше да останат така завинаги.

— Аз също те обичам... о, Господи, Кристъл... обичам те...

Как можеше да ѝ го каже? Не можеше да ѝ обещае нищо, всичко, което можеше да направи, бе да я притисне в един кратък миг, а на сутринта да се върне с Елизабът в Ню Йорк.

Но трябваше ли да го прави? Защо не би могъл да има Кристъл, вместо Елизабът? В това нямаше нищо лошо. И в един ярък, светъл миг, той знаеше с абсолютна сигурност, че винаги я бе обичал. И без значение какво щеше да му струва това сега, той трябваше да ѝ го каже.

— Обичам те от мига, в който те срещнах.

Беше му хубаво само да изрече тези думи, сякаш бе чакал всичките тези три години да я намери и да ѝ ги каже. Нищо друго нямаше значение сега. *Нищо и никой.*

Тя се отдръпна да го погледне, все още усмихната. Детето, което бе срещнал някога на люлката, бе израснало и се бе превърнало в жена. Притиснал я до себе си, той усещаше колко отчаяно я обичаше. Не можеше да се обясни с никакви думи, с никакъв разум. *С нищо.* Единственото нещо, което искаше, бе тя.

— Мислех си за теб през цялото време... бе толкова хубав, като дойде в ранчото, с онези бели панталони и червената си връзка.

Той дори не помнеше с какво е бил облечен тогава, но тя си спомняше, тъй както той помнеше бялата рокля, с която я бе видял за пръв път, и синята — при второто му посещение. Сетне, сякаш прочела мислите му, тя го погледна и го попита отчаяна:

— Кога се връщаш в Ню Йорк?

— Утре заран.

Сега това му звучеше невъзможно. Всичко, което желаше, бе да остане тук, при нея. Завинаги. Ала му предстоеше да преосмисли целия си живот. И да се съобрази с Елизабът. Сега обаче това нямаше значение. Нищо нямаше значение. Освен Кристъл. Нея бе чакал и затова не се бе обвързвал толкова дълго. Сега вече знаеше защо бе така. Към това се бе стремил непрекъснато. — Никой не би съзрял смисъла в това, освен него, докато я държеше в прегръдките си.

— Ще се върнеш ли отново в Калифорния? — когато го попита, сърцето ѝ биеше силно.

— Да.

Погледите им се срещнаха и не се откъснаха задълго. Трябваше вече да се връща. Щеше да се наложи да търси сума обяснения. Ала за да бъде с нея, би преминал и през огъня.

— Ще се върна веднага, щом мога. Първо трябва да уредя някои неща в Ню Йорк. Но ще ти се обадя.

Накара я да му запише телефонния си номер, сетне отново я целуна и усети сладостта на устните ѝ като обещание за собственото си бъдеще. Бъдеще, което очакваше с нетърпение, а не със страх.

В този миг той вече не изпитваше съмнения.

Набързо надраска името на юридическата фирма, в която работеше, телефонния номер, записа си адреса ѝ, сетне я прегърна за последен път. Не искаше да я оставя. Чувстваше се така, сякаш цялото му бъдеще вече бе подредено и този път то бе бъдеще, което той бе искал.

— Не искам да си тръгвам... — прошепна той в косите ѝ.

Притисна я силно, а тя притвори очи, припомняйки си колко хубаво бе да те прегърне някой, който те обича. Чувстваше се в безопасност и щастлива само като бе до него, но не смееше да повярва на чутото. Беше като сбъдната мечта и толкова хубаво, че се плашеше.

Ами ако не се върнеш? Ако изчезнеш?

Ала тя знаеше, че той няма да го направи. Отдръпна се от него, и за двамата това бе като физическа болка. Тя го погледна, сякаш се опитваше да запечата в съзнанието си и да запази завинаги образа му. Или поне докато се върнеш. Как ли щеше да преживее до този момент.

— Обичам те, Спенсър!

— Не го казвай толкова тъжно.

— Страх ме е — бе откровена с него. Чувстваше инстинктивно, че има от какво да се бои.

— От какво?

— Ами ако не се върнеш?

— Ще се върна. Обещавам.

Каза го от все сърце. Всяка фибра от съществуването му сякаш живееше нов живот, изпълнена с надежда. Тя бе всичко, което той искаше.

— Обичам те, Кристъл!

Отведе я до вратата и отново я целуна. Тя се притисна към него и в следващия миг вече я нямаше.

Мина на пръсти покрай апартамента на мисис Кастаня.

Той я чуваше как тича по стълбите, от улицата видя как запали лампата в стаята си. Дойде до прозореца, помахаше му, а сетне, като човек, който бе открил мечтата си, той пое пеша към къщата на Бродуей.

В един миг на лудост той си помисли да влезе в стаята на Елизабът и да ѝ разкаже всичко. Трябваше обаче да обмисли нещата и да говори с нея на дневна светлина, за да не го помисли за пиан или полудял. Знаеше, че е по-трезв отвсякога, знаеше и съвсем точно какво желаше.

Единственото, което трябваше да стори, бе да измисли как да го получи.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато той слезе долу на следващата сутрин, всички се бяха събрали около масата за закуска. Родителите му, Елизабът, всички от семейство Баркли. Щеше да е най-подходящият момент да им каже онова, което възнамеряваше да им рече. Ала като влезе в стаята, чисто обръснат и пребледнял след само два часа сън, той не намери сили да прекъсне оживения им разговор.

— Сигурно си се върнал ужасно късно снощи — прошепна му Елизабът, като продължаваше да следи разговора между баща му и майка й.

Всички бяха готови да вземат самолетите си и семейство Хил хапваха за последно със семейство Баркли. Всички обсъждаха плановете за сватбата и той изпита непреодолимото желание да им изкрещи, но успя да се сдържи. И изведнъж му се стори, че не това бе най-подходящото време или място да им каже за Кристъл. Спенсър изведнъж разбра, че бе длъжен да съобщи първо на Елизабът, и то насаме.

Наля си чаша чай от сребърния чайник и мълчаливо заслуша разговора. Йън пръв забеляза това и се засмя, не можеше да пропусне възможността да го подразни.

— Да не би бъдещият ми зет да е махмурлия? Знам как е с университетските приятели. Всеки път като се срещна с тях, Сейра ме заплашва с развод.

— Изобщо не е вярно! — не премълча Сейра и сърдечно му се усмихна. — Случи ми се само веднъж, когато те арестуваха.

Компанията се разсмя безгрижно, всички, освен Спенсър, който изглеждаше необяснимо нещастен.

— По-весело, синко! Ще се почувстваш по-добре, а и в самолета можеш да пийнеш едно.

Ала не от питие имаше нужда той, нуждаеше се от Кристъл.

След малко се сбогуваха със семейство Баркли. Те щяха да летят направо за Вашингтон. Забележително бе, че съдията Баркли изобщо

бе успял да се измъкне. Той рядко пропускаше и ден във Върховния съд, ала този път причината бе важна. Бе готов да лети и до луната за годежа на любимката си.

Елизабът почти не разговаря с него до качването им в самолета, след което го погледна сериозно. Усещаше, че нещо с него не бе наред, никога не го бе виждала тъй мълчалив и нещастен.

— Да не би да се е случило нещо?

Това бе чудесно въведение към темата, но той не посмя да се възползва от него. Родителите му седяха на същия ред, отгатак прохода между седалките, и той искаше да избави Елизабът от неудобството да чуе истината в тяхно присъствие.

Той поклати неубедително глава и Елизабът се обърна настрана, да погледа през прозорчето. Беше обезпокоена от него, но повече не го попита. Малко по-късно тя заспа. Чувстваше се гузен, само като я гледаше. Ала не бе и дотам гузен, че да се стигне до сватба. Не я обичаше. Сега вече знаеше това. Бе прекалено влюбен в Кристъл.

Още чувстваше коприната на косата ѝ по бузата си, устните ѝ върху своите... докосването на ръката ѝ... имаше чувството, че ще полудее, докато пристигнат.

Бе обещал същата вечер да откара Елизабът в Поукипси. А се страхуваше да остане насаме с нея. Знаеше, че трябваше да ѝ каже истината, но не искаше да я нарани. Мисълта за това колко шашардисани щяха да са родителите му и колко бесни щяха да са семейство Баркли на предателството, го потискаше много. Трябваше обаче да понесе всичко това. И той дори имаше желанието да го понесе.

Родителите му, Йън и Сейра взеха заедно такси за Ню Йорк, а той взе собствената си кола, която бе оставил на летището. Постави багажа на Елизабът и своя в багажника и подкара. Първите няколко мили преминаха в мълчание, но най-накрая Елизабът вече не можеше да се стърпи.

— Спенсър, какво се е случило? Какво стана *снощи*! Беше напълно в ред, когато излезе.

А сега не се чувстваше добре. Беше очевидно и за двамата им, но само той знаеше причината. Знаеше също, че трябва да ѝ каже.

В един миг Елизабът си спомни певицата, която бяха слушали събота вечер в *При Хари*, спомни си изражението на лицето му и се

запита дали това имаше нещо общо с настроението му. Не, не бе възможно. Дали пък *наистина* не бе възможно? Изглеждаше така, сякаш щеше да умре на стола си, като я видя.

— Има ли нещо, което би трябвало да науча?

Тя го погледна, а той дълго се взира право пред себе си, преди да заговори. Без да каже нищо, спря колата до пътя и се обърна да я погледне. Беше измъчен и блед, чувстваше се като побъркан. Странно спокойна, тя очакваше той да проговори.

— Не мога да се оженя за теб.

Не можеше да си повярва, че изрече тези думи. Но го бе сторил. Още по-невероятно бе изражението на Елизабът. Тя сякаш само се бе заинтригувала, не изглеждаше дори разтревожена.

— Би ли ми казал защо?

— Не съм сигурен дали бих могъл.

Не искаше да ѝ каже, че не я обича. Щеше да бъде прекалено жесток удар и не беше честно. Тя не бе виновна, че не бе Кристъл. Не бе нейна вината, че не той не бе чул гръмотевици и светкавици, когато я бе срещнал. Тя можеше да му предложи всичко. Бе интелигентна, и привлекателна, произхождаше от добро семейство, беше му забавно с нея, харесваше я. Ала просто не я обичаше.

— Просто знам, че не мога да се оженя за теб. Никога няма да сме щастливи.

Тя го погледна и в един миг на него му се стори, че на нея това ѝ се видя забавно.

— Това е най-тъпото нещо, което някога съм чувала. Единственото, което не съм предполагала, че си бил страхливец.

— Какво общо има това? — изглеждаше още по-жалък отпреди.

Тя запали цигара и го загледа.

— Има много общо. Теб те е шубе, Спенсър Хил, и си прекалено уплашен да си го кажеш и да се измъкнеш. Готов си да се откажеш от всичко и да избягаш като заек. Но всеки може да се изплаши... и какво? Бъди куражлия, за Бога! Бъди мъж. Иди се напий някъде, поплачи си с приятели, но си понеси дела. Не мислиш ли, че е нормално един мъж да изпита същото, което изпитваш и ти? — Само че не всеки мъж бе влюбен в Кристъл. Хладнокръвието на Елизабът го плашеше. — Защо не си вземеш една седмица отпуск да се посъвземеш. Сетне, като си дойда за уикенда, ще поговорим за това.

— Елизабът... нещата не са толкова прости.

Той все още се въздържаше. Не искаше да ѝ каже, че бе видял отново Кристъл... че бе влюбен в нея, още когато тя бе на четиринайсет години. Щеше да ѝ се стори напълно луд. А и в интерес на истина, в момента, когато се опитваше да обясни на жената, за която бе сгоден, той се чувстваше точно такъв.

— Просто е, стига да поискаш да е така — тя му се усмихна и угаси цигарата си. — Защо не се престорим, че изобщо не сме водили този разговор?

Той въздъхна нещастен и се облегна на седалката, загледан навън, без да вижда нищо.

— Мисля, че ти си по-луда дори и от мен.

— Добре. Значи ще бъдем една добра двойка, Спенсър, нали така?

— Не, по дяволите, *няма* да бъдем! — той се обърна да я погледне. — Аз не съм това, което ти искаш, и никога няма да бъда. Не желая същите неща, които ти желаеш. Не искам слава и богатство, и *влияние*. Никога няма да бъда мъжът, който ти би *искала* да бъда. Не желая това.

— Ами какво ще стане с мен, щом сме взели да говорим за това? Говорим за това, което аз не съм, а не за това, което ти не си.

Винаги бе болезнено откровена и достатъчно умна, за да схване това, което виждаше, дори и да не знае причините.

— Ти нямаш нужда от мен.

Бе толкова неубедително обяснение за разваляне на годежа им, че дори Спенсър се почувства глупав като го каза.

— Разбира се, че имам нужда от теб. Но няма да седна да рева за това, нали, или може би това очакваш? А освен това аз, не щеш ли, те обичам, ако това изобщо има значение за теб. Но не, аз никога няма да бродя насам-натам и да се преструвам, че вярвам в небесни дъги и в чудеса, във видения за ангели, които ми свирят с арфи, за да ми съобщят, че те обичам. Харесваш ми. Мисля, че си умен и забавен, че можеш да стигнеш далеч, ако само се напънеш наполовина, а, когато стигнеш там, ще си прекараме страхотно. Това е всичко, което искам. Толкова ли е ужасно?

— Не е ужасно. Нищо не е ужасно. И ти не си ужасна. Аз също страшно те харесвам... но се нуждаем от много повече — гласът му бе

прекалено висок в малкото пространство на колата, но на нея не ѝ правеше впечатление. Той се бореше за живота си и тя не разбираше това. — Аз се нуждая от цигулки и от небесни дъги, и от арфи. *Вярвам* в тях. Може би съм безнадежден романтик, но ако се съгласим на нещо по-малко от това, след десет години... след пет... след две... горчиво ще съжаляваме.

— Освен това имаме и дяволски добър сексуален живот. Не го забравяй.

Каза го толкова откровенно, че той се усмихна. А беше права. Затова още по-ненормално му се видя, че бе лудо влюбен в момиче, с което дори не бе спал. И изведнъж, докато слушаше Елизабът, а и себе си, той се запита дали мечтите за Кристъл не бяха чиста илюзия. С нея всичко бе само арфи и цигулки, и мечти, и спомени, и видения. Докато при Елизабът всичко бе реалност. Но той имаше нужда и от двете. Поне така си мислеше.

— Или сексът няма значение за теб, Спенсър? От това, което съм видяла досега, не бих рекла, че е така — тя му се смееше и той не можеше да не ѝ се усмихне в отговор.

— Значи, очевидно има значение.

— Поне си честен. Не много смел, но поне честен — и тя се наведе и го целуна по врата и прокара ръка нагоре по бедрото му. — Защо не спрем на някой мотел да обсъдим този въпрос?

— За Бога, Елизабът, аз говоря сериозно! Току-що ти казах, че не искам да се ожения за теб, а ти искаш да се отбием в някой мотел. Не ме ли чу? Не ме ли слушаш? Не те ли интересува?

— Разбира се, че ме интересува. Но мисля, че се държиш като десетгодишно хлапе и нямам намерение да ти уйдисвам на акъла. Мисля, че снощи се е случило нещо, което те е изплашило до смърт и дори не го знам какво е. И, следвайки някакъв дух на религиозно усърдие или нещо също тъй глупаво, ти искаш да хванеш гората. Е, не искам да чувам такива неща. Затова ме откарай в колежа, върни се у дома, поизтрезней и ми се обади на сутринта.

Тя бе по-хладнокръвната от двамата, не ще и съмнение. И донякъде той я уважаваше за това ѝ качество, но донякъде се и страхуваше до смърт от него. И точно затова не искаше да се ожени за нея, а за Кристъл.

Когато подкара отново колата, Елизабът го погледна отчаяна.

— Да нямаш нужда да се изповядаш за снощи? Така ли се чувстваш? Защо не намериш някой свещеник и не получиш опрощение от него? И сетне да си заживеем като нормални хора.

— Това няма нищо общо с казаното.

— Мисля, че има, а смятам, че и ти го знаеш. И знаеш ли какво, Спенсър? — Тя запали нова цигара и погледна с безразличие през прозореца навън. — Не искам и да чувам за това. Преживей си своята *crise de conscience*^[1], както казват французите, но насаме, без да съсипваш междуременно живота и на двама ни.

— Ако се ожения за теб, *това* ще съсипе живота ни. Повярвай ми, знам какво говоря — думите му прозвучаха сериозно, но тя все още не бе убедена.

— Изневярата *per se*^[2] не е достатъчна причина за развод, независимо какво твърди законът. Така че ако става дума за това, ако снощи си се разлудувал с приятелите си, не ме товари с жалките си истории. Просто си изтрезней като всеки друг нормален, порядъчен и самоуважаващ се мъж, излъжи ме, купи ми някое хубаво бижу и престани да се вайкаш.

Напълно объркан, Спенсър се обърна да я погледне.

— Сериозно ли говориш?

— Не напълно. Но в основни линии — да. Още не сме женени. Ако от време на време се разлудуваш, може и да бъда снизходителна. След като се оженим обаче, сигурно няма да съм толкова добронамерена.

— Ще си взема бележка за това... — Бе изключително момиче, а той неочаквано започна отново да се държи така, сякаш щеше да се жени за нея, а не за Кристъл. — Не ще и дума, че си без предразсъдъци.

— За това е цялата тази работа, нали?

— Не съвсем.

Той все още изобщо не искаше да ѝ каже за Кристъл. Не бе нейна работа. Но тя омаловажаваше случилото се като се отнасяше с него като към мимолетна връзка и проявяваше желание да се примири с нея. Затова му бе още по-трудно да разговаря с нея.

— Мисля, че става дума за несъответствие на възгледите ни относно това; което искаме от живота. В известен смисъл аз искам повече, отколкото теб, а от друга гледна точка ти искаш далеч повече,

отколкото бих пожелал аз. А това, приятелко моя, в никой случай не би способствало за един хармоничен брак.

— Няма подобни работи — отново се бяха върнали на магистралата и тя се премести по-близо до него.

— Тъкмо в това не съм съгласен с теб, мисля, че има.

— Смятам, че си мръднал.

Тя сложи ръка върху слабините му, той рязко зави и я погледна ужасен.

— Елизабът, престани!

— Защо? Преди винаги ти харесваше.

Той я забавляваше. Смееше му се. И отказваше да приеме на сериозно казаното от него.

— Ти изобщо чу ли нещо от това, което ти казах?

— Всичко. И честно казано, любов моя, всичкото това е лайна и помия.

Тя отново го целуна по врата и, без да ще, той усети, че се възбужда. Почувства див импулс да я люби веднага, само за да я убеди. Но да я убеди в какво! Защо не искаше да му повярва? Какво знаеше тя, което той не знаеше? Бе изключително твърда и упорита.

— Не е така. И ти говоря сериозно.

— Точно сега — може би да. Ала утре ще си скапан от казаното. А аз пък ще ти спестя това, като не ти повярвам на думите. Така добре ли е?

Той отново спря край пътя, погледна я, но трябваше да се разсмее на себе си. Страхувал се бе тя да не направи някоя отчаяна постъпка, а вместо това тя изобщо не се трогна от съобщението и речите му. Реагира напълно спокойно. И най-лошото бе, че това донякъде му харесваше.

— Ти си по-луда и от мен!

— Благодаря.

Ведно с тези думи тя се наведе към него и го целуна силно по устата, мушна езика си през зъбите му и в същото време полека разкопча ципа му. Той се опитваше да се отдръпне от нея, но в същото време частица от него не желаше това.

— Елизабът, недей...

Ала тя го целуваше и същевременно го галеше, а за него бе трудно да устои, дори и при тези неудобни обстоятелства. Не можеше

и да повярва на случилото се, но само след миг те вече лежаха на седалката, боричкаха се обезумели, завити под палтата си. Полата ѝ бе вдигната до кръста, а бельото — свалено и увито около единия глезен. Парата по стъклата на колата бе красноречиво доказателство за пламенната им страст. Актът бе кратък и неудържим. Спенсър се почувства изцяло извън контрол, а сетне, докато се оправяха, този епизод го потисна силно. Но Елизабът бе в най-добро настроение.

— Това бе смешно.

Упрекваше се, че повече отвсякога се бе държал като луд. Може би бе изпаднал в нервна криза.

— На мен пък ми хареса. Не бъди толкова надут. Тя продължи да му се присмива по целия пък до Поукипси.

Когато пристигнаха във Васар, тя го целуна нежно по устата, въпреки протестите му, и обеща да си поговорят сериозно в Ню Йорк през следващия уикенд. И вместо да се почувства облекчен, гузен, жалък или нещастен, по целия път до Ню Йорк той се чувстваше отчайващо глупаво. Чак през нощта, когато лежеше в леглото и си мислеше за Кристъл, той осъзна в пълна мяра проблема, който имаше с Елизабът.

След като го бе принудила да ѝ направи предложение, тя нямаше да приеме негативен отговор. А всичкото, което той желаше, бе да отиде в Калифорния и да избяга с друга жена. В това имаше оперетен оттенък, само дето бе дяволски сериозно. Той дори бе изкушен да се обади на баща си да обсъдят заедно нещата, но бе сигурен, че баща му щеше да го вземе за луд.

А и самият той не бе съвсем сигурен дали наистина не бе такъв.

На сутринта си помисли да се обади на Кристъл у мисис Кастаня, но нямаше какво да ѝ каже *още*. Тя дори не знаеше, че бе сгоден. А той се чувстваше задължен да не ѝ се обажда, докато не уреди проблема с Елизабът. *Още* веднъж се почувства бесен на себе си за това, че я бе любил в колата по пътя към Поукипси. Всичкото, което му трябваше сега, за да е бъркотията пълна, бе Елизабът да бе забременяла. Знаеше обаче отпреди, че тя го правеше, само когато бе сигурна, че това не можеше да се случи.

Но дори и без това усложнение Спенсър бе изпаднал в една непоносима дилема. През цялата седмица не можа да яде, да спи, не можеше да се съсредоточи върху работата си. Единственото, за което

можеше да мисли, бе Кристъл и засега безуспешно разтрогнатия му годеж. От време на време се питаше дали Елизабът не бе наистина права за това, че не съществуваха такива неща като щастлив брак. В крайна сметка, прекарваха си добре, в леглото и извън него, беше умница, разбира се... но Кристъл бе далеч повече от това... поне той мислеше, че бе така... макар, в интерес на истината, трябваше да си признае, че едва я познаваше.

В края на седмицата той вече почти не можеше да разсъждава нормално. Беше претеглил нещата толкова пъти и тъй внимателно, че цялата тази бъркотия губеше изобщо смисъл. Никога не бе и имала смисъл. Всичко, което знаеше, бе, че от години бе преследван от романтичните си видения за Кристъл, а те бяха в остро противоречие с реалностите — с жената, за която все още бе сгоден.

Цяла седмица изглеждаше зле, а един от колегите му в службата дори се опита да се пошегува с това.

— Трябва да си изкарал ужасен уикенд, Хил.

Спенсър се усмихна, но, когато на следващия ден играха скуош, той бе толкова разсеян, че изгуби и двете игри. А сетне, когато се отбиха в един бар да пийнат, беше съвсем опечален и почувства необходимостта да поговори с някого.

Джордж Монтгомъри бе дошъл скоро във фирмата. Беше на годините на Спенсър и пред него се оформяше блестящо бъдеще. Бе племенник на един от старшите съдружници във фирмата Брюстър Винсът.

Погледна го, страшно се нуждаеше да поговори с него, а и той усети, че колегата му бе много обезпокоен.

— Какво те яде?

— Мисля, че съм луд.

— Подозирам, че си прав, но кой не е луд? — Джордж му се усмихна и поръча по още една бира. — Има ли някаква по-специална причина да го забележиш точно сега?

Не знаеше какво да му каже. Как би могъл дори да започне да му разказва за Кристъл?

— Този уикенд налетях в Сан Франциско на една стара приятелка. Не бях я виждал от години, мислех, че съм я забравил... но изведнъж... Господи, дори не знам как да го обясня.

— И се озова в леглото с нея — предположи усмихнат Джордж. Нещо подобно му се бе случило два дни преди да се ожени. — Не се безпокой, само те е шубе. Ще го преживееш.

— Ами ако не го преживея? Тогава? Между другото, просто за статистиката, не съм спал с нея.

Каза го повече заради нейната репутация, отколкото заради своята, като че това имаше значение. Джордж дори не я познаваше.

— Моите съболезнования тогава. Не се тревожи, Спенсър. Ще я забравиш. Елизабът е страхотно момиче. Пък и какво по-добро от това да се сродиш със съдията Баркли?

Само за *това* ли мислеха всички? За това колко бе важно да си свързан с баща й? Спенсър го погледна и изведнъж Джордж разбра, че той говори сериозно.

— Казах на Елизабът, че искам да разваля годежа. Докато оставяше чашата си на масата, Джордж подсвирна.

— Прав си — наистина си луд. А тя какво каза? Спенсър само поклати глава.

— Не ще и да чуе. Смята, че съм най-обикновен страхливец и да спра да се вайкам.

Би могло да бъде и смешно, само че за Спенсър не бе.

— Най-малкото е сваятна. Знае ли за другото момиче?

Спенсър нещастен поклати глава.

— Не съм й казал. Но мисля, че го подозира. Само дето не разбира колко е сериозна работата.

Джордж го погледна твърдо и рече:

— Не е.

— Да, така е. Влюбен съм в нея... в другата, де.

— Прекалено късно. Помисли сам. Помисли каква воня ще се разнесе, ако развалиш годежа.

— А ако не го направя? Да живея цял живот с мисълта за другата?

— Не, няма. Ще я забравиш — бе сигурен в думите си, но Спенсър не бе. — *Налага се.*

— И други хора са разваляли годежите си — Спенсър бе възбуден, а и не бе спал няколко нощи, поради което бе още повече потиснат.

Да, ама не и с дъщерята на съдията Баркли.

Джордж бе съвсем твърд и отношението му подразни Спенсър. Всички бяха дяволски впечатлени от фамилията ѝ, а Спенсър никога не бе смятал това за важно. Беше ѝ предложил брак, защото я харесваше, защото бе интелигентна и жизнерадостна, защото смяташе, че можеха да заживеят един интересен живот, а и в крайна сметка защото си бе наумил, че я обичаше. Кое то не бе вярно. Знаеше го още отначало. Тъкмо заради това цяла година не ѝ бе предложил да се оженият. И сетне изведнъж бе решил, че бракът им ще е добро решение. Беше сбъркал и сега какво? Все още не знаеше отговорите.

— Защо това да е толкова важно, Джордж? Какво значение има кой е баща ѝ?

— Да не би да се майтапиш? Ти не се жениш просто за едно момиче, а за един начин на живот, за име, за влиятелно семейство. В живот като нейния не можеш да влезеш и да излезеш просто хей така. Ще те принудят да си платиш по някакъв начин, а дори и да не го сторят, с теб е свършено — оттук до Калифорния.

При тези думи Спенсър си помисли за родителите си, колко щяха да се разочароват. Но не можеше да се ожени, само за да им достави удоволствие.

— Не бих могъл да преживея това, ако се наложи.

Наистина ли бе така? Ами ако Кристъл не бе подходящата съпруга за него? Ако всичко това бе само плод на юношеско увлечение? В крайна сметка той почти не я познаваше.

— Работата е в това дали обичам Елизабът или не! А истината, Джордж, е, че не знам. Как бих могъл да я обичам, когато съм влюбен до уши в друга?

— Смятам, че просто трябва да си го избиеш от главата и да дойдеш на себе си. Хайде, ще те черпя една вечеря. Ще пийнем по едно-две, ще си легнеш и, за Бога, повече нищо не ѝ казвай. След няколко дни ще се почувстваш по-добре. Навярно е точно така, както ти го е казала. Въпрос на страх. На всеки може да се случи.

Спенсър обаче не бе съвсем убеден в това. Но поне тази вечер спа спокойно и на сутринта видя съобщение за годиша им в *Ню Йорк Таймс*, придружено с хубава снимка на Елизабът, заснета по време на церемонията по встъпването на баща ѝ в длъжност във Вашингтон. Всичко отново му се стори съвсем реално и когато отиде на работа, се запита дали наистина Джордж не бе прав, дали не трябваше да избие

Кристъл от главата си. Ала какво за Бога щеше да ѝ каже! Че е сбъркал? Че в крайна сметка не я обичаше? Че се е наложило да се ожени за друга? Ами самата Кристъл? Тя се нуждаеше от него, най-малкото се нуждаеше от някого. Не бе честно спрямо нея и при мисълта да я остави сърцето му се свиваше от болка.

Нямаше, обаче, нужда да ѝ казва нищо.

В същия ден, в Сан Франциско, Кристъл видя съобщението във вестниците. Той дори и не бе помислил за подобна възможност, докато се бореше с дилемата си.

Тя вечеряше с персонала в *При Хари*, когато заинтригуваната Пърл ѝ подаде *Кроникъл*. Ала тя не бе толкова учудена, колкото Кристъл, когато видя Спенсър да ѝ се усмихва от страниците на вестника.

— Не бяха ли тук онзи ден? Мисля, че аз ги обслужвах — Пърл се замисли. Тя винаги се вълнуваше много от знаменитостите, за които четеше във вестниците. — Мисля, че бе в събота. Тя бе малко надута, но си спомням, че той бе много мил. Бе направо луднал по теб. Да беше видяла лицето му, докато пееше.

Кристъл усети как ръцете ѝ станаха на лед, как пръстите ѝ се разтрепериха, докато връщаше вестника. Бе прочела достатъчно. В съобщението се казваше само, че Спенсър Хил от Ню Йорк щял да се жени за дъщерята на съдията Баркли Елизабът, че двете семейства дошли в града за Деня на благодарността, за да отбележат случая и дали прием за четиристотин души в резиденцията на *Бродуей*. Хеда Хопър съобщаваше още, че празненството било невероятно, с черен хайвер и шампанско и можело да накара обитателите на Белия дом да завиждат, че Арти Шоу и оркестърът му свирили за младата двойка до малките часове. Сватбата щяла да се състои през юни, а роклята на мис Баркли щяла да бъде изработена от модистката Присила от Бостън.

Кристъл гледаше в чинията си и не можеше да повярва. Не бе ѝ казал и думица за това, че се бе сгодил. Бе казал, че ще се върне в Калифорния. Беше я излъгал. Като си спомни всичко онова, което ѝ бе казал, сърцето ѝ се сви. Беше му повярвала.

— Чувала ли си нещо за него преди? — попита Пърл, дъвчейки внимателно. Напоследък пълнееше прогресивно, но още бе страхотна танцьорка.

— Не — поклати глава Кристъл и продължи да опразва чинията си. Бе още пълна, но вече не изпитваше глад.

Същата тази вечер тя пя от цялото си сърце, опитвайки се да не мисли за него, но това бе безнадеждна работа. Можеше да мисли само за него.

Но два дни по-късно, когато той ѝ позвъни, тя едва не отказа разговора, добре, че мисис Кастаня настоя.

— Извънградски е — извика впечатлена тя. Когато най-сетне вдигна слушалката, ръцете на Кристъл трепереха.

— Да?

— Кристъл? — беше неговият глас и тя затвори очи. Не отговори известно време и той отново повтори името ѝ, гласът му прозвуча разтревожен и разстроен.

— Да?

— Спенсър е.

— Моите поздравления.

Сърцето му едва не спря, когато чу тези думи. Веднага се досети — семейство Баркли бяха дали съобщението и в местните вестници. Искаше му се да ѝ каже сам, но вече бе късно. Вече знаеше.

— Върнах се в Ню Йорк, за да разваля годежа. Кълна се. Дори ѝ казах, веднага щом се върнах онази вечер.

— Предполагам, че и двамата сте решили, че не си искал да го правиш.

— Не, не е така... просто... не знам как да ти обясня...

— Няма нужда.

Искаше да му се ядоса, а и си му бе сърдита, но като го слушаше, изпита само огромна тъга. Бе изгубила толкова много хора, на които държеше, той бе просто поредният. Вече го нямаше. Бе извън нейния живот завинаги. Досуц като другите. Ала този път нещата биха могли да се развият и по-различно.

— Не ми дължиш нищо, Спенсър.

— Не е в това работата... Кристъл, аз те обичам... — бе направо ужасно да ѝ казва това на фона на съобщенията във вестниците. — Нямам намерение да усложнявам нещата. Просто искам да го знаеш. Може би бяхме прекалено далеко един от друг. Нямахме възможността да се опознаем... — Това бе калпаво извинение. Той инстинктивно усещаше, че щяха да се разбират отлично, колко чудесно щяха да си

паснат. Но бе избрал хладната реалност пред нежната илюзия. — Всичко страшно се усложни, когато се върнах тук.

Тя му се струваше тъй далечна и нереална, но като чуваше гласа ѝ по телефона, страшно му се искаше да я прегърне отново и да я усети до себе си.

Тя плачеше безшумно. Искеше ѝ се да го ненавижда, но не можеше.

— Сигурно е необикновена личност.

Той се поколеба за миг, искаше му се да ѝ каже колко по-необикновена бе тя за него от Елизабът, но това бе невъзможно. Не можеше да го допусне.

— Много по-различно е от онова, което аз и ти изпитавме. Няма я същата магия.

— Тогава защо го правиш? — вече не го разбираше. Бе съвсем объркана.

— Да ти кажа честно и аз не знам. Може би защото ще стане страшно сложно, ако не го направя.

— Това не е достатъчна причина човек да се ожени.

И той го знаеше, но какво можеше да ѝ отвърне.

— Знам. Знам, че звучи невероятно, но ще ти пиша, да разбере как си... или... мога ли да се обаждам по телефона?

Не можеше да понесе мисълта, че отново щеше да я изгуби из погледа си. Не и отново. Трябваше да знае дали тя бе добре, дали се нуждае от него, но тя не желаше това.

Сълзите бавно се търкаляха по бузите ѝ и тя поклати глава.

— Недей... нали ще се жениш. А и между нас никога не е имало нищо. Просто една мечта. Не искам да ми звъниш. Така само ще ми напомняш за онова, което никога не преживяхме.

Това, което тя каза, бе вярно, но все пак нежеланието ѝ да поддържа контакт с него го потисна силно.

— Ще ми се обадиш ли, ако имаш нужда от нещо?

— Какво например? — тя се усмихна през сълзи. — Какво ще кажеш за договор с Холивуд? Разполагаш ли с някой договор?

— Разбира се... — усмихна се и той през сълзи. — За теб — всичко възможно.

Всичко, освен онова, което и двамата желаеха по-силно от самия живот. А той го съсипваше, защото бе решил, че Елизабът бе

правилното решение. Но след като говори с Кристъл, той вече не бе толкова сигурен. Може би тя бе права за това, че не му даваше да ѝ се обажда. Искаше му се да се метне в първия самолет и да пристигне при нея, но не можеше да го направи, трябваше да се опита и да постъпи справедливо с Елизабът. Дължеше ѝ го.

— Предполагам, че някой ден името ти ще свети в неоновите надписи на кината... или ще си купувам плочите ти... — той бе убеден в думите си.

— Може би, някой ден...

Не за това, обаче, мислеше тя сега. Мислеше си за него и за това колко много щеше да ѝ липсва.

— Радвам се, че те видях отново... дори и след всичко това... струваше си.

Дори и заради няколкото дни мечти. Поне го бе видяла. Бе го прегърнала и докоснала. А той ѝ бе казал, че я обича.

— Не разбирам как можеш да кажеш това точно сега. Чувствам се като пълен идиот... особено след като научи първо от вестниците.

Тя сви рамене. Може би вече нямаше значение. Може би нищо нямаше значение. Той никога не е бил част от нейния живот. Беше само една мечта, от началото до края... но поне една *красива* мечта. Сетне, въпреки желанието си да бъде по-силна, тя отново се разплака; толкова болезнено бе да му каже сбогом със съзнанието, че бе завинаги.

— Надявам се да бъдеш щастлив.

— Аз — също — рече той, но никак не бе уверен в думите си. — Обещай ми, че ще се обадиш, ако имаш нужда от нещо. Сериозно говоря, Кристъл.

Знаеше, че сега тя нямаше никого друго, освен Уебстърви, а те не можеха да ѝ помогнат кой знае колко.

— Ще се оправя — усмихна се тя, борейки се със сълзите. — Нали знаеш, че съм корав характер.

— Да... знам го... но повече бих искал да не се бе налагало да си такава. Заслужаваш да те закриля някой страхотен човек...

Искаше да добави *и бих искал това да съм аз*, но щеше да е прекалено жестоко, а и безсмислено и за двамата.

Сетне, след като разбра, че нямаше повече нищо за казване, той рече:

— Сбогом, Кристъл, обичам те!

В очите му имаше сълзи и той едва чу шепота ѝ, когато му отговори.

— Аз също те обичам, Спенсър...

Сетне слушалката замлъкна в ръката му и нея вече я нямаше. Завинаги.

Писа ѝ веднъж, просто за да ѝ каже колко съжالياва, какво бе означавала тя за него. Много му бе трудно да обясни всичко това с думи, но писмото се върна неотворено и без отговор. Може би се бе преместила, но той не бе много сигурен в това. Тя бе достатъчно мъдра, за да не започва нещо, което никой от тях двамата не можеше да завърши. Знаеше, че трябваше да остави всичко това зад гърба си.

Беше най-трудното нещо, което изобщо бе правила, с изключение на заминаването ѝ от ранчото и долината, но тя се застави да се опита да го забрави. Тя дори не искаше да пее онези песни, които бе пяла онази вечер, когато той дойде да се срещне с нея. Всичко ѝ напомняше за него, всяка утрин, всеки ден, всяка нощ, всяка песен, всеки залез. През цялата последна година всичко, което бе имала, бяха мечтите ѝ, ала сега знаеше далеч повече и затова бе още по-болезнено. Знаеше точно какъв бе цветът на очите му, мирисът на косата му, вкусът на устните му, докосването на ръцете му, тонът на гласа му, когато ѝ шептеше. И всичкото това сега трябваше да бъде забравено. Целият ѝ живот бе пред нея, а нямаше кого да обича.

Имаше обаче дарбата от Бога, както постоянно ѝ повтаряше мисис Кастаня, а Пърл от своя страна ѝ напомняше, че я чакаше Холивуд.

Сега обаче, останала вече без Спенсър, това не ѝ се струваше изобщо важно.

[1] Криза за угризенията (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Сама за себе си (лат.) — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

А при Спенсър нещата най-сетне се уредиха. Мислеше много за Кристъл, но бе решен да постъпи честно. За Коледа отиде с Елизабът в Палм Бийч и полека-лека започна да забравя отново. Мислеше си да ѝ пише пак, но не го направи. Знаеше, че Кристъл иска да я остави на мира, чувстваше се и твърде виновен. А и Елизабът погледна през пръсти на цялата тази работа, досущ като на малък фал в обществото, който тя бе прекалено снизходителна да споменава отново.

Прекараха една чудесна Коледа и се върнаха от Флорида отпочинали и загорели. До сватбата им оставаха само шест месеца.

Обикновено Елизабът заемаше времето му с партита в Ню Йорк и с гостувания на родителите ѝ във Вашингтон. През тази пролет не му оставаше много време да помисли за нещо друго, ала въпреки това твърде често го глождеха мисли за Кристъл, независимо от усилията му да се пребори с тях. Нямаше никакъв смисъл да подлудее по нея. Повтаряше си почти всеки ден, че бе постъпил правилно.

В началото на май мисис Баркли отиде в Сан Франциско, за да следи отблизо последните приготовления. Щяха да се венчаят в катедралата *Благоволение Господне*, както бе пожелала Елизабът, а празненството щеше да е в хотел *Сейнт Франсиз*. Тя бе искала приемът да е у дома ѝ, но в същото време трябваше да покани над седемстотин гости и затова хотелът бе единственият им избор.

Щеше да има четиринайсет шафери и дузина шаферки. Той само бе чел за подобни венчавки, но никога не бе присъствал на нещо подобно.

През юни, на следващия ден, след като Елизабът завърши училище, двамата излетяха за Сан Франциско. Завършила третата си година в колежа, тя се прехвърляше през есента в Колумбийския университет, така че да може да се дипломира, след като се оженят. Това бе единственото условие, което баща ѝ им бе поставил, преди да се съгласи с женитбата им. Искаше Елизабът да се дипломира, единственото, за което съжаляваше, бе, че това нямаше да стане във

Васар. Но Елизабът искаше да е при съпруга си. По време на полета бяха в отлично настроение, а Спенсър знаеше, че с пристигането им в Калифорния ги очакваше дълга поредица от партита. До венчавката оставаше още седмица — щеше да се състои на седемнайсети юни; сватбеното им пътешествие бе до Хаваите.

Тя умираше от нетърпение, а и съвсем лекомислено бе обявила, че оставя Спенсър на *пости* в седмицата преди венчавката. В самолета той я дразни безмилостно по този въпрос, каза ѝ, че при това положение не би могъл да бъде отговорен за постъпките си. Но и възможностите им щяха да бъдат по-ограничени отпреди. Баща ѝ му бе наел стая в клуба *Бохемиян*, където щяха да бъдат настанени и шаферите, сред които бе и Джордж от службата на Спенсър.

Той още помнеше колко твърд беше Джордж по въпроса за правилното му решение, а и сега сам вярваше в него. Но това бе до момента, в който кракът му не стъпи в Сан Франциско.

Изведнъж той се улови, че пак мислеше за Кристъл денем и нощем. Бе толкова близо до нея и тъй силно искаше да я види. Но след като пи повече от обичайното и не каза никому и думица за това, той се застави да не го прави. Във всеки случай за нея това щеше да е жестока постъпка, затова той се втурна с цялата си душа и сърце в планирането на венчавката и в пищните партита, които даваха в тяхна чест всеки ден.

Партита се състояха в Адъртън, в Уудсайд, няколко — в Сан Франциско, а семейство Баркли даде голям прием за участниците в сватбата в клуб *Юниън Пасифик* вечерта преди венчавката.

Предшната вечер Спенсър има своето ергенско парти, организира го Йън. В него участваха няколко стриптийзъорки, ля се шампанско, а Спенсър устоя на силното желание да се отбие в *При Хари* на път за дома и да каже на Кристъл, че ще я обича. Опита се да обясни на Йън, но думите му бяха съвсем несвързани.

— Няма нищо, синко — ухили се Йън, — ние винаги прием шампанско в кристални чаши^[1].

Сложиха го да спи в стаята му в клуба, а на следващия ден, когато бе генералната репетиция, Спенсър бе съвсем покорен. Всички бяха такива. А Елизабът — блестяща в розовата си сатенена вечерна рокля. Никога не бе била толкова хубава, както в тези последни няколко дни.

Майка ѝ бе купила няколко изящни рокли във Вашингтон и Ню Йорк, а тя бе пустила косата си по-дълга, сресана над ушите по френската мода. Така се виждаха невероятните диамантени обеци, които родителите ѝ бяха подарили за сватбата.

На Спенсър бяха подарили часовник *Патек Филип*, платинена табакера, инкрустирана със сапфири и диаманти.

Неговият подарък за тях бе златна кутия, гравирана с един стих от поема, която означаваше много за съдията Баркли. На Елизабът подари рубинена огърлица с обеци — щеше да се наложи да ги изплаща няколко години. Но той знаеше колко много обичаше тя рубините, а и бе свикнала да получава само най-доброто. Онази вечер, в клуб *Юниън Пасифик*, докато ѝ се усмихваше, той бе убеден, че тя заслужаваше подаръка му.

Венчавката бе по обяд на следващия ден. Шаферите напуснаха клуба *Бохемиян* в кавалкада от лимузини. Булката щеше да пристигне в църквата с *ролс-ройса*, модел 1937-а година, на починалия ѝ дядо — колата бе в идеално състояние. Семейство Баркли я използваше само при специални случаи.

Елизабът бе блестяща — две камериерки и лакеят я настаниха в колата и подредиха внимателно петметровия шлейф, докато баща ѝ я гледаше с безмълвна възхита. Носеше дантелена коронка, общита с малки перли, а вътре в нея бе разположена елегантната ѝ, малка тиара. Финият френски воал се спускаше връз нея като мъглица, а дългата, затворена до шията ѝ, бяла рокля подчертаваше стройната ѝ фигура. Това бе невероятна рокля, денят бе невероятен, а мигът — незабравим.

Докато шофьорът подходеше към катедралата, децата по улицата се спираха и сочеха с пръст булката. Бе наистина красива и баща ѝ трябваше да потисне сълзите си, когато тържествено пристъпиха в катедралата под звуците на *Лоенгрин* детските гласчета на хора звучаха като ангелски.

Спенсър я гледаше как приближава и усещаше колко силно бие сърцето му. Това бе моментът, който бяха чакали и двамата. И когато тя му се усмихна изпод воала, той разбра, че бе постъпил правилно. Беше красива. И само след минути щеше да стане негова жена. *Завинаги*.

Поеха по пътеката между двете редици пейки, следвани от шаферите и шаферките, усмихваха се на приятелите си, а опашката от хора, които им изказваха благопожеланията си, бе сякаш безкрайна.

В един излязоха от църквата, а в един и половина пристигнаха в *Сейнт Франсиз*. Там ги чакаха вестникарите.

Бе най-голямата сватба в Сан Франциско от години насам и на улицата стояха тълпи от хора, които гледаха пристигането на лимузините. Бе очевидно, че булката бе от много влиятелно семейство. Влязоха бързо в хотела, танцуваха, ядоха и пиха цял следобед.

На Спенсър му се стори, че тържеството приличаше до голяма степен на политически прием. Пристигнаха хора от Вашингтон и Ню Йорк. Присъстваха неколцина върховни съдии, както и всички поважни клечки от Демократическата партия в Калифорния. Получиха дори телеграма от самия президент Труман.

Най-накрая, в шест часа, тя се качи горе да се преоблече — да сваля роклята, която никога повече нямаше да носи. Погледна я с тъга, помисли си за безкрайните часове на кроене и шев, на доизкусуряване, а ето че трябваше да я прибере, да я запази за дъщерите си. Когато отново слезе долу, бе облечена в бял, копринен костюм, носеше красива шапка от *Шанел*.

Когато заминаваха, гостите ги отрупаха с листенца от рози. Стариият *ролс* ги откара до летището. Полетът до Хаваите бе чак в осем, затова те се отбиха да пийнат в ресторанта. Елизабът погледна мъжа си и му се усмихна победоносно.

— Е, хлапенце, направихме го.

— Бе много красиво, скъпа — той се наведе и я целуна. — Никога няма да те забравя в тази рокля.

— Не ми се искаше да я свалям. Странно е наистина, че след всичките тези усилия, няма никога повече да я облека.

Онази вечер в самолета бе нежна и в носталгично настроение; заспа, положила глава на рамото му. Той се усмихна щастлив, сигурен, че я обича. Щяха да отидат на Хаваите, след което щяха да се присъединят към родителите ѝ на езерото Тахо, преди съдията Баркли да се върне във Вашингтон, след което щяха да отидат в Ню Йорк да си потърсят жилище. Тя щеше да се пренесе при него, докато намереха нещо подходящо. Искаше да живее на авеню *Парк*, което бе твърде скъпо за неговата заплата, но тя настояваше да поеме част от наема. Имаше си собствени пари, които щеше да получи като изпълни двайсет и една години, но той се почувства неудобно тя да му помага. Още не бяха стигнали до решение, затова на нея ѝ се видя най-просто

да се пренесе у него, докато нещата се уредят. А и самата тя не бе имала време да търси жилище, докато учеше във Васар.

Докато летяха към Хонолулу и тя спеше в самолета, той знаеше, че всичко щеше да се подреди добре.

Отседнаха в *Халекулани* на Уайкики. Дните отлитаха като мигове — лежах на плажа и по няколко пъти на ден се оттеглях в стаята си да се любят. Баща ѝ им бе уредил временно членство в клуба *Аутригър Кану* и веднъж се обади да види как са, въпреки протестите на жена си. Тя смяташе, че трябваше да ги остави на мира, но той искаше да узнае дали бяха добре и да им каже, че ги очаква с нетърпение на езерото Тахо.

На двайсет и трети юни те се върнаха, почернели и щастливи. Съдията Баркли бе изпратил кола да ги чака. Спенсър шофира до езерото и това бе в същия ден, когато Пърл показа на Кристъл снимките от сватбата им във вестниците.

Възнамеряваше да ѝ ги покаже по-рано. В статията се говореше за невероятната булчинска рокля на Елизабът, за петметровия ѝ шлейф. Кристъл почувства топка в гърлото си, докато четеше подробностите и задълго се загледа в снимката, на която Спенсър се усмихваше и държеше Елизабът за ръка.

— Чудесна двойка, нали? — Пърл още помнеше, че бяха идвали в клуба предишната зима. Имаше добра памет за лица и имена, все още помнеше съобщението за годежа им във вестниците в Деня на благодарността.

Кристъл не ѝ отговори. Сгъна вестника и ѝ го върна, опитвайки се да забрави, че още го обича. Денят бе мрачен и тя се прибра по-рано вечерта. Изглеждаше зле и каза на Хари, че има ужасно главоболие. И без това имаха достатъчно участници в програмата, пък и много от редовните им клиенти отсъстваха. *При Хари* бе станал много известен клуб, до голяма степен благодарение на нея и на растящата ѝ популярност като певица.

Докато онази вечер тя лежеше в леглото и се опитваше да забрави снимките, които бе видяла във вестниците, Елизабът и Спенсър си седяха край езерото и тихо си говореха. Родителите ѝ отдавна си бяха легнали, бе късно, но винаги имаше какво още да си кажат. Разговаряха за някои от нещата, които баща ѝ бе споменал: за лова на вещици на Макарти.

Спенсър бе изразил бурно несъгласието си с него. Смяташе, че множеството от обвиненията бяха несправедливи и сега Елизабът го дразнеше, наричаше го мечтател.

— Това са глупости, Елизабът. Комисията на Камарата на представителите се е заела да обвини маса хора, че са комунисти. Това е позорно.

— Какво те кара да смяташ, че са невинни? — усмихна се тя. Бе напълно съгласна с баща си.

— Не може цялата страна да е червена, за Бога! А и между другото, това си е лична работа на всеки отделен човек.

— Как можеш да твърдиш това при размириците в Далечния изток? Комунизмът е най-голямата заплаха за света днес. Нима искаш нова война?

— Не. Но ние не говорим сега за война. Говорим за отношенията в нашата страна. Какво стана с правото на избор на отделния човек? Ами с конституцията? — не обичаше да говори за политика с нея. Повече му харесваше да се любят, да се държат за ръце, просто да седят на лунна светлина. — Както и да е, аз просто не съм съгласен с баща ти — бяха спорили с часове, а и след дългия полет от Хаваите и шофирането до езерото, той се чувстваше изтощен. — Хайде да си лягаме.

— Аз все пак няма да се съглася с теб — засмя се тя.

— Може би не, но поне ще мислиш за нещо по-различно от политиката.

Тя се усмихна и го последва в къщата, но той бе прекалено уморен, за да се любят, а и завръщането в Сан Франциско отново го бе разстроило. Самото му присъствие в този град му напомняше за Кристъл.

Но на следващия ден тя бе далеч от мислите му; караха водни ски и вечеряха с приятели на семейство Баркли.

На следващия ден новините от Корея потресоха всички. Правителството нарече акцията полицейска, но на Спенсър това му прозвуча повече като обявяване на война. Обявена бе мобилизация на подлежащите на военна служба, свикваха се и запасниците. Още щом научи новината, той веднага разбра какво означаваше тя за него. А когато съобщи на жена си, тя бе ужасена.

— Какво си направил? — кафявите ѝ очи бяха широко отворени, бе очевидно, че всеки момент щеше да се разплаче.

— Реших, че в крайна сметка това ще стане рано или късно, а и исках да си взема повиквателната.

Той бе в запаса, а вече свикваха запасняците. След броени дни той можеше да е вече на път за Корея.

— Не можеш ли да я върнеш?

— Не, твърде късно е вече.

Телеграмата, с която го привикваха отново във въоръжените сили, го чакаше вече в службата му. Джордж Монтгомъри му се обади следобеда и Спенсър събщи новината на Елизабът с мрачен поглед. Не се страхуваше да отиде в армията. Донякъде дори го желаше, но страшно му бе мъчно за нея. Бяха женени само от две седмици, а ето че той заминаваше за Корея. Наредено му бе до два дни да се яви във Форт Орд в Монтерей. Елизабът бе потресена, а съдията Баркли придоби мрачно изражение, когато научи новината.

— Искаш ли да се опитам да те измъкна, синко?

— Не, сър. Благодаря. Служил съм и преди в Пасифика. Няма да е честно да пренебрегна дълга си.

Той бе твърдо убеден в това, но вечерта Елизабът се бори с него със зъби и с нокти. Току-що се бяха оженили и тя не искаше да го изгуби.

Но Спенсър бе непоколебим.

— Сигурен съм, че това ще свърши скоро, мила. Не е война, а просто полицейска акция.

— Все едно е! — изстена тя. — Защо не позволиш татко да те измъкне?

Беше му страшно ядосана, бе убедила баща си да ѝ помогне, но той нямаше да го стори, ако не го помолеше Спенсър.

В интерес на истината той се възхищаваше от позицията на Спенсър. Но му бе мъчно и за дъщеря му. Тя едва бе съблякла булчинската си рокля, а той вече тръгваше на война. Беше дяволски несправедливо, дори и на него му се струваше така; единствената добра последица бе, че докато Спенсър бе надалеч, той щеше да я накара да се върне във Васар. Оставаше ѝ само една година, а и така щеше да има с какво да се занимава, докато Спенсър бе в Корея.

Той сам позвъни във Васар на следващия ден, а тя се разстрои още повече, когато научи, че бе уредил всичко.

Жестокостта на съдбата накара Елизабът да се разридае в стаята си. За броени дни всичко, което бе желала, се бе изплъзнало от ръцете ѝ. Беше се омъжила за него, но той отиваше на война, а тя се връщаше в колежа, сякаш нищо не се бе случило, сякаш изобщо не бе имало сватба. Баща ѝ дори не ѝ позволяваше да живее в апартамента на Спенсър в Ню Йорк.

— Спенсър, не искам да отиваш.

— Скъпа, налага се.

Той нежно я люби и тайничко в себе си се надяваше този път да не бе внимавала както винаги. Искаше му се да я остави бременна. Така щеше да има за какво да си мисли и какво да очаква, а и за него завръщането у дома щеше да придобие още по-голям смисъл. Тя обаче никога не поемаше подобни рискове и той не искаше сега да спори с нея. Имаха си достатъчно грижи и без това. Трябваше да се яви във Форт Орд, а тя се връщаше с родителите си във Вашингтон след няколко дни.

— Не мога ли поне да бъда с теб в Монтерей?

— Няма да ме пуснат да те видя. Няма никакъв смисъл. Върни се с мама и татко и се отпусни малко, преди да започнеш отново училище. И преди да си се усетила, аз вече ще съм се върнал. А и винаги можеш да отиваш за уикендите в Ню Йорк и да отсядаш в апартамента.

За нея всичко това бе истински кошмар. От една страна, на него му бе мъчно за нея, но от друга — много искаше да замине. Бойното другарство по време на война бе нещо, което ценеше, а и последната година, прекарана зад писалището на *Уол стрийт* — бе твърде отегчителна. Не че бе готов да го признае пред някого, особено пък пред нея, но мисълта, че заминава за Корея, го възбуждаше.

Тя го откара до Монтерей и след дълго и изпълнено със сълзи сбогуване се върна при езерото и при родителите си. След два дни щеше да отлети за Вашингтон.

По същото това време Спенсър бе вече затынал до гуша в опреснителните курсове по бойна подготовка. Не можа дори да ѝ се обади, преди тя да замине.

По време на пътуването, седнала между майка си и баща си, тя плака горчиво за мъжа си. Майка ѝ я потупваше състрадателно по ръката и ѝ подаваше нови и нови кърпички, а баща ѝ спа почти през целия път. Бе уморен, а и го чакаше сума работа. За всички тях лятото щеше да е безкрайно дълго.

Елизабът само се молеше войната в Корея да не бъде дълга. Искаше да започне живота си със своя съпруг.

[1] Кристъл означава кристал, кристални чаши. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Спенсър бе призван във Форт Орд за седем седмици — за обучение по тактика и тренировки по придвижване в пресечена местност и скрито маневриране. Беше му чудно, че за пет години бе забравил толкова много, но с течение на времето той отново се превърна в стегнат и здрав мъжага; тялото му изглежда имаше по-добра памет от ума. Всяка вечер се строполяваше в койката си, прекалено уморен да говори и дори да яде, камо ли да се обажда на жена си. Насилваше се обаче да ѝ се обажда през няколко дни, за да не се тревожи много. Обаче Елизабът повече се оплакваше, отколкото наистина се тревожеше. Ядосана му бе, че го няма, докато можеше да си е у дома и да си ходят по партита. Не така си бе представяла тя началото на семейния им живот. Но кой можеше да си помисли, че ще се появи войната в Корея и ще промени всичко.

За него това бе една отсрочка, която не бе желал. Беше сигурен в решението си, когато се ожени за нея, но понякога, като ѝ се обаждаше, имаше чувството, че говори с непозната. Разказваше му партитата, на които ходела с приятели на семейството, била и на вечеря с Труманови в Белия дом. Елизабът бе в странно положение — бе омъжена, а в същото време сякаш бе още мома. Ходила на гости при приятели във Виржиния, а през следващата седмица майка ѝ щеше да я отведе във Васар.

— Липсваш ми много, скъпи — стори му се дори по-млада, отколкото преди, и той се усмихна.

— И ти ми липсваш. Скоро ще си бъда у дома.

Никой от двамата обаче не знаеше кога щеше да стане това. Можеше да минат месеци, дори години и само мисълта за това я потискаше. Не искаше да се връща отново във Васар, не искаше него да го няма, затова неведнъж го упреква, че бе останал в запаса. Но вече бе късно. Бедата се бе случила, той се бе върнал в армията.

Преди отплаването за Корея му дадоха две седмици отпуск, но му наредиха да не се отдалечава на повече от двеста мили, в случай, че

отпътуването можеше да стане по-скоро. Не му се искаше дори да каже на Елизабът, защото тя щеше да поиска да дойде, а той смяташе, че не си струва. Тя щеше вече да е прекарала няколко дни в колежа и двамата щяха да се разстроят отново от повторното си сбогуване, а ако го извикаха по-рано, щяха да се разочароват горчиво. Най-накрая ѝ каза за отпуска си и тя се съгласи с него, че бе безсмислено да идва, след като съществуваше рискът да го повикат всеки момент. Тя предложи той да отседне в дома им в Сан Франциско и той замислено кимна.

— Сигурна ли си, че родителите ти няма да имат нищо против? — не искаше да се натрапва, дори и когато къщата бе празна. Не искаше те да си помислят, че се възползва.

— Не бъди глупав, нали си вече *от* семейството! Ще попитам мама, ако искаш, но знам, че тя би одобрила това.

И когато Елизабът го направи, Присила Баркли сама вдигна слушалката и предложи на Спенсър да отседне у тях. За къщата се грижеше една стара китайка, която работеше за семейството от години; тя живееше там, когато Баркли отсъстваха.

— Чувствай се като у дома си.

Тя самата се чувстваше ужасно, че той бе толкова далеч, особено ѝ бе мъчно за дъщеря ѝ. Откакто Спенсър замина за Калифорния, Елизабът бе много нещастна. Щеше да е истинско облекчение да се завърне в училище. Поне щеше да има с какво да се занимава, докато мъжът ѝ се върне от Корея.

Спенсър нае кола, за да отиде до града. Нанесе се в една от елегантните стаи за гости. Имаше две седмици за себе си, в които нямаше кой знае какво да прави, но бе истинско облекчение да се махне за малко от мъжете, с които живееше, от света на чепиците и металните табелки с имената и номерата им. Беше обезпокоен от онова, което бе дочул за боевете в Корея. Изглежда ставаше дума за една малка и мръсна война и той не гореше от нетърпение да се върне в Пасифика. Вече бяха минали девет години от предишното му ходене там и на трийсет и една години той бе далеч по-малко склонен да се прави на дързък смелчак. Вече имаше твърде много неща, заради които да живее, и смъртта на храбреца в непознатата, далечна земя малко му импонираше. Ала все пак понякога се опиваше от това, че отново бе свободен.

Когато дойде призовката му, той се обади във фирмата, за която работеше; старшите съдружници бяха много мили с него, пожелаха му всичко най-хубаво, казаха, че ще го чакат да се завърне и ще му пазят мястото. Но сигурно някой ден щеше да преосмисли и това. Все още го влечеше наказателното право, а за него в тази фирма нямаше никакъв шанс. Все пак трябваше да поговори и с Елизабът, преди да вземе решение за драстична промяна. Подозираше, че тя щеше да го уговори да се върне в старата си фирма на *Уол стрийт*.

През първия си следобед в града Спенсър се разхожда дълго из Сан Франциско.

Бе топъл августовски ден, в който Кристъл навършваше деветнайсет години. Тя почерпи с една малка торта приятелите си в ресторанта, а Хари я освободи за вечерта. Тя купи бутилка шампанско, която да изпият с мисис Кастаня.

Наскоро се бе преместила в една от по-хубавите стаи, след като застрахователният агент получи повиквателна и бе изпратен в Корея. Стаята бе малко по-голяма, а прозорецът ѝ гледаше към ъгълчето на нечия градина. Иначе нищо друго не се бе променило. Продължаваше да пее с успех в ресторанта на Хари, получи и положителни рецензии в пресата. Беше пяла и на няколко страхотни празненства.

Бойд и Хироко ѝ бяха два пъти на гости, когато Хироко идва да се прегледа при доктор Йошикава. Второто им бебе се бе родило преди месец, но този път нямаше кой да ѝ помогне. Бе тръгнало с дупето напред и бе починало, преди Бойд да намери помощ. Наложило се бе да търси акушерка чак в Калистога и бе оставил Хироко сама с Джейн. Добре, че акушерката се съгласи да дойде — той не ѝ каза, че жена му бе японка — та ѝ спаси живота. Един месец по-късно тя все още бе на легло и Кристъл бе обещала да отиде да я види.

Боеше се, обаче, да се върне в долината, дори и да гостува на приятелката си. Щеше да е много болезнено за нея. Знаеше, че Том продължаваше да ходи със сестрата на Бойд, но в последното си писмо Хироко ѝ съобщаваше, че отново го призовали в армията — за Корея. Бойд също бил повикан, но през последните няколко години той страдале от астма и този път не го взеха, което бе за добро. За Хироко щеше да е прекалено тежко, ако я бе оставил сама сред неприязнените съседи. Пет години след войната нещата не се бяха променили изобщо. Омразата им не бе стихнала. Спомените им бяха още живи, сърцата им

— хладни, особено сега, при боевете в Корея. За тях бе все едно дали ставаше дума за японци или корейци, повечето изобщо не намираха никаква разлика между тях.

След като изпи две чаши шампанско с мисис Кастаня, Кристъл си легна щастлива и се замисли за живота си. Питаше се къде ли бе Спенсър, дали отново бе призован в армията. Не че имаше някакво значение. Той бе напуснал живота ѝ. Повече не съществуваше. Освен — в сърцето ѝ, където щеше да присъства винаги. Не можеше да не се запита дали бракът му бе щастлив. Опитваше се да не мисли повече за него, но не ѝ бе лесно, а и сега, след шампанското, той отново се промъкна в съзнанието ѝ и тя си позволи да мисли за него — все едно си правеше подарък за рождения ден.

Тази вечер в стаята ѝ бе горещо и тя реши да се поразходи из Норт Бийч. Хората седяха в ресторантите или стояха по тротоарите и разговаряха на италиански. Тичаха и се гонеха дечурлига и в един момент тя си спомни своето детство — как я закачаше Джарид.

Носеше дънки и една стара блуза, обути бяха в каубойските си ботушки, а дългата ѝ коса бе сплетена на една плитка. Отиде до магазинчето на ъгъла да си купи фунийка сладолед.

— Честит рожден ден — прошепна си тя сама и бавно пое обратно към къщата на мисис Кастаня.

Сладоледът капеше и тя се опитваше да спаси каквото оставаше във фунийката, приличаше на малко момиченце на улицата — наведена над сладоледа си, който капеше по ботушките ѝ; ухили се на едно момиченце, което я зяпаше. Но онова, което не забеляза, бе високият, тъмнокос военен, който я гледаше отдалеко.

Чувстваше се самотен в празната къща и тази вечер извървял десетки мили, замислен за нея и за жена си, изкушен за първи път да се върне и да види Кристъл. Не се задоволил обаче само с това да мине покрай къщата, в която, знаеше, че някога бе живяла. Предполагаше, че щеше да е на работа, а и така и трябваше да бъде. Като я видя, сърцето му заби силно. Все едно се сбъдваше мечта: ето го момичето с джинсите и каубойските ботушки, застанало е до канавката и яде сладолед. Не бе сигурен дали трябваше да ѝ се обади. Приличаше на малко момиченце.

Изведнъж, сякаш усетила, че той я гледа, тя се обърна, замръзна на място и изтърва сладоледа си. Стегна се, погледна го и забърза към

къщата на мисис Кастаня. Той обаче стигна до стълбището на входа преди нея.

— Кристъл, почакай... — не знаеше какво щеше да ѝ каже, но вече бе твърде късно. Сигурен бе само в това, че трябваше да я види.

— Спенсър, недей...

Тя се обърна да го погледне с целия онзи копнеж, който бе изпитвала досега, а той вече знаеше с абсолютна сигурност колко бе сгрешил, че я изостави. Без да изрече и дума, се протегна и я докосна по ръката. Тя искаше да се възпротиви, но не можеше.

— Кристъл... моля те...

Той я *умоляваше*. Трябваше да поговори с нея, дори и само за минута, трябваше просто да я види, да я прегърне, да бъде близо до нея.

Тя го погледна и двамата разбраха, че онова още си съществуваше, бе точно там, където го бяха оставили, та дори се бе и засилило.

Той не каза нищо, само я притегли до себе си и я прегърна, а този път тя не се възпротиви.

Знаеше какъв глупак бе — да послуша Елизабът, Джордж, а и самия себе си. Сбъркал бе, че се ожени за нея, единственото нещо, което желаше, бе Кристъл. Бе се опитал да постъпи правилно, но въпреки всичко не бе сполучил. Сега желаше това момиче с платинената коса и с очи с цвят на лавандула. Момичето, което обичаше от четири години насам.

— Какво ще правим, Спенсър? — прошепна тя в прегръдките му.

— Не знам. Предполагам — ще вземем всичко, което можем, докато все още можем.

— Защо се върна? — имаше предвид собствената си квартира, а не Сан Франциско.

— Защото трябваше. Искях да те срещна отново, или поне да видя мястото, където те видях за последен път.

— И сетне *какво*? — погледна го тъжно тя. Цялата ѝ сила и съпротива изчезнаха, остана ѝ само любовта, която се бе зародила, още щом го видя за първи път. — Сега си женен. — Бе чела за сватбата във вестниците. — Къде е... жена ти?

Мразеше тази дума, но трябваше да се насили да я произнесе. Сега бе лесно да се мисли колко по-различни можеха да бъдат нещата,

ако бе развалил годежа си. И двамата си помислиха това, той я погледна и взе ръката ѝ в своята. Така му се искаше да я целуне.

— Тя е в Ню Йорк — не искаше дори да споменава името ѝ, не и в присъствието на Кристъл. — След няколко дни отплавам за Корея, имах малко свободно време... аз... Господи, Кристъл, не знам какво да ти кажа... Чувствам се такъв негодник! Направих грешка. Сега вече знам това. Ама че приказки за току-що оженил се мъж! Мислех, че постъпвам правилно. Така си казвах. Искрах да повярвам, че е така, но когато те видях, главата ми се завърта... и целият ми живот се преобръща с краката нагоре. Трябваше да избягам с теб миналия ноември и да пратя по дяволите *правилните постъпки* и благородството. Току-що се бяхме сгодили... и аз мислех... о, Господи... какво ли знам аз? — изглеждаше опечален.

В един миг обаче в очите ѝ проблеснаха ядни пламъчета. Думите ѝ прозвучаха с ръмжащ тембър, но той не я винеше.

— И къде е моето място във всичко това, Спенсър? Да се забавлявам с теб, когато си в отпуск?... Когато имаш някой свободен уикенд?... Когато можеш да се измъкнеш? *Къде съм аз?* Какво ще стане с *моя* живот, след като си заминеш?

Беше си обещала повече да не се среща с него, дори и да имаше тази възможност, в което се съмняваше. Нямахме никакъв смисъл. Беше направил своя избор и тя щеше да се съобрази с него, дори самият той да не се съобразяваше. Ето защо бе върнала писмото му неотворено.

— Какво точно си си наумил? — вече бе определено ядосана и така се харесваше още повече на Спенсър. — Да се позабавляваш малко преди да заминеш? Е, избий си го от главата. Върви по дяволите... или се върни при нея... това и ще направиш в крайна сметка, както го направи и последния път.

Той я погледна нещастен. Дори и да искаше, не можеше да отрече току-що казаното. Искаше му се да ѝ обещае, че няма да се върне при Елизабът, но вече бяха женени и той не знаеше какво да направи. Не можеше да ѝ каже, че с брака им бе свършено, преди изобщо да бе започнал. Макар тъкмо за това да мислеше и тъкмо това да желаше. Искаше да остане при Кристъл завинаги.

— Не мога да ти обещаая нищо. Не мога да ти дам нищо в момента, освен себе си, какъвто съм в този миг, в тази минута. Може

би не е много... но това е всичко, което мога да ти дам, както и факта, че те обичам.

— И какво означава това? — очите ѝ се изпълниха със сълзи, когато го погледна, а гласът ѝ бе пресипнал и дълбок. — Аз също те обичам. Но какво от това? Докъде ще ни доведе то, да речем след половин година?

— За момента... — той ѝ се усмихна тъжно, не искаше да я наранява, запита се дори дали не бе сгрешил като дойде, но не можеше да се въздържи, — за момента то ще ти донесе купчина писма от Корея... ако изобщо решиш да ги прочетеш този път.

Тя се обърна, за да не я види, че плаче. Беше толкова хубав, а и тя го обичаше толкова отдавна, че когато отново го погледна, разбра, че дълбоко в себе си не даваше и пет пари, че бе женен. В този момент той бе неин и може би си струваше да го грабне и да го задържи, поне докато не заминеше за Корея.

Кристъл наведе глава, обмисляйки казаното от него, а сетне полека я изправи и го погледна.

— Бих искала да имам смелостта да ти кажа да си вървиш... — и не довърши изречението.

— Ако поискаш, ще си отида. Ще направя всичко, което пожелаеш... — *и ще си мечтая за теб през целия си живот...* — Това ли искаш, Кристъл?

Той я погледна и докосна бузата ѝ с дългите си, нежни пръсти. Обичаше я. Би направил всичко за нея. Бе точно такава любов, за каквата бе говорил преди на Елизабът. Такава любов, каквата между тях не съществуваше и никога нямаше да съществува — убеден бе той сега.

Тя само поклати глава, очите ѝ го пронизваха в тиха възхита.

— Не, не желая това — както винаги бе откровена с него, той едва долавяше думите ѝ, но сърцето му трепна, когато тя го каза: — Може би имаме правото да направим това... няколко дни... няколко мига назаем...

Не бе кой знае колко, но то бе всичко, което имаха, а и за двамата то си струваше.

— Може би някой ден ще имаме повече... но засега още не мога да ти го обещаю. Не мога да ти обещаю нищо. Не знам какво ще се случи оттук нататък.

Бе разстроен, но искаше да е честен пред нея. Тя му се усмихна странно, хвана ръката му и се заизкачва по стълбите.

— Аз знам.

Следвайки я в къщата, той отново се почувства съвсем младо момче; държеше я за ръка и гледаше гривата блестяща коса, издълженото, стройно тяло, което се изкачваше по стълбите точно пред него. Тя се обърна само веднъж и сложи пръст пред устните си да му покаже да мълчи. Извади ключ от джоба на дънките си, отвори и го пусна в стаята си. Не искаше мисис Кастаня да ги чуе. Сигурно щеше да ѝ вдигне скандал. Тя не искаше момичетата да водят мъже в стаите си, нито пък мъжете да вкарват жени. Случваше се от време на време, но когато разбереше, а тя почти винаги разбирайте, застанала на пусия зад вратата си, изразяваше силно неодобрение.

— Събуй се — прошепна Кристъл и изу ботушките си; остана по червени къси чорапи, които някога бяха на брат ѝ. Тя се усмихна на Спенсър и като седна на крайчеца на леглото, му се видя отново малко момиченце. Имаше мигове, в които много приличаше на онова момиченце, което той помнеше, но и моменти, в които се превръщаше в напълно зряла и привлекателна жена.

Говореше му шепнешком. Усмихна се свенливо, когато той я погали по косата и сетне я целуна. Целувката бе нежна, изпълнена с копнеж и с благодарност за нейната готовност да приеме малкото, което той можеше да ѝ даде.

— Обичам те толкова много... — прошепна бавно той в косите ѝ, — ... толкова си красива... толкова добра...

Изгаряше от силно желание, необходимо бе да събере всичките си сили, за да се противопостави на повика да я разсъблече веднага. Когато пръстите му се мушнаха под блузата ѝ, той усети как само за миг тя понечи да се отдръпне. Той се оттегли, питайки се какво ли бе сторил, ала тогава тя го целуна пламенно и се остави той да я опипа. Гледаше я внимателно, боеше се да не я изплаши, сигурен, че бе девствена.

— Страхуваш ли се?

Тя поклати глава и затвори очи, а той нежно я положи на леглото и бавно съблече дрехите ѝ. Спря за миг само да дръпне завесите. Тя лежеше гола в цялото си великолепие на тясното легло. Той свали дрехите си и се мушна под завивките при нея. Помнеше колко

свенлива бе като малко момиче и не искаше да я притеснява, да я изплаши или нарани. Искаше всичко при нея да бъде свършено, искаше това да е миг, който и двамата да запомнят завинаги. Беше дори по-красива, отколкото си я бе представял.

Когато най-накрая проникна в нея, тя тихо изстена. Извиваше се в прегръдките му, а той я целуваше до безкрай, прегръщаше я и нашепваше колко много я обича. Когато най-сетне всичко свърши, той я притисна силно до себе си, сякаш ако я задържеше достатъчно дълго, щяха да станат едно тяло и една душа, които никой не би могъл да раздели.

Тя лежеше унесена в прегръдките му и той се намръщи, когато видя как по бузата ѝ се стича самотна сълза.

— Кристъл... добре ли си? — и сетне, почувствал огромната болка на угризението, додаде: — Съжالياваш ли?

Толкова малко можеше да ѝ предложи, нямаше право... ала все пак нали я обичаше толкова много.

Тя обаче поклати глава и като му се усмихна през сълзи, прошепна:

— Не съжالياвам... Обичам те...

— Тогава какво има?

— Нищо — тя отново поклати глава, в един миг я бе погълнал споменът за Том, макар този път всичко да бе съвсем различно.

— Каж ми.

Той я притисна още по-силно и сълзите ѝ закапаха по рамото му. Избърса ги, ала те рукнаха още по-силно. Разтревожен за нея, той я обгърна здраво с ръце. Толкова се нуждаеше от него, така уязвима и млада бе, а освен него нямаше кой друг да я закриля. Не бе справедливо, а и той скоро щеше да я напусне.

— Няма да те пусна, докато не ми кажеш за какво си мислиш.

— Мисля си за това колко съм щастлива.

Тя се усмихна през сълзи, но той не ѝ повярва.

— Можеше и да ме излъжеш. Бих могъл да се закълна, че плачеше. Нещо ти се е случило, нали?

Гласът му бе толкова нежен, че я накара да заплаче още по-силно. Той подозираше, че има нещо, но не смееше да я попита, а и не бе забравил историята за това как бе подгонила Том Паркър с бащината си пушка.

Сега тя го погледна с тъжни очи и кимна.

— Искаш ли да ми разкажеш за него?

Тя поклати глава, отново приличаше на момиченце.

— Не мога... толкова ужасно бе...

— Така си и мислех. Ала сега то няма значение, малка моя. Каквото и да е било, то вече не съществува. А може би ако ми кажеш за него, ще ти олекне.

Тя го погледна колебливо, чудейки се какво ли би си помислил за нея, ако му кажеше, че Том я бе изнасилал. Сетне, полека, сигурна, че можеше да му се довери, тя му разказа ужасната история.

Той остана неподвижен, прегърнал я силно; остави я да му разкаже всичко; притиснала се до него, тя ридаеше. Очите на Спенсър пламнаха, докато я слушаше, но гласът му пак бе нежен и мил, а в прегръдките му тя се почувства в безопасност.

— Да беше го убила. Жалко, че не си успяла. Мисля, че, ако бях там, аз бих го убил.

Той бе напълно сериозен, ала тя поклати буйно глава. Сега вече мислеше друго. Обаче бе твърде късно за Джарид.

— Не постъпих правилно... ако не бях... ако... — не можеше даже да произнесе думите, дори и пред Спенсър. — Ако не бях постъпила така, той нямаше да убие Джарид... О, Спенсър... вината е изцяло моя... аз го убих.

Тя се разрида в прегръдките му, а той я целуваше и я притискаше до себе си.

— Вината не е твоя. Изобщо не е твоя... това е било нещастен случай и вината е на Том, а не твоя. Той го е застрелял, Кристъл, а не ти. Той те е изнасилал и вината за това също не е твоя.

Сърцето го болеше, като се замислеше за това, а юмруците му неволно се свиваха при видението на картините, които тя му бе обрисувала... подът на хамбара... похотливото лице, надвесено над нея... бруталността му... убийството на брат й.

Кристъл го погледна нещастна.

— Исках да го убия. Исках да го нараня толкова жестоко, колкото ме бе наранил той... а бе неправилно... и Джарид умря заради това.

— Трябва да го изхвърлиш от съзнанието си. Вече не можеш да промениш нищо. Можеш единствено да решиш да не носиш този товар върху плещите си.

— Не мога да направя дори това. Аз убих брат си.

— Това не е вярно — той седна на леглото, а тя се сви до него, докато той я прегръщаше през раменете. — Нищо не си направила, Кристъл. Разбираш ли какво ти казвам?

Тя отново поклати глава и той инстинктивно усети, че никога нямаше да я убеди в противното. Щеше да си носи белега цял живот, по необясними причини щеше тайничко в себе си да вярва, че тя бе виновна, че Том я бе изнасилил, а по съвсем очевидни причини щеше да смята, че бе убила брат си. Това й убеждение бе променило живота й, а Спенсър не искаше тя да продължава да се смята за виновна.

— Трябва да гледаш напред, да си мислиш за добрите неща, които те очакват. Имаш си пеенето, един ден можеш да направиш голяма кариера — сетне се усмихна. — А сега имаш и мен.

Може би за минута... за ден... а вероятно и за цял живот.

Тя му се усмихна и го целуна нежно по бузата, а той я целуна страстно по устата. Докато се целуваха, се питаха какво ли щеше да им се случи, какво ли бъдеще ги чакаше. Обаче още бе рано да се мисли за това. Всичко бе съвсем ново между тях.

След известно време тя се поуспокои и спря да плаче, сгушена в него.

— Наистина ли смяташ, че някой ден бих могла да направя голяма кариера?

Беше й трудно да повярва, но й харесваше да слуша за това. Той бе убеден и това я ласкаеше.

— Да, така смятам. Убеден съм. Имаш такъв невероятен глас. Един ден ти ще бъдеш голяма звезда, Кристъл. Аз наистина вярвам в това.

— Не виждам как ще стане...

Холивуд изглеждаше на светлинни години от Сан Франциско, но тя все още си мечтаеше да иде там, а и харесваше това, което правеше.

— Бъди търпелива. Започнала си току-що. За теб животът едва започва. Като стигнеш моите години, хората ще се редят на опашки по улиците и ще се молят да те чуят как пееш.

Тя се засмя на думите му и го подразни:

— Благодаря, дядо — дългата й руса коса бръсна рамото му.

— Имай уважение към по-възрастните.

Но ръката, която галеше бедрото ѝ, искаше цялото ѝ внимание и миг по-късно тя отново лежеше в прегръдките му, всичко друго бе оставено настрана и тя му се отдаде с цялото си сърце. Всичкото, което желаше, бе онова, което имаха в момента, дори и Холивуд избледня в мечтите ѝ в сравнение с това, което получаваше от Спенсър.

Тази нощ, тя спа в прегръдките му, дишаше леко, а лицето ѝ бе като на момиченце. Положила глава на рамото му, тя никога през живота си не се бе чувствала по-щастлива. А той от своя страна знаеше, че най-накрая животът му бе придобил смисъл.

На сутринта излязоха на дълга разходка и отидоха да закусят. Тя оживено му разказваше за ресторанта на Хари и колко ѝ харесвало да пее там. Сякаш цял живот са били заедно, помисли си Спенсър, и продължи да я слуша усмихнат. Свенливото малко момиченце вече го нямаше — пред него бе жената, за която бе мечтал винаги.

Изглеждаха като младоженци и никой не би се сетил, че той бе женен за друга жена. Кристъл бърбеше щастлива, той се смееше, навеждаше се и я целуваше. Бе очарован от всичко, което тя му разказваше. Нямаше нищо общо с политиката или другите неща, за които споиха с Елизабът. Това бе истинският живот, нещата, които имаха значение както за Спенсър, така и за Кристъл.

Сетне се върнаха в стаята ѝ, любиха се отново, а следобеда, когато я заведе на работа, той бе поразен от това колко много му липсваше. Всеки час, прекаран без нея, бе болезнен за него. Върна се в дома на семейство Баркли да вземе нещата си, за да се пренесе у нея, докато пребиваваше в Сан Франциско. Докато опаковаше вещите си, се сети за Елизабът. Но тя не му се виждаше съществена сега. Нищо нямаше значение. Нищо, освен Кристъл.

Воден от чувството си на дълг, същата вечер, когато заведе Кристъл до работата ѝ, той позвъни на Елизабът. Събуди я, макар да бе само десет и половина. Каза, че била отегчена, видя му се доста жална, когато го попита кога ще заминава за Корея.

— Засега няма новини. Ще ти се обадя, когато разбере.

Сетне ѝ каза, че щял да живее у приятели, в дома на семейство Баркли се чувствал прекалено самотен. Тя само се усмихна, а той обеща да ѝ се обади отново след няколко дни. А ако се наложило, можела да остави съобщение за него в дома на Баркли. Той щял да се

обажда от време на време и да проверява има ли нещо за него. Тонът му бе хладен, но тя изглежда не забеляза това.

Половин час по-късно той напусна дома на Баркли. И Елизабът изчезна от съзнанието му тъй цялостно, сякаш бе изчезнала и от живота му. Сякаш изобщо не се бяха женили. Вечерта, като гледаше и слушаше как Кристъл пее и като знаеше, че песните ѝ бяха само за него, той изобщо не си и помисли за жена си.

След като свърши работа, двамата се върнаха пеш до къщата на улица *Грийн*. Никога досега през живота си не бе бил по-щастлив.

Тя бе много красива в роклята си на цветя; сатенените вечерни рокли оставяше на работа. Бяха предназначени само за моментите, в които пееше, а сега тя пак изглеждаше млада с пуснатата си свободно коса и без грим. Усмивваше му се спокойно. Откакто той се бе върнал в живота ѝ, всичката ѝ печал сякаш я бе напуснала. Целият им живот сега се бе ограничил само до присъствието на другия.

— Спенсър — гласът ѝ бе тих, — ще ми пишеш ли като заминеш?

— Разбира се, че ще ти пиша.

И двамата обаче знаеха, че когато се върнеш, той неминуемо трябваше да се изправи пред проблема на брака си. А Спенсър още не знаеше как да постъпи. Живееше ден за ден и Кристъл не искаше от него нещо повече. Този път не ѝ даваше обещания, за които не бе сигурен, че ще спази, не криеше нищо от нея. Единственото, което ги интересуваше, бе онова, което имаха — а в тези две къси седмици то им стигаше напълно.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Спенсър се върна в Монтерей на трети септември и два дни по-късно трябваше да замине през Токио за Корея. Преди да отпътува, той отиде до Сан Франциско, за да прекара още една, последна нощ с Кристъл. Хари я освободи за вечерта и те се разхождаха, хванати за ръка, и си говориха с часове. Искаше им се тази нощ да не свърши никога, искаха и да запаметят всеки миг, който прекарваха заедно. Нито един от двамата не съжеляваше за нищо. Всичко бе чудесно.

— Не съжеляваш, нали? — той винаги се безпокоеше за нея.

След броени часове вече нямаше да може да стори нищо за нея. Тя трябваше да бъде силна, докато го нямаше, а може би и изобщо, до края на живота си. Тъкмо сила не й липсваше. Единственото, за което той съжеляваше, бе, че нямаше да има никой край нея.

— Не, не съжелявам. Обичам те прекалено силно, за да съжелявам за нещо.

Усмихна му се. Изглеждаше спокойна и сякаш за тези две седмици, прекарани с него, бе пораснала още. Чувстваше се добре с него, а нощите им бяха изпълнени със силна любов.

— Ще ми липсваш много обаче — и сетне добави с разтревожен поглед: — Пази се, Спенсър... гледай да не ти се случи нищо.

— Няма да ми се случи нищо, глупаче. Ще се оправя. Ще се върна, преди да си и усетила.

Никой от тях обаче не знаеше какво щеше да стане след завръщането му от Корея. Не виждаха лесни отговори, а може би и никога нямаше да ги намерят. Той обаче се чудеше дали като бе надалеч и от двете, нещата нямаше да му се прояснят. В крайна сметка трябваше да направи нещо. Не можеха да продължават така до безкрай. Засега не бе обещал нищо на Кристъл и тя не бе искала да й обещава нищо. Не желаше нищо повече от онова, което й бе дал в тези две седмици, след като я бе открил да яде сладолед на рождения си ден.

Отидоха пак в стаята ѝ и се любиха за последен път. А когато се обличаха, в очите ѝ напиха сълзи. Изпитваше болка само като го гледаше във военната му униформа. Промъкна се тайно до входа, когато дойде време да отпътува за Монтерей и застана на стълбището, боса и по нощница.

— Влизай вътре. Ще ти се обадя като пристигна — прошепна ѝ отново той. В тези две седмици бяха успели да избягнат мисис Кастаня.

— Обичам те — сълзите задавиха думите ѝ.

Той я прегърна, искаше сякаш да я запечата завинаги в съзнанието си, искаше му се и тя да го запомни с тези две седмици, които бяха прекарвали заедно — в случай, че изобщо не се върнеше. В крайна сметка отиваше на война и само Бог знаеше какво можеше да се случи.

— Обичам те, Кристъл...

Само това можа да ѝ каже, докато слизаше тичешком по стълбите и бързо зави зад ъгъла, където бе паркирал колата си.

След миг тя му помахаша с ръка и безшумно се заизкачва по стълбите към стаята си, вече тъй празна, след като той си бе заминал. Не знаеше дали щеше да го види отново, но бе сигурна, че никога нямаше да го забрави. Беше твърде ценен за нея, твърде надълбоко вписан в душата ѝ, за да я напусне, каквото и да се случеше.

Обади ѝ се, когато пристигна в Монтерей. Часът му бе дошъл. Заминаваше на сутринта, в десет и трийсет. След това се обади и на Елизабът, но трябваше да се задоволи да ѝ остави съобщение. Била на лекции, което пък бе добре дошло за него. Избягваше я от дни, обаждаше ѝ се само когато знаеше, че трябваше да го стори.

Не му бе лесно да играе тази игра, а и тя го познаваше твърде добре. Улавяше всеки оттенък, всяка промяна в настроението му, анализираше всяко изречение. Досега, обаче, макар да знаеше, че трябваше да се чувства ужасно, той бе успял да я заблуди. Не бе го планирал, но всичките му планове бяха отишли по дяволите в мига, в който видя Кристъл. Трябваше да бъде с нея, докато тя желаше да остане при нея. И всеки миг, прекаран с нея, бе истинско съкровище.

Докато излиташе към Хикъм Фийлд на Хаваите, Спенсър се загледа през прозорчето към отдалечаващия се западен бряг и

единственото, за което можеше да мисли, бе Кристъл. Момичето на мечтите му, жената, която обичаше безумно.

В същия този миг тя стоеше загледана в небето, знаеше, че далеч на юг той заминаваше на война. Затворила очи, тя се молеше той да оцелее и се мъчеше да сдържи сълзите си. Върна се в къщата и тихо влезе в стаята, в която бяха живели със Спенсър две седмици. Стори й се, че това бяха само няколко минути. Остана толкова неизказано, толкова неща, които искаха да направят, но не стигна време.

Той бе искал да отидат с кола до долината, но Кристъл се възпротиви. Колкото и да й се искаше да се види с Бойд, Хироко и Джейн, толкова не искаше той да се сблъска с майка й, сестра й или Том. Не искаше да се завръща отново, а и когато две седмици по-късно Бойд й се обади от бензиностанцията да й каже, че бе починала баба й, тя пак не пожела да се върне.

Щели да погребат баба Минерва в ранчото, близо до гробовете на баща й и Джарид. Баба й починала, докато спяла; Бойд й каза, че майка й била наистина разстроена, но Кристъл само му благодари за обаждането и му каза, че няма да си отиде.

— Благодаря все пак, че ми се обади.

Още една затворена страница. Още една смърт. Единствените членове на семейството й сега бяха Беки и майка й, а и те бяха мъртви за нея.

— Как е Хироко?

— Изправи се на крака. Но... беше й много тежко... Нали знаеш...

Тя скърбеше за изгубеното си бебе, а и сега, два месеца по-късно, можеха да я утешат малко неща. Този път лекарят й бе казал, че няма да може да има повече деца. Щеше да й остане само Джейн... малката Джейн Кейко... бебето, което Кристъл бе изродила, заедно с Бойд. Нейната кръщелница.

— Защо не ми дойдете на гости? — не им каза, че се бе срещнала със Спенсър. Това си бе тяхна тайна.

— Може и да дойдем някой път — сетне колебливо изрече: — Знаеш, че Том замина, нали? Замина за Корея преди две седмици. Мисля, че сестра ти наистина е разстроена. Поне така твърди моята сестра. Мисля, че тя изкара голям късмет, че се отърва от този негодник.

Той не можа да се сдържи да не ѝ го каже, а очите на Кристъл бяха леденостудени. Мразеше ги всички, всички, освен Бойд, Хироко и Джейн.

— Кой се занимава с ранчото?

— Майка ти и Беки, предполагам. Имат достатъчно надничари, за да се справят, освен ако не ги вземат всичките в армията.

Отново щеше да стане както през войната, поне така изглеждаше. Виждаше ѝ се прекалено жестоко, след само пет години отидох. Но поне Бойд нямаше да заминава никъде. Радваше се заради Хироко, че не го бяха взели в армията.

— Ти добре ли си, Кристъл?

— Да, добре съм. Мотая се и си пея от сърце — имаше и много по-важни неща, но не искаше да споменава за тях на никого, дори и на Уебстърви. — Защо не се решите и не ми дойдете на гости?

— Ще се опитаме. И, Кристъл... наистина съжалявам много за баба ти.

Тя почти бе забравила за повода на обаждането му, той — също, ала старият Питърсън му правеше знаци да се връща на работа и той трябваше набързо да приключи разговора.

— Благодаря, Бойд. Предай целувките ми на Хироко и Джейн. И ми се обади кога ще дойдете в Сан Франциско.

— Ще дойдем.

Той затвори телефона, а тя остана замислена във вестибюла на мисис Кастаня.

— Нещо лошо ли се е случило? — тя се появяваше като призрак винаги, когато преценеше, че обаждането можеше да се окаже интересно.

Кристъл въздъхна и се обърна към нея.

— Починала е баба ми.

— Лошо. Много стара ли беше? — на мисис Кастаня ѝ бе мъчно за нея. Бе толкова самотна, а бе тъй млада, красива и порядъчна.

— Почти на осемдесет, мисля.

Изглеждаше на сто години и не бе видяла внучката си след заминаването ѝ. Кристъл обаче не искаше сега да мисли за това. Беше твърде късно. Баба Минерва бе умряла. А тя си имаше достатъчно грижи, особено след като Спенсър бе в Корея.

— Няма ли да си идеш у дома за погребението? — бе любопитна за всичко.

Кристъл поклати глава:

— Не смятам.

— Не си в добри отношения със семейството си, нали?

Никога не ѝ се обаждаха, не получаваше писма от тях, освен от хора на име Уебстър, не ходеше и никъде, освен през последните седмици — с момчето, което криеше в стаята си. Мисис Кастаня обаче се престори, че не бе забелязала, защото харесваше Кристъл.

— Нали ви казах, родителите ми са умрели.

Мисис Кастаня кимна, ала не ѝ повярва докрай. Очите на Кристъл обаче не издадоха нищо, когато старицата я погледна. Бе по-стара и от Минерва, но бе още много жизнена и нямаше никакво намерение да умира, поне в обозримото бъдеще.

— Как е приятелят ти?

В първия момент Кристъл не отговори. Знаеше, че тя има предвид Спенсър и затова стана изведнъж необщителна и пое по стълбите към стаята си.

— Добре е.

— Замина ли за някъде?

На края на стълбището тя спря и погледна надолу, а изпълнените ѝ с тъга очи издаваха всичко, което изпитваше.

— Да. За Корея.

Старицата кимна и се върна в кухнята да наблюдава през прозореца си. Доста се бе зачудила за него. Знаеше, че бе горе, но Кристъл толкова дълго бе сама, че тя го остави на мира, което бе доста непривично за нея.

Цяла година Кристъл не ѝ бе създавала никакви неприятности, а и той ѝ се видя приятен мъж. Е, не бе хубаво, че спеше с него, но за момиче като нея, без родители, без да има кой да се грижи за нея, това не бе учудващо. А и той бе единственият мъж, с когото тя изобщо бе виждала Кристъл. Изглеждаше добър и порядъчен. Жалко, че бе отишъл на война. И тя, както и Кристъл, се надяваше той да оцелее.

Горе, в стаята си, Кристъл лежеше на тясното легло, което бе споделяла с него, и плачеше; молеше се Богу да го види отново, той да е жив, да се върне при нея, може би този път — завинаги.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Следващите шест месеца се сториха безкрайни на всички — на Кристъл, която продължи да пее всяка вечер в ресторанта; на Елизабът — в колежа; и на Спенсър — в Корея.

Пишеше и на двете, щом можеше, а понякога направо лудваше, когато адресираше пликовете. Ами ако бе разменил писмата, ако бе сложил писмото до Кристъл в плика за Елизабът и жена му го получеше вместо нея? Понякога бе толкова изморен, че грешката бе напълно възможна, но той все пак не я допусна. Просто се безпокоеше доста да не стане. Непрекъснато се самоизмъчваше, че трябва да реши какво да прави.

Пишеше на Кристъл за това как се чувства, как копнее по нея, колко много я обича. Не ѝ обещаваше обаче нищо след войната. Още не бе измислил как да постъпи с Елизабът, дали искаше да се разведе с нея или не искаше. Знаеше колко много обичаше Кристъл, знаеше също, че трябваше да се откаже от едната, че не можеше да продължава така до безкрайност.

Но се чувстваше задължен към Елизабът. Бе започнал нещо с нея, а и тя не бе виновна, че той не я обича. Никой не беше виновен. Това обаче усложняваше нещата, а и в момента той бе прекалено зает да оцелее във войната, за да вземе правилното решение. Знаеше, че трябва да го остави за след като се върне у дома, а междувременно пишеше на Елизабът за онова, което бе видял, за обичаите и облеклото на хората, за паметниците на културата им. Знаеше, че това, ведно с политическите намеци, щеше да ѝ се хареса много.

Не че Кристъл по не разбираше нещата, просто нейният кръг от интереси бе по-различен, а и той се нуждаеше повече от сърцето ѝ.

Елизабът му пишеше колко уморена се чувствала от колежа, позната стара песен, както и за вечерите, които семейството ѝ давало по време на ваканциите ѝ. На няколко пъти отсядала у Йън и Сейра в Ню Йорк, ала те се заели да организират надпрепускания в Кънектикът и прекарвали уикендите си в Кентъки в купуване на нови коне за

Сейра. Неведнъж Елизабът споменаваше колко се радвала, че не бе забременяла. Бе точно обратното на онова, на което се надяваше Кристъл, но при това положение Спенсър с облекчение разбра, че нито една от двете не бе бременна.

Писмата на Елизабът бяха по-скоро бюлетини на новините от дома. А писмата на Кристъл пълнеха душата му и му помагаша да преживява трудностите.

Елизабът се дипломира през юни и родителите ѝ, разбира се, присъстваха на церемонията. Бе поканила и родителите на Спенсър; от думите ѝ Спенсър разбра, че бе безкрайно доволна от себе си, задето всичко се бе свършило.

Получи това писмо, докато беше в Пусан и си мислеше, че ще умре от влагата и горещината — там водеше хората си по тесните пътечки между оризищата. Битката бе жестока и те неведнъж си мислеха, че мястото им не бе тук. Знаеше, че с Елизабът щяха да спорят страхотно по тези въпроси, ако останеха женени, разбира се. Странна мисъл, рече си той, докато ѝ отговаряше, особено след като тя не знаеше какво мислеше той, както и какво се бе случило с Кристъл, преди да замине за Сан Франциско.

Това лято, докато Елизабът както винаги отиде на езерото Тахо, Кристъл най-сетне реши да се върне в долината. Отдавна го бе мислила, а сега, след като Том Паркър го нямаше, тя намери куража да го направи. Единственото, с което щеше да се сблъска, бяха собствените ѝ болезнени спомени за баща ѝ и за Джарид. Наистина бе необичайно да бъде в долината и да не отиде до ранчото, но нямаше желание да се види с майка си и с Беки.

Погостува няколко дни на Уебстъррови; беше ѝ хубаво, че се бе върнала — мързелуваше на слънце и вдишваше аромата на долината. Дори насила се застави да мине покрай ранчото, видя ѝ се неподдържано и изоставено.

В крайна сметка всички надничари бяха повикани във войската и тя разбра от Бойд, че майка ѝ използвала мексиканци, които работели ден за ден по лозята и царевицата. Тя и Беки най-сетне бяха продали всичкия едър добитък.

По-късно Спенсър ѝ писа и ѝ съобщи, че Том бил убит по време на битката за възвръщането на Сеул. Като прочете това, Кристъл изпита вина, че се бе зарадвала на новината. Никога нямаше да му

прости за това, че уби брат ѝ. Запита се как ли бе посрещнала новината Беки, дали щеше да остане в ранчото с трите си деца и майка им. Хрумна ѝ дори, че можеше да продадат всичко. Тази възможност не ѝ се нравеше, но не може да стори вече нищо, за да я предотврати. Там съществуваше нечий чужд живот, не и нейният. Понякога ѝ бе трудно дори да повярва, че бе живяла там. На Коледа Бойд, и Хироко най-сетне дойдоха да я чуят как пее. Изглеждаха добре и щастливи. Бяха оставили Джейн при жената на стария мистър Питърсън, който умираше да я гледа. Бе на три и половина години приличаше изцяло на Хироко, поне на снимките, които ѝ показаха.

Най-силно впечатление им направи колко добре изглеждаше Кристъл. Бе поотслабнала и слабостта ѝ още по-силно подчертаваше забележителната ѝ фигура. Бе научила от филмите нови номера. Любимите ѝ филми бяха *Един американец в Париж* и *Родени вчера*. Пърл продължаваше от време на време да я учи да танцува и да пее. Обаче по онова време тя вече бе задминала възможностите на приятелката си.

Когато я чуха, Бойд и Хироко бяха удивени от силата на гласа ѝ. Кристъл бе превърнала ресторанта на Хари в златна мина. Той дори се попохвалваше пред приятели и никак не се изненада, когато двама импресарии дойдоха от Л.А., дадоха на Кристъл визитките си и я помолиха да им се обади. Поканиха я да ги посети, ако имаше път към Холивуд, предложиха ѝ някой ден да се отбие за филмови проби.

Тогава бе краят на февруари и Кристъл бе извън себе си от възбуда, когато показа визитките на Пърл. Още обаче не се чувстваше готова за Холивуд. А и тайно в себе си бе решила да чака Спенсър там, където я бе оставил. Писа му в следващото си писмо за посещението на двамата импресарии, но той го получи цял месец по-късно — през март — когато вече бе близо до 38-ия паралел^[1].

Запита се дали щеше да отиде в Холивуд да ги потърси. Част от него искаше тя да отиде, ала друга част желаше да почака да се върне от Корея, преди да започне новия си живот. Знаеше, че не бе справедливо, но сега, след като бе толкова далеч, той се боеше да не я загуби. Беше млада и красива и имаше правото да заживее пълноценно. Но дяволски се боеше, че тя можеше да заживее своя живот и без него. Не знаеше, обаче, че подобна възможност почти не съществуваше. Тя държеше само на Спенсър и го чакаше.

Сега получаваше писма по-рядко, но бе научила от него, че условията се бяха влошили, че всички опити за примирие се проваляли, съпроводени от безкрайни разочарования и още смърт. От думите на Спенсър, с които той ѝ описваше обстановката, тя разбираше, че бе потиснат. И той, както всички други, искаше войната да свърши, но тя изглежда щеше да продължава до безкрай.

Кристъл бе много изненадана и когато разбра, че се срещнал с Елизабът в Токио, където бил изпратен на почивка и за възстановяване. Все едно ѝ съобщаваше за някоя далечна позната, но Кристъл изпита силна ревност, само като си помисли за това. Защо не можеше и тя да отиде в Токио? Толкова отдавна го нямаше, тя така предано го бе чакала — не мърдаше никъде от квартирата си у мисис Кастаня и от ресторанта *При Хари*. В живота ѝ нямаше място за друг мъж. И не желаше да има друг. Само Спенсър. Никой от познатите ѝ не издържаше на сравнение с него.

Бе вече на двайсет и една години, бе безумно красива и го обичаше повече от всичко. Единственият му кусур бе, че бе женен. Приятелката ѝ Пърл се опитваше да я окуражи да си намери някой друг, но безуспешно. Кристъл просто не се заинтригува, макар да имаше маса предложения. Мъжете, които идваха да я послушат в *При Хари*, бяха полудели по нея, непрекъснато я канеха да излязат, но тя не го стори нито веднъж. Беше върна на Спенсър.

С всяка изминала година ставаше все по-красива и в края на това лято Хари си помисли, че никога дотогава не бе изглеждала толкова добре. Докато пееше, около нея витаеше някакъв светъл ореол, който караше цялата зала да се смълчи. Притежаваше и нежност, и свежест, които я правеха още по-красива. Хари също бе любопитен защо в живота ѝ още не се бе появил някой мъж, питаше се понякога дали не се срещаше тайно с някого. Но Кристъл никога не говореше за любовния си живот, а и Хари никога не я попита.

Елизабът бе започнала работа във Вашингтон — като помощничка в Комисията на Конгреса по антиамериканска дейност. Бе много отдадена на работата си, а и службата ѝ бе престижна. Тук променяха със собствените си ръце посоката в живота на известни личности от Холивуд.

През май Елизабът се разяри от показанията на добре известната писателка Лилиън Хелмън. Тя отказа да свидетелствува въз основа на това, че макар и да не била комунистка, показанията ѝ можели да навредят на хора, с които работела и които харесвала. Вечерта Елизабът дълго разговаря на тази тема с баща си и писа за всичко това на Спенсър, обясни му с какво се занимаваше, какво бе отношението ѝ към Макарти.

Той не засегна темата в отговора си, питаше само за здравето им — нейното и на родителите ѝ, но не и за работата ѝ. Ненавиждаше онова, с което се бе заела.

Тя знаеше, че той нямаше да одобри дейността ѝ, но трябваше да прави онова, в което вярваше, а и работата ѝ харесваше. Не би се отказала за нищо на света, освен ако Спенсър не се върнеше у дома и не започнеше работа на *Уол стрийт*. Имаше обаче намерение да го уговори в крайна сметка да се премести във Вашингтон.

През есента на 1952 година тя реши да се откаже от апартамента му. С парите от наследството си бе купила къща на улица *Север* в Джорджтаун и бе напъхала повечето от вещите на Спенсър в кашони. Бе хубава тухлена къща, която ѝ вършеше чудесно работа. Бе близо до най-добрите магазини на авеню *Уисконсин* и когато имаше време, пазареше оттам антики.

През зимата снимки на къщата се появиха в списание *Лук* и тя изпрати изрезка на Спенсър. Като прочете статията и разгледа снимките, той бе поразен, че на нито една от снимките не фигурираше нищо негово. Почуди се какво ли бе сторила с всичките му вещи. И изведнъж се усети така, сякаш нямаше дом, където да се завърне, когато войната свърши. Дори и не знаеше къде щяха да живеят, не можеше да си го представи, дори и по снимките в списанието. А всичко му се виждаше прекалено стерилно и свършено. Дори не можеше да си представи да я люби в претрупаната малка спалня, където бе позирала. Това само го накара да се чувства още по-самотен без Кристъл, без нейната стая при мисис Кастаня.

Така пак се озова в безизходицата на онова, което трябваше да направи след края на войната. Чувстваше ли се задължен към Лиз? Или — към себе си за това, което всъщност искаше?

Тази година Елизабът прекара Коледа както винаги в Палм Бийч с родителите си, а сетне отлетя за Токио, за да се види със Спенсър по

време на неговата почивка и възстановяване. Този път той се боеше ужасно да я види, повтаряше си непрекъснато, че тя в крайна сметка бе негова съпруга, но когато легнаха един до друг на леглото, той не можа да намери сили да я докосне. Единственото, за което говореше, бе работата ѝ и Джо Макарти.

— Защо не поговорим за нещо друго — рече учтиво той.

Изглеждаше уморен и отслабнал и не искаше да чуе и думица за войната, която тя бе повела срещу въображаемите комунисти в името на Макарти. Работата ѝ бе само техническа, но ако човек се заслушаше в думите ѝ, щеше да си помисли, че тя бе ангелът-отмъстител на Макарти. Това още повече го потискаше. Знаеше кои бяха истинските комунисти и бе уморен да се бие с тях. Повече от две години бе в Корея и искаше вече да си върви у дома, но поредното примирие пак бе нарушено и той бе започнал да придобива чувството, че никога нямаше да си отиде оттам. Единственото, което искаше от нея, бе малко топлинка и спокойствие. Ала, както взе да му става ясно, тя не бе подходящата жена за това. Почти не го забелязваше, мислеше единствено за работата си, за приятелите си и родителите си. Това дори изобщо не му приличаше на брак, но все пак тя, а не Кристъл, бе неговата съпруга.

Когато се опита да заговори за войната и за разочарованията си, тя претупа темата и направи така да прозвучи като незначителна.

— Няма да се усетиш колко бързо ще се върнеш на *Уол стрийт*.

Отначало не искаше да ѝ отговаря, но сетне ѝ каза какво бе мислил, просто за да опита почвата.

— Не мисля да се връщам.

Тя кимна доволна. Решението му се вписваше с плановете ѝ. Така или иначе тя искаше да се преместят за постоянно във Вашингтон. Градът бе започнал много да ѝ харесва.

— И във Вашингтон има сума добри юридически фирми. Ще ти хареса, Спенсър.

— Като се върна у дома, искам да преосмисля живота си.

Той я погледна сериозно и в един миг изпита изкушение да ѝ каже за Кристъл. Шарадата продължаваше прекалено дълго и изтощително. Но още не му бе дошло времето. Вместо това, той предложи да излязат и да поскитат из улиците на Токио и да се насладят на лукса на хотел *Империял*.

Повечето от военните, изпратени на почивка и възстановяване, живееха край езерото Бива, но баща ѝ им бе направил резервации в хотела. Искаше всичко, което получаваха, да бъде първокласно.

Елизабът много обичаше да говори за щедростта на баща си. Непрекъснато му разказваше за старинните предмети, които той купувал за новата им къща, за малкия френски полилей, за персийския килим. На Спенсър направо му приляваше като я слушаше. Чувстваше се като измамник, докато се преструваше, че бе заинтригуван, доволен или благодарен. Сега осъзна, че бе поел кръста да бъде благодарен за цял живот, а не това искаше той. Чувстваше се унижен и незначителен, само защото нямаше толкова пари и влияние като тях. А за Елизабът и родителите ѝ единствено това имаше значение. Той обаче не изпитваше желание да се състезава с тях. Искаше да има свой, собствен живот в един свят, в който щеше да бъде уважаван. Не можеше обаче да ѝ заприказва за това, не и през няколкото дни, преди да се завърне да воюва в Корея. Всичко, за което тя говореше, сега му се струваше незначително. Беше видял как умираат жени и деца, бе плакал над трупчетата на бебета, които намериха край пътя и ги погребяха. И когато се опита да ѝ разкаже за това, тя дори не пожела да чуе, да го изслуша. Бе изцяло съсредоточена върху себе си и напълно чужда на ония мъки, които той бе преживял през последните две години. В крайна сметка той съжали, че тя бе дошла да се види с него. Даде си дума, ако войната продължеше, повече да не го прави. Щеше да изчака и да реши противоречията помежду им, когато се върнеше в Щатите. Тук бе прекалено нереално, чуждо и по някакъв странен начин — болезнено.

Този път се върна на бойното поле дори по-потиснат, отколкото преди почивката си. Чувстваше се отчужден от всички, бе намразил силно Корея, ведно с мизерията, която трябваше да преживее там. Опита се отначало да пише на Кристъл за това, но когато препрочиташе писмата си, винаги решаваше да не ги изпраща. Тонът им му се струваше страхлив и жалостив, не мъжки. По тази причина за нея последва дълго мълчание, прекъсвано епизодично от кратко писъмце, с което ѝ съобщаваше само, че бе добре и в края сбито ѝ съобщаваше, че още я обича. Не бе в състояние да общува с никого, дори и с Кристъл. Не можеше да обрисова колко жестоко уморен се

чувстваше, как бе страдал от дизентерията, колко бе деморализиран от непрестанното убиване, колко бе гневен за смъртта на приятелите си.

В крайна сметка всичко това си клокачеше само вътре в него. Най-накрая той замлъкна напълно.

Когато това се случи, съдията Баркли използва връзките си с военните да провери как бе той; отвърнаха му, че е добре, просто бил зает да спечели войната.

Ала Кристъл нямаше връзки, към които да се обърне. Единственото, което знаеше, бе, че той бе спрял да пише и в началото си помисли, че са го убили. Но когато провери, не намери името му в нито един списък на убитите или безследно изчезналите по време на бойни действия. Беше жив, там някъде, и вече не й пишеше. Необходими й бяха месеци да осъзнае факта, че не бе убит, че писмата не се губеха, а просто не съществуваха. Тогава тя предположи, че това означава, че с любовния им роман просто бе свършено.

Отначало й бе трудно да повярва, след всичко, което си бяха казали и споделяли, но нямаше как да пренебрегне силата на фактите и след няколко месеца прие, че всичко бе свършено. След като го бе чакала с години, той просто бе решил да спре да й пише. Навярно отново се бе срещал с жена си и бе решил да си остане женен. Но поне можеше да й каже, можеше да каже *нещо*, вместо просто да изчезне в мълчанието си.

В началото бе много болезнено; останала насаме със собствените си заключения, тя скърби дълго за него. Скърби така, сякаш той едва ли не бе умрял; поне така се чувстваше за известно време. Дори си взе две седмици отпуск и отиде сама в Мендосино. Там се отдаде на дълбок размисъл и, когато се върна, вече бе убедена, че трябва да продължи напред, с или без него.

Тогава тя се обади на онези импресарии, същите, които се бяха запознали с нея преди няколко месеца и след кратък разговор се съгласи да отиде на прослушване в Холивуд.

Каза за това на Хари още първата вечер, когато се върна на работа, и той отначало се изненада, но винаги бе знаел, че бе въпрос за време някой да я открие и да й даде шанса, за който бе чакала цял живот и който заслужаваше. А и нямаше какво повече да чака. Моментът бе дошъл и тя трябваше да го улови.

— Кой са тези типове? — Хари бе подозрителен към всички, от години я бе закрилял като баща, разгонваше пияниците, както и мъжете, които постоянно се опитваха да я безпокоят. — Знаеш ли нещо за тях?

— Само че са импресарии от Л.А. — рече откровено тя. Около нея все още витаеше ореолът на невинността.

— Тогава искам да вземеш Пърл със себе си, може да остане толкова дълго, колкото имаш нужда от нея. И ако не стане нищо, връщай се направо тук с нея. Скоро ще се появи и друга възможност. Бих искал да изчакаш най-подходящото предложение.

— Слушам, сър — ухили му се тя, пак като момиченце.

Бе очарована, че Пърл ще бъде с нея. Холивуд все още я плашеше, но знаеше, че желаше повече от всичко на света да попадне там. Хората от години ѝ казваха, че някой ден ще стане звезда — и Бойд, и Хари, и Спенсър, и Пърл — и тя вече искаше да опита.

Преди да замине, Хари даде прощално празненство в нейна чест, даде им и пари да се настанят в свестен хотел. А тя похарчи почти всичките си спестявания да попълни гардероба си.

Не ѝ беше леко да напусне Хари. Донякъде бе същото, като да напуснеш дома си. Тук бе намерила приятели и сигурност, а сега ѝ предстоеше да навлезе в един нов свят и да намери в него слава и богатство. Би се чувствала ужасно, ако не го искаше толкова силно.

Не беше лесно да си отиде и от мисис Кастаня. Остави си една чанта там, но освободи стаята. Старицата се разплака и ѝ предложи една последна чашка шери. Сърцето на Кристъл се късаше, че я изоставя, обеща да ѝ пише от Холивуд и да ѝ разкаже с кои звезди се е запознала.

— Ако видиш Кларк Гейбъл, предай му моята обич — напомни ѝ тя, докато пийваха последните глътки шери. — И се пази! Чуваши ли!

Кристъл я целуна на заминаване, а когато си тръгна от *При Хари*, се разплака съвсем открито.

— Ако имаш нужда от пари, детенце, веднага ми се обади!

Той бе бил твърде добър с нея още от началото. Не би и посмяла да поиска нещо повече, така и бе решена да постъпи. Освен това, ако филмовите проби минеха успешно, може би щеше скоро да получи роля.

Когато в четвъртък следобед заминаха с Пърл — с влака, защото бе по-евтино — тя бе силно обнадеедена. Бяха си запазили вече стаи в хотел в Л.А., а Кристъл имаше среща с импресариите на следващата сутрин.

Влезе в кантората им с разтреперани колене, облечена в обикновена бяла рокля, с бели обувки, с опъната назад коса и със съвсем лек грим. Изглеждаше чиста и непорочна, както й невероятно красива. На двайсет и една години изглеждаше по-добре отвсякога. Като я погледнаха, те бяха смаяни от добрия си късмет.

Това, което Кристъл не знаеше, а Пърл само надуваше, обаче, бе, че те бяха сред най-калпавите импресарии в Холивуд. Все пак успяха да й уредят филмова проба на следващия ден с човек, с когото искаха да я запознаят. Можел да бъде много полезен, ако поискал.

Последните дванайсет момичета, които те му бяха пратили, бяха отхвърлени. Но дори и Ернесто Салваторе нямаше как да не се съгласи, че това момиче бе истинска красавица.

Филмовите проби я изплашиха почти до смърт, но бяха вълнуващи, а и след като се поотпусна, тя се справи добре. Двете с Пърл прекараха остатъка от деня да разглеждат забележителностите. Включиха се в екскурзията, която включваше домовете на звездите, отидоха и в Китайския театър на Граумън. Разхождаха се нагоре-надолу по Булеварда на залеза, Пърл направи снимка на засмяната Кристъл пред Холивуд и Вайн. Тя и Пърл се кикотеха като гледаха как минувачите се заяпваха по нея, навярно си мислеха, че е новоизлюпена звездичка. Открояваше се изненадващо и тук и две момиченца й поискаха автограф, убедени, че тя бе *някоя*. На Кристъл това много й се хареса.

Сетне се върнаха в кантората на импресариите. Бяха им казали да се отбият към края на деня, но без да дават повече обяснения. Тя бе облечена в черната рокля, която Пърл й бе избрала, носеше блестящи лачени обувки на високи токове, имаше и колосана фуста, която държеше роклята разтворена като камбанка. Роклята бе без презрамки и разкриваше млечнорозовата коприна на раменете й. Тялото й нямаше и грам излишна плът. Всичко в него бе плавно, с копринена мекота и пълно съвършенство. Пърл настоя да сложи голямата шапка, показа й как да свие косата си под нея с едно-единствено грациозно движение. Инструктира я и как да си сваля шапката.

Когато Пърл и Кристъл пристигнаха в кантората на импресариите, мъжът, за когото те бяха им говорили, вече я чакаше. Беше висок, тъмнокос и хубавеляк. Носеше тъмен, добре скроен костюм, бяла риза и тясна вратовръзка. Целият му външен вид подсказваше, че бе важна птица. Кристъл предположи, че бе на около четирийсет и пет години, а в момента, в който я погледна, той вече знаеше, че бе открил златна мина.

Вече бе видял филмовата ѝ проба от сутринта. Липсваше ѝ разбира се лустро, не бе добре шлифована, ако използваме терминологията на този бизнес, но гласът ѝ бе добър, а с този неин външен вид можеше да бъде дори и няма; за него това бе без значение. За пръв път импресариите се бяха оказали прави. Тази наистина бе красавица.

Хареса му усмивката ѝ, начинът, по който се движеше, а когато коравата черна пола се завъртя и се повдигна, той с възхита мярна краката, които щяха да я направят известна. Сетне, докато го поглеждаше, Кристъл свали шапката си, точно по начина, на който я бе научила Пърл. С едно грациозно движение русата ѝ грива се срива надолу като водопад, а тримата мъже едва не ахнаха като я видяха как пада върху раменете ѝ като ангелски крилца. Мъжът в тъмния костюм се усмихна и стана да се представи. Това момиче си струваше Ернесто Салваторе да се заеме с него. Той бавно приближи до Кристъл и тя съзря нещо интригуващо в погледа му, сякаш той можеше да надникне в дълбините на душата ѝ и да разбере и най-съкровениите ѝ тайни. Ала тя нямаше какво да крие от него. Нищо и никой.

— Здравей, Кристъл — рече тихо той. — Името ми е Ернесто Салваторе. Но можеш да ми викаш Ърни.

Той се ръкува с нея и хвърли един поглед към Пърл, питайки се дали тази застаряваща червенокоса бе майка ѝ. И тя има хубави крака, забеляза той, докато тя внимателно ги кръстосваше, но не бяха и наполовина хубави, колкото краката на Кристъл. Нейните бяха по-дълги и тя му напомняше на дългостеблена роза. Хареса му и невинният израз на лицето ѝ. Всичкото, от което се нуждаеше, бе малко повече грим и обучение. Учител по пеене, някой, който да ѝ покаже как да се движи, малко уроци по актьорско майсторство и... Хоп! Право на върха! Той обаче не каза нищо нито на нея, нито на импресариите.

Кристъл го гледаше неспокойна, чудеше се какъв ли точно бе той и защо бе пожелал да я види.

— Можеш ли да дойдеш в моя кабинет в понеделник следобед?

Тя замълча за малко, несигурна дали можеше да му се довери, а сетне кимна.

— Мисля, че ще мога.

Пърл се усмихна на хладнокръвието ѝ, видя и одобрението в очите на Салваторе, когато той я поглеждаше. Обясни ѝ къде бе офисът му, подаде визитката си на Кристъл и кимна доволен на импресариите. Този път те най-сетне бяха случили. След дузина неуспели, след няколко наистина калпави момичета, най-сетне бяха открили истински диамант.

Салваторе бе добре известен личен мениджър, неколцина, макар и не много от големите звезди бяха започнали с него. Бе замесен и в няколко отвратителни скандали. Като например две много нашумели самоубийства на жени, чиито кариери бе управлявал и с които бе имал любовни връзки. Както и други инциденти, за които той не искаше да си спомня. Което бе обаче по-важното, Ърни Салваторе бе само върхът на айсберга, който плащеше мнозина, но бе сигурно, че разполагаше с някои доста влиятелни връзки. Само като го погледнеше, човек можеше да долови това. Но не и Кристъл. Тя бе прекалено наивна да надуши нещо необичайно в Ърни Салваторе.

— Можеш ли да се преместиш в Л.А.? — погледна той Кристъл право в очите.

Питаеше се *каква* точно бе тя, откъде идваше. Изглеждаше млада и невинна, затова се замисли има ли кой да я закриля, освен застаряващата червенокоса, която бе дошла на тази среща. Всъщност, не го интересуваше кой знае колко откъде бе тя. Щеше да я преобрази. Щеше да я превърне в онова, което тя винаги бе желала да бъде. В звезда. При това — голяма.

Ако тя му позволеше да го стори.

— Да, мога да се преместя в Л.А.

През целия си живот бе мечтала да дойде в Холивуд и сега бе готова да направи всичко, което бе необходимо. В рамките на разумното, разбира се. Нямаше пред кого да отговаря за постъпките си, освен пред себе си... дори не и пред Спенсър.

Салваторе имаше дълбок и топъл глас, около него витаеше ореолът на властността. Тя очарована го гледаше как я приближава, за да я огледа по-отблизо. Онова, което видя, много му хареса. Бе безупречна.

— На колко години си?

— На двайсет и една — отвърна спокойно. — През август ставам на двайсет и две. Дори не бе малолетна. Чудесно.

Бе невинна, бе чиста, бе точно онова, което бе търсил цяла вечност. Щеше да направи всичко възможно, за да успее. Знаеше дори и кой бе най-подходящият филм за нея. Трябваше само да позвъни на режисьора и да му каже да изгони звездата на филма, а за Ернесто това бе дребна работа. Имаше намерението да му позвъни още на следващата сутрин.

Каза ѝ какво иска тя да направи: да напазарува, да си купи дрехи, доста дрехи — рече той и извади пачка банкноти. И в понеделник да отиде в кабинета му. Режисьорът щеше да е там, щеше да се погрижи за това, и още същия следобед тя щеше да започне работа във филма. Той само се молеше тя да запомни репликите си, но учителят по актьорско майсторство щеше да се погрижи за това, щеше да я научи на някои номера, които да ѝ помогнат. Запита се дали другата жена щеше да остане при нея и най-сетне се обърна към Пърл и я попита дали бе майката на Кристъл.

Тя се усмихна, поласкана, че я бе попитал, но поклати глава.

— Не, аз съм само нейна приятелка.

— А майка ти? — обърна се той към Кристъл. — Къде е тя?

Момичета като нея обикновено имаха свирепи майки, които му създаваха маса главоболия. Далеч по-лесно бе, ако нямаше майка. Особено ако впоследствие се случеха неприятности.

— Починала е — рече тихо Кристъл с характерния си копринен глас.

— А баща ти?

— Той също е починал.

Очите ѝ бяха тъжни и той разбра, че казва истината. Още по-добре, помисли си той. Можеше да направи с нея всичко, което пожелаеше. Дори и името ѝ му хареса. Звучеше чудесно за Холивуд. Кристъл Уайът. Щеше да стигне далеч.

Той благодари на всички и излезе, а след малко си тръгнаха и Пърл и Кристъл.

Кристъл бе замаяна и погледна удивена Пърл.

— Какво означава всичко това?

— Мисля — рече тя, размазвайки грима на очите си от емоциите, — мисля, че това означава, че *успя*. Как ще се зарадва Хари!

В този миг Кристъл изпита и разочарование. Много силно бе искала *това* да стане, но вече знаеше, че нямаше да се върне към сигурния и удобен свят на *При Хари*. Бе навлязла в истинския живот и бе леко изплашена — какво ли щеше да открие в него? Ърни Салваторе изобщо не приличаше на Хари.

— С какво точно се занимава личният мениджър? — попита Кристъл Пърл, като се сети отново за него.

— Не съм много сигурна. Мисля, че е нещо като агент.

— Изглежда малко плашещ, нали? — Кристъл никога досега не бе срещала човек като него, а и не бе сигурна дали ѝ се бе харесал.

— Не бъди глупава — отхвърли мислите ѝ Пърл. — Мисля, че си е много хубав.

Обаче стандартите на Пърл бяха доста по-различни от тези на Кристъл. Тя все още бе преследвана от спомените за Спенсър.

Прекараха уикенда като разгледаха Бевърли Хилс с кола с шофьор, която се появи мистериозно пред хотела, изпратена от Ърни Салваторе. Гледаха и два филма.

В понеделник Кристъл се появи, облечена в една от роклите, които си бе купила с парите на Ърни. Той бе определил сумата като аванс. Но въпреки това тя се притесняваше от парите. Бе ѝ дал петстотин долара и макар възможността да пазари с неговите пари да я въодушеви, тя същевременно я и плашеше. *Защо* го правеше? *Какво* щеше да поиска от нея?

Спомни си зловещи истории, които бе чувала за импресарии и мениджъри в Холивуд, но същевременно си повтаряше, че в крайна сметка мечтата ѝ се бе сбъднала. Щом не можеше да има мъжа, когото обича, тогава поне ѝ оставаше мечтата да стане звезда, а Ърни щеше да ѝ помогне да я осъществи.

Купи си четири рокли, чанта, два чифта обувки и три шапки, а все още ѝ оставаха почти двеста долара. Новите ѝ премени подчертаваха външния ѝ вид на девственица, ала всичките те ѝ

придаваха ѝ едва доловим секси нюанс. Тук цепка, там неволно отмятане на полите, малко воали, разкопчано копче. Токовете бяха все високи, полите — широки и достатъчно къси, за да разкрият краката, на които Салваторе едва се бе сдържал да не изръкопляска.

Обещаният от Ърни режисьор я чакаше в кабинета му и бе много силно впечатлен, както и очакваше Ърни. Той бе задължен на Салваторе за някои негови услуги, така че изходът бе предопределен. Обеща да уволни звездата на филма си, стига Кристъл да можеше поне да говори и да запомни репликите си. Ала нито ролята, нито сценарият бяха прекалено сложни.

— Получаваш я, скъпа — усмихна се режисьорът. — Започваме снимките следващия понеделник. Имаш една седмица да проучиш сценария и да се подготвиш.

Тя го погледна изумена. В крайна сметка мечтата ѝ се сбъдваше. И всичко това — благодарение на Ърни. Всичко, което ставаше около нея, ѝ се стори нереално и тя се почувства така, сякаш плуваше под вода.

Малко по-късно режисьорът си тръгна, след като обеща да ѝ прати сценария, а няколко минути по-късно Ърни ѝ подаде един договор.

— Какво да правя с това? — тя го погледна с неразбиращи очи. Събитията се развиваха прекалено стремително. Искаше да обсъди всичко това с някого, но нямаше с кого да поговори. Пърл изглеждаше покорена от звездоманията като самата нея, а дори и Хари не бе бил самоуверен както винаги в присъствието на Ърни Салваторе. Импресариата ѝ бяха казали, че той бил един от най-добрите мениджъри в града и затова те без изобщо да се замислят се обърнали именно към него.

Но някакъв вътрешен глас ѝ пошепваше, че не биваше да му се доверява. Би искала да поговори за всичко това със Спенсър, но той сега се намирал в свършено различен свят, а и по мълчанието му тя бе разбрала най-сетне, че я бе изоставил. Макар че след почти три години тя все още копнееше за него.

Когато преди три години той замина, тя все още бе почти дете, но дори и той ѝ бе казал, че трябва да отиде в Холивуд. Може би ще бъде впечатлен от нея, ако в крайна сметка постигнеше успех. Може би един ден щеше да види името ѝ, изписано с неоновии букви... може би щеше

да се върне при нея, ако станеше звезда... но дори и това ѝ се видя истинска лудост. Той си бе заминал, върнал се бе при Елизабът. Доколкото знаеше, вече се бе върнал в Щатите, а изобщо не ѝ се бе обадил. Дните ѝ със Спенсър вече бяха свършени, трябваше да мисли само за тъй дългоочакваната си кариера.

Най-сетне. Беше почти като Коледа.

Салваторе ѝ подаде писалка и с усмивката на печен специалист я потупа по ръката.

— Не се страхувай, скъпа. Ще станеш голяма звезда. Това е само началото.

— Това договор за филм ли е? — бе обърквана, чудеше се как бе успял да го състави за толкова кратко време. Откъде бе сигурен, че щеше да получи работата? Дали пък не го бе донесъл режисьорът?

— Това е споразумение между нас двамата. По този начин ще мога да управлявам договорите за всичките ти филми. Така е най-лесно. Един договор между нас двамата и аз поемам работата по всичките останали глупости.

— Какви глупости?

Тя го гледаше право в очите и на него не му бе съвсем весело, както допреди малко. Бе умница. Ала изпитваше и силно желание да получи онова, което той можеше да ѝ предложи, и той добре го съзнаваше. Бе си купила дрехи, бе обикаляла през целия уикенд с лимузината и — досущ като всички останали — умираше да се снима във филм. Всичките примамки си бяха на мястото. Единственото, което трябваше сега да направи, бе да подпише договора. И тя щеше да го подпише. Бе сигурен в това. Всички подписваха.

— Не би искала да те отегчавам с всичко това, нали, Кристъл? — и той се засмя, сякаш тя постъпваше съвсем детински. — Вярваш ми, нали, скъпа?

Как можеше да не му вярва? Импресариата бяха казали, че е един от най-големите. Тя погледна Пърл, която незабележимо ѝ кимна. След което Кристъл взе писалката, погледна договора, от който не разбираше нищо, и го подписа.

— Чудесно — той взе писалката от нея, целуна ѝ ръка и бавно вдигна поглед към нея, а тя усети как по гърба ѝ пробягва студена тръпка.

Начинът, по който я гледаше, я безпокоеше. Ала когато той се отдалечи, тя си каза, че всичко това са глупости. Той ѝ бе намерил работа в киното, нали така? И за да го постигне, бе уволнил някого другиго. Тя реши да не мисли за това. Той ѝ съобщи, че я премества в друг хотел, по-добър от този, в който им бе запазил стаи. Новият се намираше в Уестууд.

— Мога ли да си го позволя сега? — тя дори не знаеше какво трябваше да прави на снимките, но Ърни се изсмя на притесненията ѝ.

— Разбира се, че можеш — и той погледна Пърл. — Ти също ли ще отседнеш там?

Нещо трудно уловимо в погледа му ѝ казваше, че не бе добре дошла и тя го почувства.

— Аз... ами... — тя погледна неспокойно Кристъл. Чувстваше се така, сякаш в последните няколко минути тя бе станала напълно излишна. — Предполагам, че трябва да се връщам в Сан Франциско.

Тя ги погледна извинително, Кристъл изглеждаше разочарована. Салваторе също забеляза това и им се усмихна и на двете, докато прибираше договора. Заклучи го в чекмедже, в което, както увери Кристъл, държал най-ценните си вещи.

— Защо не останеш, докато Кристъл не започне снимките? Тогава ще е ужасно заета. Боя се, че и тази седмица ще има да свърши малко работа.

Той се обърна към нея и с бащински тон ѝ обясни, че би искал да започне работа с преподавател по пеене. Трябваше, разбира се, да посещава и уроци по актьорско майсторство, но ако внимава, би могла да научи много неща на самата снимачна площадка.

Пърл се съгласи да остане до края на следващия уикенд, а Ърни ги увери, че ще уреди преместването им в новия хотел, преди да мръкне. Предложи им да се върнат и да приготвят багажа си, а шофьорът щял да ги отведе в новия хотел. И ако нямат нищо против, той ще се присъедини към тях по-късно следобед да пийнат коктейли.

Пет минути по-късно те отново бяха в колата, а Кристъл бе странно тиха. Мислеше си за всичко, което ѝ се бе случило току-що, но все още бе твърде смаяна, за да повярва. Пърл бърбеше безспирно за това колко хубав бил той, колко шик изглеждал, каква страхотна възможност била тази за нея, каква звезда щяла да стане преди дори да се усети. А Кристъл, без да знае защо, все още му нямаше доверие. Не

каза нищо, докато не стигнаха в хотела, и там се обърна към Пърл; скатаваха дрехите си в пътните си чанти.

— Наистина ли мислиш, че той е окей?... искам да кажа... о, не знам...

Тя седна на един стол, изрита обувките с висок ток, искаше ѝ се да може да си облече дънките за вечерта. Ала той вече ѝ бе казал, че трябва да мисли за имиджа си. Трябваше да носи красиви, секси дрехи, грим, добре направени прически, трябваше да ходи на всички празненства в града, на които я канеха. А той пък щеше да се погрижи да я канят навсякъде. Това звучеше вълнуващо, но тя не можеше да не се почуди защо той гореше от желание да направи толкова много за нея. Сподели страховете си с Пърл, но тя ѝ каза, че била луда.

— Разбира се, че е окей. Да не се будалкаш? Не огледа ли кабинета му? Сигурно само мебелировката и украсата му е струвала милион или нещо от този сорт. Смяташ ли, че би имал такъв офис, ако не бе влиятелна личност? Скъпа, ти улучи направо голямата печалба на тотото, без дори да се усетиш. А той прави всичко това, защото един ден ще станеш голяма звезда. Единственият човек, който не знае това, си само ти, глупаче.

Тя се ухили на младата си приятелка, а Кристъл се засмя. След думите на Пърл тя се почувства по-добре, а и след като, преди да напуснат хотела, се обадиха на Хари, се чувстваше вече страхотно. Той ѝ каза колко се гордеел с нея, какъв голям пробив била на път да направи. В крайна сметка нали за това бе дошла тук! И бе получила точно онова, което бе искала. Прави бяха. Бе направо лудост да се тревожи за всичко. Сега трябваше да се отпусне и да се наслади на постигнатото. Апартаментът в новия хотел приличаше направо на сцена от някой филм, такава бе и фойето в бял мрамор и червено кадифе. Бе малък хотел в приятен район и определено изпъкваше с показността си. Но Пърл ѝ каза, че бе страхотно място да я срещат в него, каза ѝ по няколко пъти на ден да сменя дрехите си и да слиза да се разходи из фойето.

Кристъл се изсмя, но следобеда реши да опита. Двете умряха от смях, след като Кристъл на три пъти се преоблича и слиза до фойето, ужким да пусне писмо, вземе ключ за приятелката си и да попита дали някой не бе донесъл пакет за нея.

— Някой забеляза ли те? — попита възбудено Пърл. Тя бе настояла Кристъл да слезе сама. А тя все още смееше, когато се върна да си почине и да обуе отново дънките си. Бе ги взела за всеки случай, заедно с каубойските си ботушки и червените чорапи на Джарид, които бяха сред най-ценните ѝ вещи.

— Аха — Кристъл още се смееше, докато закачаше роклята и събуваше найлоновите си чорапи. — Видя ме администраторът. Навярно ме помисли за проститутка.

— Почакай, като почне да ходи на филмите ти, ще научи коя си! — Изрече го толкова гордо, че Кристъл бавно се обърна да я погледне, прекоси стаята и я прегърна. През последните четири години ѝ бе толкова добра приятелка. Щеше да ѝ бъде мъчно, когато Пърл си замине и тя останеше без нея.

Благодаря ти — рече тихо Кристъл. За какво? — тонът ѝ прозвуча грубо, но не можа да прикрие колко много обича Кристъл. Тя се бе превърнала в дъщерята, която не бе имала, а и връщането ѝ в Сан Франциско следващата неделя направо щеше да я убие.

— Благодаря ти, че ми повярва. Никога нямаше да дойда тук, ако не бяхте ти и Хари.

— Това е най-голямата тъпотия, която съм чувала. Импресариата те откриха в ресторанта. Ние нямаме нищо общо с това.

— Напротив, имате много общо. Хари ме нае, ти ме обучи. Всичко, което знам за пеене и поведение на сцената, съм го научила от теб. Ти вярваше в мен през всичките тези години, ти ме доведе тук. А това хич не е малко, ако ме питаш мен.

— Не бъди глупава! Просто бъди щастлива тук — тя се обърна и широко ѝ се усмихна, а сетне отиде до огромния бар и си взе една бира от хладилника. Сетне седна на високото столче, тапицирано с кадифе, и вдигна тост за Кристъл с бутилката.

— За теб, детенце... — а сетне, по-тържествено, като обгърна с ръка апартамента, който той им бе запазил: — ... и за Ърни.

— За Ърни! — съгласи се Кристъл и си взе една кола; сега имаше далеч по-добро отношение към него, отколкото сутринта. Не разбираше защо се бе разтревожила, но знаеше, че бе така. Но, очевидно — без причина.

Той пристигна в шест часа, както бе обещал, да пийнат и завари Пърл пияна почти до козирката, а Кристъл — облечена в дънки.

Кристъл се почувства така, сякаш я бяха хванали да преписва в час. Знаеше, че от нея се очакваше да бъде чаровна и да се държи добре — както ѝ бе обяснил той моралните клаузи във филмовите договори. Той обаче се засмя, дори Пърл му се видя забавна и Кристъл реши, че бе много по-симпатичен, отколкото ѝ се бе видял първоначално. А когато се вгледа по-внимателно в него, докато той отваряше бутилката шампанско, която бе донесъл, тя реши предпазливо, че бе всъщност е доста хубав. Изглеждаше обаче много по-различен от Спенсър. Спенсър бе целият изтъкан от достойнството на красивия млад войн. А този мъж изглеждаше така сякаш непрекъснато кръстосваше из приемните на цяла Европа.

Поне така го характеризира Пърл, след като изпи няколко чаши шампанско. Нарече го учтив и шикозен. Няколко минути по-късно Ърни я пренебрегна напълно и съсредоточи вниманието си изцяло върху Кристъл. Говори ѝ с благ тон, каза ѝ колко щастлив бил, че бяха сключили договора. Пъхна в ръката ѝ един дебел плик. Бе сив и върху много скъпата хартия бяха отпечатани името му и адресът на офиса му.

— Забравих да ти дам това тази сутрин. Ужасно съжалявам, Кристъл. Обикновено не правя подобни грешки.

Три се усмихна и я погледна така, сякаш бе свикнал да му бъде прощавано. Бе свикнал на много неща, за които Кристъл дори не бе ѝ мечтала.

— Какво е това?

Тя отвори плика, изненада се от чека, а когато го извади, видя, че той бе подписан от него. Защо ѝ даваше още пари, нали вече ѝ бе дал петстотин долара за дрехи, като *аванс*; аванс за *какво*, попита се тя, а като вдигна очи, видя, че той се усмихваше.

— Това са пари, които ти дължа за сключването на договора. Не си очаквала да подпишеш сериозна сделка и да я скрепиш само с целувка, нали? Макар да бих казал, че ако случаят е такъв, би ми се харесало.

Кристъл го погледна объркана. Не разбираше нищо от бизнес плановете им.

— Дължиш ли ми ги?

Изглеждаше развеселена и доволна. Дори не бе започнала да се снима във филма и ето че вече печелеше. А и живееше като кралица в хотел, в който той я бе настанил. Кой казваше, че Холивуд бил жесток?

Сигурно не е бил в ред... ала сигурно не е познавал Ърни Салваторе. Тя бе тупнала право на върха, досущ както ѝ бе казала Пърл.

— Всъщност, скъпа, дължа ти две хиляди и петстотин. Но тъй като ти дадох петстотин за дрехи като аванс, ти ги удържах от чека.

Не искаше тя да се чувства прекалено задължена, поне не още, иначе можеше да я изплаши. А той не искаше това. Тя трябваше да придобие усещането, че печели от него и точно така стана. Той бе спечелил солиден хонорар от нея за първия ѝ филм този следобед. От него щеше да ѝ плати малка заплата, а останалото щеше да прибере в собствения си джоб; такова бе споразумението, което сутринта тя бе подписала в кабинета му.

— Ще те уредя в моята банка, Кристъл. Можеш да откриеш в нея сметка утре сутринта.

Никога преди тя не бе имала банкова сметка и мисълта за това я развълнува.

Посръбна от шампанското, което той бе налял, а след малко се изправи и им пожела приятна вечер. Усмихна се на Кристъл, докато тя го изпращаше до вратата, и преди да излезе я целуна по бузата. Този път обаче нищо в поведението му не ѝ се стори необичайно, започнала бе дори да го харесва. А и кой не би го харесал, както казваше Пърл. Бе толкова добър към тях. Модерният хотел, апартаментът, шампанското. Кристъл ухилена размаха първия си чек.

— Не знам дали да го похарча или да го сложа в рамка.

На сутринта обаче тя бързо реши да стори първото. След като секретарката на Ърни ѝ се обади сутринта, тя отиде в банката му, а сетне — в бижутерийния магазин отсреща, откъдето купи на Пърл гривната — талисман, която тя бе зяпала в захлас преди това. Бе очарована от нея, защото всичките сувенири и талисмани бяха свързани с киното. Тъмни очила, мегафон, малък свещник с инкрустиран диамант, позлатен режисьорски стол, клапа, която се отваряше и затваряше — досущ като онази, която щяха да използват и при първия филм на Кристъл.

Пърл се разплака, когато Кристъл ѝ я сложи на ръката, а сетне двете прекараха безгрижно следобеда, съвсем като туристки. Ърни пак им предложи да се възползват от лимузината, но на никоя от тях не им хрумна, че го бе направил, защото искаше да следи какво точно прави

Кристъл. Жестът им се видя много любезен, а и шофьорът бе много приятен.

Преподавателят по пеене дойде същия следобед, а когато тя пък пред него на пианото в хотелския апартамент, той бе много изненадан от качествата ѝ. Жалко, че ролята ѝ не предвиждаше да пее във филма. Той бе и учител по актьорско майсторство, посочи ѝ някои акценти в сценария и ѝ каза да не се тревожи.

Така, без да се усетят, седмицата изтече и Пърл си замина, след сбогуване през сълзи и обещания да ѝ се обаждат.

Кристъл остана сама в Холивуд. Мечтите ѝ се бяха сбъднали, на следващия ден започваше да се снима във филм.

Вечерта тя излезе на дълга разходка и се улови най-неочаквано, че мисли за Спенсър. Запита се къде ли е той, какво правеше, с кого е. Дали бе в Корея или се бе върнал, дали му липсваше. Колкото и да се опитваше, разбра, че не може да го изличи от паметта си, както и да забрави двете фантастични седмици, които бяха прекарвали заедно. Без значение какво друго би се случило в живота ѝ, тя знаеше, че щеше да го обича винаги. В паметта ѝ бе все така жив, както в деня, когато замина, както в дните преди това... както когато бе на четиринайсет години и се влюби в него от пръв поглед на сестрината си сватба.

— Охо-хо, какво сериозно лице! Трябва да се използва в някоя трагична роля.

Гласът прозвуча току зад нея и тя изненадана се завъртя на пета, за да се озове пред Ърни. Бе само на няколко пресечки от хотела, ала в съзнанието си бе на хиляди мили отгук и не бе го чула да приближава.

— Помислих си, че би могла да си самотна без приятелката си, затова се отбих да видя как си. Администраторите ми казаха, че си излязла на разходка. Имаш ли нещо против да се присъединя към теб?

— Не, разбира се.

След като е бил толкова мил с нея, как би могла да се възпротиви на нещо, което правеше? А и в интерес на истината, чувстваше се много самотна. Мислите за Спенсър никак не ѝ помагаша. Винаги ѝ бе тежко да си спомня как просто бе изчезнал в мълчанието си. Това се бе случвало с тях и преди — между сватбата на Беки и кръщенето на бебето им... докато се срещнаха отново в Сан Франциско в Деня на благодарността, когато той се сгодяваше, и после, когато заминаваше за Корея.

Последният път, обаче, бе по-различен. Преди това не бе спала с него. Не го бе обичала така, както сега, макар че нямаше никакъв смисъл да мисли повече за това. Не можеше да направи нищо. Той се бе отказал от нея, бе спрял да ѝ пише, дори да отговаря на писмата ѝ и тя знаеше, че той бе изгубил интерес към нея още преди това. След писмата, изпълнени с любов, с думи за това, колко много му липсвала, последваха само картички с няколко изречения и накрая — пълно мълчание.

— Вълнуваш ли се за утре? — усмихна ѝ се благосклонно Ърни и ѝ напомни за филма.

— Много.

Бе откровена с него, а и на него му харесваше вълнението, което я бе обзело. За него това бе приятна промяна в обстановката — след каталясалите кандидатки за звезди, с които обикновено излизаше.

— Ти ще бъдеш добра. Може би следващия път ще ти намерим роля с пеене и ще им покажем истинско качество.

Бе я чул да пее във филмовата ѝ проба и знаеше колко бе добра. Но искаше да лансира това лице, преди да се е заел с всичко останало, защото знаеше към какво точно се стремеше.

— Много бих се зарадвала — липсваше ѝ пеенето, дори и в тези само няколко дни, откакто бе заминала от Сан Франциско.

— Учителят по пеене каза, че гласът ти бил страхотен.

— Благодаря.

Тя му се усмихна, а той почувства как тялото му потрепери, само като я гледаше. Сетне изведнъж му хрумна нещо: след като щеше да играе ролята на баща изповедник или на благосклонен учител, той можеше да я заведе и на вечеря.

— Била ли си някога в Браун Дарби! — попита съвсем невинно той, макар да знаеше много добре от шофьора си, че не бе ходила там. Всеки ден получаваше доклад за това какво бе правила. Искаше да се убеди, че не бе някое малко курве, което спи, с когото му попадне, и така разваля своята и неговата репутация. Досега обаче тя бе запазила лицето си чисто, може би защото с нея бе и приятелката ѝ от Сан Франциско. Предполагаше обаче, че и без нея щеше постъпва така. Даже веднъж-дваж се запита дали не бе още девствена. Такъв тип момиче бе и това му се нравеше. Щеше да му е по-лесно да я води.

— Не, не съм — тя му се усмихна, цялата — една невинност, една удивителна красота. На каквото и да бе осветление, в каквото и да бе премяна — облечена и причесана, или в дънките си, това момиче бе истинска бомба.

— Би ли искала да вечеряш там тази вечер? Но те предупреждавам: ако отидем, ще те върна у дома съвсем рано. Трябва добре да се наспиш, преди да започнеш утре работа.

— Слушам, сър — но очите ѝ светнаха, все едно, че получаваше коледния си подарък. — Много ще се радвам да идем там.

Простодушieto ѝ го забавляваше. Да, тя щеше да стане много добра.

Той погледна часовника си, пресметна бързо и ѝ предложи да се върнат в хотела, а той да я вземе оттам след час. Бе облечен със сиви фланелени панталони и леко сако от туид и трябваше да се преоблече за вечеря.

— Ще се върна в осем часа. И възнамерявам да те прибера у дома и да те сложа в леглото най-късно в десет, каквото и да става. — *За съжаление — в леглото без него.* Но Ърни бе достатъчно хитър, за да пришпори събитията толкова силно. — Става ли?

— Вижда ми се страхотно! — тя се наведе да го целуне по бузата, както би целунала дядо си, и той се засрами, пусна я и се мушна в мерцедеса си.

Притежаваше няколко коли, беше оставил една от лимузините си на нейно разположение за цялата седмица. И без това предпочиташе мерцедеса си, а и тази вечер искаше да е насаме с нея.

Когато я взе от хотела, зарадван отбеляза, че носеше красивата си, прилепнала по тялото, бяла копринена рокля със сако от същия плат. Изглеждаше направо изумително и той бе изключително доволен, че му бе хрумнало да я покани.

Изумена остана и голяма част от народа в *Браун Дарби*.

Когато влезе, разказвайки му спокойно за детството си в долината, тя изведнъж спря, изведнъж усетила, че всички погледи бяха приковани в нея. А като я видяха с кого бе, те сякаш се вторачиха в нея по-продължително. Той очевидно притежаваше уменията да намира най-хубавите момичета в града. Никой не можеше да му го отрече, а тазвечерното бе най-хубавото от всички досега.

Изглежда той познаваше всички тук, а Кристъл едва не припадна, когато покрай нея мина мъж, който приличаше на Франк Синатра. Ърни бавно я отведе до масата им, поздравявайки всички наред и запознавайки я с хора, за които тя само бе мечтала.

— Не се плаши чак толкова — заговори ѝ той съвсем благо и ѝ се усмихна.

Бе доволен от реакциите на всички посетители, беше се справила добре. Бялата ѝ рокля караше хората да спрат и да я погледнат, особено след като свали сакото си и разкри щедрата гледка на деколтето си. Обикновено не залагаше на тази карта, всъщност по-често се стараше много да прикрие бюста си, но Пърл бе настояла да купи тази рокля и те бе решила да я облече за вечерята в *Браун Дарби*.

И добре, че бе постъпила така. Ърни каза, че много му харесвала.

По време на вечерята той я изненада. Тя се чувстваше съвсем спокойно с него. Бе приятен и любезен, имаше и много добри маниери. В думите му не откриваше никакви подмятания и недомлъвки. В крайна сметка той не бе робовладелец, а само мениджър, както сам твърдеше.

Тя му довери, че цял живот бе искала да стане кинозвезда. Не чуваше тази история за първи път, но се усмихна, все едно, че му бе първица.

Кари Грант бе на бара, Рок Хъдсън дойде да се срещне с някого за кратко, но се задържа доста. Тя се оглеждаше изумена. Не беше и мечтала за нещо подобно. Усети как в очите ѝ припарват сълзи, а когато го погледна, той изведнъж се разтревожи.

— Нещо лошо ли се е случило?

— Не мога да повярвам, че всичко това става с мен.

Той се усмихна. Такива ги харесваше най-много. Свежи и млади. Би желал да я задържи до по-късно тази вечер, да я опознае по-добре, но искаше тя да бъде отпочинала в утрешния ден за снимките. Това бе по-важно. За него тя бе много повече от просто едно хубаво момиче. Тя бе негово *капиталовложение*.

Пиха бавно кафето си и той ѝ каза, че би искал да я виждат в града само в компанията на подходящи мъже; дискретно ѝ спомена неколцина, които щели да ѝ се обадят. Тя познаваше имената на някои от тях и в един миг си помисли, че той я будалкаше, но като го погледна в очите, разбра, че бе сериозен.

— И защo ще ми се обадят? — все още не го разбираше. — Защо тъкмо на мен?

Но той отлично знаеше какво прави.

— Някой ден ще ни направиш и двамата богати — усмихна се той, сякаш бе намерил диамант в чашата си с кафе. — Ще станеш много известна.

— Откъде си сигурен?

Защо бе по-различна от останалите? Нямаше и представа колко впечатляваща бе, особено в новите рокли, които я бе накарал да си купи, както и с внимателно положения грим. Бе на светлинни години от работните блузи и каубойските ботуши, но в този миг те не й липсваха никак.

— Досега не съм грешил — похвали се той тихо и я потупа по ръката; сетне поиска сметката и докато я чакаха, й зададе въпроса, който го заминаваше, откакто се бе запознал с нея. — Доколко си обвързана от любовна гледна точка? — тя се замисли, а той се усмихна. — С други думи, имаш ли си приятел?

Тя го бе разбрала, но обмисляше отговора си.

— Не, нямам — гласът й бе тих, а лицето й — тъжно, тъй като се замисли за Спенсър.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Добре. Но си имаше, нали? — тя кимна. — И къде е той сега?

Искаше да е сигурен, че тя бе свободна и че няма да има неприятности. Щеше да се справи с тях, разбира се, но не му се искаше да става така.

— Не съм много сигурна къде е — продължи Кристъл. — Или в Корея, или се е върнал в Ню Йорк. Но и в двата случая това няма значение.

Като го каза, обаче, тя едва се пребори със сълзите си.

Сетне тя се облегна назад — гледаше как Ърни поздравява приятелите си, които минаваха покрай тях. Бе привлекателен и любезен, притежаваше определен стил на поведение, който Кристъл започваше да харесва. Забеляза, че носеше само един пръстен — тежък, златен и с доста голям диамант. Костюмът му бе скъп, бялата риза, с която бе облечен, бе правена по поръчка в Лас Вегас, но изглеждаше така, сякаш бе произведена в Лондон. В този мъж имаше

нещо стилно, очевидно бе, че се грижеше за това как изглежда. В него имаше и някаква първична чувственост, която Кристъл усети, но имаше и нещо друго — сила, която все още малко я плашеше. Прикриваше я добре, но човек можеше да се досети, че Ернесто Салваторе бе човек, който винаги получаваше онова, което бе пожелал. Когато се обърна усмихнат към нея, от това обаче нямаше и следа.

— Готова ли си да тръгваме? — попита я приветливо той. Стана и я поведе през тълпата от поне десетина познати ней лица. Някои от тях му кимаха, но този път той не се спря. Просто я изведе през вратата, като се правеше, че не забелязва зяпналите я хора, а няколко минути по-късно я остави в хотела ѝ.

Благодари му и той си замина, а тя отиде в стаята си да поспи хубавичко, преди да започне работа на следващия ден.

Ала като си легна, разбра, че не може да заспи; отново си мислеше за Спенсър. Мислеше и за новия си мениджър и макар да трябваше да признае, че бе очарователен, както твърдеше и Пърл, без да знае защо, Кристъл се боеше от него.

[1] Границата между Северна и Южна Корея. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Кристъл започна снимките и, както ѝ бе казал учителят ѝ, оказа се по-лесно, отколкото си бе мислила. Точеха се дълги и безмилостни часове, но всички сякаш горяха от желание да ѝ помогнат. Всеки ден си учеше репликите, възнамеряваше да си ляга рано всяка вечер, но бе удивена колко много мъже ѝ се обадиха. Ърни ѝ бе споменал имената на всичките, затова знаеше, че им е било поръчано да ѝ се обадят, но те до един бяха учтиви, приятни и очарователни. Пристигаха облечени в смокинги, караха скъпи коли, бяха актьори, певци и известни танцьори. Някои от тях дори бе гледала на кино. Водеха я навсякъде. В *Чейзънс*, в *Коконът Гроув* и в *Мокамбо*. Всичко това приличаше на вълшебна приказка, просто не намираше думи да го обрисова на Пърл, когато седнеше да ѝ пише писмо. Разказваше ѝ за празненствата, на които ходеше, за хората, с които се бе запознала там, дори в един миг се зачуди дали щяха да ѝ повярват. Историите ѝ звучаха като преписани от някое филмово списание, но бяха верни. Всичките.

Бяха минали вече половината от снимките, когато ѝ се обади самият Ърни.

— Забавляваш ли се?

— Излизам всяка вечер — засмя се тя и в отговор той също се засмя.

— Тогава защо сега си вкъщи?

— Толкова съм изморена, че за днес отмених ангажиментите си. Мисля, че нямам сили дори да се преоблека още веднъж.

Той се изкуши да я репликира по този повод, но реши, че тя още не бе готова за подобно нещо. Вместо това реши да ѝ отговори по-невинно и да не я плаши.

— Дори и веднъж ли? Само за мен?

— О, мистър Салваторе...

Гласът ѝ стихна. Бе изтощена. Всеки ден трябваше да става в четири, за да бъде в пет и половина в павилиона за гримиране и обличане.

— Какво стана с *Ърни*! Нещо лошо ли съм сторил?

— Не, съжалявам.

Беше толкова мил, а и тя му дължеше много и знаеше, че не може да откаже поканата му. Просто ѝ се искаше да не ѝ се бе обаждал. Тя ѝ уморена се чувстваше.

— Не съжалявай, а просто следващия път си го спомни. Какво ще кажеш за една кратка вечеря някъде? Дори няма да има нужда да се обличаш специално.

Тя въздъхна с облекчение, в крайна сметка бе мило от негова страна, че се обади. Усмихна се и погледна през прозореца.

— Мога ли да бъда с дънки?

— За мен ще бъде чест. И си носи бански костюм, ако имаш такъв.

— Къде ще ходим? — бе заинтригувана и съвсем малко разтревожена.

— В Малибу. Знам едно тихо местенце. Ще можеш да си починеш, а аз ще те върна рано у дома.

— Чудесно.

Тя се облече набързо, вчеса косата си назад и я върза на кок, обу дънките си и една от старите блузи, които си носеше от дома, както и каубойските ботушки, които имаше от години. Като се погледна в огледалото, изведнъж откри отново себе си, толкова добре се чувстваше като не бе натруфена и без грим.

Той я взе с *ролса* си десет минути по-късно и тя забеляза, че и той бе обут с дънки. Като я видя как изглежда, той се засмя от удоволствие.

— Хората са толкова тъпи. Страшно бих искал да те снимам в някой филм точно такава, Кристъл, но никой няма да разбере филма.

Той видя, че ботушите ѝ бяха истински, дънките — също, спомни си разказите ѝ за долината, когато вечеряха в *Браун Дарби*.

Сега тя се чувстваше по-спокойна с него, отколкото преди. Отсъствието на скъпи дрехи, дори това, че не бяха в някой моден ресторант, където да я зяпат, спомагаха за това. Изобщо не ѝ мина през ум да го попита накъде отиваха. Побърбриха спокойно за известно време, говориха за детството ѝ и за неговото — в Ню Йорк, а сетне тя изведнъж забеляза, че бяха спрели на една отбивка пред къща, която се извисяваше високо над океана.

— Къде сме?

— Пред моята къща в Малибу. Носиш ли си банския? Имам закрит басейн. Океанът тук е твърде студен.

Тя почувства как по гърба ѝ пробягват тръпките на уплахата, но все пак нямаше никакви признаци за безпокойство. Емоционалните белези, които бяха ѝ останали след Том, обаче не бяха напълно изчезнали и тя изведнъж си помисли какво ли би си рекъл Спенсър за това, че бе дошла тук с Ърни. Макар че това вече нямаше значение. А и той си бе женен. Това бе нейният живот, а не нечий друг.

Прогони Спенсър от мислите си и последва Ърни през входната врата, която той отвори с прост ключ. В къщата нямаше никой и Кристъл се поуплаши.

— Не се бой, малката — усмихна ѝ се благо той, — няма да те нараня. Просто реших, че имаш нужда от една вечер почивка.

Прав бе, имаше нужда, но тук не се чувстваше в безопасност. Инстинктите ѝ ѝ казваха да не влиза вътре, но си помисли, че бе глупаво да вдига врява, той бе толкова приятен, а и досега винаги бе бил много внимателен с нея.

Тя го последва през вратата, влязоха в красива къща, със стъклени стени и високи тавани, по подовете бяха постлани дебели килими, имаше и големи, бели, кожени дивани, а стаята изглеждаше по-голяма, благодарение на хитроумно използваните огледала. Навън, зад огромните панорамни прозорци, слънцето бавно залязваше над Пасифика. Бе много красиво, всичко ѝ се виждаше тъй истинско. Напомни ѝ за залезите в ранчото, които бе съзрявала в по-добрите времена, заедно с баща си.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — той отиде до бара и отвори хладилник, скрит зад огледална врата, но тя поклати глава. Бе решена твърдо да остане трезва.

— Не, благодаря.

— Нещо безалкохолно?

Тя поиска кола и той се усмихна. В това великолепно тяло наистина се криеше едно дете. Никога не бе виждал по-красиво момиче, още се възхищаваше на себе си, че я бе открил.

— Не пиеш или ми нямаш вяра? Тя се поколеба, а сетне се засмя.

— Предполагам — и двете.

— Умница.

Той си сипа водка и тоник и я покани да седне на дивана. Тя все още се опитваше да разбере къде бе басейнът; след като бяха влезли вътре, къщата ѝ се видя по-голяма. Отвън изглеждаше измамно малка.

— Поръчал съм вечеря за двама ни. Сигурен съм, че е скрита тук някъде. Имам един мъж, който идва всеки ден да се грижи за къщата. Но не я използвам много често. Живея в Хилс^[1] — той знаеше, че тя още живееше в хотела. — Можеш да използваш това място винаги, когато пожелаеш, Кристъл. Просто идваш тук и си почиваш. Ще ти е необходимо след някой тежък снимачен ден.

Бе трогната, толкова беше мил с нея. Бе направил тъй много. Трудно ѝ бе да разбере защо го правеше. Да спечели пари, разбира се, обаче имаше и още нещо. Той се сецаше и за дребните неща — цветята, малките подаръчета, избора на кавалерите ѝ, а сега и това — една вечер по дънки на плажа. Тъкмо това ѝ се бе искало. Беше много добър в тези неща. Имаше страхотен инстинкт за хората и затова се справяше тъй добре.

Тя отметна глава назад и я облегна на дивана, загледана в залеза, и въздъхна.

— Мисля, че това е най-добрият ми ден, откак съм тук.

— Добре. Искаш ли да поплуваш преди вечеря, или ще почакаш? Или може би — разходка по плажа?

Тя се усмихна спокойно.

— Чудесно.

Той остави питието си и отвори вратата към терасата. Нахлу хладен бриз и той я последва по стълбите към пясъка. Тя затича, усещаше вятъра в лицето и косите си, за пръв път от много време насам бе наистина щастлива. Отново приличаше на дете като тичаше и вървеше покрай водата, събу ботушите си да натопи пръсти в океана. Стъмняваше се, но той я следваше тихо, гледаше я с удоволствие, като горд родител. Най-накрая тя се върна при него, лицето ѝ бе поруменяло от хладния вятър.

— Студено ли ти е?

— Добре съм.

Но той видя, че ѝ беше студено, свали сакото си и го наметна на раменете ѝ. То миришеше на одеколону му, преди не го бе забелязвала, а сега изведнъж усети, че ѝ харесва. Зачуди се дали е женен, дали има

деца, кой се крие всъщност зад фасадата, но той не ѝ бе казал нищо за себе си. Сякаш бе там, само за да задоволява прищевките ѝ.

Като се върнаха в къщата, той отиде да потърси вечерята. Намери пресен омар с вкусна майонеза, както и огромна испанска салата. В сребърна кофичка ги чакаше бутилка шампанско, придружена от твърдо сварени яйца, пълнени с черен хайвер.

— Яла ли си някога черен хайвер? — тя поклати глава, само бе чувала за него, а той ѝ се усмихна бащински. — В началото може и да не ти хареса. С някои неща е така.

Тя обаче реши да му достави удоволствие и реши, че хайверът не бе лош. Но след като се настаниха в удобните столове край ниската масичка, омарът и шампанското ѝ се понравиха далеч повече. Тя пи съвсем малко, а и той не я насилваше. Имаше време, много време, и не искаше да я пожелае, преди да го бе желала тя. А той знаеше, че с времето това щеше да стане. Беше му прекалено задължена, за да не го стори.

Говориха за това къде бе живяла преди, за баща ѝ, докато е бил жив, за всички онези неща, на които държеше. Той я слушаше така, сякаш целият свят зависеше от думите ѝ. Половин час след вечерята, усмихнат топло, той отново ѝ предложи да поплува.

— Навярно ще ти помогне да се отпуснеш. Тя се засмя на думите, които бе подбрал.

— Ако се поотпусна още малко, може да падна и да заспя на пода — бе имала дълъг и труден ден и той вече си казваше своето. От чистия въздух се чувстваше сънлива. — Хубаво ще е да поплувам, освен ако не се удавя с този омар в стомаха.

— Не се тревожи, ще те спася.

Тя му се усмихна благодарна, не си даваше сметка как изглеждаше, седнала тъй удобно в дънките и ботушките си, със старата си блуза и светлата си златиста коса.

— Мисля, че вече го направи.

— Надявам се да е така.

Благодетелят ѝ се усмихна великодушно и ѝ каза къде да се преоблече, а той отиде да запали осветлението в залата с басейна. Миг по-късно тя се появи в бял бански костюм — гледка, при която дъхът му секна. Тя си нямаше и представа колко опустошителна бе гледката,

което бе и добре дошло. И това в нея му харесваше. Щеше да се хареса и на публиката. Никога не забравяше за това.

— Надявам се, че водата е достатъчно топла.

Той я погледа как се плъзна в басейна, а сетне отиде да се преоблече, докато тя пляскаше щастлива. Басейнът бе огромен и топъл, а тя си помисли, че никога досега не се бе чувствала тъй уютно. Погледна го щастлива, когато той се върна, загърнат в луксозен бял пешкир. Бе завързан здраво на кръста му, а когато го развърза, тя ахна. Бе гол. Тя дискретно се извърна, страхувайки се да не го притесни, но го чу да се смее.

— Не се безпокой, Кристъл, няма да те изнасиля. Никога не съм бил обвиняван в подобно нещо.

Бе обаче обвиняван в други работи, за които тя не знаеше нищо. Той се плъзна леко в басейна и тя заплува тихо, боейки се да не види нещо, което не биваше да вижда. Когато мина покрай нея, той ѝ се усмихна.

— Защо и ти не свалиш костюма си? Топло е, все едно си във вана.

Изглежда той не преследваше никакви задни цели, просто си се бе отпуснал — както със себе си, така и с нея. Не направи никакъв опит да я докосне, само се опитваше да изглежда безразличен, докато ѝ се усмихваше. Знаеше обаче, че фактът, че бе гол, я безпокоеше.

— Не, добре ми е така. Благодаря.

— Както искаш, мила моя.

Бе много спокоен, а и много умен, никога не притискаше обектите на вниманието си. Те сами падаха в ръцете му, по една или друга причина.

Миг по-късно той изскочи с лекота от басейна и се изправи небрежно до него, а тя, без да ще, забеляза, че имаше хубаво тяло. Беше висок, строен и в добра форма, плуваше всеки ден. Имаше тялото на далеч по-млад мъж. Предложи ѝ още шампанско, но тя не смееше да погледне към него.

Той отново се запита дали не бе девствена. Щеше да му създаде неудобства, естествено, но нямаше непреодолими препятствия. Бе готов и на някои жертви за нея, но като я погледна, трябваше да се усмихне. Тя пляскаше напред-назад като рибка, опитвайки се отчаяно да не изглежда притеснена.

— Ако намалая малко осветлението, по-добре ли ще се чувстваш? Боя се, че това е една от моите ужасни странности, но мразя банските костюми. Ще трябва да ме извиниш.

— Не, няма защо.

Тя се опита да изглежда по-възрастна, да се държи така, както смяташе, че трябваше да се държи една кинозвезда, но той я притесняваше ужасно. Преди да успее да му отговори, той угаси осветлението в залата. Останаха само няколко замъглени светлини в басейна и светлините на тавана, които изглеждаха като свещи.

— По-добре ли е?

— Много по-добре — излъга тя.

Той сръбна шампанско и отново влезе в басейна. Този път заплува право към нея и я хвана здраво за кръста под водата. Тя изведнъж сякаш се смръзна, гледаше го право в очите, докато той я държеше.

— Какво ще правиш с мен? — бе ужасена.

— Кинозвезда — прошепна тихо той, ала тя изведнъж се запита какво щеше да пожелае в замяна. Може би историите за Холивуд в крайна сметка бяха верни. Тя обаче се молеше този път да не бяха верни... моля те, Боже... не и този път...

— Няма да те нараня, Кристъл. Повярвай ми.

Тя кимна, не бе в състояние да проговори. Той само я държеше, а сетне полека, полека я притегли към себе си и я целуна.

— Много си красива... навярно си най-красивата жена, която изобщо съм виждал.

Той я целуна още веднъж, а тя се разплака.

— Моля те... недей... моля те... — тя се тресеше така силно, че той се потресе.

— Съжалявам, малката. Не исках да те изплаша. Искам само да бъдеш щастлива.

Сетне той доплува до края на басейна, излезе и отново се загърна с пешкира, а тя, изумена, остана с отворена уста. Той я харесваше, обожаваше я, но нямаше да я изнасили. Изведнъж се почувства ужасно глупаво и отиде да седне до него, на края на басейна, където той си сръбваше от шампанското.

— Съжалявам... — знаеше, че трябваше да обясни поведението си. — Но преди четири години бях изнасилена... страхувам се...

мислех, че...

Тя се заплака, а той нежно я прегърна през раменете и прошепна:

— Аз съжалявам. Не се страхувай от мен. Ако си честна с мен, никога няма да те нараня.

В думите му имаше завоалирана заплаха, но Кристъл бе прекалено успокоена, за да я забележи. Тя се отпусна благодарна в обятията му и го остави да ѝ подаде чашата, от която сръбна шампанско.

— Всичко това е ново за мен. И всичко стана толкова неочаквано. Повечето време не знам какво да мисля. Съжалявам, че се държах като глупачка.

— Няма нищо — усмихна ѝ се благосклонно той. — Ти си едно умно глупаче и аз те харесвам — подобни думи би могъл да ѝ каже и Спенсър и тя бе трогната, че я разбираше. — Искаш ли сега да се върнем, Кристъл? Знаем, че трябва да ставаш рано. Или ще предпочетеш да поплуваме още малко?

Тя имаше нужда да се отпусне отново след тази ужасна глупост, която бе натворила, затова го погледна с широко отворени очи; тъмносиньото в тях го намери със свален гард, толкова бе красива.

— Всъщност бих искала да поплувам още малко. Може ли? Бързаш ли?

Той се засмя и поклати глава:

— Не, разбира се.

Този път тя се оказа със свален гард. Не ѝ се стори така зловещо, че той отново махна пешкира и влезе във водата. Известно време тя изплува няколко дължини на басейна, сетне се отпусна по гръб, а когато се обърна, той бе до нея. Обърна се по корем, за да не я притеснява, сетне нежно се наведе напред и я целуна отново, но този път тя не се възпротиви. Знаеше, че му го дължеше, след като преди малко се бе държала толкова глупаво. Но докато я целуваше, той нежно галеше гърдите ѝ и тя с изненада откри, че това ѝ харесваше. Тя отново заплува настрани от него, но той я последва, не и с насилие, само плуваше грациозно до нея. Ръцете му я докосваха, сетне се мушнаха в банския ѝ костюм и той отново я целуна. Искаше ѝ се той да спре, но в следващия миг на лудост, тя вече знаеше, че всъщност не го искаше. Доплува до стъпалата и опита да си поеме дъх, но го усети зад себе си:

той бавно събличаше банския костюм от елегантното ѝ тяло. Тя започна да се обръща да го погледне, но той се притисна към нея, а ръцете му сякаш майсторски свиреха на пианото на тялото ѝ.

Тя отметна глава назад и изстена жалостиво:

— Ърни, недей...

Този път в думите ѝ липсваше убедителност, той отново и отново я галеше, пръсти му бяха болезнено нежни. Беше майстор, а тя бе само една новачка. Сама бе влязла в този капан с него, а в този момент дори не го и съзнаваше.

— О, Господи... недей... моля те...

Той спря изведнъж, сякаш изпълнявайки нейната команда, но цялото ѝ тяло потрепери, когато се обърна към него, цялата в очакване. Без да каже нищо той я притисна и проникна в нея под водата. Очите ѝ се отвориха широко от изумление, но само след миг то бе изместено от удоволствието. Любенето му бе като симфония, а когато кресчендото наближи, вече Кристъл бе тази, която се притискаше към него, с желанието това никога да не свърши.

Сетне, когато всичко свърши, той ѝ се усмихна, а тя бе притеснена. Не можеше да го вини за това, което бе сторил, тя го бе пожелала. Не че го желаше, ала онова, което бе сторил с нея, ѝ бе напълно непознато. Дори и със Спенсър.

— Сърдиш ли ми се? — той изглеждаше загрижен, а тя бе намръщена, но не се сърдеше на него, а на себе си.

— Не — прошепна пресипнало тя, — не знам какво ми стана... аз...

— Поласкан съм.

Той я целуна леко и отново погали зърната на гърдите ѝ и само след миг тя отново го желаше силно. Той я люби с часове в басейна, а в полунощ я отнесе на горния етаж. Спалнята бе цялата в бяло кадифе и плътни кожи — лисици, мечки, а на леглото той я положи върху покривка от норки. Цялата бе мокра. Той нежно я изтри с пешкира, който бе развил от кръста си, погрижи се с него за всички най-чувствителни места, сетне продължи с пръсти, а най-накрая — с устни и език, който влизаше и излизаше от нея с бързината на светулка. Тя застана, когато най-сетне ѝ се отдаде, а двамата потънаха в страстта за цялата нощ.

Никога не бе правила нещо подобно. Със Спенсър, преди да замине, бе съвсем различно. Това сега бе плашещо, болезнено, но независимо колко пъти я обладава, Кристъл откри, че все искаше още и още. Беше нещо почти като наркотик, но не съвсем, помисли си тя. Бе невероятната сила, която той притежаваше, опитът, желанието му да я научи на нови неща. Ала все пак, когато свършиха, тя бе изплашена.

— Какво правиш с мен? — бе изтощена, а след половин час трябваше да отиде на работа. Никога не бе изпитвала нещо подобно.

— Всичките си любими неща, малката — и ѝ се усмихна едва ли не порочно. — Още веднъж?

— Не... не... — поклати глава тя.

Не можеше да си го обясни, знаеше, че трябва да се откъсне от него, иначе се боеше, че щеше да ѝ се прииска да го направят отново. Взе горещ душ, сетне — студен, но той я остави на мира.

Когато излезе, я очакваха изпускащо пара кафе и горещи палачинки и тя се втренчи в него.

— Защо правиш всичкото това за мен?

Той се засмя, докосна я с пръст по бузата, а сетне ѝ се усмихна щастлив.

— Защото си моя. Поне докато искаш. Как ти звучи? Звучеше ѝ плашещо, не както трябва. И все пак, той ѝ бе създал кариерата, която винаги бе искала. Беше ѝ осигурил кавалерите, с които да излиза, беше ѝ купил дори нови дрехи. А сега ѝ бе подарил и една нощ, каквато не бе изживявала никога. Какво толкова лошо имаше? Ала тайно в себе си тя знаеше, че имаше нещо гнило. Чувстваше се и ужасно виновна. А при мисълта за Спенсър сърцето ѝ направо се късаше. Спомените за преживяното с него сега бяха някак си опетнени. Онова беше невинност и любов. А това бе различно. Чувстваше се като блудница. Не обичаше този мъж, но той бе тъй добър към нея, та ако я бе пожелал за известно време, какво лошо имаше в това? Наистина ли бе извършила грях? Имаше хора, които биха ѝ казали, че си играе с огъня, имаше и други, които биха ѝ казали, че той бе добър човек. И всички щяха да са прави. Той бе многопланов. Но поне за момента не ѝ желаше злото.

Нежно я целуна и, когато тя тръгна за работа, ѝ каза да вземе ролса.

— А ти как ще се върнеш?

— Ще извикам шофьора ми да ме вземе. Не се тревожи, малката. Ще се оправя.

Той отново я целуна и само като се докосна до него, тя си припомни онова, което той бе сторил с нея през тази нощ. Бе твърде далеч от онова, което Том Паркър бе извършил върху пода на хамбара... но не бе и по-близо до онова, което бяха преживели със Спенсър... нямаше любов във всичко това, но Ърни бе тук и бе добър към нея... и какво значение имаше, в крайна сметка?...

Спенсър го нямаше... Завинаги.

[1] Има се предвид Бевърли Хилс. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Когато Кристъл се върна следобеда в хотела, там я очакваше пакетче. Тя го отнесе в стаята си и внимателно го отвори. Очите ѝ се разшириха от притеснение и учудване. Бе диамантена гривна от Ърни. Не знаеше какво да прави с нея, страхуваше се да я сложи. Просто седеше, държеше гривната и трепереше. Още бе ужасена от онова, което бе сторила предишната нощ. Никога не бе постъпвала така, не искаше изобщо да го вижда повече.

Същата вечер обаче той се обади, бе нежен и мил; изглежда разбираше как се чувстваше тя, без да има нужда да му го казва.

— Хареса ли ти гривната? — думите му прозвучаха така, сякаш дете бе поднесло цветя на майка си.

— Аз... да... Ърни... невероятна е. Но не мога да я приема.

Караше я да се чувства като платена курва. Между тях нямаше любов, съществуваха само онези удивителни неща, които той направи с тялото ѝ.

— Защо не? Хубавите момичета заслужават да имат хубави неща — поне не ѝ каза, че си я бе изработила. — Мога ли да намина за малко?

— Не... аз...

Тя тихо се разплака, все още се боеше от него и от собствените си реакции. Не разбираше какво се бе случило с нея предишната вечер. През целия ден на снимачната площадка бе преизпълнена от чувството на вина, опитвайки се да не мисли за Спенсър.

— Скъпа, няма да те нараня.

Тонът му бе тъжен, стана ѝ мъчно за него. Той нямаше вина за това, че се бе държала толкова лошо. Поне така мислеше тя. Не бе я насилвал. Беше я съблазнил с милувките си и със сръчните си пръсти.

— Искам само да поговоря с теб за малко.

— Ще те чакам във фойето.

— Добре. Ще бъда там след половин час.

Бе облечен с широки панталони и чиста бяла риза, на раменете му бе наметнат кашмирен пуловер. Той прекоси фойето с широка крачка и я целуна леко по бузата. Хората извъръщаха глави към тях: той бе добре известна фигура в Холивуд, а тя бе много красива.

Поръча напитки за двамата на бара, докато тя седеше притеснена и смутена. Той нежно взе ръката ѝ в своята, изглежда се догаждаше какво изпитваше тя.

— Не се кори за онова, което стана снощи. Беше естествено и хубаво. Ти и аз можем да бъдем приятели.

Да, но приятелите не се любеха по цяла нощ в плавни басейни. Кристъл го погледна с изпълнени със сълзи очи.

— Не знам как стана така.

Искаше да му каже колко много обичаше Спенсър, колко дълго го бе чакала. Но не го направи. Какво бе означавал той за нея, преди да замине! То обаче вече не бе важно. Тя имаше правото на свой собствен живот, макар и не с мъже като Ърни. Бе прекалено богат за нея, прекалено опитен, прекалено властен и тя го знаеше.

— Мисля, че не бях на себе си.

Обяснението бе прекалено наивно, но то бе единственото, което можеше да му предложи, докато той отпиваше от питието си, поразен отново от чудната ѝ хубост. Тя притежаваше лице, което караше хората да спрат и да се загледат в нея, предизвикваше у мъжете желанието да я докоснат. Беше гледал предишния ден заснетото от филма ѝ и му бе станало ясно, че и камерата я обичаше.

— Аз също не бях съвсем на себе си. Но в това няма нищо лошо, Кристъл. Ти си толкова красива, че просто изгубих ума и дума — знаеше как да я манипулира. — Тъкмо затова ти пратих гривната. За да се извиня за снощи.

Той съзнаваше колко виновна се чувстваше тя и искаше да приеме гривната като извинение, а не като отплата. Знаеше, че това бе важно за нея. Бе съвсем различна от многобройните старлетки^[1], с които бе излизал — винаги готови да предложат плътта си в замяна на неговото благоразположение. Ала тази жена бе от съвсем различна порода. Бе порядъчна и сърдечна и това му харесваше.

— Съжалявам, Кристъл...

Очите му изглеждаха съвсем искрени и тя се почувства по-добре. Може би и двамата не бяха били на себе си, опита се да се самоубеди

тя, а и тя самата бе толкова отговорна за случилото се, колкото и той.

Но тя не знаеше кой бе Ърни Салваторе.

— Един ден ще гледаш на гривната като на сувенир от първите ти дни в Холивуд. Ще я показваш на децата си.

Тя се колебаеше, но той изглеждаше тъй натъжен, когато се опита да му върне гривната, че в крайна сметка я убеди да я приеме.

— Не можем ли да започнем отново?

Тя кимна бавно, не бе сигурна, че желаше това ново начало. Но пък и отново се почувства задължена към него, особено след като ѝ каза колко красива била в епизодите, които бил гледал. В крайна сметка всичко бе станало благодарение на него. Дълго обсъждаха филма, а той ѝ съобщи, че вече ѝ бил уредил роля за следващ филм.

— Толкова бързо? — бе изненадана и благодарна. — Кога започват снимките?

Бе колеблива и свенлива, особено като се опитваше отчаяно да забрави как бе изглеждал той край басейна без пешкира си.

— Около седмица след като завършиш този. Предполагам в началото на април.

Каза ѝ кои още актьори щяха да се снимат в него и тя се вторачи изненадана в него. Всичките имена ѝ бяха познати, а някои от тях бяха много известни.

— Наистина ли?

— Разбира се — не ѝ каза обаче какво му бе струвало да я уреди в този филм. — Този път ролята е по-малка, но мисля, че може би ще пееш. А участниците във филма са наистина знаменитости. Ще ти е от голяма полза дори само да се снимаш заедно с тях.

Той изглежда бе напълно наясно как да ускори развитието на кариерата ѝ, а и очевидно работеше здравата върху това. На следващата сутрин тя видя името си във вестниците. Пишеха за новия филм, в който щеше да участва. Значи бе истина. Той наистина бе успял.

След излизането на статията той я заведе на вечеря, а на следния ден в пресата се появи снимка на двамата със заглавието *Мениджърът Ърни Салваторе и новата му приятелка Кристъл Уайът*. Бе все едно да четеш за някой друг и тя мълчаливо се взираше във вестника.

Изпрати изрезка на Хари и на Пърл, все още им се обаждаше през няколко дни. Ужасно ѝ липсваха, но не и наполовина на това,

колкото ѝ липсваше Спенсър. Често си мислеше дали изобщо щеше да го види отново, дълбоко в сърцето си чувстваше, че това нямаше да стане. Усещаше се ужасно самотна без него. Единственият приятел, който имаше сега, бе Ърни.

Той ѝ пращаше цветя, правеше ѝ подаръци, притесняваше я ужасно, след като неведнъж пращаше ролса си с шофьора да я вземе след снимки. Не направи обаче повече опити да я прелъсти. Чакаше я тя сама да дойде при него, знаеше, че в крайна сметка по един или друг начин щеше да го направи.

Две седмици след първото ѝ посещение той отново я покани в Малибу. Тя се поколеба, но вече се чувстваше по-спокойна в компанията му и реши, че няма да се случи нищо. Този път не плуваха в басейна, разходиха се по плажа. След няколко седмици тя започваше снимките на нов филм и имаха доста неща за обсъждане.

Той изведнъж се обърна към нея и се усмихна. Тя си помисли, че в поведението му сега имаше нещо бащинско. Бе я приел под крилото си и вземаше решенията вместо нея. След като четири години се бе грижила сама за себе си, това бе ново изживяване за нея и трябваше да си признае, че ѝ се нрави.

— Искаше ми се отдавна да те попитам нещо, Кристъл — той колебливо замълча, двамата се наслаждаваха на залеза; сетне взе ръката ѝ. — Какво ще кажеш да поживееш известно време при мен?

— Тук ли?

Тя си помисли, че той имаше предвид уикендите, единственото, което ѝ дойде на ума бе онази нощ, когато той я бе любил и се изчерви при спомена за нея.

Той отново се усмихна, бе все още толкова невинна и млада. На двайсет и две години тя бе още дете, поне според стандарта на Холивуд.

— Не само тук, глупаче. А и в Бевърли Хилс. Мислех си, че това би подпомогнало кариерата ти, ще бъде много по-приятно, а и по-евтино, отколкото да живееш в хотела.

Опита се думите му да прозвучат практично, да скрият истинската същност на мисълта му — а тя си бе едно предложение.

— Не знам... аз... — тя го погледна с лавандуловосините си очи и дори коравата душа на Ърни Салваторе се поразмекна малко. —

Какво имаш предвид, Ърни? — И без това досега бе толкова мил с мен. — Не би трябвало... не бих се възползвала...

Тя все още не схващаше за какво ставаше дума. Той я прегърна.

— Искам да кажа да дойдеш да живееш с мен. Искам да си близо до мен.

Последва дълго мълчание; сетне тя го погледна, а после отправи тъжен поглед към залеза. *Къде бе Спенсър? Къде бе изчезнал? Защо той не ѝ предлагаше подобно нещо вместо Ърни?*

— Холивуд е жестоко място. Искам да ти предложа моята закрила.

Какво повече би могла да иска! Ала все пак, тя знаеше, че не го обича. Бавно поклати глава:

— Не мога.

— Защо не?

Тя го погледна искрено, може би залагаше кариерата си на карта, но не можеше да го излъже. Вече бе сторил твърде много за нея, за да не постъпи честно спрямо него.

— Аз не те обичам.

Той не ѝ каза, че за него това е без значение. Не любовта ѝ искаше той, а всичко останало — тялото ѝ, което да стопля нощите му, лицето ѝ, което да продава на кинаджиите. Той печелеше отлично от нея — както за себе си, така ѝ за далеч по-влиятелните люде, които стояха зад гърба му. Беше само параванът на една доста странна групировка, но за пред хората силният човек бе той. Тя щеше да му е от полза. Бе го разбрал още в първия миг, когато я видя.

— Може би с времето ще дойде и любовта. Но засега сме приятели, нали така?

Тя кимна, все още взряна в залеза. Беше добър с нея, много подобър от всички, но онова, което искаше, бе повече от това, което тя желаше да му даде. И все пак, всичко, което той правеше за нея, бе толкова внушително — дрехите, колите, филмите, диамантената гривна.

— Може ли да си помисля известно време?

Имаше хора, които биха потреперили само при мисълта да отблъснат Ърни Салваторе, но с нея той бе търпелив и мил.

Като се върнаха в къщата, той ѝ наля чаша вино и, докато тя си сръбваше, пусна музика. Чувстваше се спокойна с него. Той не я

насилваше, просто беше там и донякъде се догаждаше какво желае. А тя искаше да е кинозвезда. Това бе детинска мечта, но все пак знаеше, че той може да направи така, че тя да се сбъдне. Не искаше обаче заради това да пожертва честността си, не искаше да живее с човек, когото не обича.

Ала какво друго ѝ оставаше? В интерес на истината — нищо. Имаше само една мечта. И спомена за един мъж, който бе заминал преди три години и не се завърна, въпреки огромната ѝ любов към него.

— Искаш ли да си вървиш у дома сега? — Винаги бе готов да направи онова, което тя желаше.

Тя му се усмихна, а той се наведе и я целуна. Бе за пръв път след онази нощ, в която преди две седмици се бяха любили.

През тези две седмици той бе поддържал почтена дистанция помежду им и не бе поискал нищо от нея. И сега не искаше нищо. Предлагаше само сърцето си и дома си, а това за Кристъл бе страшно много. Той я целуна отново, ръцете му нежно я погалиха. Тя започна да се отдръпва, но той я притисна, ръцете му бяха изненадващо силни.

— Не си отивай — прошепна той, — моля те...

Дожаля ѝ за него. Даваше ѝ толкова много, а искаше тѣй малко от нея. Остави го да я целуне, а след миг тялото ѝ отговори на неговото и този път Кристъл разсъблече дрехите му.

Любиха се на огромния диван, тапициран с бяла кожа, под огледалата и на фона на огромния залез зад тях.

Този път нямаше угризения на съвестта, нямаше изненада. Тя съзнаваше какво бе направила и защо го бе сторила. Чувстваше, че му го дължеше, заради всичко, което той бе сторил за нея. Знаеше, че не го обича, ала нямаше *нищо* друго, *никого* другиго. Това бе нейният живот за момента: Холивуд, с неговия блясък и очарование, а Ърни бе неразделна част от него. Не можеше повече да му се съпротивлява. Дължеше му толкова много, а той можеше да ѝ предложи и още неща. Животът ѝ досега бе бил винаги тежък, бе изморена от него. А с Ърни тегобите щяха да приключат.

Тази вечер те останаха в Малибу. Тя нямаше пред кого да бъде отговорна, нямаше и причини да се връща в хотела. Никой не даваше пет пари за това какво правеше, нито пък някой щеше да разбере. Дори и Хари. Дори и Пърл. Нито дори и бедната, стара мисис Кастаня.

Но когато след три дни се върна в хотела да прибере пощата си, тя намери писмо от Спенсър, препратено ѝ от Пърл. След всичкото това време, той най-накрая ѝ бе писал, опитвайки се да обясни дългото си мълчание. Пишеше ѝ колко много мразел войната, как за известно време бил изгубил всякаква надежда, ала все още я обичал.

Вече беше обаче твърде късно. Тя се бе съгласила да се пренесе у Ърни. А и писмото на Спенсър не ѝ казваше нещо, което вече да не знаеше. Той все още бе в Корея, не знаеше кога щеше да се върне, бе все още женен. Тя бе постъпила правилно, че бе отишла в Холивуд. Може би нищо нямаше да се промени в отношенията ѝ със Спенсър. Но да го обича бе прекален лукс, който вече не можеше да си позволи. Тя бе продала душата си на Ернесто Салваторе. Затова изобщо не отговори на писмото на Спенсър.

Ърни ѝ помогна да пренесе нещата си в дома му в Бевърли Хилс и за една нощ животът ѝ се промени изцяло. Там имаше готвач, две камериерки, а тя разполагаше с обшита в розов сатен гримьорна, която сякаш бе филмов декор, предназначен за Джоун Крауфорд. А когато отиде да закачи дрехите си, видя, че гардеробите вече бяха пълни със скъпи облекла, които той ѝ бе купил. На едно кресло бе проснато разкошно, ново, бяло палто от норки. Тя го навлече, както си бе по дънки и се закикоти като момиченце, докато се въртеше и се оглеждаше в огледалото.

Обади се на Пърл и ѝ разказа за палтото, както и за това, че се бе преместила да живее у Ърни. Пърл не бе изненадана или потресена. Може би в гласа ѝ се усети известна ревност.

Ходеха навсякъде заедно — в най-добрите ресторанти, на най-големите купони, на премиери и галапредставления, на връчването на наградите на Академията. Сетне тя започна снимките на новия си филм.

— Някой ден и ти ще си там — прошепна ѝ той, когато Шърли Буут изприпка на сцената, за да получи Оскара за най-добра женска роля за филма *Върни се, малка Шива*. Гари Купър спечели наградата за най-добър актьор за филма *Високо пладне*. А за най-добър филм бе обявен *Да пееш в дъжда* с Джийн Кели.

Всичко това бе за нея като сън, детинската ѝ мечта още от долината.

— Щастлива ли си? — попита я той една вечер, след като се бяха любили, а тя спокойно кимна.

Бе щастлива, колкото и да бе странно това, след като не го обичаше. Той се грижеше за нея, глезеше я, внимаваше всички да бъдат мили с нея, а когато започна новия си филм, всички се държаха с нея като с кралица. Тя бе момичето на Ърни Салваторе.

Ала в крайна сметка тя искаше да постигне много повече от това. Искаше да бъде добра актриса и певица, макар напоследък да пееше рядко. Пеенето бе останало в някакъв друг живот. Сега се съсредоточаваше предимно върху играта си. Работеше сериозно върху гласа си с учителя по пеене, както и с преподавателите по актьорско майсторство, които идваха у дома им да я обучат в тънкостите на играта. Имаше добра памет и отлично чувство за момента, в който трябваше да подаде репликите си. Винаги бе точна и никога не правеше панаири. Хората на снимачните площадки я харесваха, защото работеше усилно и бе добре подготвена.

Малко по малко актьорската общност започна да я признава и уважава. Повечето от тях знаеха за Ърни. *Ролсът* я вземаше вечер, а понякога Ърни я чакаше на задната седалка с бутилка шампанско в сребърна кофичка с лед и с две кристални чаши. Бе начин на живот, за който тя само бе чела, а ето че вече го живееше. *Целият*. Мечтата се бе сбъднала. Бе станала онова, за което бе мечтала винаги и засега не даваше и пет пари за жертвите, за да го постигне.

Завърши втория си филм в края на май и Ърни я заведе за няколко дни в Мексико. Каза, че имал да свърши някакъв бизнес там, тя пък се наслади на нещо ново и по-различно.

По улиците скитаха сладки босоноги хлапета с усмихнати, щастливи личица и огромни очи; видях хора в ярки костюми и забележителни гледки. Хареса ѝ много, а и почти не се виждаше с Ърни там. Когато се върнаха в Л.А., той усмихнат ѝ връчи един сценарий, наведе се и я целуна. Бе безупречно елегантен както винаги, а в някои моменти изглеждаха почти като женени. Тя вече бе свикнала с него, чувстваше се удобно, а и той никога не я насили да сподели онова, които не изпитваше към него.

— Какво е това? — усмихна се тя. Тази вечер щяха да ходят в *Коконът Гроув* на вечеря и на танци.

— Твоята награда от Академията. Струва ми се, че успя, малката.

Беше сценарий на друго студио, с роля, специално предназначена за нея, и той я бе получил.

В пресата се надигна шум. Името ѝ постоянно се появяваше във вестниците, той плащаше на своите хора в медиите да възбуждат и подхранват интереса на публиката към Кристъл. А когато я водеше някъде, хората се взираха с недоверчиви погледи в нея. Жените просто не изглеждаха така. Дори и в Холивуд. Тя все още имаше плахото изражение на кошута, която излиза от гората, и тяло, което привличаше всеобщото внимание. Той я учеше как да се облича, как да върви, как да влезе в стаята така, че всички да прекъснат заниманията си.

Трябваше обаче да признае, че тя вършеше всичко това напълно естествено. Някой ден щеше да стане голяма звезда. Вече не се съмняваше в това, особено след последното предложение, което бе получил; а щяха да го последват и други. И в крайна сметка тя му принадлежеше. Някой ден, ако това се наложеше, щеше да ѝ го каже.

Сценарият бе за филм, чиито снимки трябваше да започнат през юли, а жената, избрана за поддържащата роля, се бе скарала жестоко със звездата, затова я бяха уволнили. Страшно се нуждаеха от някоя друга актриса, а Кристъл подходеше чудесно за ролята. Освен това, тя имаше репутацията на човек, с когото се работи лесно, а в Холивуд това бе такава рядкост, като да намериш диамант. Щеше да постигне успех, при това бърз.

От време на време Ърни дори се чудеше дали не бе влюбен в нея, макар това за него да нямаше значение. Бе нещо напълно нехарактерно за него. Той бе на четирийсет и пет години, пет пъти се бе развеждал, имаше две деца, някъде в Питсбърг, и двете бяха по-големи от Кристъл, а той не ги бе виждал от бебета.

Тя чете сценария с часове и си води бележки. Ролята бе добра и тя бе учудена, че дори се бяха сетили за нея. Имаше повече реплики, отколкото в другите си две роли, но изграждането на тази щеше да е далеч по-трудно, изискваше много повече чувство. Знаеше, че щеше да се наложи да поработи здраво с преподавателите си, но това ѝ допаднаше.

— Ърни, ролята е чудесна — каза му тя, като го намери до басейна.

Той говореше там по телефона, винаги бе зает със сделки, с телефонни разговори, с подписване на документи. Дори и до басейна

не го оставяха на мира. Понякога прекарваше нощите в бунгалото с бизнес партньорите си, докато не завършат дадена сделка.

— Филмът е добър, Кристъл. И ролята ще ти е от голяма полза.

Докато присядаше, обаче, тя го погледна с известна тревога.

— Смяташ ли, че ще се справя?

Той се засмя и целуна кичур от меката ѝ, руса коса. Фризьорите се виждаха в чудо да я прибират нагоре, но тя категорично отказваше да я отреже. Беше единственото момиче в Холивуд, което се интересуваше дали щеше да е подходящо за филма; повечето се интересуваха да получат роли, само заради личната си изгода от това, без изобщо да се замислят за качеството на труда си. Но Кристъл не бе такава. Тъкмо това я отличаваше от останалите — това и външният ѝ вид. Той бе попаднал на победителка.

— Ще се справиш страхотно.

— Ще трябва да работя като вол да запомня всичките тези реплики.

— Ще се справиш.

Тази вечер отидоха да празнуват, а до първия снимачен ден тя се труди ден и нощ върху сценария.

Започнаха на девети юли и през първите две седмици тя почти не мигна. Работеше с преподавателите си до полунощ. Всяка сутрин ставаше в четири. В пет шофьорът я откарваше в студиото. Във филма с нея се снимаха Уилям Холдън и Хенри Фонда и тя бе изпълнена с благоговееене, когато се запозна с тях. Държаха се дружелюбно с нея, а и всички останали се отнасяха с уважение, макар тя да нямаше време да завърже приятелства. Работеше прекалено усърдно, за да ѝ остане време да поговори с някого или да остане след снимките. Преподавателите ѝ идваха в гримьорната дори по време на обедната почивка.

Веднъж видя на снимачната площадка самия Кларк Гейбъл, бе дошъл да види някакъв приятел; помисли си, че никога досега не бе виждала по-хубав мъж. Вечерта тя развълнувано разказа на Ърни за случката, а той се изсмя.

— Имай търпение няколко месеца. Той ще започне да разказва на приятелите си, че е видял Кристъл Уайът.

Сега тя се засмя. Ърни винаги я караше да се чувства много важна. Напоследък обаче го виждаше рядко. Бе прекалено заета на

снимачната площадка, нямаше време и да излиза. Чувстваше се като отшелничка.

Четири дни по-късно тя се бе барикадирала в гримьорната си както винаги, когато някой потропа на вратата. Чу възбудени викове и отвори да види какво бе станало.

— Свърши се! Край!

— Филмът ли? — изглеждаше потресена, чудеше се какво ли се бе случило. Едва бяха започнали, а снимките трябваше да продължат по-дълго от предишните. Бяха й казали, че ще е заета и през септември.

— Войната!

Един от сценичните работници бе застанал пред нея и по бузите му се стичаха сълзи на радост. Двамата му братя участваха във войната. Изведнъж Кристъл разбра и дъхът ѝ секна.

— Свърши се войната в Корея!

Той разтвори ръце и двамата се прегърнаха, нейните очи също се бяха изпълнили със сълзи. Месеци вече откак се опитваше да го забрави. Не отговори на писмото му, което ѝ бе писал през април. Но и той, като другите, скоро щеше да си дойде.

Спенсър... мъжът, когото бе предала, след като заживя с Ърни... сега щеше да се завърне. Но при кого? Той все още бе женен за Елизабът. А тя живееше с Ърни. А ако Пърл не му кажеше, той дори нямаше да знае къде да я намери.

И в този момент, докато гледаше как останалите говорят оживено, смеят се и плачат, тя се запита какво щеше да прави оттук нататък.

[1] От starlet — кандидатка за звезда, звездичка. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Елизабет стоеше зад портите, опитваше се да открие лицето му, притискана отвсякъде от тълпата посрещани. Минаха три седмици, преди той да се демобилизира; тя искаше да го посрещне в Япония и да отидат за няколко дни в Хонолулу. Но командването бе настояло да отлети за Сан Франциско — щеше да е отново свободен човек, когато стъпеше на здрава земя.

И нейните родители бяха там, и неговите, както и стотици други развълнувани жени. Те бяха късметлиите. Имаше безброй други, които си бяха останали със скръбта си у дома. При тях нямаше да се завърне никой. Но Спенсър бе оцелял. Веднъж го бяха ранили, но раната не бе сериозна и той се върна на бойното поле само след седмица. Това бе една грозна война, *полицейска акция*, която бе отнела много животи, а бе и втората война, в която бе участвал в продължение само на дванайсет години.

Тя си бе взела едномесечен отпуск от работа — щяха да отидат на езерото с родителите ѝ. Семейство Баркли поканиха и неговите родители, той обаче още не знаеше за това. Освен всичко друго, бе предвидена и изненада — голямо празненство в дома им в Сан Франциско.

Когато Елизабът го видя да слиза бързо от самолета, тя поправи шапката си в неспокойно очакване. Не го бе виждала отдавна и всичко щеше да бъде съвсем различно. Престоят им в хотел *Империял* бе доста притеснен, защото той бе много напрегнат; а сега му предстоеше връщане към реалния живот и навярно адаптацията щеше да е подълга.

На практика те изобщо не бяха живели заедно преди войната, а и той бе отсъствал цели три години. На двацет и четири години тя бе станала твърде независима и бе потънала до гуша в политиката. Имаше достъп навсякъде, по време на отсъствието му се беше запознала във Вашингтон с маса интересни хора. Но когато най-сетне го видя, последното нещо, за което мислеше, бе политиката.

Изглеждаше много висок и слаб; огледа тълпата и сетне бавно пое към тях, разговаряйки с неколцина от хората си.

Още не я бе забелязал. Видя как той се ръкува с тях и те забързаха към жените си, а той продължи да крачи към посрещачите, където, притисната от тълпата, го очакваше тя. Майка му плачеше, видяла току-що сина си след цели три години, ала той още не знаеше, че те бяха там. Докато оглеждаше тълпата, погледът му бе тъжен, а в косите му се бяха появили сиви кичури, които преди липсваха. На трийсет и четири години той изглеждаше дори по-хубав, отколкото в деня, когато Елизабът се запозна с него на вечерята, давана от родителите ѝ. Сетне той изведнъж я видя изненадан, видя лицето ѝ под широкополата сламена шапка, поколеба се за миг, сетне пусна сивата си платнена торба и се затича към нея. Привлече я в прегръдката си, вдигна я във въздуха и я завъртя. Родителите му забързаха към тях. Дори и в очите на съдията Баркли проблесна сълза, когато разтърси сърдечно ръката на Спенсър, а Присила се заплака, докато го прегръщаше.

— Хубаво е, че се връщаш цял и невредим.

— Благодаря.

Той прегърна и целуна всички. Майка му забеляза в погледа му нещо, което не бе виждала досега, и това я разтревожи. Бе тъга, която ѝ бе позната след смъртта на по-големия ѝ син. Изглеждаше така, сякаш бе загубил нещо във войната — вяра, доверие, увереността, която бе имал преди. Изобщо не бе убеден в справедливостта на тази война.

Накачиха се в очакващата ги лимузина и, потънали в разговори, смях и сълзи, пристигнаха в дома на *Бродуей*. Двете по-възрастни жени се спогледаха няколко път, усмихнати съчувствено една на друга. Бяха майки на синове, а понякога това не би никак лесно.

Само Елизабът бе в прекрасно настроение, стиснала ръката на мъжа си, който я бе прегърнал през раменете. Но те се бяха срещали няколко пъти в Япония, за разлика от родителите, които не бяха го виждали, откак преди три години бе започнала войната. За всички тях това бе огромен период от време, но най-много се бе отразил на Спенсър. Той се облегна назад, притвори очи и рече, без да адресира думите си конкретно към някого. Елизабът бърбеше оживено с майка си.

— Не мога да повярвам, че съм у дома.

Всъщност още не бе у дома, но бе близо. Беше се върнал на американска земя, жена му бе до него. Обаче имаше още нещо, с което трябваше да се справи. Бе се измъчвал от него, още откак бе заминал от Сан Франциско.

— Добре дошъл у дома, синко — баща му го потупа по ръката, сълзите го задавиха, а Спенсър се протегна и стисна здраво старческата ръка.

— Обичам те, тате. Господи, надявам се поне за малко тази страна да няма неприятности. На мен ми дойде до гуша.

— Надявам се вече да не си в запаса — сгълча го усмихната Елизабът, а той се засмя.

— За нищо на света. Следващия път ще трябва да привикат някой друг. Оставам си вкъщи да дебелея, да си седя на задника, докато жена ми ражда бебе подир бебе.

Каза го полу на шега, но и да опипа почвата. Имаше маса неща, които искаше да обсъди с нея, а това бе едно от най-важните за него. Елизабът не отвърна нищо, само се усмихна.

Нищо обаче не се промени, когато малко след като се прибраха в къщата на *Бродуей*, те затвориха вратата на спалнята зад себе си. Той захвърли униформата си на пода, умираше да я види да изгори, а след като взе душ се приближи внимателно към Елизабът. Докато го нямаше, бе решил за себе си много неща, но не и всичко. Сега Елизабът бе много по-реална за него, защото отдавна не бе чувал нищо за Кристъл и тя отново се бе оттеглила в мечтите му. Макар да му липсваше, той не бе решил още какво да прави с Елизабът и брака им.

Тя се бе променила много през тези три години, имаше доста неща, които искаше да узнае за нея, особено дали иска да има деца. Отдавна обаче бе решил повече да не си играе с нея. Искаше да знае точно каква бе тя и към какво се стреми и, ако това не бе приемливо за него, нямаше да останат повече женени. Трябваше да ѝ даде възможност, но и самият той имаше право да желае нещо; не бе сигурен, че то бе Елизабът Баркли. Беше свидетел на смъртта на много мъже, бе видял прекалено много болка, за да може да си позволи да пропилее живота си с жена, която не бе за него. Животът бе прекалено кратък, а на трийсет и четири години, той бе вече по средата му. Смисълът на живота му бе станал прекалено скъп, за да пропилее дори и един миг с жена, с която не би искал да бъде.

Той повдигна въпроса, докато тя се бе отпуснала във ваната, преди да се облекат за вечеря. Наслаждаваше се на пияната от уханни мехурчета.

Той внимателно седна на ръба на ваната, току-що взел душ, с кърпа около кръста си; чувстваше се донякъде неудобно с нея. Изглеждаше по-хубав отвсякога. Тялото му бе стегнато като на юноша. За всички тях животът в Корея се бе оказал доста тежък.

— Какво ще кажеш по въпроса да имаш деца в наши дни?

Тя го погледна изненадана и се усмихна на въпроса му.

— Изобщо или мои деца?

Брат ѝ и Сейра най-накрая бяха обявили публично, че не искали деца и тя не се бе потресла от решението им.

— Наши, разбира се.

Докато чакаше отговора ѝ, той не се усмихваше. Това бе нещо, което повече не искаше да чака.

— Напоследък не съм мислила много по въпроса. Не ми е било първостепенна грижа, особено след като те нямаше — тя се усмихна и грациозно раздвижи крака в покритата с пяна вода. — Защо? Нима трябва да го решим тъкмо днес?

Тя бе раздразнена, странно бе той да седи и да я зяпа така във ваната.

— Може би. Мисля, че дори фактът, че трябва да го *решим* вече говори нещо, нали?

— Не, не смятам. Това не е нещо, което трябва да се решава прибързано.

— Както брат ти и Сейра ли?

Той осъзна, че търси кавга с нея. Искаше да вземе решение и то скоро. Съществуването на две жени в съзнанието му през последните три години едва не го подлуди.

— Те нямат нищо общо с това, Спенсър. Имам предвид нас, самите. Аз съм на двайсет и четири години, още не съм прехвърлила билото, не, благодаря, а и имам важна служба във Вашингтон. Нямам намерение да я излагам на опасност заради едно бебе.

Той получи своя отговор. Но въпреки това бе ядосан на начина, по който тя му го сервира.

— Мисля, че приоритетите ти са погрешни.

— Твоята гледна точка е по-различна. За теб — то е едно сладуранче, при което да се върнеш у дома. За мен — това е голяма жертва. В това е разликата.

— Да, така е — той се изправи, затегна кърпата около кръста си, а тя се усмихна — видя ѝ се много смешен в розовия пешкир. — Не би трябвало да бъде жертва, Елизабът. Би трябвало да е нещо, което ние двамата желаем.

— Е, да, ама не го желаем *ние*. Желаяш го ти, може би някой ден ще го желая и аз, но не сега, сега не му е времето. Работата ми е прекалено важна.

Вече му бе омръзнало да слуша това, а и тя знаеше колко силно ненавиждаше той Макарти.

Наистина ли работата ти е толкова важна за теб?

Знаеше, че бе така. Когато се срещна с нея в Токио по време на отпуска си, тя говори само за това.

— Да — погледна го в очите. Не се страхуваше да бъде откровена с него, никога не се бе страхувала. — Тази служба е много важна за мен, Спенсър.

— Защо?

— Защото ми дава усещането за независимост.

Не бе нещо, което той би одобрил в една съпруга, но все пак... в нея имаше нещо... та той дори не бе свикнал с нея. Бяха се оженили само две седмици преди той да замине. В нея имаше обаче и нещо предизвикателно, нещо, което го подтикваше да я покори, макар дълбоко в себе си да знаеше, че Елизабът никога нямаше да бъде покорена.

— Взех си отпуск, за да дойда да те посрещна, но ще се върна на работа, щом си отидем у дома, Спенсър. Надявам се, че знаеш това.

— Е, вече го знам, нали така?

Той запали цигара. Тя го гледаше. Войната му се бе отразила тежко, както и на мнозина други. Но в крайна сметка той се бе справил, особено след трудния период, когато бе спрял да пише на Кристъл. Обаче имаше моменти, които никога нямаше да забрави, например за безсмислено умиращите в ръцете му мъже в една война, която не бе тяхна. Това бе разяждало душата му и сега му бе трудно да се завърне и да захвърли всичко зад гърба си.

— И къде е у дома! Доколкото схващам, вече сме зарязали Ню Йорк. Тогава къде ми е мястото? Сред безработните, предполагам.

— Ти и без това не харесваше работата си — изглежда думите му не й направиха никакво впечатление. Бе упорита съперничка в спора. — Каза ми го в Токио.

— Възможно е. Ала все пак не е зле човек да изкарва прехраната си. Аз не съм толкова *независим*, да използваме същата дума, колкото теб. Трябва ми работа, Елизабът.

— Сигурна съм, че баща ми ще се радва да те запознае с всеки, когото пожелаеш. А и аз самата имам някои идеи — някаква работа за правителството. Това ще ти допадне много.

— Аз съм привърженик на демократите. А напоследък това не е на мода.

— И баща ми е демократ, аз — също. Във Вашингтон има място за всякакви. В това е работата. За Бога, тук е демократична страна, а не някаква диктатура.

Смешно бе — той се бе завърнал у дома преди броени часове, а вече се караха за политиката и за нейната служба. А единственото, което той желаше, бе да се чувства отново спокойно, да се установи с жената, която обича и която го обича. В присъствието му тук обаче липсваше всякакво спокойствие. Нямаше дом, нямаше работа, изведнъж се усети изгубен без армията. Дори това го объркваше; не бе желал нищо по-силно от това да се върне у дома, а ето че се чувстваше нещастен.

Облече се и слезе долу, а два часа по-късно бе направо изумен. На вечеря бяха поканени двеста души, които той не познаваше. Това бе празненството — изненада в негова чест и баща му усети, че той не бе подготвен за това. След бързия преход от Сеул до Сан Франциско имаше нужда от малко по-сериозна адаптация.

Тази нощ Спенсър не можа да заспи, излезе от къщи; вървя с километри, заслушан в рева на тифоните за мъгла. Накрая се озова в Норт Бийч. Всеки път, когато чуеше по пътя си някакъв шум, подскачаше — очакваше да е някой снайперист.

Бе застанал пред къщата на мисис Кастаня, гледаше прозорците й, а сърцето му лудо биеше. Ето го момента на завръщането у дома, за който бе мечтал. Всички прозорци бяха тъмни, а той искаше да изтича

и да я изненада. Стоеше обаче там и се чудеше защо тя не бе отговорила на писмата му.

Опита с трепереща ръка дръжката на входната врата, но бе заключено и затова позвъни. Дълго време никой не отговори, сетне се появи сънлива жена, загърната в хавлия.

— Да? Какво искате? — не отвори, но той я виждаше през остъклената врата. Бе на средна възраст и не бе много привлекателна.

— Дошъл съм да видя мис Уайът.

Бе облечен в униформа и бе очевидно, че бе военен.

Жената се замисли за миг, а сетне поклати глава. Мислеше си, че вече познаваше всички, но сетне си спомни.

— Тя не живее тук.

— Не, тук живее — той кимна настоятелно, а сетне изведнъж осъзна, че тя се бе преместила. Изплаши се, че всъщност не знаеше къде би могла да бъде. — Живееше в ъгловата стая на горния етаж — посочи той. Но това бе преди три години. Може би затова не бе отговаряла на писмата му.

— Тя се изнесе още преди майка ми да почине.

Сърцето му сякаш спря. Мисис Кастаня също я нямаше. Всичко се бе променило. Той бе очаквал този миг толкова дълго, а ето че нея я нямаше, а заедно с нея бе изчезнало и всичко познато.

— Знаете ли къде се е преместила?

Все още разговаряха през вратата; жената не желаше да я отвори. Бе много късно и не го познаваше. Можеше да бъде пиян или някой маниак, затова нямаше да го пусне. Бе една от неомъжените дъщери на мисис Кастаня, сега тя въртеше къщата с голяма строгост и много внимателно. Бе вдигнала наемите, а си мислеше и да я продаде. Тя, братята и сестрите ѝ биха предпочели да получат парите.

— Не знам къде е отишла, мистър. Никога не съм я виждала.

— Не е ли оставила адрес?

Жената поклати глава и сетне му махна с ръка да си отива, за да може да се върне в апартамента си.

Той се спусна по стълбите, а сетне отново вдигна поглед към тъмните прозорци. Бе заминала и той нямаше представа къде да я открие.

След това отиде в *При Хари*, сигурен, че ще я намери там, но когато пристигна, вече затваряха. Оберкелнерът си бе свалил сакото,

двамина мъже търкаха пода, а столовете бяха вдигнати върху масите.

— Съжалявам, сър, затворено е — той погледна раздразнен към влизания Спенсър. Би трябвало вратите да са заключени, но някой очевидно ги бе забравил отворени.

— Знаем... съжалявам... Кристъл тук ли е?

Изведнъж се изплаши от въпроса си. Ами ако я нямаше? Ако ѝ се бе случило нещо? През цялото това време той бе зает само със себе си и с нищетата на собственото си съществуване. Беше я предал. И сега само Бог би могъл да знае какво бе станало с нея.

Оберкелнерът поклати глава, искаше му се много Спенсър да се махне.

— Тя се премести в Л.А. Но имаме едно страхотно маце, което я замести. Елате утре вечер.

Единственото *маце*, което той желаше, бе онова, което обичаше, спомените за което го крепяха в Корея.

— Аз съм стар неин приятел. Току-що се връщам от Суел... не знаете ли къде живее в Л.А.?

Може би в крайна сметка тя бе отишла в Холивуд! Мисълта за тази възможност го развълнува, страшно му се искаше да я открие. Имаха толкова много да си кажат, да разговарят, дължеше ѝ обяснение за дългото си мълчание. Но мъжът само поклати глава, изглеждаше незаинтересован и не изпитваше никакво съчувствие към него. Връщащите се от Корея войници не го интересуваха.

— Не. Хари би трябвало да знае. Той е в двуседмичен отпуск обаче. Обадете се, когато се върне.

— Ами... — той се опита да се сети името, а сетне изведнъж то изплува в съзнанието му. Бе малко облекчение в тази нещастна вечер, — ами Пърл... дали е тук?

— Тя ще е тук утре в четири. Можете да се обадите тогава. И слушай, приятелче, трябва да затварям. Защо не се обадиш утре? — сетне с известно удоволствие в тона каза: — Чувам, че се снимала във филми. Кристъл, де. Жалко, че не пее. Беше най-добрата.

Усмихна се за малко, опитвайки се да бъде дружелюбен, докато с твърда ръка съпровождаше Спенсър към изхода. Той кимна.

Миг по-късно Спенсър стоеше отвън, без да има по-голяма яснота относно местопребиваването на Кристъл, отколкото преди да дойде тук. Бе заминала. В Холивуд. Досущ както си бе мечтала. А той

трябваше сам да се изправи лице срещу лице с Елизабът и да реши какво, по дяволите, да прави с брака си. Може би пък така бе по-добре. Може би бе по-добре да реши завинаги, преди да се е видял с Кристъл, сетне можеше да започнат на чисто.

Тази мисъл му тежеше, докато се връщаше бавно към къщата на Бродуей.

Елизабът спеше дълбоко. Нямаше и представа, че бе излизал. Изглеждаше съвсем спокойна, докато той я гледаше на светлината, която се процеждаше от вратата на банята. Чудеше се какво ли сънува... ако изобщо сънуваше... ако изобщо някога бе сънувала или мечтала. Тя бе толкова делова! Дори и към завръщането му се отнесе като към проява в обществото, нещо, което трябваше да се организира и планира. Нямаше нежност, никакви докосвания и преплетени ръце. Не бе я любил откакто се бе върнал, а истината бе, че и не искаше.

Той угаси осветлението и се мушна в леглото до нея; лежа, заслушан в ритъма на дишането ѝ. Сетне се обърна и я погледна в тъмното, погали я по косата, помисли си, че тя заслужава повече, отколкото можеше да ѝ даде той. Тя отвори едно око, усети го, но все още бе полузаспала.

— Буден ли си? — повдигна глава, опитвайки се да види часовника, но бе прекалено заспала, за да фокусира погледа си. — Колко е часът? — промърмори сънливо тя.

— Късно е... спи... — прошепна той, тя кимна и му обърна гръб. — Лека нощ, Елизабът.

Искаше да ѝ каже, че я обича, но не намери сили да произнесе думите, можеше единствено да си мисли за това, че Кристъл бе в Холивуд, а той все още не знае как да я намери. На следващия ден щеше да се обади на Пърл в ресторанта, молеше се тя да знае адреса ѝ.

Беше решил, обаче, да не се среща с Кристъл, докато не уреди личния си живот. Това нямаше да отнеме много време, а и така бе по-честно спрямо нея. Сърцето му се късаше от копнеж да я види. Дългоочакваният ден на завръщането му се бе оказал твърде самотен. Сега, след като се бе завърнал, единственото, което знаеше, бе, че се чувства като чужденец.

Заспа чак призори и сънува далечна артилерийска стрелба... някой се опитваше да му говори... шепнеше, казваше му нещо, което той не можеше да чуе, поради грохота на оръдията... опитваше се с

всички сили да разбере думите, плачеше в съня си... но бе сигурен, че гласът принадлежеше на Кристъл.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

На следващия ден разбра, че бяха планирали времето му, без изобщо да го питат. Щяха да заминат на езерото Тахо за три седмици, родителите му щяха да бъдат там през първите две, а семейство Баркли възнамеряваше да даде няколко вечери за тяхно забавление.

— Най-добре е да си купиш малко дрехи, преди да заминем за езерото — предложи му Елизабът.

Той разполагаше само с униформите си, бойните дрехи и чепици, които изобщо не подхождаха на стила на живот в къщата край езерото Тахо. Тя го придружи и той отново се почувства като дете — тя му помагаше да избере нещата и настоя всичко да бъде вписано в сметката на баща й. Той си записа сумата и увери съдията Баркли, че още щом се върнеше у дома и отново откриеше сметките си, щеше да му изпрати чек. Бе накарал Елизабът да закрие сметките му в Ню Йорк, когато тя освободи апартамента му и се премести в Джорджтаун.

— Не се тревожи за това, синко — засмя се Харисън Баркли. — Знам как да те намеря.

Всичко бе толкова свободно и толкова добре предварително организирано. Отпътуваха за езерото Тахо конвой; Елизабът със Спенсър — в комбито, а двете по възрастни двойки — в лимузината. Спряха да обядват в Сакраменто, а сетне продължиха за езерото, където всичко бе свършено подготвено.

Почти всеки ден имаше подиробедни празненства в негова чест, вечери за петдесет гости, следобед плуваха; минаха цели десет дни, преди той да може да отиде за риба с баща си. Седеше в скутера, взрян във водата, а Уйлям Хил го гледаше натъжен.

— Май не ти е лесно да се приспособиш отново, а синко?

Спенсър въздъхна. Бе толкова приятно да си сам. Когато бе с Елизабът, непрекъснато бе напрегнат и въпреки огромната им любезност към него, семейство Баркли му бе омръзнало до смърт.

— Да, така е — той погледна баща си и откровено рече: — Не си го представях така завръщането.

— Какво смяташ, че трябваше да е по-различно? — баща му бе мъдър човек с добро сърце и искаше да му помогне. Страдаше като го гледаше нещастен.

— Не знам, тате... Нямам си свой дом. Прекарах три години в чужда страна и ето че се връщам в нечий дом, срещам се с нечий приятели и правя онова, което някой друг е пожелал... Вече съм прекалено възрастен за подобно нещо. Искам да си ида у дома, а нямам дори дом.

— Разбира се, че имаш. Имаш красива къща, майка ти и аз гостувахме в нея миналата Коледа.

— Добра за теб. Да живея в къща, която не съм и виждал, сред мебели, които не съм купувал, в град, който почти не познавам.

Той описа толкова мрачна картина, изпълнена със самосъжаление, че баща му се разсмя.

— Не е чак толкова зле, колкото си мислиш. Просто опитай. В крайна сметка си у дома едва от две седмици.

Спенсър прекара пръсти в косата си, а баща му се усмихна на познатия жест. Хубаво бе, че се бе върнал жив и здрав; не се тревожеше много от реакциите на сина си, според него, те бяха напълно нормални. Той и Алисия си бяха говорили за това предишната вечер и тя му бе предложила да поговори насаме със Спенсър.

— Не знам, татко...

Бе мислил да му каже за връзката си с Кристъл, преди да замине, но бе решил да не го прави. Това си бе негова връзка и чувствата му към нея си бяха съвсем лични. Сега поне знаеше къде е. Пърл му бе дала телефонния ѝ номер в Л.А. и той се бе хванал за листчето с номера като удавник за сламка. Дузина пъти през последните две седмици бе вдигал телефонната слушалка, но си налагаше да не ѝ се обажда. Бе твърде рано. Още не бе уредил нищо, а знаеше, че трябваше да го направи. Елизабът обаче се преструваше, че всичко бе наред, и поради това му бе още по-трудно.

Сякаш предусещайки, че има и още нещо, Уйлям Хил реши да зададе на сина си един деликатен въпрос.

— Ти си още влюбен в Елизабът, нали?

Бяха толкова добра двойка, че той никак не би искал всичко да се разпадне, само защото Спенсър бе изнервен и нетърпелив. Синът му забави много отговора си.

— Вече в нищо не съм сигурен. Дори не знам дали я познавам.

— Нямахте те дълго време, сине. На твоята възраст, пък дори и на моята, три години са цяла вечност.

— Искам деца. Тя не иска. Това е доста сериозен проблем, татко.

— Тя е още много млада. Дай ѝ възможност. Приберете се у дома, установете се, свикнете отново един с друг и тогава опитай отново. Тя ще кандиса. И тя трябваше да живее сама през тези три години, затова за нея ще е истинско щастие да те има до себе си.

Но Спенсър бе отвлечен.

— Тя *никога* не е сама. Винаги е до баща си. Ако го оставя, той ще плаща и за бельото ми.

Имаше предвид последните им покупки и баща му се засмя.

— В живота има и по-големи проблеми от този. Те са добри хора, Спенсър, и искат и двамата да сте щастливи.

— Знам... Съжалявам... Навярно съм неблагодарен. Но съм тъй дяволски объркан.

Той отново се вторачи във водата, а сетне вдигна очи към баща си. Този път заговори с по-мек тон, а баща му забеляза в погледа му нещо далечно и неуловимо — тъкмо то го тревожеше.

— Преди да замина имаше друга жена, татко... моя отдавнашна позната.

Не му каза, че когато се запозна с нея, тя бе само на четиринайсет години.

Уйлям Хил погледна натъжен сина си.

— Сериозно ли бе?

— Да — рече без колебание Спенсър. — Много сериозно. Те са много различни... толкова различни, колкото могат да бъдат само две жени...

— Среща ли се с нея, откакто се върна?

Спенсър поклати глава. Възнамеряваше обаче да го стори. Това бе надеждата на живота му.

— Недей. Само ще си усложниш живота. Женен си за прекрасно момиче, възползвай се от това. Дръж на онова, което си започнал.

— И в това ли е смисълът на живота? — сивото в косата му проблесна на слънцето и Уйлям с изненада забеляза, че бе побелял.

— Понякога. Понякога бракът е в това да не се поддадеш на изкушението, независимо дали го искаш или не.

— Не ми се вижда много весело.

— Понякога никак не е — той се протегна и го докосна по ръката. — Послушай съвета на един старец, Спенсър, не преобръщай живота си с главата надолу. Остани при Елизабът. Тя е хубаво момиче и ти се ожени за нея. След като те чака през всичкото това време, ти си ѝ и задължен.

Знаеше, че ѝ бе задължен. Нали тъкмо поради това се върна при нея, след като три години бе мечтал за Кристъл.

На въдицата на баща му се улови риба и за известно време те се отклониха от разговора си. Сетне баща му го погледна отново сериозно, трогнат, че Спенсър му се бе доверил. Можеше само да се надява, че го бе насочил във вярната посока.

— Помисли си добре, бъди търпелив, поне известно време. Всичко ще се оправи. Никога няма да си го простиш, ако я изоставиш сега. Помисли и за това. На другото момиче не дължиш нищо. Ти се ожени за Елизабът. И сега ще трябва да се придържаш към това.

Беше разумно, но и адски потискащо, помисли си Спенсър, докато палеше двигателя. Подкара скутера към кея. Кимна на баща си:

— Благодаря ти, татко.

Погледна го, докато вървяха към къщата, и за пръв път усети, че баща му го обичаше такъв, какъвто бе, а не в ролята му на заместник на Робърт.

— Хванахте ли нещо? — Елизабът ги посрещна в прекрасно настроение.

Тя обичаше езерото, радваше се да види отново старите си приятели, харесваше и целият този шум, който се вдигаше около Спенсър.

— Чифт стари галоши — усмихна се той, изглеждаше далеч по-добре, отколкото преди. Разговорът с баща му бе намалил доста вътрешната му напрегнатост. — Три риби... — той се наведе към нея, а тя се престори, че запушва носа си, — и една целувка за жена ми.

Поне го допусна да я целуне. Влязоха вътре и докато той си вземаше душ, Елизабът пили ноктите си. Съобщи му за купона, на който щяха да ходят тази вечер, а той я погледна замислен.

— Нека си останем вкъщи тази вечер.

— Но, скъпи, не можем. Очакват ни. А са приятели на баща ми.

— Кажим им, че имаш главоболие, че са се обадили раните ми от войната — той ѝ се ухили по момчешки, искаше да прекарат вечерта насаме. Откакто се бе върнал, не бяха оставали насаме и един миг, но тя изглежда нямаше нищо против.

— Утре. Обещавам.

Но на следващия ден пристигна брат ѝ и тя настоя, че щяло да бъде неучтиво, ако не излезели с тях. На последващия ден пак трябваше да ходят на някакво парти. Той се чувстваше като затворник, оставен вместо на вода — на шампанско. Чувстваше се самотен с нея, заобиколен през цялото време от хора. Опита се да ѝ го обясни, докато лежах на плажа, но тя определи думите му като глупости.

— Как можеш да си самотен при наличието на толкова мили хора наоколо!

— Защото не съм още готов за това. Искам да бъда насаме с теб, просто да си говорим и да се опознаем отново.

Ала тя не можеше да го разбере. И в следващия момент той вече знаеше какво трябваше да направи. Реши да отиде за уикенда в Л.А. Най-сетне знаеше какво щеше да каже на Кристъл. Бе взел решението. А когато се върнеше, щеше да каже на Елизабът, че иска развод. Искаше да ѝ каже, чак когато си заминеха от езерото. Не желаше грамадна грозна сцена с участието на всичките родители.

— Но моите родители са поканили хора заради теб — беше бясна. Канеха хора заради него почти всяка вечер.

— Съжалявам. Не мога да направя нищо. Имам да свърша една работа в Лос Анжелис — тонът му изведнъж стана хладен. Вече знаеше какво щеше да направи.

— Каква работа? — погледна го подозрително тя. Та той дори още не бе на работа.

— Свързана с инвестиции, които направих, когато завърших право.

— Не могат ли да почакаат?

— Не, не могат. Нито минута. Това е важно, Елизабът. Трябва да го свърша.

Не се обади на Кристъл, преди да тръгне. Щеше да ѝ позвъни от града и да я изненада.

Когато той тръгна, Елизабът още се мусеше на обяда с родителите си. Той се върна в Сан Франциско, остави колата в къщата

и взе такси до летището. Полетът трая два часа и когато пристигна, бе зноен следобед в късния август. Взе такси до града и отседна в хотел *Бевърли Хилс* — плати с парите, които бе взел в заем от баща си.

Веднага щом влезе в стаята си, набра номера, който му бяха дали в *При Хари*. Отговори камериерка, която каза нещо от типа *Салваторе*, което го накара да се усмихне. Тя май винаги наемаше стаи от италианци. Помоли да го свържат с Кристъл Уайът и му отвърнаха, че е на работа. Пърл му бе казала, че снимала нов филм. Той се зарадва за нея, а когато попита къде може да я намери, бе сякаш нов човек. Почувства се така, сякаш целият му живот бе придобил смисъл. Усети отново покой, усети, че държи съдбата си здраво в ръце. Най-сетне бе взел правилното решение.

— В *МГМ*^[1] — отвърна жената и му даде номера на снимачната площадка без изобщо да се замисли.

Той го надраска на едно листче и бързо излезе от хотела. Даде на шофьора на таксито адреса, който намери в телефонния указател. Бе далеч от хотела, но той през цялото време усещаше как сърцето му бие до пръсване при мисълта, че щеше да я види отново. Никога не бе изпитвал нещо подобно към друг човек, освен към Кристъл. Знаеше, че щеше да се наложи да обяснява, да търси извинение за налудничавото си държание. Знаеше, че й бе много задължен, но имаше пред себе си целия си живот и щеше да уреди нещата. Облегнат на задната седалка на таксито, той се усмихваше при мисълта за нея и за бъдещето им.

Входът на *МГМ* бе внушителен и той зяпаше като турист, докато пътуваха към площадката, след проверката на охраната. Каза им, че желае да се срещне с Кристъл Уайът и съобщи в кой филм се снима. Пазачът му каза, че студиото било затворено за външни посетители и трябвало да се сдобие с пропуск. Но когато му каза къде бе бил и за колко дълго време, пазачът се поколеба и погледна през рамо. Неговият собствен син бе загинал там и той би сторил всичко за един войник.

— Само не казвай на никого, че съм те пуснал аз — рече той и махна с ръка да продължават, а Спенсър му благодари.

Шофьорът подкара към снимачната площадка, която му бе посочил пазачът. Покрай тях минаха десетки актьори, облечени в ефектни костюми. Имаше каубои и индианци, бандити и красиви

момичета в бански костюми и секси рокли. Беше свят, напълно различен от света на *При Хари* в Сан Франциско.

Плати на шофьора, спря се за миг да се огледа, а сетне влезе внимателно в студиото.

Беше огромна сграда, прилична на самолетен хангар. Видя в далечината скупчени под ярка светлина хора. Един мъж им крещеше, инак цареше пълна тишина. Той застана напълно неподвижен и чак когато след малко обявиха десетминутна почивка, приближи.

Сетне, досущ като насън, тя вече бе пред него — гърбом, но той дори и отдалеко инстинктивно я позна. Искаше му се да изтича и да я прегърне, сърцето му биеше като лудо, ала вместо това се приближи внимателно, не искаше да безпокои никого. Сетне, сякаш почувствала, че той бе наблизил, тя се обърна и двамата замръзнаха на място.

Беше си все същата, само още по-красива, отколкото преди години. Най-сетне детето у нея бе изчезнало и бе отстъпило мястото си на една невероятна жена. Косата ѝ бе опъната назад и сплетена в красив кок, носеше бяла рокля с голи рамене и бели сатенени пантофки — и роклята, и пантофките бяха обсипани с мънички, искрящи звездички. Изглеждаше като излязла от приказките, но очите му се изпълниха със сълзи и очертанията ѝ се размиха.

Тя приближи бавно. Не заговори, само го гледаше — една жена излязла от сънищата — а в следващия миг вече бе в прегръдките му и го целуваше, а той си помисли, че сърцето му щеше да се пръсне. Никога не я бе обичал по-силно, отколкото в този миг. Бе оцелял във войната, за да се завърне при нея, за да я прегърне отново. Това бе всичко, което напразно бе търсил в Сан Франциско, а го бе открил, както си и знаеше, тук, при Кристъл.

— О, Господи... никога няма да разбереш колко много ми липсваше...

Цялата мъка, която бе преживял, цялата самота и нищета сякаш го пронизаха отново, докато я прегръщаше. По лицата и на двамата се стичаха сълзи. Тя знаеше какво бе сторила и сърцето ѝ се късаше. Беше решила, че той никога няма да дойде, но ето че бе дошъл. Беше се завърнал. А тя живееше с Ърни Салваторе. Не можеше обаче в този момент да мисли за Ърни. Не можеше да мисли за никого друго, освен за Спенсър, който я прегръщаше и целуваше, докато тя докосваше лицето му със зажаднели устни и нежни пръсти.

— О, скъпа, колко те обичам — той се отдръпна от нея и се усмихна. — Толкова си красива! — Усмихна ѝ се нежно като горд баща. — Стана ли вече кинозвезда?

Когато го целуна отново, тя бе смутена.

— Още не, но съм на път. Този е страхотен филм.

Каза му кой се снимаше в него и това му направи впечатление. Беше го постигнала, докато него го нямаше. Бе дошла в Холивуд и вече се снимаше в киното.

Тя сложи пръст пред устните си и му прошепна:

— Снимките ще започват отново. Ела в гримьорната ми.

Той я последва на пръсти в стаята, където се преобличаше, хранеше се и учеше с часове. Беше малка, но чиста, а една жена подготвяше костюма ѝ за следващата сцена.

Кристъл ѝ се усмихна и ѝ каза, че може да си върви, след което се обърна отново към Спенсър.

— През следващия един час съм свободна.

Погледът ѝ изпитателно оглеждаше лицето му, искаше ѝ се да разбере защо се бе върнал, къде е бил досега, кога се бе завърнал от Корея, дали все още бе женен.

— Нима това е наистина? Ти ли си това? — гледаш, го с благоговееене, спомни се безкрайните месеци на неговото мълчание.

И докато седяха, хванати за ръце, той се опита да ѝ обясни всичко — самотата, болката, объркването му, отчаянието, че бе там, чувството, че не съществува нищо друго, освен постоянната несрета и разрушенията, на които бе свидетел.

— Все едно, че нищо тук вече не съществуваше... дори, предполагам, за известно време и ти. Чувствах се така, сякаш никога няма да успея да се върна. Дори не можех да разговарям с никого. Писмата, които получавах, само влошаваха нещата. Те се опитваха да ми внушават, че тук всичко е наред и всички са щастливи, а това само правеше по-брутален контраста между живота на другите и моя там, в Корея. Мисля, че и други мъже се чувстваха по същия начин. Доста си говорихме за това по време на полета към дома. Дотогава никой не искаше дори да го изрече. Никой не искаше да си признае колко зле се чувстваше; ако го направехме, може би нямаше да можем да издържим — никога не бе изпитвал такава студенина, безнадеждност и несрета

през целия си живот. — Е, сега всичко свърши... но е трудно човек да го забрави — докато го казваше, той я погледна натъжен.

— Аз си помислих, че си решил да туриш край на връзката ни.

Гласът ѝ бе тих и тъжен, тази мисъл бе променила живота ѝ. Тя я бе отвела в Холивуд, тя я бе тласнала към решението да заживее с Ърни. Бе решила, че нямаше какво да изгуби, а и той бе добър с нея. Бе направил толкова за нея, че тя имаше чувството, че му е много задължена.

Когато му каза тези думи, Спенсър изглеждаше като смазан от мъка.

— Не бих го направил, без да ти кажа за това. Тогава не знаех какво да правя... Елизабът продължаваше да ми пише, а всяко писмо ме караше да се чувствам дяволски виновен. Тя очакваше да се върна при нея, да продължим както преди, но аз знаех, че не бих могъл. Срецнахме се няколко пъти в Токио, но тези срещи дори влошаваха нещата още повече, когато се връщах пак в Корея. Беше все едно, че си прекарал уикенда с някоя непозната. И сега е така. Върнах се преди две седмици и вече полудявам.

Той я гледаше със сериозните си очи, а Кристъл извърна поглед. Сега тя трябваше да се почувства гузна. Тя имаше да изплаща дълг към Ърни.

— Опитах се да те намеря вечерта, когато пристигнах — продължи той, — отидох до мисис Кастаня, но жената там ми каза, че си заминала, сетне отидох в *При Хари*, но бе затворено...

Докато ѝ разказваше перипетиите си, изглеждаше тъй отчаян, както се бе чувствал тогава. Тя не бе изненадана, че в дома на мисис Кастаня го бе посрещнала друга жена. В отговор на последното си писмо до нея преди месеци получи пощенска картичка от сина ѝ, с която ѝ съобщаваше, че старицата бе починала. На Кристъл ѝ бе мъчно за нея, харесваше я много.

— Най-сетне Пърл ми даде телефонния ти номер и позвъних тази сутрин, веднага щом пристигнах тук. Хазяйката ти ми каза къде си и ето ме тук.

Той се усмихна, радостен като хлапе на Коледа. Кристъл не му каза, че не се бе обадила хазяйката ѝ, а камериерката ѝ, по-точно — камериерката на Ърни.

— И как ще постъпиш с Елизабът?

Сърцето ѝ биеше лудо, когато зададе този въпрос. Частица от нея се молеше той да не бе решил да се развежда. За нея щеше да бъде по-лесно така, поне за известно време. Не можеше да напусне Ърни хей така, не и след като я бе уредил да се снима в киното, след всичко, което бе сторил за нея. Но досущ както Спенсър не обичаше Елизабът, тя не обичаше Ърни.

Спенсър ѝ отговори съвсем спокойно. Бе обмислял как да постъпи по време, на полета си до Л.А, Щеше да ѝ каже веднага щом се приберяха във Вашингтон. Тогава щеше да си събере багажа и да вземе първия самолет за Калифорния. И без това нямаше работа. Можеше да си потърси служба в Лос Анжелис със същия успех както във Вашингтон или Ню Йорк. Един юрист можеше да си намери работа навсякъде. А сетне, щом си намереше работа и се разведеше, щеше да се ожени за Кристъл, ако тя би се съгласила. Беше тъй невероятно просто.

Той ѝ се усмихна. Беше щастлив, дори когато бе гузен.

— Ще се разведа с Елизабът. Предполагам, че трябваше да ѝ го кажа отдавна. Мисля, че го знаех, още когато заминавах преди три години, но ми се струваше, че ще постъпя гадно с нея. Току-що се бяхме оженили. Не знам. И все пак, бях пълен глупак, че не го направих още тогава. Просто не мога повече да продължавам с тази игра на криеница. Но постъпката ми ще е отвратителна, след като тя ме чака толкова време — той си спомни какво му бе казал баща му на езерото, — но не съм съвсем сигурен дали това изобщо я интересува. Интересува се единствено от кариерата си и проклетите си купони — е, не бе само това, но не и много по-различно, поне според това, което бе видял, откак се бе върнал от Корея. — Тя сега е на езерото и след няколко дни се връщаме във Вашингтон — той погледна Кристъл в очите. — Почти се свърши. Може да се върна тук след седмица-две, а веднага, след като си намеря работа, ще подам документи за развод, след което ще можем да се оженим...

Бе сигурен, че Елизабът щеше да постъпи разумно и да се съгласи на развода. Но изведнъж почувства тревога. Ами ако нещата при Кристъл се бяха променили? Макар че не го намираше за вероятно, след като го бе разцелувала така. И все пак той добави предпазливо:

— Ако все още желаеш да се омъжиш за мен...

И ако Елизабът му дадеше развод. Но бе сигурен, че щеше да се съгласи, след като ѝ обяснеше какво мислеше за брака им.

Кристъл го погледна безмълвна, а очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тъкмо това бе искала преди години, тъкмо за това бе мечтала, докато него го нямаше, но бе изгубила всякаква надежда да го чуе. Бе си помислила, че той бе решил да се върне при Елизабът и не си бе направил труда да ѝ го съобщи.

— Е? — отрони той.

Гледаше как сълзите се стичат по бузите ѝ и не знаеше дали бяха сълзи на радост или на разочарование. Прегърна я и я притисна силно. Тя плачеше, а той се усмихна, загледан над рамото ѝ.

— Не плачи, мила. Няма да е чак толкова зле. Обещавам. Ще се погрижа за теб... кълна се, че ще го направя.

Това бе всичко, което бе искал. Отдръпна се полека, а когато тя го погледна, бавно поклати глава. Все още имаше да му казва маса неща.

— Може би сега ти няма да ме искаш — трябваше да му каже за Ърни.

— Не виждам причини за това. Освен ако не си се омъжила, докато ме нямаше — ухили се той, сигурен, че случаят не бе такъв, — но дори и да е така, нещата могат да се оправят. Ако си омъжена, можем да отидем заедно в Рино за шест седмици и да се оженим там.

Шегуваше се, но тя го гледаше и сърцето ѝ се късаше. Случаят бе по-тежък. Той най-сетне щеше да е свободен, а тя бе обвързана с Ърни. Само ако ѝ бе писал... ако поддържаше връзка... ако ѝ бе обяснил... Но сетне тя се сети за писмата, на които не бе отговорила. Бе решила, че вече е прекалено късно, не искаше да се измъчва и повече да си играе с него. Беше минало толкова време, а и когато той ѝ каза, че се е срещал с Елизабът в Токио, тя бе сметнала, че беше решил да продължи брака си.

— Спенсър... — опита се да потърси думите, с които да му обясни, но нямаше да ѝ е леко. — Аз живея с един човек. С мениджъра си, всъщност... това е една дълга история... не знам какво да ти кажа.

Нещастен, той я гледаше втренчено, очакваше да чуе думите ѝ. Не това бе очаквал. Не знаеше как ще я завари. Знаеше, че би могла да му бъде ядосана или безразлична, дори променена. Не бе очаквал обаче още да е влюбена в него и да живее с някого. И това никак не му хареса.

— Когато дойдох в Холивуд, с него ме запознаха двама импресарии. Казах, че бил най-добрият в града и за нула време той ми намери роля във филм. Всъщност започнах още през първата седмица след пристигането ми тук. Той направи всичко за мен, купи ми дрехи, намери ми хотел, дори го плащаше... — не му каза за Малибу и за диамантената гривна. — Подписах договор с него и той върши всичко вместо мен. Спенсър, много съм му задължена... не мога да го оставя просто хей така... няма да е честно...

Чутото му намириса на заробване, не можеше да повярва на ушите си.

— Влюбена ли си в него? Нещастна, тя поклати глава.

— Не, не съм. И още в началото му казах за теб. Но му казах, че всичко е свършено. Така си мислех тогава. Не се бе обаждал от месеци, сметнах, че си бил погълнат от Елизабът... — тя се запъна и отново заплака.

Спенсър закри яростен из стаята.

— Бях погълнат от това как да оцелея, ако това те интересува.

Той я погледна, разочарован напълно. През цялото време, докато той газеше из мочурищата и умираше от студ, докато живееше в окопите, тя бе мислила, че той не я обича.

— Съжалявам... нямаше те толкова време... и... тук всичко бе по-различно. Толкова исках да пробия в Холивуд.

Бе откровена, но от това на Спенсър не му ставаше по-топло, а и чутото никак не му допадаше.

— Толкова много, че да продадеш и тялото си, ведно с всичко друго?

— Слушай, по дяволите — тя се изправи, вече яростна колкото самия него, — когато замина от Щатите, ти бе женен, или не си спомняш тази малка подробност? Аз те чаках почти цели три проклети години, Спенсър Хил, а през половината от това време ти дори не си даде труда да ми пишеш. И накрая ми драсваш няколко реда върху парче хартия, които могат да бъдат адресирани до когото и да е. Не писа нищо за нас двамата, нито за бъдещето, нито за намеренията си. Просто очакваше от мен да седя и да те чакам и аз го правех, при това дяволски дълго време. Но и аз исках да живея. Имах право на малко повече от това да остана през целия си живот у мисис Кастаня и да чакам появяването на Месията.

Той не ѝ отговори, защото всичкото, което тя каза, бе вярно. Не можеше да го отрече.

— Затова дойдох тук и Ърни ме взе под крилото си. Той е влиятелен човек, Спенсър. Би могъл някой ден да ме направи голяма звезда. Нямам намерение да оставам при него завинаги, но не бих могла и да си тръгна ей така, веднага, само защото ти го искаш. Дължа му много повече, а и не искам да превръщам един приятел във враг. Той бе добър към мен и аз съм му задължена. Освен това, ако направя нещо такова, един ден той ще ме нарани.

— Искаш да кажеш физически? — Спенсър бе ужасен, но Кристъл бързо поклати глава.

— Разбира се, че не. Имам предвид професионално. Доколкото ми е известно, би могъл да разтрогне договора ми.

— Не бъди толкова сигурна. Да не е глупак! Той е в бизнеса и знае много добре какво държи в ръцете си. Същност какъв договор си подписала с него? — това също го безпокоеше, макар да бе най-малкият от проблемите им.

— Стандартен — тя се опита думите ѝ да прозвучат уверено, но в интерес на истината знаеше твърде малко за същността на договора. Ърни винаги ѝ бе казвал, че това не бе важно.

— Какво означава това?

— Той е посредник между мен и студиата. Те отиват при него и той урежда всичко вместо мен.

— Кой ти плаща? Той или студиата?

Спенсър бе изпълнен с подозрения. Бе чувал за подобни договори и преди — за мениджъри, които смъкват цели състояния от големите звезди, а в крайна сметка актьорите свършваха като пълни бедняци.

— Ърни ми дава чековете. По този начин може да приспадне данъците.

— Ти виждала ли си някога договорите със студиата или чековете за твоя труд?

— Разбира се, че не — Кристъл изглеждаше обезпокоена. — Той върши всичко това вместо мен. Това му е работата.

Тъкмо от това се страхуваше Спенсър.

— Тогава можеш да бъдеш абсолютно сигурна, че той прави цели състояния от теб, а ти, скъпа, получаваш трохи от това, което ти

плащат.

— Това не е вярно! — тя побърза да го защити, но съзнаваше, че не договорът ѝ с Ърни бе същността на нещата. — Както и да е — тя седна отново, тонът ѝ бе малко по-спокоен, — не мога просто да го напусна. В края на краищата — бих могла. Но той не би могъл да ме разбере, ако го направя още утре, а и няма да е честно спрямо него. Във всеки случай — не по-честно, ако ти бе захвърлил Елизабът две седмици след сватбата.

Чувстваше се задължена към Ърни, дори и Спенсър да не я разбираше. Той бе почтен с нея и тя не можеше да го зарече в един миг, само заради Спенсър.

— Е, тогава какъв е отговорът ти, Кристъл? Че всичко е свършило? Че искаш да останеш при него? — гласът му трепереше, докато задаваше въпроса си, но не от ярост, а от ужас.

Но когато му отговаряше, очите ѝ се наляха със сълзи. Искаше да излезе от гримьорната си и хваната за ръка със Спенсър да отидат в най-близката църква и да се венчаят. Знаеше обаче, че не можеше да го направи. Поне не още. Искаше да уреди въпроса с Ърни съвсем внимателно. Тя правилно бе подчертала преди малко, че, ако се ядосаше, той би могъл да се превърне в много силен враг. А би имал пълното право да се ядоса, ако тя го захвърлеше, след цялата му доброта към нея.

— Трябва ми време. Трябва ми време да говоря с него, да завърша този филм, сетне да му кажа, че трябва да заживее сама, или нещо от сорта. Но не мога да сторя всичко това за една седмица, Спенсър. На теб ти потрябваха три години за Елизабът. Дай ми месец, или поне два. Искам да уредя това съвсем внимателно. А съм и по средата на снимките на този филм.

— Но защо толкова дълго? Защото се страхуваш, че ще навреди на кариерата ти, или защото го обичаш?

Той все още не бе сигурен какво точно изпитваше тя към този мъж, защо му бе тъй задължена. Не разбираше хитроумния начин, по който работеше Ърни, залагайки на нейното чувство за дълг, на страховете и на съвестта ѝ.

— Защото смятам, че му дължа това. Поне като учтивост, ако не друго. Не можеш просто да изоставиш един човек, който е направил

толкова за теб. А и бих искала и след като го оставя, той да бъде мой мениджър.

— Това би могло дори да е неразумно, Кристъл. И, за Бога, има толкова други.

— Не и толкова добри като Ърни.

И в това я бе убедил, а Спенсър отново се ядоса като я слушаше. Изглеждаше така, сякаш винаги щяха да бъдат свързани с този тип.

— Все едно слушам Елизабът, когато говори за Макарти. Господи, връщам се у дома от война и всичкото, което искам, е да се установя и да заживея нормален живот, а всички са затънали до гуша в собствените си кариери. Освен мен. Готино, а?

Дожаля му за самия него, но Кристъл не бе сигурна, че трябваше да го вини за това. Бе само благодарна, че той все още я желаше след чутото за Ърни. Някой друг би могъл просто да се обърне и да си замине.

— Тук ще си намериш работа. Може дори някое студио да те наеме. Имат цели батальони юристи.

Искаше да му предложи Ърни да му намери нещо подходящо, но не посмя, а и щеше да мине маса време, преди да може да помоли Ърни за нещо такова.

— Какво би искала да правя, докато те чакам, Кристъл? — той не разбираше какви бяха правилата на играта тук, затова тя нежно го погали по ръката, докато му отговаряше.

— Просто бъди търпелив. Съжалявам за всичко това.

Изглеждаше притеснена, когато сведе очи; той се наведе и целуна копирената ѝ коса, а сетне повдигна брадичката ѝ, за да може да я погледне.

— Не се тревожи за това. Сам си го заслужи. Можеше да бъде и далеч по-лошо. Можеше да ми кажеш да вървя на майната си. Дяволски късметлия съм, че все още ме желаш.

— Обичам те... — тя прошепна тези думи, а той я прегърна.

Някой почука леко по вратата, за да ѝ съобщи, че след десет минути започва епизод с нейно участие. Тя погледна нещастна Спенсър, не искаше той да си отива, но трябваше да се върне отново на работа, а сетне пък трябваше да измисли начин да каже на Ърни.

— Какво ще правиш сега?

— Можеш ли да прекараш известно време с мен или е неудобно?
— знаеше много добре какво бе от собствения си опит с Елизабът и семейство Баркли.

— Не мисля, че бих могла — очите ѝ отново бяха тъжни, когато го целуваше; искаше ѝ се той изобщо да не си тръгва.

— Тогава ще се върна в Сан Франциско. Ще ти се обадя след няколко дни. И побързай, моля те — помоли я той.

Не бе особено щастлив от положението, но можеше да го преживее известно време. Донякъде вината, че се бе случило така, бе и негова, и макар никак да не му се нравеше, не можеше да я заклейми за това. Можеше да бъде и далеч по-лошо. Би могла да се влюби в някого и да се омъжи. По дяволите, би могла дори да роди две деца. Случилото се бе неприятно, но поне все още го обичаше.

Той я целуна дълго и силно, преди да тръгне. А тя не можеше да понесе мисълта отново да го изгуби; този път поне нямаше да е задълго. А и знаеше къде е. Можеше да му се обади, а и той бе обещал да позвъни и да ѝ каже как се развиват събитията в неговия живот. След като съобщеше на Елизабът, че планира да се върне в Калифорния след няколко седмици да си търси работа, тя тогава щеше да е свършила със снимките и щеше да е започнала да решава проблема с Ърни. Трябваше да намерят къде да живеят, изобщо имаше много неща, които трябваше да се обмислят. И двамата бяха обнадеждени. Спенсър я целуна пак и я притисна силно, припомняйки си сладкото ухание на тялото ѝ.

— Не бих искал да си тръгвам отново — рече тихо той.

— Аз — също — усмихна се тя.

Но този път нямаше да е задълго, а когато се съберяха отново, щеше да е завинаги.

— Ще се върна скоро — обеща той, а тя кимна.

И на двамата им предстоеше да свършат много неща през следващия месец, да преодолеят маса препятствия, преди да се съберат отново.

Сетне я целуна за последен път и излезе заедно с нея от гримьорната ѝ. Тя го гледаше как си заминава и в погледа ѝ имаше нежност, която обясняваше всичко. Той ѝ помахаша, тя му отвърна, тихо, сякаш да не безпокои актьорите, които работеха на площадката.

Нито един от двамата не забеляза, че Ърни ги наблюдаваше иззад кулисите на сцената.

[1] Метро Голдуин Майер — една от най-прочутите филмови компании. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Спенсър напусна хотела още същия следобед. Не бе планирал подобен уикенд и все още бе потресен, че тя живееше с някого, но трябваше да бъде справедлив — той също още живееше с Елизабът. Знаеше също, че донякъде вината за това, че Кристъл бе изоставила надеждите си и се бе обвързала с Ърни, бе негова. Не му се нравеше, но гореше от нетърпение да я измъкне. Подозираше, че нещата бяха далеч по-сложни, отколкото ги бе обяснил Ърни.

Същата вечер отлетя за Сан Франциско, нае кола и, без да знае накъде пътува, пое на север. Мислите му бяха обзети от нея, единственото, за което можеше да мисли, бе как бе изглеждала тя, докато я целуваше в малката ѝ гримьорна. Старите чувства, които и двамата изпитваха, си съществуваха, дори се бяха засилили.

Към десет часа стигна Напа и продължи да кара нататък. Помисли си да спре в някой мотел, но сетне видя табелата и разбра защо бе карал натам. Отдаваше дан на миналото, на детето, което бе тя, когато я видя за първи път.

Когато премина през града, бе вече единайсет и той спря пред ранчото. Вратите на оградата бяха затворени, а къщата — скрита зад дърветата, и той се запита дали люлката бе още там. Не бе идвал тук от шест години. А точно преди седем я бе видял за пръв път.

Спря при мотела и се опита да намери името на Уебстърви в указателя, но тях ги нямаше, а той не помнеше къде живееха. Пък и не бе дошъл да се види с тях. Бе пристигнал тук заради нея, заради онова, което бе била тя някога. Преди Холивуд, преди войната, преди Елизабът, преди този мъж, с когото Кристъл живееше, преди всички тях... когато я бе видял в бялата ѝ рокля на сватбата на сестра ѝ. Толкова бе просто тогава, в самото начало.

Той постоя дълго в колата, а сетне бавно потегли отново. Трябваше да мисли какво да прави със собствения си живот, бе дал и на двама им срок от един месец. Сега не му се виждаше толкова дълъг, ала онзи следобед му се струваше цяла вечност.

Спря и хапна някъде, в градче, което не познаваше, сетне шофира шест часа до езерото Тахо. Мина през прохода Донър точно на изгрев-слънце, но единственото, за което мислеше, бе момичето, което бе оставил в *МГМ*, жената, която обичаше и за която щеше да се ожени.

Паркира колата и влезе в къщата, а сетне отиде на пръсти до спалнята, където спеше Елизабът. Докато се събличаше, тя се размърда и го погледна със сънливи очи.

— Върна ли се? — още бе полусънна. Той кимна, страхуваше се да каже нещо повече. Бе прекалено уморен да говори. А си беше и обещал да почака, докато си заминат от езерото Тахо.

— Заспивай — бе единственото, което ѝ каза, но тя седна в леглото и го погледна внимателно.

— Мислех, че няма да се върнеш до неделя.

— Уредих нещата по-бързо, отколкото очаквах. Прекалено бързо, помисли си той, и не съвсем. Бе искал да прекара уикенда с Кристъл.

— Къде беше? — Елизабът го гледаше, докато той се събличаше, но той отбягна погледа ѝ и се мушна в леглото.

— Нали ти казах. В Лос Анжелис. Имах малко работа там.

— Свърши ли я? — тонът ѝ бе хладен, вече бе напълно будна.

— Донякъде. Не можах да се срещна с всички, с които възнамерявах, затова се върнах по-рано.

Тя кимна, не знаеше дали да му повярва. Бе усетила нещо по-различно в него още преди няколко дни, всъщност откакто се бе върнал, и затова се чудеше какво ли си бе наумил.

— Не искаш ли да разговаряш за това?

— Не особено. Шофирах цяла нощ — той притвори очи с надеждата, че тя ще спре да говори, но тя не спря.

— Защо не остана в къщата в Сан Франциско?

— Исках да се върна.

— Много мило от твоя страна — не бе сигурен дали бе саркастична или не, но последното нещо, което желаше, бе да я попита. — По-добре ли се чувстваш сега?

Тя си бърбеше сякаш бе ранен следобед, а Спенсър изстена, отвори очи и я погледна — седнала срещу него.

— За Бога, Елизабът! Защо не поговорим сутринта?

— Вече е сутрин. Слънцето изгря и птиците започнаха да пеят.

— Да, чувствам се по-добре.

Много по-добре, след като бе видял Кристъл.

— Не искаш ли да поговорим за това? — тя търсеше нещо и, ако задълбаеше, щеше да го открие.

— Не особено. Няма за какво да говорим.

Още не. Не и когато родителите им бяха настанени в съседните стаи. За две седмици те нямаха и миг уединение, а това бе най-малкото, което щеше да му е необходимо, когато ѝ заговори, че иска да сложи край на брака им.

— Мисля, че има за какво да говорим. Не съм глупава, знаеш.

Той изведнъж си помисли дали тя знае за Кристъл, надигна се и седна в леглото. Нямаше обаче как да знае, освен ако не го бе проследила.

— Знам, че има неща, които те тревожат. Баща ти и аз поговорихме за това преди няколко дни. Не е лесно човек да се върне от война. Знам това. Но и на мен не ми беше лесно.

Неочаквано му дожаля за нея и се запита колко ли ѝ бе казал баща му. Не би искал той да се забърква.

— През всичките тези години ти бе страхотна.

Той се пресегна за цигара, искаше му се да можеше да ѝ каже още нещо, да ѝ каже, че още я обича. Ако изобщо някога я бе обичал. Вече не бе сигурен в това. Чувствата му към Кристъл бяха затъмнили всичко, а и отношенията му с Елизабът бяха толкова по-различни.

— Отново ще свикнем един с друг — рече тихо тя и го погледна, а в погледа ѝ имаше нежност. Накара го да се почувства като предател. Така си беше, беше я предал много отдавна. Сега вече бе убеден, че изобщо не трябваше да се женят.

— Сигурна ли си, че го желаш?

Тя го принуждаваше да ѝ каже неща, които не искаше да ѝ казва, преди да са заминали от езерото, но тя форсираше събитията и след минути той щеше да е принуден да ѝ го каже.

— Така мисля. Затова те чаках толкова време. И ако щеш вярвай, смятам, че си заслужаваше.

Тя се усмихна и от това му стана още по-тежко. Баща му бе прав. Той ѝ *дължеше* нещо. Но не и целия си живот. Това бе прекалено. Прекалено висока цена за трите години, в които го бе чакала.

— Ти си страхотна жена, Елизабът...

Но *прекалено* страхотна. Бе далеч повече от онова, с което би искал да си има работа. Имаше свои собствени идеи, свои методи, собствена къща, семейството, което я обкръжаваше, и с всичкото това той трябваше да се бори. В схемата нямаше място за него, или поне така мислеше той. А с Кристъл биха могли да започнат нов живот. Би могъл да направи всичко за нея. Би могъл да ѝ помогне в началото на кариерата ѝ, да започнат нов живот, да имат деца. Тъкмо това имаше смисъл за него.

— Не знам какво да ти кажа — той се обърна към нея и тя го видя изписано по лицето му. — Не мисля, че мога да продължавам по този начин. Мисля, че изобщо не биваше да се женим.

— Вече е малко късничко, не смяташ ли? След всичкото това време?

Тя изглеждаше ядосана и засегната, но не и изненадана. Бе го очаквала от дни. Дори и преди баща му да бе говорил с нея, тя знаеше, че то предстоеше. Съдията Хил ѝ бе казал, че Спенсър се чувствал малко *разбалансиран* и че тя трябвало да бъде по-търпелива с него. И, доколкото това зависеше от нея, тя бе търпелива. Цели три години.

— Нямаше ме три години. Преди това живяхме заедно само две седмици. И двамата сме се променили. Вече не искам онези неща, които исках преди. А ти пък си имаш своята работа. Ние почти не се познавахме, когато заминавах, а през тези три години се превърнахме в напълно непознати.

— Какво бих могла да направя? Нещата са си такива. Но след като те чаках три годни, нямам намерение да се отказвам, ако това е, което предлагаш — очите бяха твърди като скали и той усети как сърцето му свива, докато я гледаше.

— Защо? Защо не? Защо да продължаваме? И двамата ще се чувстваме само нещастни.

Опитваше се да я вразуми, но виждаше, че тя не щеше и да чуе за това.

— Не е задължително. Всеки от нас може да предложи на другия маса неща. Винаги е било така, поне аз съм си мислила така.

— Аз пък винаги съм се съмнявал. Казах ти го още като се сгодихме.

— А аз пък ти казах, че пет пари не давам. Ние притежаваме абсолютно всичко, което е нужно за един добър брак. Добри кариери,

умни глави, интересен живо! — това са нещата, от които са съставени най-добрите бракове.

— Не и според мен. Къде остана любовта, нежността, верността, децата?

Ала колко верни бяха били той и Кристъл един към друг? И двамата живееха с други хора. Опита се да не мисли за това, докато разговаряше с Елизабът. Както и да е, онова, което те притежаваха, бе далеч повече от това, за което той и Елизабът можеха само да мечтаят.

— Четеш много романи. Беше откъснат задълго от истинския живот, Спенсър. Разбира се, тези неща са важни, но те са украсата на витрината, не и темелите.

Всичко, което тя му казваше, му бе вече известно. Двамата бяха просто твърде различни. Интересуваха ги различни неща. Той искаше любов, а тя — големия бизнес.

— Какво изпитваш към мен? — обърна се той към нея, пропит от мъка. — Искам да кажа наистина? Какво чувстваш към мен, когато лежа до теб нощем в леглото? Страст, любов, желание, приятелство? Или се чувстваш тъй самотна като мен? — бяха се любили само веднъж, откакто се бе върнал, и то бе пълен провал.

— Мъчно ми е за теб — тя го погледна в очите и заговори съвсем студено: — Мисля, че се стремиш към нещо, което не съществува. Винаги си го правил.

Ами ако ѝ кажеше, че го бе намерил? Не искаше обаче да ѝ го казва. Искаше да я остави, но нямаше нужда да я наранява излишно. Не желаше това. Просто искаше да се върне към своя си живот. Но очевидно тя не искаше да допусне той да го стори.

— Мисля, че си мечтател... И мисля, не трябва да започнеш да живееш, съобразявайки се със света около теб, със света, в който живеем, Спенсър. Свят, пълен с влиятелни хора с важни кариери. Всичките те вършат полезни неща, а не седят просто хванати за ръце със съпругите си да гледат децата си.

— Тогава аз изпитвам съжаление към тях, а и към теб, щом така мислиш.

— Трябва да се вземеш в ръце, да си намериш работа във Вашингтон, да започнеш да си създаваш познанства, да се срещаш с хората, които имат тежест...

— Като познатите на баща ти ли?

Той я прекъсна, очите му вече блестяха от ярост. Беше му писнало докрай от тях, от постоянния им стремеж към повече и повече *влиятелност*. Това, което бе важно за тях, не струваше и пукната пара за него. Особено сега, след трите години, прекарани в Корея.

— Да, те ми харесват. Какво лошо намираш в тях?

— Нищо. Само дето не ги харесвам.

— Трябва да си доволен, че дори разговарят с теб — тя също му се ядоса силно. Беше ѝ писнало да гледа как той се чувстваше неловко на всеки купон, на който ходеха. — Трябва да си доволен, че се омъжих за теб. И още повече — че съм достатъчно умна, за да не се разведа с теб. Някой ден от теб ще излезе нещо, а аз ще се погрижа това да стане. И един ден, Спенсър Хил, ти ще си ми благодарен за това.

Той я погледна и се разсмя. Смя се, докато не му потекоха сълзи. Беше най-егоцентричната жена, която бе срещал, и бе сигурна в правотата си. Но беше и сила, с която трябваше да се съобразява.

— И какво точно възнамеряваш да направиш от мен, Елизабът? Какво ще кажеш за президент? Или крал? Навярно би било забавно... всъщност, може и да ми хареса.

— Не бъди глупак! Можеш да бъдеш всичко, което пожелаеш. Всяка врата във Вашингтон е отворена за теб, включително — и на Кабинета, стига да изиграеш правилно картите си.

— А ако не искам да играя?

— Твоя работа. Но аз държа на това, което казах. Ако поискаш развод, няма да го получиш.

Той дори не бе го и поискал, а вече знаеше отговора.

— И защо ще искаш да си омъжена, след като аз не ща?

Не можеше да я разбере, но тя бе наясно със себе си и го изложи направо, изправена над него, с каменно изражение на лицето.

— Няма да ти позволя да ми объркваш живота след всичките тези години. Чаках те, а сега ти трябва да си платиш дълга. И ако се замислиш, цената не е чак толкова висока. Можеше да бъде и по-лошо — и добави, сякаш се бе сетила за още нещо: — Освен това, не щеш ли, аз те обичам.

Тези думи биха го трогнали, ако ги бе казала по по-различен начин и малко по-рано.

— Не съм убеден, че разбираш смисъла на думите.

— Може би — изглеждаше непроницаема. — Но в дадения случай, Спенсър, ти би могъл да ме научиш.

След което тя влезе в банята и заключи вратата. Чу я как пълни ваната, а половин час по-късно тя се появи отново. Изглеждаше безупречна в белите си панталони и безукорно изгладената си бяла туника, с бели обувки и с гердана си от перли и обеците от перли и диаманти. Беше хубаво момиче, но в душата му не трепна нищо като я погледна.

— Ще слезеш ли за закуска или искаш да поспиш? И двамата знаеха, че нямаше да може да заспи, въпреки че изглеждаше ужасно. Безсънната нощ си бе казала своето, а и сутринта не бе допринесла много за формата му. Новината, че тя няма да му даде развод, се заби като нож в сърцето му, изпълнено само от Кристъл.

— Ще слеза след малко.

— Добре. Днес за обяд ни очакват Хюстънови. Сигурна съм, че ще се зарадваш да го чуеш.

— Очарован съм.

По някакъв странен начин обаче той почувства облекчение от разговора си с нея. Поне повече нямаше нужда да се преструва, че гори от нетърпение да продължат брака си. Тя знаеше позицията му, за съжаление — той също.

Той отново я погледна, докато тя се готвеше да излезе от стаята.

— Сериозно ли говориш, Лиз? — тонът му бе благ. Искаше да я накара да види колко безнадеждно бе да остане заедно.

— За какво? Че оставам с теб ли? — Той кимна. — Да, сериозно говоря.

— Защо? Защо не си признаеш, че всичко това е грешка? Какъв е смисълът да насилваме нещата?

— Казах ти, няма да ти позволя да ме направиш на глупачка. Освен това, баща ми ще се разстрои.

— Това е най-скапаната причина, която съм чувал някога.

— Тогава си измисли собствени причини. Но аз държа на думите си. И си мисля, че в дългите години, които ни очакват, и двамата ще сме щастливи, ако се придържаме към тях.

Той не можеше да повярва на ушите си, но без да каже нищо повече, тя излезе от стаята и слезе на закуска. Спенсър остана в леглото, замислен за Кристъл.

Същата вечер тя си имаше своите проблеми. Към десет часа още не бе свършила снимките. Строши се един прожектор, а сетне и част от декора. Чакаха с часове, а когато се прибра у дома, вече преваляше полунощ и Ърни я чакаше.

— Какво прави днес? — той невъзмутимо я гледаше как се съблича. Бе уморена до смърт, цяла вечер бе мислила за Спенсър, за онова, което трябваше да направи, какво щеше да каже на Ърни.

— Нищо особено. Прожекторът гръмна и чакахме с часове на площадката.

Бяха се оплаквали безкрайно от горещината, от дългото чакане, от скапаната храна за вечеря.

— И това бе всичко? — Той бавно пристъпи до нея, гол под халата си.

— Разбира се. Защо?

Той сграбчи кичур от косата ѝ и дръпна главата ѝ рязко назад, извивайки я с пълна сила; тя се задъха, опитвайки се да се изтръгне от него.

— Никога не ме лъжи!

— Ърни!... Аз... — но думите замръзнаха на устните ѝ. По очите му позна, че той знаеше, че Спенсър е бил в студиото при нея. — Посети ме един стар приятел... това е всичко...

Той отново силно дръпна косата ѝ и очите ѝ се изпълниха със сълзи на страх и болка.

— Не ме лъжи! Това е онзи от Корея, нали?

Той бе хитър, а изчисленията му бяха точни. Бе заподозрял това, когато камериерката му каза, че я бе търсил мъж, след което той отиде на снимачната площадка, за да види дали имаше някой при нея. Пристигна тъкмо навреме, за да ги види как влизат в гримьорната ѝ. Изчака достатъчно, за да се появят отново, вгледани един в друг като стари гаджета.

— Да... да... — не ѝ стигаше въздухът, той усукваше косите ѝ в ръката си. — Той беше... Съжалявам... Не знаех, че ще се разстроиш...

— Глупава кучка — той я зашлеви силно по лицето и тя прелетя половината от стаята. — Ако още веднъж се срещнеш с него или му се

обадиш, ще ти се случи нещо наистина гадно. Ясно ли е, госпожице Невинност?

— Да... Ърни, моля те...

Бе ужасена. Никога не го бе виждала в тази светлина.

— А сега се съблечи.

Тя ахна като видя изражението на лицето му, а той дори не бе пиян. Но нещо в погледа му я ужаси, когато той закрачи целеустремено към нея. Разкъса халата ѝ на гърба ѝ и тя застана трепереща и гола пред него.

— И запомни едно, ти ми принадлежиш! Никому другиго! Само на мен... защото аз те притежавам. Ясно ли е?

Тя кимна, по бузите ѝ се стичаха сълзи, а той я зашлеви отново и без много да се церемони я запрати в близкото кресло. Сетне свали собствения си халат и се присмя на страха, който съзря в очите ѝ.

— Точно така. Ще правя онова, което пожелаея, защото си моя собственост.

И я облада с такава сила, с такава бруталност, че когато тя извика, този път не бе от удоволствие, а от болка. Когато той свърши, с един жест я запрати на пода, където тя остана ридаеща в агонията си.

Беше същото, което ѝ бе сторил Том Паркър, донякъде и по-лошо, защото тя се бе доверила на Ърни. Би трябвало да замине със Спенсър този следобед. Сега вече го знаеше, но беше късно. Беше го разбрала късно, прекалено късно, а и бе ужасена какво ли би сторил той на Спенсър, ако наистина думите му съдържаха известна доза истина. А тя не би подложила Спенсър на каквато и да е опасност. Дори ако това ѝ струваше живота.

Той я погледна и се изсмя — тя не смееше дори да вдигне очи.

— Ставай! — той отново я дръпна за косата, очите ѝ бяха изпълнени с ужас. — И ако отново се срещнеш с него, Кристъл Уайът... ще те убия.

Той си легна, а тя отиде в банята да повърне, а когато се погледна в огледалото, видя, че очите ѝ бяха празни. Той ѝ бе дал всичко и сега смяташе, че я притежава. Едно бе сигурно, сега тя знаеше какво щеше да се случи, ако го оставеше заради Спенсър.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Спенсър и Елизабът отлетяха за Вашингтон заедно с възрастните Баркли на шести септември. Изминалата седмица бе крайно мъчителна за него. Напрежението помежду им бе убийствено. Но тя продължаваше да се държи така, сякаш не се бе случило нищо, решена твърдо да запази илюзиите на брака им. Той не знаеше какво трябваше да стори, за да я преодолее, но искаше след месец да се върне при Кристъл в Калифорния. Щеше да повдигне пред Елизабът въпроса за развода, веднага щом пристигнеха в Джорджтаун.

Съпротивата ѝ срещу предложението му бе изненада за него. Той и Кристъл се бяха проявили като истински наивници относно готовността на партньорите си да ги освободят. И сега Спенсър мислеше единствено за това как да накара Елизабът да му даде развод.

Ала като се върнаха във Вашингтон, тя бе така горда с малката си къща, толкова заета с приятелите си и с работата си, че той почти не я виждаше. Тя нае икономка, която да готви и да чисти къщата, а изглежда ги канеха на всеки купон, който се организираше в града. На Спенсър всичко това му се струваше безнадеждно. Усещаше се тъй, сякаш потъваше в морето от хора, денем и нощем, а всеки път, когато се опитваше да я заговори, тя успяваше да избегне темата.

Най-накрая, по време на втория уикенд, откакто се бяха върнали у дома, по време на закуската той избухна. Тя току-що му бе казала, че приела покана за обяд този ден у родителите ѝ, решила бе, че той би поиграл голф с баща ѝ.

— За Бога, Елизабът, не можем да продължаваме повече така! Не можеш да продължаваш да се преструваш, че всичко е наред.

За него нищо не се бе променило от езерото Тахо насам, та дори и по-отдавна.

— Вече ти казах какво мисля, Спенсър. Това е. Завинаги. Би могъл да спреш да се съпротивляваш и да започнеш да се наслаждаваш на ситуацията.

Изглеждаше студена и самоуверена както винаги и направо го подлудяваше.

Той седна и прокара пръсти през косата си с онзи познат жест, който тя не обичаше. Всъщност той я дразнеше. Но бе готова да се примири с всичко. Това бе нейният живот, а той бе съпругът ѝ.

— Трябва да поговорим.

Погледът му бе безмилостен. Тя бе почтена жена и той признаваше онова, което бе сторила за него. Но не това бе желал той. Сега вече го знаеше. Бе сигурен в него. А и не желаше брак, целият изтъкан от преструвки и благоприличие.

— За какво искаш да говорим?

Тонът ѝ бе леден. Беше ѝ писнало от неспособността му да се адаптира. Доколкото тя можеше да прецени, той разполагаше с всичко, което искаше. Хубав дом, икономка, която да ги обслужва, интересна жена с хубава служба, влиятелни родственици от нейна страна. Но Спенсър не бе на такова мнение. *Ни най-малко.*

— Трябва да поговорим за нашия брак.

В очите ѝ се появи леден оттенък. Беше слушала тези приказки и преди и темата не я интересуваше. Нямаше да му даде развод. Той просто трябваше да *порасне* и да приеме фактите такива, каквито са.

— Няма за какво да говорим.

— Знам — рече мрачно той. — Тъкмо в това е проблемът.

— Проблемът е в това, че ти все още се съпротивляваш, а като спреш, нещата ще се подобрят многократно. Погледни родителите ми. Нима смяташ, че на тях винаги им е било лесно? Сигурна съм, че не е било така. Но те са се справили. Ние също можем да се справим, ако най-сетне приемеш статуквото и свикнеш с него.

Тя изобщо не му съчувстваше.

— *Статуквото* за мен — рече той, опитвайки се да ѝ говори спокойно — е, че аз не смятам това за брак.

— Не съм съгласна с теб — изглеждаше ядосана, но не и тъжна. Чувстваше се изморена от разговорите на тази тема.

— Ние не сме влюбени един в друг. Никога не сме и били. Това за теб няма ли значение?

— Разбира се, че има. Но това ще дойде с времето — тонът ѝ бе безстрастен, а това още повече го подлудяваше.

— Кога? *Кога* мислиш, че ще дойде, Елизабът? На шейсет и пет години, нещо като пенсия или премия? Това или го има в началото, или го няма. А при мен то никога не е съществувало. Опитвах се да си внуша, че го имаше, но то не съществуваше. Искях да се махна още след като се сгодихме и ти го казах. Но се оставих да ме уговориш и да ме въвлечеш в това като пълен глупак, макар да го знаех. Не бе честно към теб, нито към мен, а сега и двамата плащаме цената на твоята проклета упоритост.

— *Ти* пък каква цена плащаш? — сега вече бе ядосана и най-сетне й пролича. — Цената на комфорта, на това да имаш жена, за която можеш да се гордееш, че си се оженил, на тъст, който е един от най-влиятелните хора в тази страна?

— Пет пари не давам за всичко това и ти го знаещ.

— Не съм много сигурна в това. А ти? Защо се ожени за мен, щом не си бил влюбен? — въпросът бе много уместен.

— Внушавах си, че те обичам. Мислех си, че нещата ще потръгнат, но те не потръгнаха и трябва да си го признаем.

— *Ти* си го признай. *Ти* се справяй с него. Това е *твоя* проблем, по дяволите! Само се оплакваш непрестанно. Ами спри да се вайкаш и направи *нещо*.

— Нали това искам да направя, по дяволите! — той удари по масата и изпита изкушението да я замери с нещо. — Искам да се разведем, за да се измъкнем от тая бъркотия и да започнем да живеем като нормални човешки същества.

— Няма да стигнем доникъде, Спенсър. Ние сме женени и нещата ще си останат такива. За добро или за зло, докато смъртта ни раздели. Затова спри да се вайкаш и вземи да свикваш. Размърдай си задника, намери си работа. Прави каквото щещ, по дяволите, но разбери едно нещо: няма да се разведе с теб.

Докато я слушаше, той усети как го обзема отчаяние. Единственото нещо, което желаше, бе да се върне при Кристъл в Калифорния.

— Колко дълго мислиш, че бихме могли да продължаваме така?

— Завинаги. Щом трябва. От теб зависи колко трудно поносимо ще го направиш.

— Нищо повече ли не желаш? А аз — да. Искам някой, с когото мога да си поговоря. Някой, който желае същите неща като мен.

Живот, любов, щастие и деца — той бе на ръба да се разплаче. — Елизабът, искам да бъда щастлив.

— Аз — също.

Тя го погледна без съчувствие и изведнъж в съзнанието ѝ просветна една мисъл. Никога досега не ѝ бе хрумвала, но все още помнеше как бе гледал момичето в нощния клуб вечерта след празненството по случай годиша им в Сан Франциско; два дни по-късно той ѝ съобщи, че не искал да се женят.

— Спенсър — тя го погледна право в очите. — Да не би да има друга?

Той обаче не можеше да ѝ каже. Не в това бе работата. Работата бе в това, че бяха сгрешили и трябваше да си го признаят. Какво щеше да стане сетне не бе нейна работа.

— Не, няма — нямаше да ѝ разкаже за това. Не искаше проблемът да се размива.

— Сигурен ли си?

Тя го познаваше далеч по-добре, отколкото би искал, но той поклати глава, решен да я излъже за Кристъл.

— Това няма значение. Онова, което ти казах, е далеч по-важно. Този брак няма смисъл и за двама ни и никога няма да има.

Но тя бе докоснала оголен нерв и изведнъж вече бе сигурна.

— Това *има* значение. Аз имам правото да знам дали има друга.

— Това с какво ще промени нещата? — той я погледна предпазливо.

— Няма да ти дам развод, ако това е нещото, което искаш да узнаеш. Но то би ми обяснило някой неща за теб. Мисля, че цялата тази глупост с безконечните ти оплаквания всъщност цели да прикрие нещо друго, нали така?

— Казах ти, че не в това е работата.

— Не ти вярвам.

— Елизабът, бъди разумна. *Моля те!*

Какво можеше да ѝ каже? Че имаше друга жена? Че тя бе най-красивото момиче, което някога бе виждал, че бе влюбен в него, още когато то бе на четиринадесет години. И че сега искаха да се оженят с него?

— Баща ми иска да те запознае с някои много влиятелни приятели днес — тя пренебрегна всичко казано от него. — Мисля, че

трябва да отидем.

— За Бога, та ние говорим за бъдещия си живот. Защо не искаш да вникнеш в причините?

— Защото твоята причина е разводът, Спенсър. А моята не е. И аз няма ти позволя да се измъкнеш. Няма да ти позволя да ме унизиш публично. Не искам да се развеждам. Искам да си остана омъжена.

Винаги бе искала да се омъжи за него и бе получила тъкмо онова, което бе желала. Почти. Но според нея точно това човек получаваше от живота — почти желаното. За него може и да не бе достатъчно, но на нея ѝ стигаше и тя нямаше да му позволи да изплюе ухапаната кукичка толкова лесно.

— Но нима искаш да си омъжена по този начин?

— Да — в тона ѝ не се усети и нотка на колебание. — Един от приятелите на баща ми иска днес да ти предложи работа. Мисля, че трябва да се срещнеш с него.

— Омръзнаха ми приятелите на баща ти и самият ти баща.

— Той е много важен член на Демократическата партия и е на държавна служба — тя продължи, сякаш изобщо не го бе чула, а Спенсър му се искаше да изкрещи. — Той смята, че би могъл да му бъдеш полезен.

— Точно сега не искам да бъда полезен на никого. Освен на себе си. И на теб. Искам да оправим цялата тази бъркотия.

— Няма никаква бъркотия, Спенсър. Поне по мое мнение. А и аз няма да ти дам свободата, така че го забрави.

Като я погледна, той се увери, че тя бе убедена в думите си. Тя никога нямаше да се съгласи да се разведат. Беше попаднал в капан. Навярно завинаги.

— Сигурна си в това, нали?

— Напълно — тя погледна хладнокръвно часовника си. — Трябва да сме там по обед, затова ти предлагам вече да се обличаш.

— Не съм дете, Елизабът. Нямам нужда да ми се казва какво да правя, кога да се обличам, кога да ям и кога да ходя на парти. Аз съм мъж и искам да живея с жена, която ме обича.

— Съжалявам.

Тя стана и отново го погледна студено. Той бе разрушил всякаква надежда за нещо подобно, но въпреки това тя нямаше да го пусне да си

върви. А и бе убедена, че имаше друга. Която и да бе тя, нямаше да го получи.

— Ще трябва да се примириш с това, нали?

Тя тихо излезе от стаята и един час по-късно слезе долу, облечена в изряден тъмносин костюм, тъмносиня чанта от крокодилска кожа, обута бе в лачените обувки, които баща ѝ бе подарил за рождения ден. И макар да не искаше да се предава, Спенсър също бе облечен. Носеше сив костюм, а лицето му много би подходило за погребение.

Тя забъбри приятно с него, сякаш помежду им не се бе случило нищо.

А той се чувстваше така, сякаш животът му бе свършил. Поне онази част от него, която имаше значение. Нямаше никаква надежда. А приятелят на баща ѝ, както и можеше да се очаква, бе и сериозен, и влиятелен.

Предложи на Спенсър служба в правителствено учреждение, която би го заинтригувала, ако искаше да остане във Вашингтон и ако искаше служба, постигната благодарение на семейство Баркли. Предложената обаче бе наистина добра. Бе първото предложение, което го заинтересува, и той каза на мъжа, че ще го обмисли. Каза го повече от учтивост, отколкото искрено. Всичко, което искаше, бе да поговори с Кристъл. Ала когато ѝ позвъни късно вечерта, след като Елизабет си бе легнала, научи, че и при Кристъл нещата не бяха се разбили по-добре. Ърни я наблюдавал денем и нощем, а веднъж или дважд ѝ се сторило, че я следят. Страхуваше се дори да говори по телефона със Спенсър, но за късмет, когато Спенсър позвъни, Ърни бе излязъл. Каза му само, че Ърни я заплашвал. Но истината бе, че вече се страхуваше и за живота на Спенсър. Знаеше, че с Ърни шега не бива.

Напоследък Ърни се появяваше неочаквано на снимачната площадка, седеше в гримьорната ѝ, следеше обажданията ѝ, макар че те бяха съвсем малко. Единственото нещо, което ѝ бе позволено, бе да ходи на работа и да се връща у дома при него. Повече не я би, не я изнасилва, не я докосна. Нямаше и нужда. Просто ѝ бе казал, че ще убие Спенсър.

И на следващия ден, след като я изнасили, той се върна у дома с огромна диамантена огърлица. Усмихна ѝ се дяволито, на картичката към огърлицата пишеше: *Мисли си за нея като за колан на*

целомъдрието. С обич, Ърни. Сега вече тя не се съмняваше какво щеше да ѝ се случи, ако се опиташе да го изостави заради Спенсър. Щеше да ги убие и двамата. Сигурна бе в това. А и той ѝ го бе казал.

Вече знаеше какво трябваше да направи. Трябваше да изостави Спенсър за негово собствено добро. Дори не можеше да му каже защо. Страхуваше се даже да му каже истината, страхуваше се, че той щеше да отвърне на удара с удар или щеше да се върне в Калифорния да се опита да я отърве от Ърни.

— Какво става там? — гласът на Спенсър ѝ се видя изтощен. Бе вече след полунощ и той бе емоционално изчерпан от напрежението на безуспешните си опити да убеди Елизабът да се разведат.

— Трудно е — отвърна тихо Кристъл. Говореше за пръв път с него от дни насам и при мисълта какво трябваше да му съобщи очите ѝ се напълниха със сълзи. Но трябваше. Заради самия него.

— Това е най-мекото изявление на годината, нали?

Той се опита да се пошегува, но и двамата бяха потиснати и той го усети по гласа ѝ. Беше направил първата си голяма грешка, когато реши да кара нататък и да се ожени за Елизабът, въпреки че вече знаеше, че не я обича. Бе послушал всички други, освен себе си. И беше убеден, че постъпва напълно правилно. Дори се бе опитал да се убеди, че я обича, че чувствата му към Кристъл бяха само плод на сляпо увлечение.

— Говори ли с Елизабът?

— Да. Не че съм постигнал нещо. Тя напълно отказва да сътрудничи, а освен ако не я набия или я заваря с някой в леглото, няма никога да получа основания за развод, без нейното съгласие. Няма обаче да се откажа. Просто имай търпение, Кристъл, ще я убедя.

Още не знаеше как, но щеше да го направи. Не бе готов обаче за последвалите думи на Кристъл. Те му подействаха като светкавичен удар на професионален боксьор в слънчевия му сплит.

— Няма нужда да го правиш. Ърни и аз говорихме за нещата и...

Тя едва не се задави, изричайки думите си, макар да се опита тонът ѝ да прозвучи нормално. Това бе най-трудната роля в кариерата ѝ, но бе убедена, че от нея зависеше животът на Спенсър — трябваше да го убеди, без значение какво щеше да си помисли той за нея сетне. Това вече не бе важно. Тя бе започнала да разбира каква роля играеше Ърни в Холивуд. Бе дочула какво говорят хората за него, след като я

бяха виждали с него на снимачната площадка. Слуховете за връзките му я плашеха. Той далеч не бе онова, за което се представяше, предполагаше се, че зад него стояха много опасни хора. А за тях Кристъл представляваше просто едно перспективно богато златоносно находище.

— Той смята, че ако го напусна сега, това ще навреди на кариерата ми — продължи тя. — Шумът в пресата може силно да ми навреди.

При тези думи сърцето на Спенсър се сви.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Казвам, че... — тя си опита в гласа ѝ да прозвучи студена нотка, нещо напълно чуждо за нея. Обикновено гласът ѝ бе топъл и страстен, досущ като пеенето ѝ. — Казвам, че не смятам, че трябва да се връщаш. Не съм готова да предприема никакви промени.

— Нима оставаш при него? *Заради онова, което биха казали хората?* Да не си полудяла?

— Не съм — сърцето ѝ се късаше, докато произнасяше думите си, но по-добре да го заболи така, отколкото Ърни да го направи със своите приятелчета. — Мисля, че като те видях, не бях съвсем на себе си. Не можах да се сдържа... бе толкова отдавна и... не знам. Може би просто играех някаква роля... ролята на отдавна изгубения любовник и малкото момиченце, което някога го обичаше — по бузите ѝ се стичаха сълзи, но гласът ѝ бе непроменен.

— Нима искаш да ми кажеш, че не ме обичаш?

Тя преглътна с мъка, мислеше единствено за него, не за себе си и за празния живот, който ѝ предстоеше.

— Мисля, че това бе много, много отдавна... Мисля, че и двамата бяхме малко отнесени, когато се видяхме.

— Не ми пробутвай тези глупости. Аз не бях никак *отнесен*. Оцелях цели три години в проклетата, гадна, малка война, само за да се върна и да ти кажа, че те обичам — той вече почти крещеше и трябваше да си напомни да сниши гласа си. Горе спеше Елизабът и той не искаше да я събуди. — Може би чаках прекалено дълго. Може би направих маса глупави грешки. Бог ми е свидетел, че обърках живота на всички, но в едно нещо съм сигурен и то е, че не бях никак *отнесен*, нито пък играех някаква роля, когато те видях. Обичам те! Готов съм

да дойда и да се ожения за теб, веднага след като подредя бъркотиите тук, и искам да знам, какво по дяволите всъщност искаш да ми кажеш?

— Казвам, че... всичко свърши.

Последва безкрайно мълчание, сетне прозвуча гласът му — суров и дълбок:

— Сериозно ли говориш? — в гърлото му се зароди ридание, но той успя да го потисне.

— Да — тя едва можеше да говори. — Да, говоря сериозно. За мен сега кариерата ми е прекалено важна... и съм много задължена на Ърни.

— Той ли те накара да ми кажеш тези неща? — изведнъж му хрумна нещо: — Той там ли е в момента?

Това щеше да обясни всичко. Не можеше тя да мисли така. Той бе видял лицето ѝ и бе разбрал, че тя още го обичаше. Поне така си бе помислил.

— Не, разбира се. Той не би ме накарал насила да ти кажа каквото и да е — това бе още една лъжа в добавка към останалите, които изрече, за да го защити. — Не искам да идваш тук. Не смятам, че трябва повече да се виждаме, дори и като приятели. Няма смисъл, Спенсър, всичко свърши.

— Не знам какво да ти кажа — той плачеше, но не би допуснал тя да го чуе. В един миг му се стори, че напразно бе оцелял през войната.

— Просто се пази. И, Спенсър...

— Какво? — тонът му бе такъв, сякаш някой бе умрял.

— Не бих искала да ми се обаждаш.

— Разбирам. Е, както се казва, бъди щастлива — не бе просто огорчен, бе направо съсипан. — Искам обаче да знаеш едно нещо — ако някога имаш нужда от мен, аз ще бъда при теб. Само ми позвъни. А ако промениш решението си...

Гласът му притихна. И двамата мислеха само един за друг, но тя трябваше да убие и последната му надежда, това бе важно.

— Няма да го променя.

Тя не можеше да види колко бледо бе лицето му. Направи онова, което знаеше, че трябва да направи. Сега единственото, което ѝ оставаше на света, бе Ърни. Ужасяваща мисъл, но сега не можеше да се занимава с нея. Това бяха последните мигове, в които можеше да

бъде близо до Спенсър, макар той да не го знаеше. Не искаше още да затваря телефона, искаше да чува гласа му, да бъде близо до него за последен път.

— Какво ще правиш с Елизабът? — рече го просто да каже нещо, макар да си бе задавала този въпрос и преди.

— Не знам. Тя казва, че не иска да ме пусне. Може и да не ме пусне, а може с времето да се отегчи. Във всеки случай сигурно е, че нашето не е брак.

— Тогава защо иска да останеш при нея? — по бузите ѝ се стичаха сълзи, но тя се опитваше да проточи разговора.

— Не би искала да изглежда унижена. А си мисля, че тъкмо към нещо подобно се е стремил винаги. Към някой, който да играе голф с баща ѝ и с когото да ходи по приеми.

Бе доста опростенческо определение, но не и съвсем далеч от истината, поне по принцип. Нямаше нищо общо с онова, което той бе преживял с Кристъл. И колкото и да бе странно, въпреки малкото време, което бе прекарал с нея, той имаше чувството, че я познаваше по-добре, отколкото жена си, по-добре, отколкото би я познал изобщо в бъдеще.

— Не знам какво да правя сега...

Да остане във Вашингтон или да се върне в Ню Йорк, да я остави или да приеме службата, която току-що му бяха предложили. Вече нямаше значение. Чувстваше се като робот.

— Както и да е, предполагам, че както се казва това е краят... или не се казва така?

— Да, така е — в един момент тя замълча, умираше да му каже, че го обича. Призляваше ѝ от мисълта, че го оставяше с впечатлението, че повече не го обичаше.

— Предполагам, че това е краят...

— Бъди щастлива, Кристъл... и се пази... — а последните му думи, преди да затвори телефона, направо разкъсаха сърцето ѝ. — Винаги ще те обичам.

Сетне той затвори телефона и отиде в малкото кабинетче, което Елизабът бе спретнала за него. Там се разплака като дете, което е загубило майка си. Седя и плака с часове, припомняше си миговете, преживени с нея, опитваше се да повярва, че тя разбира какво прави. Трудно му бе да повярва, че тя искаше тъкмо това сега — кариерата си

вместо него. Знаеше колко държеше на мечтите си за Холивуд, но всичко това бе някак си неприсъщо за нея. Ала в същото време знаеше, че трябва да се съобрази с желанията ѝ. Дължеше ѝ поне това. Единственото, което трябваше да реши, бе как да продължи да живее без нея.

В Калифорния Кристъл остави слушалката с треперещи ръце. Цялото ѝ тяло бе като буца лед, знаеше, че бе постъпила по единствено възможния начин, ала в същото време имаше чувството, че бе разрушила всичко, което бе имало смисъл за нея. Без да ще бе продала душата си на един зъл човек и сега трябваше да плати цената, за която щеше да съжалява цял живот.

Тя седя дълго така, взряна в нищото, неспособна да повярва, че той наистина си бе отишъл. Все едно бе умрял, все едно го бе убила. Това ѝ напомни за чувствата ѝ, когато почина Джарид — празнотата, вината, самотата, които я съкрушиха.

— По каква причина изглеждаш толкова весела?

Тя се обърна изненадана. Не го бе чула да влиза в стаята, но Ърни се бе изправил пред нея, изглеждаше ядосан.

— Нещо неприятно?

Тя поклати глава. Дори не ѝ се говореше с него.

— Добре. Тогава иди се облечи. Тази вечер сме на премиера. А сетне искам да те покажа на неколцина продуценти.

— Не мога... — тя го погледна с изпълнени със сълзи очи. — Не се чувствам добре.

— Разбира се, че си добре.

Той наля питие на бара и ѝ го подаде. Тя отпи и остави чашата. Не ѝ стана по-добре, алкохолът нямаше да помогне. Нищо не можеше да помогне. Ърни ѝ се усмихна насърчително.

— Добро момиче. А сега иди се облечи. Трябва да излезем след половин час.

Тя го погледна с празен поглед, сетне стана и бавно закрачи към спалнята си, сподирена от погледа му. Не го знаеше, но той бе доволен от нея. Бе подслушвал разговора ѝ по апарата, който бе скрил в кабинета си.

Тази вечер тя излезе с него. Навсякъде ги посрещаха фоторепортери. Направиха ѝ маса снимки — изглеждаше страхотно, хванала под ръка Ърни. Бе тиха и бледа, но никой не го забеляза.

Закъсняха за премиерата, но Ърни не се трогна от това. Така дори привлякоха повече внимание. Той я потупваше по ръката, докато влизаха, а сетне остана и много доволен, че продуцентите я харесаха. Тя почти не разговаря с тях или с него. Бе потънала в друг свят, свят, който вече не съществуваше.

Светът, в който някога бе живяла със Спенсър.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Към Деня на благодарността Спенсър вече бе приел службата, предложена от приятелите на съдията Баркли. Чувстваше се като продажник, но знаеше, че трябва да се заеме с нещо, за да държи ума си зает. Не можеше да продължава да си седи у дома и да очаква нещо да се промени. Нищо нямаше да се промени. Елизабът нямаше да го пусне да си върви, Кристъл му каза, че не иска той да се върне при нея в Калифорния.

За негова изненада поне работата му хареса и към Коледа нещата взеха да улягат. Освен гдето се чувстваше така, сякаш част от него бе умряла със загубата на Кристъл. Това го накара да се впусне през глава в работата си, работеше ден и нощ и откри, че всъщност политиката му харесваше повече, отколкото бе очаквал. Вашингтон бе интересен и вълнуващ град и той вероятно щеше да е щастлив, ако не бяха опустошените му взаимоотношения с Елизабът. Всичките опити за близост с нея бяха разрушени, когато ѝ поиска развод. В последвалата бъркотия стана очевидно, че той не я харесваше, а тя му нямаше доверие. И сега се чувстваше свързан с нея по съвсем тъпи причини.

Когато пожелаеше, тя бе жива компаньонка, бе интелигентна, остроумна и забавна. Но след като ѝ каза, че не я обича, животът им се промени неизмеримо. Бе глупава постъпка от негова страна, но го ръководеше отчаянието и силната надежда да се ожени за Кристъл. Елизабът никога не го спомена, но той знаеше, че тя винаги щеше да го държи като коз срещу него.

Първоначалната им страст отдавна бе минало и, макар че отново бяха започнали да се любят, то беше сдържано и от немай-къде, а и двамата изпитваха известна горчивина. Ала на познатите си те изглеждаха като щастлива, задоволена и добре поставена в обществото двойка. Играеха добре играта. Пазеха за себе си разочарованията си един от друг. Тя бе доволна от службата му, за нея това бе най-важно.

Сега единственият му контакт с Кристъл бе само в тъмните кинозалони. Бе гледал първия филм на Кристъл една вечер, когато

Елизабът работи до късно, а след като се върнаха от Палм Бийч, той прочете в пресата, че щяла да бъде звездата на нов голям филм.

Още не бе истинска голяма звезда, но я търсеха отвсякъде и той знаеше, че всички студиа, които желяеха да я наемат, трябваше да се споразумеят с Ърни. Тя носеше цели състояния на Ърни и на хората, на които той бе параван; ето защо я бе заплашил, че ще я убие, ако го остави. Той защитаваше инвестициите си. Вестниците съобщаваха, че трябвало да започне новия си филм през юни, а междувремеенно тя се появяваше по страниците им под ръка с Ърни или с известни кинозвезди, с които той я караше да излиза, за да се увеличава популярността ѝ. Редовно се появяваше в светските хроники, а лицето ѝ бе познато на все повече хора.

Началото на кариерата ѝ бе наистина добро, но Спенсър потреперваше само при мисълта какъв бе животът ѝ с Ърни. Призляваше му само като си помислеше и затова все по-често се опитваше да не мисли за това.

Когато през юни тя започна снимките на новия си филм от натура в Палм Спрингс, Спенсър бе в Бостън заедно с новия си шеф, където заздравяваха политическите си връзки. Трябваше да разговарят с един млад сенатор, а преди да се върнат във Вашингтон, имаха и още редица срещи.

Елизабът напусна работа през есента. Бе решила да запише право. Доволна бе от Спенсър. Той се справяше добре, баща ѝ също го одобряваше. Спенсър вършеше тъкмо онова, което тя бе пожелала. И поради тази причина се държеше малко по-дружелюбно с него. Той не спомена повече за развод, а тя реши, че най-сетне му бе дошъл умът в главата.

Когато един студен ноемврийски следобед телефонът иззвъня, Елизабът още бе на лекции, а Спенсър току-що се бе върнал от службата. Още не бе чел следобедния вестник и не знаеше новината. Сърцето му се сви, когато чу в слушалката накъсаните ѝ ридания. Телефонистката го бе свързала и единственото, което разбра от това, бе, че разговорът бе междуградски. Минаха няколко минути преди да чуе гласа ѝ и сърцето му едва не спря, когато разбра, че бе Кристъл. Бе минала повече от година, откакто я бе видял за последен път.

— Кристъл... ти ли си?

В слушалката не се чуваше нищо друго, освен пукането на статичното електричество. В един момент той реши, че връзката бе прекъснала, но сетне я чу отново, плачеше истерично и казваше нещо, което той не можеше да схване. Запита се дали не бе наранена, страшно му се искаше да разбере къде се намира.

— Къде си? Откъде се обаждаш? — викаше той, но без всякаква полза. Сетне я чу отново да плаче. Единствената ѝ дума, която успя да разбере, бе собственото му име. Невъзможно бе да разгадае останалото. Погледна часовника си и осъзна, че в Калифорния бе три часа следобед.

— Кристъл... чуй ме... опитай се да се вземеш в ръце... говори ми. Какво се е случило? — Очевидно нещо много лошо. И, изпаднал в отчаяние, той също бе готов да заплаче. — Кристъл! Чуваш ли ме?

— Да — изстена тихо тя и отново се разхлипа.

— Какво има, скъпа? Къде си?

Той самият бе забравил къде се намира. Можеше да мисли единствено за момичето на другия край на телефонния кабел. Искаше му се да е при нея, за да ѝ помогне, слава Богу, че му бе позвънила. И ако онзи кучи син само я бе докоснал, той бе готов да го убие.

Плачът ѝ малко стихна и той чу как тя си пое дъх.

— Спенсър... имам нужда от теб... — той притвори очи, докато слушаше, очаквайки продължението. — Намирам се в затвора.

Той веднага ококори очи, цялото му тяло се напрегна.

— За какво?

Последва дълга пауза, сетне — мъчително ридание, което едва не я задави и после — отново пауза.

— За убийство.

Той усети как стаята се завъртя пред очите му.

— Сериозно ли говориш?

Знаеше, че бе сериозно, но по гърба му пробягна студена тръпка.

— Не съм го направила... Кълна се... някой е убил снощи Ърни... в Малибу...

Опита се да му обясни останалото, но бе толкова разстроена, че той не можа да я разбере. Инстинктивно грабна молив и се опита да запише малкото, което схвана. Намираше се в Л.А., трупът бил открит тази сутрин в къщата му в Малибу. Бяха дошли в Бевърли Хилс и я бяха арестували по обвинение в убийство.

— Имат ли причина да смятат, че си ти?

— Не знам... не знам... вчера се скарахме на плажа... някой ни е видял. Той ме удари — Спенсър залитна, сякаш сам усети удара, — аз замахнах срещу него, но това бе всичко... и снощи аз го оставих там. Каза, че чакал приятели, някакви колеги в бизнеса, с които да обсъжда някаква сделка. Не знам кои са били.

Той продължи да си води бележки, докато тя говореше.

— Някой друг не знае ли?

— Не знам.

— За какво се скарахте? — бе навлязъл изцяло в ролята си на юрист.

— Пак за договора. Искях да го развалим. Той ме дава под наем на студиата като лека кола. Взема всичките пари, а на мен това ми омръзна. Дори не ме оставя да реша в кой филм да се снимам. Той просто ме използваше...

Тя отново се разрида, най-сетне бе разбрала що за човек бе, но късно, твърде късно. Не можа да се измъкне от него, а вече бе изгубила Спенсър.

— Мразех го... но не бих го убила, Спенсър. Кълна се.

— Можеш ли да го докажеш? Видя ли те някой в Бевърли Хилс? Ходи ли някъде? Обажда ли се на приятели?

— Не. На никого. Нищо. След като ме удари на плажа получих адско главоболие и си легнах. Камериерката имаше свободен ден, а шофьора изобщо не го видях.

Сега той разбра защо я бяха арестували. Тя имаше мотив, нямаше алиби, както и някой свидетел, който да подкрепи твърденията ѝ.

— Спенсър — гласът ѝ отново му се стори детски, — знам, че не бих могла да поискам това от теб... навярно ще ме пратиш по дяволите... но нямам към кого другото да се обърна... Ще ми помогнеш ли?

Последва тишина и той чу как тя отново издихва носа си. Знаеше какво трябваше да направи. Знаеше го от мига, в който тя му се обади. Нямаше никакъв избор, заминаваше за Калифорния.

— Пристигам утре. Ще трябва да ти намеря адвокат, който да те защитава.

— Не можеш ли да го направиш ти? О, Господи, Спенсър... страх ме е. Ами ако не мога да докажа, че не съм била там?

Гласът ѝ бе като на момиченце и сърцето го заболя за нея. Бе толкова погълнат от разговора, че не забеляза пристигането на жена си. Тя се бе спряла във вестибюла и слушаше онова, което той казваше на Кристъл.

— Не се тревожи. Ще го докажем. Но слушай. Аз не съм адвокат по криминални случаи. Трябва да наемем най-добрия. Да не оплетеш нещо по този въпрос, Кристъл... моля те...

Много се страхуваше да не изгуби делото, залогът бе прекалено висок. Животът ѝ. И индиректно — неговият собствен живот.

— Искам само теб за адвокат... ако имаш време... Тя не бе мислила за това преди, но като го слушаше, се поуспокои малко и сега вече се замисли дали той разполага с времето да я защити. Предположи, че си има работа и може би няма да има възможност да отсъства. Но не това го тревожеше него. Никога не бе бил адвокат по криминални дела, макар и те да го привличаха много, нито пък имаше значение колко я обичаше.

— Ще говорим за това като пристигна. Междувременно, нуждаеш ли се от нещо? — отново викаше. Връзката бе лоша.

— Да — усмихна се през сълзи тя. — От ножовка. Тя тъжно се засмя, а той се усмихна.

— Добро момиче. Ще те измъкнем от това. Просто се дръж. Ще пристигна още преди да си се усетила. И, Кристъл... — той се усмихна при мисълта, че щеше да я види. Тогава забеляза Елизабът, която го гледаше и не можа да завърши изречението. — Радвам се, че ми се обади.

Тя — също, макар да се чувстваше гузна, че преди година му бе казала да я остави на мира. Нямахше обаче към кого другото да се обърне. А и винаги го бе обичала.

— Казах им, че ти си моят адвокат. Добре ли постъпих?

— Добре. Кажим им, че го потвърждавам. И не им казвай нищо друго. Нищо! Чуваш ли ме?

— Да.

Но гласът ѝ бе колеблив. Вече ѝ бяха задали прекалено много въпроси. Разпитваха я цял ден, докато тя не изпадна в истерия и най-накрая ѝ разрешиха да се обади на адвоката си.

— Абсолютно нищо! Не им казвай нищо. Първо трябва да обсъдим всичко заедно. Разбра ли?

— Да — сега гласът ѝ бе по-уверен.

— Добре — сега бе доволен. — Ще те видя утре. Ще се измъкнеш от това, просто бъди сигурна.

Тя му благодари и отново заплака, а след малко и двамата затвориха телефоните. Той постоя малко, загледан в апарата, сетне се обърна към Елизабът, която го гледаше.

— Какво бе всичко това?

Мина сума време преди погледите им да се срещнат. Знаеше, че трябваше да ѝ каже истината, или поне голяма част от нея. И без това щеше да разбере, когато историята се появише по вестниците. Кристъл вече бе доста известна, достатъчно, за да се появи по първите страници.

— Една стара приятелка е загазила в Калифорния — той пое дълбоко дъх, а тя се намръщи. — Утре отлитам за там.

— Мога ли да попитам защо? — тя запали цигара, очите ѝ бяха студени като го погледна.

— Искам да разбера с какво мога да ѝ помогна.

— Мога ли да попитам коя е тази приятелка? Преди да ѝ отговори той се поколеба за миг.

— Името ѝ е Кристъл Уайът.

Името не ѝ говореше нищо, но очите му — да.

— Не си спомням да си я споменава.

Тя седна предпазливо на дивана, без да сваля поглед от него. Бе разбрала инстинктивно, че ставаше дума за жената, която бе застанала между тях.

— Що за приятелка е тя, Спенсър? Стара любов?

— Едно малко момиченце, която някога познавах. Но сега е вече пораснала и е попаднала в страшна беда.

Той не седна до нея, помежду им сякаш се бе издигнала ледена стена.

— О, така ли? И какво възнамеряваш да сториш, за да ѝ помогнеш.

— Евентуално да я защитавам или да ѝ намеря добър адвокат.

— И в какво точно е обвинена? Той погледна жена си право в очите.

— В убийство.

В стаята се възцари дълго мълчание, а сетне тя кимна.

— Разбирам. Доста е сериозно, нали? Но не ти ли е хрумвало, сър Галахад^[1], че ти не си адвокат по криминални дела?

— Казах й го. Ще видя кого мога да намеря да я защитава.

— Можеш да го направиш и отгук — тонът й бе твърд; смачка фаса си в пепелника.

Но Спенсър само поклатя глава:

— Не, не мога.

Знаеше, че трябва да бъде там. Просто да я види. Беше му се обадила в отчаянието си и той нямаше да я изостави. Това бе единствената му възможност да й помогне. Животът й висеше на косъм и, без значение какво щеше да му струва, той бе готов да направи всичко за нея, дори и да поеме защитата й, ако се наложеше.

— Заминавам утре сутрин.

— Не бих го направила, ако бях на твоето място.

В тона й се прокрадна едва прикрита заплаха. Но той бе непоколебим.

— Трябва да замина. Гласът й бе странно спокоен.

— Ако заминеш, ще се разведе с теб.

Тъкмо това бе искал той преди година, а сега тя го заплашваше именно с развод. Нямаше никакво значение какво каза или какво щеше да направи; Спенсър знаеше, че ще замине.

— Съжалявам, че чувам това.

— Така ли? — с всеки изминат момент тя ставаше все по-твърда.

— В крайна сметка тъкмо това и искаше. А мис Уайът? — името й се бе врязало в паметта й завинаги. — Какво би казала тя по този въпрос?

— Единственото нещо, което тя изпитва в момента, Елизабът, е ужас.

Когато се обърна към жена си, дланите му бяха влажни. Най-сетне бяха стигнали до повратната точка. Доста време бе потрябвало за това.

— Не знам колко време ще отсъствам.

— Държа на онова, което казах. Не искам да бъда публично унижена от това, че ти ще се правиш на маймуна там.

Можем да поговорим за това като се върна.

Въпросът за развода вече не бе така решителен.

— Не смятам така, Спенсър. По-добре си помисли хубаво, преди да заминеш — тишината в стаята бе тъй гъста, с нож да я режеш. — Добих чувството, че имаш политически аспирации, а един развод никак няма да ти помогне в това отношение.

— Звучи ми като изнудване.

— Наречи го както щеш. Но е повод за размисъл, нали?

— Нямам друг избор.

Той прокара пръсти през косата си; на слепоочията му тя бе посребрена. Бе на трийсет и пет години, бе влюбен в Кристъл от осем години, а сега тя имаше нужда от него. Нямахше да я изостави, без значение какво щеше да му стори Елизабът, без значение от заплахите й.

— Елизабът... тя има нужда от мен.

— Влюбен ли си в нея? — по очите му разбра, че въпросът й бе глупав.

— Бях.

За пръв път бе откровен с нея. Бе твърде късно, за да не е откровен. Бракът им бе грешка още от самото начало. Той никога не спря да желае онова, което не можа да притежава. Онова, което бе преживял за съвсем кратко време с Кристъл.

— А сега?

— Не знам. Не съм я виждал отдавна. Но не за това отивам. Отивам, защото тя няма към кого друго да се обърне.

— Колко трогателно! — Елизабът се изправи и тръгна към стълбите, които водеха към спалнята им. — Помисли за това, което ти казах. Преди да заминеш. Предлагам да се обадиш на друг адвокат.

Когато тя си замина обаче, той се обади в авиокомпанията и си направи резервация. Качи се бавно по стълбите, чудеше се какво щеше да стане с него и с Елизабът. Но сега това не бе важно. Всичко, което имаше значение, бе да спаси Кристъл. С това шега не биваше. Животът й бе под заплаха. Поне се бе отървала от Ернесто Салваторе. Но на каква цена! Знаеше, че можеше да получи смъртна присъда или най-малкото доживотен затвор.

Качи се горе и си приготви багажа, обади се на шефа си и му съобщи, че трябва да замине за Калифорния по личен въпрос. Той прояви разбиране и Спенсър му каза, че ще се обади веднага, щом разбере как стоят нещата. Сетне влезе в спалнята и видя, че Елизабът

четеше вестник. Тя го погледна странно, а като погледна вестника, той разбра, че тя бе чела репортажа за убийството на Ърни. Точно над него имаше голяма снимка на Кристъл. Изглеждаше далеч по-малко красива, отколкото бе всъщност, но въпреки това изглеждаше удивително, с широкопола шапка и дълбоко деколте, русата ѝ коса бе разпръсната по раменете ѝ. Очите ѝ гледаха право в читателя. Елизабът вдигна очи. Изражението на лицето ѝ бе необичайно. Бе виждала тези очи, помнеше ги великолепно.

— Тя е момичето от нощния клуб, нали?

Това, че я бе запомнила, се дължеше на обаянието на Кристъл. Веднъж да я види, и човек не можеше повече да я забрави.

Той едва-едва кимна. Истината вече бе излязла наяве. Бе я излъгал за Кристъл още в началото, но тогава все още си казваше, че бе влюбен в Елизабът Баркли. Пак кимна и погледна Елизабът. Изпитваше тъга, съжаление и вина. Но бракът им бе сбъркан още в началото му и двамата го знаеха.

— Странно — промълви Елизабът сякаш на себе си, — винаги съм знаела, че е тя. Още помня лицето ти онази нощ. Изглеждаше като поразен от мълния.

Той се усмихна. Това бяха тъкмо думите, които бе използвал тогава, когато ѝ говореше за онова, към което се стремеше. Дори и когато казваше на Елизабът в Палм Бийч, че искал гръм и мълнии, той пак си бе мислил за нея.

— Заминаваш ли? — погледна го отново тя.

— Да.

Тя кимна и угаси лампата. Легнал до нея, той можеше да мисли единствено за хвърлената в затвора Кристъл.

[1] В произведението на Малъри „Morte Darthur“ сър Галахад, синът на Ланселот и Елейн, е предопределен от безукорната чистота на помислите си да открие Чашата на Св. Граал. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Вратата се отвори със зловещо подрънкване. Въведоха го в малка стая с голям прозорец, очукана дървена маса и два стола. Пазачът излезе и заключи зад себе си вратата. Ужасно бе дори само да си там, вътре.

Той бе направо зашеметен, когато въведоха Кристъл — облечена в синя блуза, ръцете ѝ бяха извити назад и заключени в белезници. Очите ѝ бяха широко разтворени от ужас, сърцето му се сви, докато освобождаваха ръцете ѝ и сетне я оставиха насаме с него. Като неин адвокат той дори не посмя да я целуне. Можеше само да я гледа и да усети същата онази огромна вълна на обич, която винаги го бе поглъщала. А когато погледите им се срещнаха, той нито за миг вече не се съмняваше, че и тя го обичаше. Изминалата година сякаш се стопи и изчезна. Почувства се силен до нея.

Подозираше, че стаята се подслушва, затова говореше шепнешком. Протегна ръка и хвана нейната, без да ѝ каже нищо за онова, което изпитваше. Тя стисна силно ръката му, очите ѝ бяха изпълнени със сълзи. Толкова ѝ бе липсвал, а и последната година бе истински кошмар.

— Добре ли си?

Тя кимна и седна, все още държеше ръката му, а той изчака няколко минути, преди да зададе какъвто и да било въпрос. Обсъдиха всичко и той бе ужасен от историята ѝ, Салваторе я бе държал като робиня, добре пазена в пословичната златна клетка. През последните месеци тя била негова затворничка и можела да прави само онова, което той ѝ разрешавал. Филмите, приемите, появите пред обществото, излизанията ѝ. Останалото време я държал у дома под силна охрана. Тя се карала непрестанно с него за това. Не представлявала истинска заплаха за него. В живота ѝ не бе имало друг мъж от Спенсър насам.

— Има ли свидетели на тези караници?

— Камериерките — кимна тя. — Шофьорът.

— А негови приятели?

— Неколцина. Повечето ги водеше в Малибу. Вършеше собствените си дела тайно.

Тя подозираше също така, че се срещал и с други жени. През последните месеци я бе насилвал сексуално няколко пъти, бе насинил окото ѝ, поради което две седмици не могла да се яви на снимачната площадка и подмятания за това се появили във вестниците. Бяха съобщили, че катастрофирала и лицето ѝ било прекалено наранено, за да ходи на работа. Вместо това тя работила върху звукозаписите, вече била започнала да пее във филмите си.

Спенсър бе ужасен от историята ѝ.

— Защо не ми се обади?

— Каза ми, че ще те убие, ако изобщо те потърся отново. Разбра кой си, когато те видя. Ето защо... — тя се поколеба, — ти се обадох миналата година и ти казах, че всичко е свършено. Страхувах се за теб.

Погледна го тъжно, знаеше каква болка му бе причинила. Сърцето му се сви — тя го обичаше и се бе опитала да го предпази. Той ѝ се усмихна, а тя му събщи, че Ърни нееднократно заплашвал, че ще убие и нея, особено напоследък, когато тя непрекъснато се карала с него за договора си.

— Всичките пари ги вземаше той. Всичките. Аз получавах само пари за дрехи.

Досуц като проститутка със сутенъора си. Но Спенсър не ѝ го каза, просто седеше и слушаше, водеше си бележки, когато тя казваше нещо важно. За нея това бе ужасен период, един кошмарен живот.

— Преди си мислех, че му дължа толкова много. Не разбирах какво всъщност правеше той.

Тя вдигна очи и погледна Спенсър, а неговото сърце отново се размекна, докато я слушаше. Особено пък сега, когато тя му събщи защо му бе казала да не се връща в Калифорния.

— Предполагам, че винаги си е мислил, че ме притежава. За него бях просто един предмет. Нещо, което е купил евтино и печели много от него, досуц като едно добро капиталовложение. И в началото той винаги успяваше да ме накара да мисля, че прави всичко това заради мен — тя погледна тъжно Спенсър. — Понякога наистина си мислех така. Но той ми взе всичко, което имах, дори и теб.

На Спенсър това му бе съвсем ясно.

— И сетне — какво?

— Карахме се много пъти.

— Пред хората ли?

— Понякога — бе откровена с него. — Веднъж казах на Хеда, че смятам да прекратя договора си и да си намеря импресарио. След това той едва не ме уби. Мисля, че може би някои други контролираха тази сделка и той се страхуваше от тяхната реакция. Но аз не знаех това, защото никога не видях договора си, а когато го подписах, бях достатъчно глупава да не го прочета.

Тя бе изгубила дори връзката си с Хари и Търл. Най-накрая Салваторе я бе изолирал от всички. Бе й разрешено само да работи и тя се снимаше във все по-големи и по-добри филми. Инвестицията се отплащаше добре. Все едно ставаше дума за състезателен жребец.

— Вечерта, когато той бе убит, карахте ли се?

— Само веднъж, на плажа, както ти казах. Но този път аз му отвърнах. Ударих го силно. Мисля, че ухото му кървеше, когато се върнах в къщата, но пет пари не давах за това. Мразех го, Спенсър. Той бе зловец човек и си мисля, че той наистина би могъл да ме убие.

— Някой видя ли го, че кърви? Или че го удари?

— Мисля, един съсед. Разхождаше кучето си по плажа. Той каза на полицията, че ме видял как нападам Ърни с пръчка. Не бе така, държах клечка, изхвърлена от морето, но го ударих с другата си ръка.

Спенсър кимна и си отбеляза това в бележника, заслушан в разказа ѝ. Край прозореца мина един пазач.

— И сетне?

— Върнах се в къщата, а когато той дойде, ме удари.

— Остави ли белег? Тя поклати глава.

— Този път не. Повечето пъти внимавах да не ми оставя белези. Не искаше да отсъствам от работа. Ако не ходех на работа, той и приятелите му можеха да загубят пари.

— Кой са те? Знаеш ли? — но тя само поклати глава. — Какво стана сетне?

Той внимателно реконструираше случилото се. Искаше да разполага с всички подробности, когато наемеше адвокат да я защитава. Щеше да наеме най-добрия, безпокоеше се, че никога досега не бе водил криминално дело. А тя се нуждаеше от най-добрата защита и той щеше да ѝ я осигури.

Кристъл въздъхна и издуха носа си в чистата бяла кърпичка, която той ѝ подаде. Погледна го признателно и пое дълбоко дъх, притворила очи, опитвайки се да си спомни.

— Не знам... Ходех из къщата... Карахме се дълго. Счупих една лампа.

— Как?

— Хвърлих я по него.

— Удари ли го?

— Не — тя се усмихна мрачно, през сълзи, — не улучих. — Сетне усмивката ѝ се стопи. — После той ми каза, че очаква някого, затова да си вървя в къщата в Бевърли Хилс.

— Каза ли кого очаква?

Тя поклати глава:

— Никога не казваше.

— Някой видя ли те да си отиваш?... Някой съсед? От прислугата?

— Нямахме никой. Бяхме сами.

— По кое време си тръгна?

— Към осем часа. Бях на работа на другия ден. Този ден бях свободна, но не исках нищо друго, освен да си легна. Той каза, че ще ношува в Малибу. А сетне... повече изобщо не съм го виждала или чувала. Мислех си, че всичко е наред. Отидох на работа в пет сутринта, както обикновено ме откара шофьорът — и сетне думите я задавиха. — Полицията дойде на снимачната площадка в девет... казаха... казаха, че е мъртъв. Намерили го прострелян с пет куршума в главата, според тях бил умрял в полунощ.

— Намерили ли са пистолета? Тя кимна, уплашена.

— Да... бил изхвърлен на плажа. Някой се е опитал да се отърве от него, но, предполагам, не го е хвърлил достатъчно надалеч... а на плажа имало отпечатъци от женски стъпки... и Спенсър... — тя се разрида... — Кълна се, че не съм го убила.

Той стисна ръцете ѝ.

— Виждала ли си някога този пистолет? Тя кимна.

— На Ърни бе. Виждала съм го в писалището му няколко пъти, но мисля, че в крайна сметка се бе уплашил да не би да го използвам и повече не бях го виждала, докато... докато полицията не ми го показа вчера сутринта.

— Познаваш ли някой, който би могъл да го ликвидира?

— Не знам... Не знам...

Очевидно тя бе имала достатъчно основания да го направи през последната година, но Спенсър знаеше, че това в никой случай не означаваше, че тя го бе убила. А при характера на връзките, в които той подозираше Салваторе, убиецът би могъл да бъде всеки. Някой, когото бе измамил в сделка, подчинен, който го мрази, а дори и босовете му. Ала Спенсър знаеше също така, че който и да бе той, ако наистина бе част от подземния свят, всичко щеше да бъде грижливо покрито и истинският убиец никога нямаше да бъде разкрит. Бяха оставили Кристъл на топа на устата. Примката се бе стегнала чудесно около врата ѝ.

Шепотът ѝ прозвуча в грозната стая.

— Какво смяташ, че ще стане?

Не му се щеше да отговаря на въпроса ѝ. Ако не я отървеше, щеше да получи доживотен, ако не и по-лошо. А той дори не щеше и да помисли за това. Знаеше само, че не биваше да го допусне.

— Не искам да те лъжа. Процесът ще бъде труден. Имала си и възможността, и мотивите да го извършиш, а нямаш алиби. Това е отвратителна комбинация. Прекалено много хора знаят за неприятностите ти с него, по дяволите, всеки би намразил този мъж. Страшно бих искал някой да те е видял как си отиваш онази вечер или как пристигах в къщата в Бевърли Хилс. Сигурна ли си, че никой не те е видял?

— Мисля, че е така. Не мога да си представя кой би могъл да ме види.

— Добре де, помисли си. Ще ни е необходим страшно добър следовател за този случай.

Вече бе решил да плати за всичко. Знаеше, че тя нямаше и петак. Салваторе бе ѝ взел всичко.

— Какво ще правиш сега? — тя го погледна с изплашени очи.

Трябваше да се връща в килията си и това я ужасяваше. Всички пазачи я зяпаха, а неколцината ѝ съкилийнички проявяваха значителен интерес към тяхната малка кинозвездичка, както я наричаха.

Кристъл Уайът бе звездата на лосанджелиския затвор и Спенсър възнамеряваше да я измъкне колкото е възможно по-скоро. Но всичките му опити да я освободи под гаранция този следобед се

оказаха безуспешни. Опитва обвинението да бъде променено на непредумишлено убийство, но не успя и тя трябваше да остане в затвора до процеса. Просто трябваше да се опита да се държи, каза ѝ той и се върна в хотела, за да проведе няколко телефонни разговора.

Обади се на двама свои състуденти от правния факултет и от тях получи имената на най-добрите адвокати по наказателни дела в Л.А. Повечето от тях обаче не се заинтересуваха от делото, виждаше им се предрешено, а неколцина намекнаха, че дело, в което са замесени гангстер и гаджето му, било твърде елементарно. Бе вбесен, когато свърши разговорите си.

Решението само му се натрапи, той не би доверил съдбата ѝ на нито един от тях. Щеше сам да поеме защитата ѝ, молеше се само да не ѝ навреди. Бяха заложили всичко. Нейния живот и тяхното бъдеще.

Същата вечер той позвъни на Елизабът и в държавното учреждение, където работеше, и им съобщи, че остава за процеса. Босът му съвсем не бе очарован, а Елизабът бе бясна. Той добре помнеше заплахите, които му бе отправила, преди да замине, но това вече нямаше никакво значение. Животът на Кристъл бе под заплахата и той бе решен да я защити.

— И колко време ще продължи това, Спенсър? — попита го тя, когато ѝ каза, че бе приел да бъде неин официален защитник.

— Още не знам. Тя има право на процес до трийсет дни, а той може да продължи след това седмици. Мисля, че ще остана тук най-малко два месеца, може би и по-дълго.

Той въздъхна и докато разговаряха се отпусна на дивана. Бе безкрайно дълъг ден, а освен дето бе чул историята от Кристъл, не бе постигнал нищо друго.

Елизабът бе бясна заради намерението му да остане толкова дълго в Калифорния.

— Май не възнамеряваш да се върнеш у дома за Коледа.

До нея оставаше само месец и, както винаги, те трябваше да отидат с родителите ѝ в Палм Бийч.

— Не мислех, че ще съм добре дошъл.

— И *не си*, но какво, по дяволите, мислиш, че мога да кажа на родителите си?

Така си беше. Да се запази репутацията за нея бе далеч по-важно, отколкото да се спаси бракът им. За него обаче този брак вече не

съществувахе, още повече след като бе научил истината за Кристъл.

— Не мисля, че ще трябва да им казваш нещо. Процесът ще гърми по вестниците с месеци.

Неколцина фоторепортери бяха блеснали със светкавиците си, когато излизаше от затвора, и той очакваше да види снимката си във вестниците още следващата сутрин.

— Страхотно. Ами работата ти? Май не си мислил за нея?

Баща ѝ му бе осигурил и това. Изглежда трябваше да му бъде задължен за всичко, включително и за дъщеря му.

— Казах им, че трябва да изляза в неплатен отпуск, а правителствените служби ще са си още там, когато се върна. А ако решат да ме уволнят, така да бъде. Ще трябва да си потърся нещо друго като се върна, нали?

Ако изобщо се върнеш. Но с всичко това щеше да се оправя по-късно.

— Звучи ми съвсем просто.

— Е, не е така. Но се опитвам да постигна максимума от едно тежко положение. Животът на момичето е изложен на опасност, Елизабът. И аз нямам намерение да ѝ обърна гръб.

— Мога да се досетя защо — тя се поколеба и въздъхна: — Тя може да те затрие.

— Лека нощ, Елизабът. Ще ти се обадя след няколко дни.

— Недей. Ще бъда на лекции, а следващия уикенд отивам с приятели на ски. А Деня на благодарността ще прекарам с родителите си.

— Предай им моите най-добри чувства.

Думите му прозвучаха съвсем леко саркастично, но на нея не ѝ бе до смях. Бе стигнал прекалено далеч и тя почти бе решила да не го допусне да се върне, след като всичко свърши, дори и той да го искаше.

— Върви по дяволите!

— Благодаря ти.

Там — при дяволите — поне би могъл да се събере с Кристъл.

Той прекара следващите дни в работа с нея, проверяваше историята ѝ, питаше и препитваше, но отговорите бяха винаги едни и същи и в края на третия ден той вече знаеше, че ѝ вярва напълно. Яви

се на няколко нейни разпита, нае следовател, който да провери историята, но всичко си бе както го бе разказала.

Никой не я бе видял да си отива и да пристига в Бевърли Хилс. А единственият свидетел твърдеше, че тя го бе ударила с пръчка и дори стигна до там да рече, че тя изобщо не се трогнала, като го видяла, че кърви. Цялата тази картинка изобщо не бе в нейна полза, никак не беше. Освен това нямаше измъкване от факта, че тя бе имала и възможността, и мотивите, че не можеше да докаже къде е била в нощта на убийството.

Тя слабееше с всеки изминал ден, очите ѝ ставаха все по-големи. Изглеждаше зашеметена от всичко, което ставаше. Сърцето му се късаше, когато трябваше да я остави на Коледа да сподели парчето пуйка със съкилийничките ѝ.

Не смееха да споделят нищо за онова, което чувстваха. Но преди да си замине, той стисна ръката ѝ, а и очите им говореха твърде много. Нямаха нужда от приказки, никога не се бяха нуждаели от тях. Достатъчно им бе само да са заедно.

Процесът бе насрочен за девети януари. Той не искаше никакви отлагания. Заради нея искаше всичко да свърши колкото е възможно по-бързо. Тактиката на защита, на която се бяха спрели, бе самозащита. Това бе единствената ѝ надежда, а той щеше да се опита да вкара колкото се може повече жени в журито от съдебни заседатели.

На Бъдни вечер позвъни на Елизабът в Палм Бийч, но тя отказа да разговаря с него. Присила Баркли бе студена, каза му доста официално, че била чела за него във вестниците. Бе безполезно обаче да се опитва да обясни. Същото се отнасяше и за родителите му, когато им позвъни сутринта на Коледа.

— Какво, по дяволите, правиш? — съдията Хил бе рязък. — Ти не си адвокат по наказателни дела. Ще изгубиш процеса на това момиче.

Тъкмо от това се боеше най-много и той.

— Не можах да намеря порядъчен адвокат, който да поеме случая толкова спешно.

— Това едва ли е причина да си играеш с огъня.

— Не е така, татко. Правя всичко възможно.

— Елизабът няма как да е доволна.

— Не е.

— Просто не разбирам нищо.

Баща му само поклати глава, докато Спенсър им пожела *Весела Коледа*. Той само се почуди, при това неведнъж, дали не ставаше дума за същото момиче, за което Спенсър бе споменал като се върна от Корея. Бе само предположение, но нещо му подсказваше, че бе именно тя, а ако бе така, то той сигурно щеше да си има неприятности със семейство Баркли. Питаше се дали Спенсър си даваше сметка какво прави. Но веднъж или дважд, когато Спенсър му се обади, той му даде с готовност съветите си. Смяташе, че самозащитата бе единствената им надежда, но дори и тя бе твърде малка.

Изборът на жури от съдебни заседатели отне десет дни, но в крайна сметка Спенсър получи онова, което бе искал. Състоеше се от седем жени и петима мъже и всичките те щяха да потреперят от ужас като чуят как я бе тормозил Салваторе. Спенсър дори излезе и ѝ купи дрехите, в които щеше да се яви в съдебната зала, за да изглежда така, както бе изглеждала преди години, когато я бе срещнал — невинна и чиста.

Нямаше нужда да се прави на изплашена, бе ужасена, когато сядаше до него на мястото на подсъдимия. Пледоарията на обвинението бе пряма, рязка и брутална. Обрисоваха историята на едно момиче, дошло в Холивуд, готово на всичко, за да пробие, включително и да спи с мъж, два пъти по-възрастен от него, който очевидно не бе свързан с най-почтените джентълмени в града. Не се опитваха да скрият какъв бе той, напротив, опитаха се да го използват за каузата си. Окръжният прокурор го направи добре. Той посочи с пръст към Кристъл, обрисова я като алчна блудница, която приемала скъпи дрехи, кожи, диамантени гривни. Живеела си добре с жертвата, подчерта обвинението. А това било от полза и за кариерата ѝ. Благодарение на мъжа, който тя така хладнокръвно застреляла, станала дребна звезда в киното; изредиха филмите, в които той я бе включил, така, сякаш тя не бе сторила нищо, за да заслужи ролите си. Нарисуваха картина на насилие, на семейна разпра, при която бе починал брат ѝ, и която я бе принудила да напусне дома си на седемнайсет години; сетне — работата ѝ няколко години в евтин нощен клуб в Сан Франциско; после — пристигането ѝ в Лос Анжелис, готова да впримчи когото и да е, стига да пробие. И когато

той вече не ѝ вършел работа, в желанието си да прекрати договора си с него, тя го убила.

Но и Спенсър се бе подготвил добре, не се бе поскъпил на разходи да докара хора, които да помогнат в защитата ѝ. Пърл говори за невинността ѝ, за трудолюбието ѝ, за здравия ѝ морал. Хари я обрисова не като певица в евтин бар, а като сладък, малък ангел. Докато те свидетелстваха, Кристъл се разплака — гледаше ги с благодарност от мястото си на скамейката на обвиняемия. От своя страна следователят, нает от Спенсър, бе открил всеки оберкелнер, всяка камериерка, всеки фризьор в Холивуд, който бе видял как Салваторе бе тормозил Кристъл. Имаше намеци за изнасилване в къщата в Малибу, стана дума за договор, който тя не бе разбрала, за побои, тормоз и обиди от всякакъв род. Спенсър дори разказа как бе изнасилена като дете, докато тя нещастно се взираше в дланите си, спомняйки си сцената в хамбара с Том Паркър. Бе момиче, което бе съсипвано отново и отново и все пак бе оцелявало винаги; момиче, което се трудеше упорито, което се справяше добре, което никога не бе засегнало никого, докато Ърни не се бе опитал отново да я изнасили, докато не я бе пребил и заплашвал. И тогава тя го бе убила.

Нямаше никакъв смисъл да го отричат. Той знаеше, че ако се опиташе, щеше да изгуби процеса, затова се съсредоточи върху обрисуването на чудовището. Чудовище, което се бе опитало да унищожи това момиче без семейство, без приятели, без никой на този свят, който да го защити. Онова, което той разказа, ги накара да намразят Ърни за стореното. В последния ден самата тя застана до свидетелската банка, изглеждаше тъй млада и изплашена в простата си сива рокля, че всички членове на журито я гледаха с възхита. Когато Спенсър завърши пледоарията си, той се молеше да ги е спечелил.

Бе процес, който ги покърти до дъно, но все пак те обмисляха решението си два дни, преглеждаха доказателствата, спориха помежду си. Двамина от мъжете все пак бяха убедени, че бе виновна в предумишлено убийство.

Докато ходеше напред-назад из залата с Кристъл в очакване на присъдата, Спенсър не смееше да я погледне. Ако загубеше делото, с живота ѝ бе свършено. За него бе мъчително дори да стои там, до нея. Тя говореше рядко, само го поглеждаше с огромните си сини очи, а когато съдебният пристав ги призова да влязат, коленете ѝ се

разтрепериха така, че едва пристъпваше до Спенсър. Съдията ѝ нареди да стане, а сетне се обърна към председателя на журито да обяви решението му.

Кристъл притвори очи в очакване. Не бе в състояние дори да мисли, докато слушаше. Бе обвинена в предумишлено убийство, затова нямаше никаква друга алтернатива, освен една: виновна или невинна.

Планирала ли го бе? Искала ли го бе? Съзнаваше ли какво прави, когато го бе застреляла най-хладнокръвно? Или той я бе заплашил и тя, борейки се за живота си, бе натиснала спусъка? Ако бе така, тя бе невинна, макар че оттук нататък всички щяха да мислят, че тя го бе убила. Тази перспектива я потискаше силно и тя бе настоявала цели седмици пред Спенсър, че не го бе убила, дори не е била там, когато са го застреляли. Ала Спенсър знаеше, че не би могъл дори да зачекне подобна тема. Единственото, което бе в състояние да направи, бе да постигне процес, в който не Ърни, а тя да изглежда като жертвата.

— Как смятате, господин председател на журито, виновна ли е обвиняемата в предумишлено убийство или е невинна?

В крайна сметка всичко бе сведено до този прост въпрос. Стори им се, че последва безкрайна пауза.

Председателят се прокашля и като я погледна, Спенсър се опита да отгатне решението по лицето му. Доволен ли бе от решението? Или журито вече съжаляваше за това, което трябваше да изнесе? Не успя да разбере.

— Невинна, ваша милост.

Той отново погледна към Кристъл, свенливо усмихнат, а след като съдията удари с чукчето си, Кристъл падна в ръцете на Спенсър. Едва не припадна.

Журито потвърди, че става дума за чиста проба самозащита. Тя бе свободна. Нямаше значение, че до края на живота си щеше да носи петното на едно убийство. Беше свободна да живее живота си и без да се замисли, Спенсър я обгърна с ръце и я притисна към себе си. Не бе посмял да я докосне цели два месеца, а сега тя плачеше в прегръдките му, а цялата съдебна зала бурно ги наобиколи. Пуснаха фоторепортерите, засвяткаха светкавици, но след като заседанието бе обявено за приключено, Спенсър я изведе бързо от сградата на съда. Вън ги чакаше кола с шофьор, но те трябваше да си проправят път през тълпата.

Докато се отдалечаваха с колата от съда, тя все още ридаше, не можеше да повярва. Бе оставила вещите си в затвора. Не искаше изобщо да ги види повече. Не искаше да види Холивуд или нещата, които ѝ бе подарил Ърни. Искаше само да се махне. Спряха за малко в хотела на Спенсър, той си събра багажа и след час те пое с наета кола към Сан Франциско.

— Не мога да повярвам — прошепна тя, — че съм свободна.

Никога досега светът не ѝ се бе виждал толкова красив. Този февруарски следобед, със Спенсър до нея, две години след като бе пристигнала в Холивуд, тя го напускате.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На двайсет мили извън града Спенсър отби встрани от магистралата и спря колата. Той погледна Кристъл и тя неочаквано се усмихна. Всичко бе минало, кошмарът бе свършил, а той бе спасил живота ѝ.

Той се усмихна и я притегли към себе си, притисна я с такава сила, че за миг тя остана без дъх.

— Боже мой, Кристъл, успяхме.

Тя се смееше и плачеше едновременно, отдръпна се, за да го види по-добре, сетне отново се гушна в прегръдката му, сигурна, че повече нямаше никога да го остави.

— *Ти* успя. Аз просто си седях там, изплашена до смърт.

— Аз — също — призна шепнешком той. А когато се облегна отново на седалката, я погледна така, както не бе посмял да го стори, откак бе дошъл в Калифорния. Сега вече никой не ги гледаше. Бяха най-сетне сами. Той непрекъснато бе наблюдавал в огледалото за обратно виждане дали репортерите не ги бяха проследили.

— Никога не съм се страхувал така през целия си живот.

Дори не искаше и да помисли какво би станало с нея, ако я бяха признали за виновна. Но всичко вече бе свършило. И двамата се нуждаеха да поемат дъх, а той искаше да прекара известно време с нея, за да решат какво да правят.

Изведнъж той се засмя. Бяха напуснали града с такава бързина, че дори не знаеше накъде отиваха.

— Къде искаш да отидеш? — той инстинктивно се бе насочил към Сан Франциско.

— Не знам.

Тя все още бе в шок. Само преди четири часа животът ѝ все още бе в опасност. А сега бъдещето бе пред тях. Тя вдигна лице и го изложи на зимното слънце. Все още бе облечена в простичката рокля, която той ѝ бе купил.

— Иска ми се просто да поседя тук и да подишам малко. Мислех си, че никога няма да изляза от затвора.

Не ѝ каза, че имаше моменти, когато и той си бе мислил същото.

Обади се на баща си от хотела да му съобщи, че бе спечелил делото. Баща му го поздрави и каза, че очаквал с нетърпение да прочете за това във вестниците. Попита го кога възнамерява да се върне, а той му бе отвърнал, че още не знае. И двамата имаха нужда да си поемат дъх, бе толкова хубаво да си далеч от полицаи и репортери. По време на процеса журналистите направо ги бяха побъркали.

Като се облегна назад, той я попита дали щеше да ѝ липсва.

— Холивуд ли? — тя се замисли за малко, а сетне поклати глава. — Всъщност не. Работата... пеенето... филмите, ролите, да, това ми харесваше много. Но останалото е напълно кухо.

А и бе платила прекалено висока цена. Едва ли не с живота си, поради Ърни. Дори и със смъртта си той едва не я уби.

— Пък и без друго не мога да се върна никога там.

— Защо? Би могла да се върнеш някой ден, стига да искаш.

Би я разбрал обаче, ако не пожелаеше.

— Не, не мога. Съществуват морални клаузи, които не допускат убийца да бъде ангажирана във филм.

Тя се засмя, но смехът ѝ прозвуча кухо. Той подкара отново колата, а тя се загледа през прозорчето. Светът никога не ѝ се бе струвал толкова хубав. Най-силно впечатление ѝ правеха цветовете. Всичко бе толкова зелено и толкова красиво.

Тя погледна Спенсър.

— Дължа ти живота си. Предполагам, че го знаеш. Докосна ръката му и се приближи на седалката към него. Отново изглеждаше съвсем млада. Напрегнатостта ѝ бе изчезнала, бе разпуснала косите си и само очите ѝ издаваха ужаса, който бе преживяла. Сетне тя леко докосна с пръсти бузата му, а той се наведе и я целуна.

— Обичам те толкова много! Бих умрял, ако нещо ти се случеше.

Тя се притисна към него като изгубило се дете, а той я прегърна през рамо и я притегли по-близо.

— Не знам какво бих сторила, ако... — тя дори не можа да довърши изречението си.

— Не мисли повече за това, Кристъл. Всичко свърши.

Докато пътуваха към Сан Франциско, разговаряха за това къде щеше да отиде тя. Още не бе решила. Единственото, което искаше, бе да се махне от Лос Анжелис колкото е възможно по-скоро. Искаше да се отбие и да види Хари и Пърл, както и да бъде със Спенсър. Трябваше да поговорят за толкова неща, особено сега, след като той знаеше, че преди година тя бе скъсала с него не защото не го обичаше, а поради заплахите на Ърни.

Пристигнаха в Сан Франциско в десет вечерта и отидоха направо в *При Хари*.

Той вече бе чул новината по радиото. Прегърнаха се, поплакаха си, той ги почерпи, а сетне Спенсър я отведе във *Феърмънт*. Взе две стаи, в случай, че някой извика пресата. Хареса му, че бяха свързани една с друга.

Тя застана на вратата и го погледна, усети, че коленете ѝ щяха сякаш да поддадат сами. Той я взе в ръце и я положи на леглото. Прегръща я с часове, двамата преоткриваха онова, което помнеха.

Когато тя най-сетне заспа, той изгаси лампата. Тя не се събуди до сутринта.

Чакаше я на сутринта с кафето и кифличките, а когато тя се протегна, той се усмихна и се мушна отново в леглото до нея.

— Добро утро, Спяща красавице! По-добре ли си сега?

Вече бе позвънил в службата си и бе имал дълъг разговор с шефа си. Онова, което каза той, не бе изненада и Спенсър не съжеляваше особено. Шефът му заяви, че сензацията, в която Спенсър се бе замесил през последните два месеца, била несъвместима с държавната служба, която заемал, и им причинила доста неприятности. Надявали се да им влезе в положението, особено съжелявали, ако това щяло да разстрои съдията Баркли.

Но когато научи новината, Спенсър почувства само как го облива топлата вълна на облекчение. Не каза нищо на Кристъл за това. Знаеше, че щеше да се разстрои заради него.

Единственото друго съобщение, което получиха, бе съвсем тайнствено — от младшия сенатор от Калифорния. Странното бе, че Спенсър дори не го познаваше.

Лежаха в леглото и отново си говореха за процеса, а по време на закуската Спенсър ѝ показва вестниците. В този ден процесът бе на

уводно място във всички вестници и Кристъл се боеше, че ако излезе, щяха да я познаят.

— Ама че начин да станеш известен!

Тя му се усмихна, хапнаха си кифлички, пиха вкусно кафе и тогава той ѝ предложи нещо, което я накара да се замисли. Искаше да отидат до долината да видят Бойд и Хироко. Но Кристъл не желаше да ходят. За нея това щеше да е много болезнено.

— Не искам да виждам отново ранчото.

Знаеше, че не би могла да го понесе. Бе сигурна, че Беки отдавна си бе заминала, Том също го нямаше, но мислеше, че майка ѝ бе още там. А и имаше прекалено много тъжни спомени. Призна обаче, че ако отидеше заедно със Спенсър, можеше да бъде и по-различно.

— Ами ти? — погледна го обезпокоена тя. — Не трябва ли да си идеш у дома?

Знаеше, че той не се бе обаждал на Елизабът, откакто бяха пристигнали в Сан Франциско.

Не знаеше какво да ѝ каже. Не бяха разговаряли от седмици. Искаше да се заеме с това едва след процеса. А сега пък не искаше да изоставя Кристъл.

— Не бързам.

Още не ѝ бе казал, че бе изгубил работата си. Но това бе малката цена, която трябваше да плати, за да спаси Кристъл.

Следобед се разходиха до пристанището и тя си купи малко дрехи. Не притежаваше и цент от парите, които бе спечелила в Л.А. Ърни ги бе присвоил всичките, а и бе оставила всичките си неща в къщата в Бевърли Хилс. Не искаше нито да си ги взема, нито да ги притежава, нито да ги продава. Скоро обаче трябваше да си намери работа. Не можеше да си позволи Спенсър да я издържа до безкрай. Беше се върнала там, откъдето бе тръгнала преди доста време — без дом и без петак. Дори когато бе пристигнала при мисис Кастаня, разполагаше с повече. Тогава бе мечтала за Холивуд, за известно време бе постигнала тази си мечта, но сега пък имаше поне Спенсър. За миг, за ден. Знаеше, че той трябваше да се върне във Вашингтон. Но междувременно бе благодарна за всяка минута, която можеше да бъдат заедно. По време на процеса не бяха разговаряли за нищо друго, освен за него. А и под внимателните погледи на охраната, със скритите зад всеки ъгъл фоторепортери, той дори не бе посмял да я докосне. Сега и

пред двамата имаше достатъчно дни, в които да се наслаждават един на друг.

Върнаха се в хотела късно следобед. Като видя, че хората във фойето се взират в нея, тя каза, че би желала да вечерят в стаите си. Прекалено много хора вече я познаваха и повечето за лошо. Този ден говориха много за Вашингтон, за работата му и за живота му там. За това колко му бе харесала политиката, светът на държавните служби — призна й, че това го бе изненадало. Тя му разказа за хората, с които се бе запознала в Холивуд, за звездите, за тежката си работа. Каза му, че въпреки Ърни, там й харесвало.

— Мисля, че някой ден щях да стана наистина добра — рече тихо тя, след като той поръча вечеря.

Двамата седяха загърнати в хавлиените халати, които бяха купили същия ден в *И. Манин*. Витаеше атмосферата на уют и на топлина и близост, които бяха надживели всичко, което се бе изпречило на пътя им.

— Ти си беше вече добра още преди да отидеш там — той си спомни гласа й, когато пееше в *При Хари*. — Може би когато нещата поутихнат, ще можеш да се завърнеш пак.

— Не мисля, че бих желала — гласът й бе тих, а очите — тъжни. — Онзи свят е доста груб.

След като не можеше да се върне в Холивуд, тогава какво? Не можеше да прави нищо, освен да пее и да играе. А сега вече се страхуваше да покаже лицето си. Всички щяха да я познаят. Хари й бе предложил старата й работа, когато се отбиха, но тя отказа.

— Хората няма да помнят процеса безкрайно дълго. Той ще отшуми като вчерашните новини — рече Спенсър и се сети за обаждането на сенатора; запита се какво ли искаше той.

Вечерята дойде на сребърни подноси и Спенсър я гледаше как си взема от храната. Докосна я нежно по ръката и я попита за какво си мисли.

Тя му се усмихна, очите й бяха прояснени от сълзите, а сетне се засмя.

— Мислех си, че бих желала да си ида у дома. Но нямам дом.

Той също се засмя. Вярно беше. Нямаше къде да отиде, нито при кого. Пърл й бе предложила стая, но Кристъл не искаше да се натрапва,

а и не бе сигурна дали искаше да остане в Сан Франциско. До голяма степен плановете ѝ щяха да зависят от Спенсър.

— Нека да отидем за няколко дни в долината. Не е задължително да оставаме. Можем да спрем и да се видим с Бойд и Хироко, а сетне да идем някъде другаде. Трябва ти време за размисъл. Минаха само два дни, Кристъл. Нека отидем утре.

Тя се колеба доста време, сетне го погледна и кимна.

— Ами ти? Не можеш да висиш постоянно и да се грижиш за мен.

Той тихо прошепна в затъмнената стая:

— Точно това бих искал.

— Имаш си свой живот във Вашингтон, Спенсър, нали така? Или поне онова, което е останало от него, след като те откъгнах за три месеца. Предполагам, че това ще ти струва дяволски скъпо.

Тя си мислеше за Елизабът, не ѝ бе много ясно споразумението им. Не бе много наясно и как стояха нещата помежду им. Той никога, или съвсем рядко споменаваше за нея. И все пак тя знаеше, че той бе още женен. Приракът на жена му още стоеше между тях, поне в съзнанието на Кристъл.

Спенсър ѝ бе позвънил веднъж, остави съобщение на камериерката ѝ, че се намира в Сан Франциско, но не каза, че бе отседнал във *Феърмънт*. Още не бе готов да говори с нея. Просто не искаше тя да се паникьоса, като разбере, че бе напуснал хотела си в Л.А. в деня, когато бе произнесена присъдата. Знаеше какво точно щеше да си помисли тя, а той не искаше нито да го признава, нито да го отрича. При състоянието на отношенията им това изобщо не ѝ влизаше в работата. Спомни си за заплахата ѝ, преди да замине и се запита дали най-сетне щеше да се съгласи на развод.

Каза на Кристъл, че бе изгубил работата си, каза го безгрижно, но тя го погледна ужасена.

— Не може да бъде!

— Така е.

— Боже мой! И двамата сме без работа — тя се засмя, но се чувстваше ужасно виновна.

Нали тази сутрин той ѝ бе казал колко му харесвали държавната служба и политиката. Тя се запита какво ли щеше да прави отсега

нататък. Тогава ѝ каза за обаждането на сенатора и тя настоя да му позвъни още следващата сутрин.

— Би ли потърсил държавна работа?

— Бих могъл. А може някой ден да стана и съдия като баща си.

Той ѝ се усмихна, всичко сега му се виждаше без значение. Единственото, което бе важно, бе, че бяха в безопасност и бяха заедно. Нищо не се бе променило между тях в тези девет години. Той все още бе преследван от мисълта за нея денем и нощем и единственото нещо, в което бе сигурен, бе, че не искаше да я оставя.

Говориха надълго тази вечер за неговите неясни политически аспирации, за нейните филми, сетне за неща като бебета, кучета, за Бойд и за Хироко.

Въпреки опасенията си от посещението в долината, на следващата сутрин тя нямаше търпение да се срещне с тях. Той бе наел друга кола и рано сутринта щяха да потеглят към долината. Умираще от нетърпение да види Джейн. Не беше я виждала, откак бе заминала от Сан Франциско. Вече бе на седем години и навярно не помнеше Кристъл.

Най-сетне си легнаха, любиха се отново, дълги часове той я държа нежно в прегръдките си. И отново годините, които ги разделяха, се стопиха в един миг. Сякаш времето, което бяха изгубили, изчезна.

Прегърнати, те заспаха като спокойни деца.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На следващия ден отпътуваха на север. Кристъл седеше до него, тананикаше заедно с радиото, потънала в мислите си, а той се усмихваше — толкова му бе хубаво с нея. Нямахе никакви претенции към него, нямаше разочарования, никакви сблъсъци на възгледи, никакви обвинения. И той неизбежно се сецаше за Елизабът и за това колко различни бяха двете. Кристъл бе като мечта, винаги недостъпна, недосегаема, но все пак винаги очертана ясно — точно онова, което той желаше.

Преминаха по моста Голдън Гейт и продължиха на север. Слънцето се издигна високо в небето. Всичко бе зелено и ново, измито от зимните бури, след които хълмовете придобиха изумрудено зелен цвят и блещукаха под небето, което имаше цвета на очите ѝ.

Като го погледна, тя изглеждаше спокойна и двамата се усмигнаха един на друг. Беше им хубаво само да са заедно, дори нямаше нужда да разговарят.

Тя му показваше накъде да кара и този път той си спомни къде живееха Уебстърви. Кристъл с разтуптяно сърце пресече малката градина и позвъни. Изчакаха дълго, след това на вратата се появи малко момиченце и очите на Кристъл се напълниха със сълзи.

— Здравей — детето я погледна и те веднага разбраха, че това бе Джейн. Имаше източните очи на майка си и тъмноредвена коса, досущ както се бе родила. — Коя си ти?

— Казвам се Кристъл и съм приятелка на твоето мамче.

В очите на детето нямаше никакъв страх. Спенсър хвана Кристъл за ръка.

— Тя е вътре и приготвя обяда.

— Може ли да влезем?

Детето кимна и отстъпи навътре. Стаята бе същата, каквато я помнеше Кристъл. Много малко неща се бяха променили. Тя разбра, че още бяха бедни, но пък бяха богати със споделената си любов. Имаше

снимки на Джейн, японски графики, които Хироко бе донесла със себе си от Япония, стаята бе чиста и пълна с малкото им съкровища.

Очите на Кристъл се насълзиха, когато изкачи няколкото стъпала към кухнята и застана, вгледана в приятелката си. Хироко си пееше на японски, а сетне се обърна, очаквайки да види Джейн. Очите ѝ се разтвориха широко и ахвайки, двете жени се впуснаха в обятията си.

Стояха дълго време прегърнати и изминалите години се стапяха, досущ както със Спенсър. Не се бяха виждали отдавна, но нищо помежду им не се бе променило.

— Толкова се тревожех за теб, Кристъл.

Сетне тя видя Спенсър, който стоеше и ги гледаше. Тя се усмихна като разбра, че са заедно. На стената на кухнята висеше малка снимка, на която бяха той и Бойд на тяхната сватба.

— Толкова си красива!

Целуна я отново и избърса сълзите си. Сетне всички заговориха едновременно, а Джейн ги гледаше и се питаше кои ли бяха те. Хироко ѝ обясни, че Кристъл ѝ бе помогнала да се появи на белия свят, а Спенсър слушаше тази непозната за него история и гледаше с почуда Кристъл.

— Ето — подразни я той, — би могла да работиш като акушерка.

— Не разчитай на това — усмихна се тя.

Тя и Хироко си бърбяха непрекъснато, а Спенсър се заигра с Джейн.

Всичко било наред при Уебстърви. Старият мистър Питърсън починал и оставил бензиностанцията на Бойд. Хироко я попита за филмовата ѝ кариера и те тихичко поговориха за процеса.

Сетне чуха идването на пикапа, Бойд бързаше за обяд и се чудеше кой ли им бе дошъл на гости. Бе видял колата. Спря се изненадан на вратата, докато осмисли видяното, сетне ахна и я прегърна, а после раздруса и ръката на Спенсър.

— Четохме за вас — усмихна се той, радостен да ги види. — Питам се дали ще наминете насам.

Спенсър му каза, че бе минал преди две години, но не могъл да открие къде живеят. Бе встрани от черния път и той пак не би ги намерил, ако Кристъл не му бе показала пътя.

Хироко ги убеди да обядват всички. Кристъл ѝ помогна, чувстваше се както винаги у дома си в уютната кухничка. Сетне Бойд

й разказа всички новини. Беки се бе омъжила отново, живеела в Уайоминг и имала още две деца. Сетне той се поколеба, не знаеше какво още можеше да понесе Кристъл.

— Майка ти е наистина тежко болна — рече тихо той.

Тя бе единствената й останала роднина. Ала Кристъл не искаше да се среща с нея сега, а вече бе казала на Спенсър, че не желае да види и ранчото. Щеше да бъде твърде болезнено за нея, щеше да се почувства прекалено самотна, след всичките тези години. Бяха минали шест години, откакто бе заминала, шест години, откак бе починал Джарид, и за нея тук не съществуваше нищо друго, освен гробовете на баща й и на Джарид. Но все пак попита Бойд дали майка й се бе преместила.

— Не, още е там. В онова, което остана от ранчото. Продадоха ливадите още преди години. Вече няма добитък. Мисля обаче, че лозята са все така добре, поне хората го казват. Аз самият отдавна не съм ходил натам. Знам обаче, че доктор Гуд я посещава често. Болна е от миналия юли — той отново замълча, сетне погледна нея и Спенсър. — Не мисля, че й остава много време, Кристъл. Ако това означава нещо за теб.

Тя тъжно поклати глава.

— За мен всичко отдавна свърши. Той кимна. Сам се бе сетил, че е така.

— Веднъж или два пъти възнамерявах да ти пиша, в случай, че би искала да я видиш, преди да умре.

Кристъл поклати глава, опита се да отхвърли детските спомени от съзнанието си. Тях ги нямаше вече, както го нямаше и ранчото.

— Не виждам никакъв смисъл, а и в крайна сметка не мисля, че ще поиска да ме види. Не съм я чувала, откакто заминах. Беки тук ли е?

Щом майка им бе на смъртно легло, помисли си тя, може би тя си бе дошла от Уайоминг.

— Сестра ми каза, че идвала за малко по Коледа. Аз обаче не я видях. Сега си е у дома.

Кристъл кимна, изпита донякъде облекчение, че сестра й я нямаше. За нея Беки бе без значение, както впрочем бе било винаги. Хората, които бе обичала, бяха мъртви, с изключение на онези, с които сега разговаряше във всекидневната на Уебстърви.

След обяда всички отидоха на дълга разходка, а сетне Бойд се върна на работа. Обещаха му да се отбият да го видят, преди да напуснат града.

Спенсър и Кристъл още не бяха решили къде да отидат. Той си помисли, че може би на нея би ѝ се понавило да посети лозарския край и да отседнат в някоя малка, уютна странноприемница. Но когато най-сетне си тръгнаха от дома на Хироко, Спенсър зави погрешно и изведнъж лицето на Кристъл преbledня. Колата вървеше покрай самото ранчо. Той също го позна и я погледна внимателно.

— Не искаш ли да спра за малко? Никой няма да узнае, че сме тук. Щом майка ти е толкова зле, тя няма да се скита насам.

С едва забележимо кимване тя му посочи един обрасъл с бурени път.

— Води право към реката.

Той обаче се опасяваше да не повреди колата, затова слязоха и я хвана за ръка. Повървяха известно време, Кристъл мълчеше и изведнъж спря — бяха стигнали до малко сечище и той забеляза трите гроба в него. Там бяха погребани баща ѝ, Джарид и баба ѝ; сякаш я очакваха и тя да дойде тук.

Тя мълчаливо избърса очите си. Той я прегърна през рамо и те бавно поеха обратно през високата трева. Той си спомни сватбата на Беки, босоногата Кристъл в бялата ѝ рокля, с блесналата ѝ на слънцето като платина коса.

Сетне тя внимателно се отстриани от него. Застана загледана в къщата на ранчото, в която се бе родила. Накара я да си спомни отново за баща ѝ, мъчно ѝ бе да я види отново.

— Искаш ли да влезеш вътре? Ще дойда с теб — наблюдаваше я внимателно и сякаш усещаше мъката ѝ.

— Не знам какво да кажа след всичкото това време.

— *Здравей* е винаги добро като начало — тя се извърна и му се усмихна.

— Умник.

Те се засмяха и тръгнаха да си вървят, но неочаквано се хлопна врата и видяха, че посещаващата я медицинска сестра си тръгваше. Доктор Гуд бе застанал на вратата, а Кристъл хвърли един поглед към Спенсър. Той ѝ кимна насърчаващо. Тя дълго се колеба, но сетне бавно

пое към къщата, която някога бе изпълнена с хора, които бе обичала, а сега бе пълна само с изтляващи спомени.

— Хайде, върви — прошепна ѝ той, а тя стисна ръката му и след малко бе вече пред стъпалата на входната врата.

Дланите ѝ бяха влажни. Доктор Гуд я гледа дълго и някак странно. Бе я познал и бе изненадан, че бе дошла. Нямахше я толкова дълго време, а и бе заминала след голям скандал.

— Откъде разбра? — попита той.

— Какво да съм разбрала? — погледна го Кристъл, сякаш отново се бе превърнала в дете.

— Тя ще си отиде всеки миг. Ако искаш да влезеш, сега е будна.

И изведнъж Кристъл се замисли дали това нямахше да бъде прекалено силен шок за нея след всичките тези години.

— Не съм я виждала от шест години. Не съм сигурна дали би искала да съм тук при сегашното ѝ положение.

— Когато хората знаят, че умират, нещата стават по-различни — той говореше тихо; запита се кой ли бе мъжът с нея. — Омъжена ли си вече?

Тя поклати глава, а той не ѝ каза нищо повече. Не знаеше къде е била, нито какво бе правила. Беше прекалено зает с грижите си за болните. Дочул бе, че отишла в Холивуд да става кинозвезда, но сега не му приличаше на звезда. Виждаше му се същата, само малко по-голяма, може би малко по-слаба, но все така хубава, както винаги.

— Хайде, влез и я поздрави. Вече не може да ти причини зло.

Кристъл бавно пристъпи в кухнята, едва ли не очакваше да види баба си, но там нямахше никой. Стаята бе затъмнена, всичко изглеждаше овехтяло и запуснато. Нямахше грижовни ръце, които да ремонтират мебелите. Изглежда майка ѝ бе оставила всичко на самотек — и в къщата, и извън нея.

Спенсър я последва във вестибюла, сетне към стаята на майка ѝ и зачака навън.

Кристъл почука и влезе. Оливия лежеше на леглото; беше се свършила напълно. Нищо не бе останало от нея, освен може би очите, които се взряха в Кристъл.

— Здравей, мамо.

Оливия се изненада, но не и толкова, колкото бе предположила Кристъл. Сякаш бе очаквала тя да дойде, но и да не бе дошла, тя не

даваше пет пари.

— Как поминуваш?

Не спомена нищо за деня, в който бе заминала, нито за болката, която ѝ бе причинила, за смъртта на Джарид, за онова, което ѝ бе сторил Том. Просто лежеше там, гледаше най-малкото си дете и чакаше да умре и да се присъедини към останалите.

— Добре съм.

Майка ѝ не знаеше нищо за процеса. Сега вече нищо не знаеше и от нищо не се интересуваше. От месеци насам целият ѝ свят се бе ограничил само до спалнята ѝ.

— Чух, че си отишла в Холивуд. Вярно ли е? Кристъл кимна.

— Да, бях там. За известно време.

— Сега какво правиш?

— Дошла съм ти на гости — тя се усмихна, но в очите на майка ѝ ответната усмивка липсваше, бе прекалено уморена.

— Предполагам си чула за ранчото. Сигурно щяха да те потърсят след смъртта ми. Беки казва, че Бойд Уебстър знаел как да те открие.

— Той винаги е знаел това. Какво за ранчото? Ще го продаваш ли?

— Това вече зависи от теб. Винаги бе прекалено голямо за мен, но баща ти го остави и не можех да сторя нищо друго, освен да живея тук до смъртта си. След което то става твое. Беки бе много ядосана отначало. Но сега си живее добре. Има добър мъж. Знаеш ли, че Том загина в Корея?

— Чух за това.

Мислите ѝ обаче препускаха подир онова, което майка ѝ бе казала току-що. Тя внимателно седна на люлеещия се стол до леглото и предпазливо посегна към ръката ѝ. Оливия не се възпротиви и ръката ѝ остана като суха вейка в дланта на Кристъл.

— Какво искаше да кажеш за ранчото?

— Че е твое. Това бе желанието на баща ти. Аз получих правото да живея в него до края на живота си, или нещо от сорта. Но след това желанието му бе то да бъде изцяло твое. Казваше, че ти единствена си го обичала.

Очите на Кристъл се насълзиха. Баща ѝ ѝ бе завещал ранчото, а никога не ѝ го бяха казали. Бяха я оставили да си замине, без да ѝ съобщят, че един ден то щеше да е нейно.

— Можеш дори да останеш сега в къщичката, ако искаш. Никой не я е използвал от години. Аз няма да изкарам дълго — рече тя и отдръпна ръката си. — Всеки момент то ще бъде твое.

— Не говори така. Готви ли ти някой?

— Аха. Някои момичета от църквата все още ме посещават. Имам си и доста запаси, а доктор Гуд идва два пъти дневно, повечето пъти го придружава и сестра.

Сетне тя затвори очи, бе твърде уморена, за да говори повече. Унесе се в сън, а Кристъл стана и я погледна — жената, която ѝ бе причинила толкова болка, която никога не я бе разбирала или обичала, която през всичкото това време бе пазила в тайна завещанието на баща ѝ. Трудно ѝ бе да изпита към нея нещо друго, освен съжаление. Беше вече на умиране. След което всичко тук щеше да стане собственост на Кристъл.

Тя излезе тихо от стаята и се озова пред Спенсър. Даде му знак да излязат, седнаха на входните стъпала и тя го погледна — беше изумена.

— Няма да повярваш на онова, което току-що чух.

— Тя ти е простила всичко — усмихна се той, а тя му отвърна със същото.

— Не, прекалено е късно. Твърде е зле, за да се интересува от това.

Тя огледа полята, които бяха вече почти нейни, обля я вълна на обич към тази земя, същата тази обич, заради която баща ѝ я бе оставил на нея. Сетне се сети за последните му думи: ... *никога не изоставяй това... ранчото...* Затова и бе толкова гузна, когато си отиваше оттук.

Отново погледна Спенсър.

— Когато баща ми почина, той ми завещал ранчото, но никога не ми казаха за това. Предполагам, че това е причината да ме мразят толкова. Защото той ми завеща *всичко*.

Изглеждаше потресена. След като видя майка си след толкова много години, а сега и след онова, което бе научила. Тя поклати глава и полека се изправи.

— И какво ще правя с всичко това?

— Ще живееш тук, при това добре. Мястото е много красиво. Или поне беше някога, а може да стане отново красиво някой ден. Бас

ловя, че лозята са страшно доходоносни. А може би дори и царевицата.
— Спенсър — усмихна му се тя неочаквано. — Аз си дойдох у дома.

— Да, така е — усмихна се и той. — Разбира се, че си си у дома. А вчера дори не искаше да дойдеш тук.

И двамата се усмигнаха, но сетне се сетиха за умиращата в къщата жена. Върнаха се бавно при колата, чудеха се накъде да поемат.

— Тя каза, че, ако искаме, можем да отседнем в къщичката.

— И двамата ли? — усмихна се той. — Тя знае ли, че съм тук?

— Не... добре, де... каза, че аз бих могла. Но съм сигурна, че там е голяма мръсотия.

Освен това Кристъл не искаше да е тук, докато майка ѝ умираше.

— Нека отидем някъде, ще се върнем по-късно.

Той кимна и те се качиха в колата. Спряха до бензиностанцията, сбогуваха се с Бойд и му казаха, че ще се върнат.

Той им се обади още същата вечер в хотела, в който бяха отседнали. Кристъл се бе обадила на Хироко и ѝ бе дала номера.

Майка ѝ бе починала малко след като те заминали.

Кристъл притихна, опитвайки се да разбере какви чувства изпитва. Не бе чувството на мъка и на загуба, дори вече не бе и гняв. Всичко бе свършило, нямаше нищо, освен неясния ѝ детски спомен за тази жена. А сега ранчото бе нейно, тъй както бе пожелал баща ѝ. Нямаше представа какво ще прави с него. Но сега поне имаше къде да живее.

Върнаха се със Спенсър на следващия ден, а два дни по-късно майка ѝ бе погребана при останалите от семейството. Тези два дни бяха отседнали у Бойд и Хироко и Кристъл се колебаеше какво да стори. Най-сетне тя реши да се пренесе в главната къща на ранчото и дори със Спенсър се нанесоха в нейната бивша стая.

Старото ѝ легло си бе на мястото, дори подът поскърцваше на същите места. Нищо не се бе променило. И все пак всичко бе променено, помисли си тя, когато на залез-слънце поеха през полята към мястото, където се бяха срещнали за пръв път.

Той ѝ се усмихна. Странни бяха понякога обратите на живота. Кристъл още не можеше да се съвземе от тях. Само допреди няколко дни тя бе на дъното на обществото, а сега притежаваше ранчото, което баща ѝ ѝ бе завещал.

Слънцето залезе, те се целунаха и ръка за ръка поеха към къщата, благодарни за скъпоценните мигове, които бяха преживели.
Тогава Кристъл тихичко, като в далечен спомен, запя.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

На следващия ден тя и Спенсър обходиха с кола ранчото. Повечето земя бе запустяла, нямаше и надничари. Само лозята бяха донякъде гледани, срещнаха двама мексиканци, които работеха по тях.

Плуваха в потока, който тя бе обичала толкова много като дете, сетне седяха увити в одеяла, смееха се и се гушеха един в друг, а тя пях песните, които бе пяла с баща си. В един момент се почувства виновна, сякаш пееше на гроба на майка си, но всъщност не бе така. За нея майка ѝ бе умряла отдавна, а ранчото бе последния подарък от баща ѝ.

Когато се върнаха в къщата, тя сложи стария чайник на печката и той ѝ навя спомена за баба ѝ в чистата ѝ бяла престилка. Разказа на Спенсър някои от най-ранните си спомени и той я слушаше унесен. Сетне заговориха за Вашингтон и за неговото завръщане там.

— Ами Елизабът?

И двамата знаеха, че той трябва да вземе решение. То можеше да дойде и от само себе си, ако останеше достатъчно дълго с Кристъл. Не можеше да си представи да я изостави отново, а и двамата знаеха, че не го искаше. Не бе виждал Елизабът три месеца, но знаеше, че с малко натиск от негова страна, тя щеше да му даде развод.

За него не бе съвсем лесно да изостави всичко във Вашингтон и да остане при Кристъл в Калифорния. Кристъл искаше той да остане, но желаше той сам да вземе решението си. Не ѝ се щеше да захвърли всичко във Вашингтон, ако той самият не го желае. Не можеше да му предложи нищо, което да се сравни с живота, който бе водил с Елизабът и семейство Баркли.

Предишния ден бе научила, че ранчото едва се самоиздържало. Тя би могла да оцелее тук, но в сравнение с Елизабът не притежаваше нищо. Единственото, което можеше да му даде, бе любовта си — всичките онези чувства, които се бяха зародили още в деня на сватбата на Беки.

Той се сети да се обади на сенатора. Докато звънеше, тя миеше чиниите в кухнята и слушаше радио. Когато той затвори телефона, тя

го погледна. Усмихна му се и изтри ръце о новите си дънки.

— За какво те търси?

Той я погледна съсредоточено. Странни неща ставаха с тях напоследък. Младшият сенатор от Калифорния бе следил много отблизо процеса ѝ и предлагаше на Спенсър да заработи като негов помощник, когато се върне във Вашингтон — а това щеше да е скоро. Предлагаше му отговорна работа — да води предизборната му кампания. И за пръв път това не бе служба, която получаваше благодарение на съдията Баркли.

— Това ли е, което би желал да правиш? — попита го тя, след като ѝ бе обяснил.

Работата бе престижна и би му харесала, но не искаше да я изостави и да се върне във Вашингтон. Искаше да си остане тук, при нея, в долината Алигзандър.

— Тази работа би била тъкмо онова, което бих искал, но преди шест месеца. Тогава бих дал дясната си ръка за нея — той приседна на един от кухненските столове, а тя му наля чаша кафе. — Но сега не знам. По-скоро бих останал тук, при теб.

Той я притегли в скута си и я погледна, все още бе силно изненадан от предложението на сенатора.

— Ти какво му отговори? — тя наблюдаваше внимателно лицето му. Трябваше да узнае какво бе най-доброто решение за него, какво наистина би искал да стане.

— Казах му, че ще му се обадя следващата седмица, като се върна. Той отлита за Вашингтон утре следобед. Не можех да повярвам, че предложението му е сериозно, но май наистина е такова. Но какво ще стане с нас? Ще дойдеш ли с мен? — той почти бе забравил за Елизабът. Точно сега най-важното нещо за него бе Кристъл.

— Това сега не е важно. По-важно е какво ще стане с теб.

Той отпи от димящата течност, погледна я замислен и призна в себе си, че бе желал тъкмо такова предложение. Най-неочаквано пред него се разкри перспективата да навлезе в политиката, но съществуваше и Кристъл. Не искаше да я изгуби отново, дори и заради такава служба, каквато току-що му бяха предложили.

Като го слушаше как говори за света на политиката обаче, тя разбра колко много му харесва. Разбра също, че щеше да се справи много добре със съпруга като Елизабът. А всичките му надежди щяха

да погинат, ако се оженеше за жена като нея, обвинена в убийството на Ърни. Скандалът щеше да го довърши и тогава какво щеше да му остане? Животът на един фермер. Той не бе пригоден за това. Бе предопределен за по-големи дела.

Същата вечер той я люби, но сетне забеляза, че тя бе странно притихнала. Запита се какво ли я тревожа помисли си, че може би това бе къщата и спомените ѝ за нея. Всичко бе тъй износено и тъжно, досущ като майка ѝ, преди да умре. Тук витаеше духът на тъгата, която се разсейваше само когато човек излезеше навън и видеше великолепието на долината.

— За какво се замисли? — той я погали по косата и я притисна силно до себе си.

Тя се усмихна тъжно — лежах на тясното легло, което някога бе споделяла с Беки.

— Мислех си, ме е време да се върнеш във Вашингтон, посрещнат с музика.

Това щеше да е най-голямата ѝ жертва, но знаеше, че трябва да я направи.

Той бавно поклати глава:

— Не искам да те изоставям отново. Достатъчно преживяхме. *Извоювахме* си всичко това.

Тя се надигна на лакът и го погледна.

— Не ти е тук мястото, любими. Ти си предопределен за по-големи дела от това да въртиш едно старо ранчо като това.

Беше сигурна в това, но той не щеше и да чуе.

— А *ти* си, така ли? Не ставай смешна! Преди три месеца ти бе кинозвезда, а я се погледни сега. Върна се там, откъдето започна.

— Това е по-различно, Спенсър — тя го целуна по върха на носа. — Всичко бе като сбъднат сън. А онова, което ти правиш, е важно. Един ден може да станеш голям човек. Би могъл дори да се кандидатираш за президент.

Но не и ако го оставеше при себе си. Не и тук. Във всеки случай — не и ако бе женен за убийца. Тя би могла да провали всичко. Но бе решена да не го допусне. Той трябваше да се върне при Елизабът. Тя бе точно онзи тип съпруга, който му бе нужен.

— Искам да се върнеш.

— Защо? — погледна я изумен той. — Как можеш да говориш така?

— Защото мястото ти е във Вашингтон. Още не си свършен. Трябва да пътуваш, да се срещаш с хора, имаш още неродени идеи, които трябва да споделиш с хора, нуждаещи се от теб. На мен ми бе добре, но това е всичко, забавлявах се, но платих прекалено висока цена. Не искам повече подобно нещо. А ти би могъл да продължиш. В това е разликата.

Тя бе забелязала изражението на лицето му, след като се бе обадил на сенатора. Не можеше да го лиши от това. Знаеше, че ако го стореше, един ден той би могъл да я намрази.

— И какво да направя? Да те оставя тук? Защо не дойдеш с мен? — очите му я умоляваха.

— Във Вашингтон ли? — усмихна се тя.

— Защо не!

— Защото ще те съсия само в един миг, независимо колко много те обичам. Помисли си за това какво влача подире си. Обвинена бях в убийство, Спенсър. И съдебното жури обяви само, че съм го направила при самозащита. То не каза, че не съм го направила. Кариерата ти ще е свършена в деня, в който пристигна във Вашингтон, и ти го знаеш много добре.

— Няма да се върна.

Той я притегли към себе си и я притисна силно, изплашен, че отново ще я изгуби.

Но тя говореше сериозно в мрака и думите ѝ го плашеха.

— Няма да допусна да останеш тук.

— Защо не?

— Защото това ще те съсипе.

Не ѝ отговори, а след като тя заспа, той дълго лежа, прегърнал я, заслушан в дишането ѝ. Знаеше, че ако я изостави, щеше да умре, или поне частица от него щеше да е мъртва. Завинаги.

На следващия ден обаче тя отново повдигна въпроса и бе непреклонна. В крайна сметка тя знаеше какво щеше да направи. Трябваше да го изпроводи да си върви, на всяка цена, дори ако трябваше да му каже, че не го обича. Не се наложи обаче да се стига дотам. Каза му единствено, че не бе готова да се установи тук с него. Искаше да остане сама в ранчото, независимо от това колко

неблагодарно прозвучаха думите ѝ след всичко, което той бе направил за нея.

Едва двайсет и четири годишна, след всичко, което бе преживяла, тя не искаше да мисли за женитба. Каза му, че се нуждаела да остане сама в ранчото, но той не ѝ повярва. Думите ѝ му напомниха за онова, което му бе казала преди година и половина — когато му заяви, че не го обича, за да го спаси от Ърни.

Когато тръгнаха да се връщат от потока, той изглеждаше съсипан.

— Защо искаш да останеш тук сама?

— Просто имам нужда. Това е. Искам да съм сама и сама да си върша работата. Имам право на това, нали?

Той бе наранен до дъното на душата си, а тя трябваше да потиска сълзите си, когато вечерта я прегърна.

Той спори с нея с дни, но тя отстояваше позициите си и след цяла седмица на терзания, го убеди. Щеше да приеме работата във Вашингтон, но настоя да идва често да я вижда. Тя знаеше какъв скандал би предизвикало това и се закле в себе си, че нямаше да го допусне. Трябваше да бъде силна в отношението си към него. Знаеше, че всяка среща, всяка връзка с него би могла да го съсипе. Тя вече бе белязана и ако той бе друг, нещата можеше да са и по-различни. Но животът му бе пред него, очите му светваха всеки път, когато заговореше за новата си работа с калифорнийския сенатор във Вашингтон. Не биваше да му ограбва това.

Един ден би могъл да стане голяма фигура и тя не бе човекът, който щеше да му попречи да го стори. Знаеше също така, че той принадлежи към кръга на Елизабът, независимо, че спореше по този въпрос с Кристъл. И когато Кристъл си мислеше да ѝ го отстъпи, тя се чувстваше като майка, която подхвърля бебето си пред нечия врата.

Замина един късен следобед, целунаха се дълго ѝ силно, а зад тях слънцето залязваше. Той все още искаше тя да тръгне с него, но тя държа на отказа си докрай. Съгласи се само след обещанието да се върне скоро, но си бе наумила друго.

Изправила се, висока и горда, тя му махаше с ръка, сякаш го очакваше да го види скоро. Но знаеше, че нямаше да му позволи да се върне отново. Бе прекалено опасно за него и тя знаеше, че след време щеше да ѝ бъде благодарен за това ѝ решение.

След като той замина, тя легна на леглото, разтърсвана от ридания. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Той отново си бе заминал и, без значение колко го обичаше, този път това щеше да е завинаги. Последният ѝ подарък за него бе дарената му свобода. Това бе единственото, което можеше да му даде. Той имаше всичко останало — сърцето ѝ, душата ѝ, тялото ѝ.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Кристъл предложи къщичката на Бойд и Хироко и те се преместиха там през март, след като я изчистиха и боядисаха, изкорениха буренаците и засяха градинка.

Кристъл бе наела двама надничари да се заемат с царевичката и още мексиканци да работят по лозята. Бойд все още ходеше всеки ден на работа в бензиностанцията, но Хироко и Кристъл работиха като робини, за да възстановят къщата на ранчото в предишния ѝ вид. Малката Джейн им помагаше.

През април, когато слънцето вече грееше топло, след като бе стъргала стените цял ден и до късно вечерта ги бе боядисвала, Кристъл едва не припадна. Хироко ѝ помогна да седне на един стол и я погледна загрижено намръщена. *Нещо* ѝ имаше, независимо, че Кристъл отричаше. Последните два месеца си бяха казали своето, пък и процесът преди това, както и времето, прекарано с Ърни. Най-зле обаче ѝ се отразяваше болката, която изпитваше за Спенсър.

На няколко пъти той ѝ се обажда, но тя му отговаряше неопределено и настояваше още да не идва. Беше започнал работа за сенатора, ръководеше кампанията му от Вашингтон и харесваше службата си, но все още искаше да се върне да се види с Кристъл. Доста безчувствено тя му каза, че излиза с някого от града и че ранчото сега вече се управлявало добре. А и той бе с Елизабът, която отново, въпреки всичко, бе отказала да му даде развод.

Хироко положи влажна кърпа върху челото на Кристъл, седна до нея и настоя да отиде на лекар.

— Не ставай смешна. Добре съм. Просто съм отвикнала да работя толкова много.

Ранчото вече изглеждаше отново чисто и почти по-добре отпреди. Баща ѝ би се гордял с него, а Бойд бе смаян от промените, които тя направи за толкова кратко време. Бяха минали само два месеца, откакто се бе върнала у дома.

Три дни по-късно тя отново припадна, този път докато скубеше плевели в градината. Намери я Джейн и изтича до къщичката да намери майка си. Тя харесваше новия им дом и новата си приятелка, а Кристъл ѝ бе обещала през лятото да я научи да язди.

Този път обаче Бойд я откара в града и я остави пред кабинета на доктор Гуд.

— Хайде, размърдай си задника, Кристъл Уайът. Да не би да искаш да те помъкна дотам?

Тя му се усмихна. Денят бе топъл, но на нея ѝ бе студено и носеше дебел пуловер. Той се боеше, че бе нещо сериозно, а то се и оказа такова.

Доктор Гуд ѝ заяви недвусмислено, че е бременна.

Потресена, тя го гледаше с невярващи очи, но когато пресметна времето, разбра, че беше прав. Същата вечер тя каза на Хироко.

— Какво ще правиш? — попита тихо Хироко.

Тя знаеше много добре, че Кристъл обича Спенсър, че го бе отпратила заради неговото добро, а не защото не го обичаше.

Кристъл я погледна тъжно, ала не се поколеба изобщо за бебето и за това, което желаше.

— Ще го родя.

То бе единственото, което ѝ бе останало от него, а и тя имаше дом за бебето. Трябваше да се роди към края на ноември. Тя разбра, че навярно бе забременяла още първия път, когато се бяха любили в Сан Франциско.

Когато Хироко му съобщи новината, Бойд бе зашеметен, а за голямо негово неудоволствие Кристъл го закле да пази тайна. Той смяташе, че би трябвало да съобщи на Спенсър. Но Кристъл бе непреклонна. Спенсър вече бе поел добре по своя път. И тя щеше да направи всичко той да не се отклонява.

— Искаш да речеш, че няма да му кажеш ли?

Тя поклати глава. Това бе последното нещо, което би сторила. Вече бе станала причина да изгуби един път работата си, а това, което ставаше сега с него, бе прекалено важно.

— Нямам намерение да казвам на никого, освен на вас двамата.

Нямаше да каже дори на Хари и на Пърл. Те бяха част от някакъв друг живот. Бе решила да остане в долината до раждането на бебето. И докато през лятото наддаваше на килограми, единственото, за което

можеше да мисли, бе за детето на Спенсър. То бе най-голямата радост в живота ѝ... нейният последен спомен от Спенсър.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Кристъл бе права. Спенсър харесваше службата си. Работата за младшия сенатор бе тъкмо онова, което бе желал. Работеше много и отговорностите му бяха огромни. Изведнъж се оказа в центъра на политическия свят и юридическите му познания му вършеха добра работа. Мислеше си дори сам да се кандидатира за Конгреса. Но и сенаторът му харесваше твърде много, за да го изостави в този момент.

Дори и Елизабът бе доволна и това бе единствената причина отново да му откаже развод. Въпреки поведението му на процеса и любовната връзка, която тя предположи, че бе имал, тя най-сетне бе получила онова, което бе желала. Бе женена за *влиятелен мъж*.

Беше направо бясна, когато той се върна у дома и през първата седмица той почти не я видя. Бе готов да се изнесе. Независимо дали със или без Кристъл, той знаеше, че повече не може да остане женен. Преживяното с нея му бе показало още веднъж какво му липсваше в брака с Елизабът и той не желаше повече да живее без него. По-скоро би предпочел да остане сам, както и й каза, когато най-сетне поговориха за всичко това. Не й предложи нито лъжи, нито извинения, нито обяснения.

— И за двама ни не е добре. И ти заслужаваш по-добра съдба, и аз...

Бе минала седмица, откакто бе започнал новата си работа. След заплахите й преди процеса и след дългия период от време, в което бе отсъствал, той не можеше да повярва, че тя нямаше да се разведе с него. Не бе им останало нищо, а и фактът, че бе прекарал последните няколко седмици с Кристъл, не бе никаква тайна за нея.

— Мисля, че е време да турим край.

Тя обаче бе заинтригувана от новата му работа. Според нея това бе първото стойностно нещо, което той бе сторил. А и хората говореха за блестящо свършената му работа по защитата на кинозвездата. Вместо да се ядоса, тя изпита гордост и той едва сега разбра колко

малко я познаваше. За нея смисъл имаше единствено славата, независимо на каква цена, дори и на цената на брака ѝ.

— Защо да не изчакаме малко, Спенсър? Чакахме толкова дълго, бихме могли да издържим и още мъничко.

Държеше се официално и в никой случай не изглеждаше влюбена. Той също не бе, разбира се. Знаеше, че онези дни, когато се преструваше, че обича Елизабът, бяха отдавна минали. И повече не желаше да играе тази игра. Искаше да се махне и точно това ѝ каза.

— Защо, за Бога, искаш да продължаваме с това, Елизабът? Вече не сме дори и приятели. Това не те ли интересува?

Истината бе, че не даваше и пет пари.

— Харесва ми това, което правиш напоследък, Спенсър.

Вълнуваше я възможността да бъде жена на помощника на един сенатор.

— Сериозно ли говориш? — той бе потресен.

— Да. И бих искала да продължим да сме заедно, ако и ти искаш. Всъщност, нямам намерение да те пусна да си идеш — както винаги бе пряма с него. — Дължиш ми го.

Той бе смъртнобледен.

— За какво?

— Направи ме смешна с това момиче и ако смяташ, че ще се разведе с теб, за да можеш да се ожениш за нея, трябва да си полудял.

Той не ѝ бе споменавал, че Кристъл му бе казала да си върви у дома и го бе посъветвала да си остане женен, заради кариерата си.

— Бих искал да се оженя за нея — не искаше да я лъже. — Но истината е, че тя не иска.

— Тя или е глупачка, или е много мъдра. Не знам кое от двете е.

— Казва, че иска да остане сама и освен това мисли, че ще навреди на кариерата ми.

— Права е. И е по-умна, отколкото я смятах.

Тя не му обясни, че споделеното от него само потвърждаваше колко много го обича Кристъл. Елизабът нямаше намерение да защитава каузата на Кристъл, а освен това искаше да си остане омъжена за него.

— Тя ще се връща ли в Холивуд?

Той поклати глава.

— Не, върна се у дома. За нея всичко в Холивуд е свършено.

— И къде е домът ѝ? — полюбопитства тя. Разумно бе да научи колкото се може повече за съперничката си.

— Това няма значение.

— Ще се срещнеш ли отново с нея?

По очите му позна, че би го сторил, ако Кристъл му позволише. Но усети, че преди той да се върне у дома, се бе случило нещо и тя правилно се досети, че Кристъл го бе отпратила. Инак не би се завърнал. Сега обаче той бе при Елизабът и тя щеше да направи всичко, което бе по силите ѝ, за да го задържи.

— Ще бъдеш адски глупак, ако продължиш да се замесваш с нея. Пък и не мисля, че на твоя сенатор това ще му се понарави.

— Това е мой проблем, не е твой.

Не искаше да разговаря за Кристъл с жена си. Мислеше си за нея ден и нощ. Но когато ѝ се обади, тя все още бе непреклонна — искаше да остане сама. Каза му, че начинът им на живот бил прекалено различен и той с нищо не успя да разклати позицията ѝ.

Бе обаче толкова зает с работата си, че времето направо летеше. В крайна сметка той не се изнесе и Елизабът не го и попита. Дори се срещаше с родителите ѝ, наистина по-рядко, отколкото преди, макар баща ѝ да го поздрави за новата му служба. Той бе доволен и за Елизабът. Тя бе предопределена да бъде съпруга на влиятелен мъж и сега Спенсър можеше да ѝ даде онова, което тя желаше.

Без да разбере изобщо защо, Спенсър продължи да живее в къщата в Джорджтаун. Бе прекалено зает, за да се премести, а и Елизабът го остави на мира. Ходеше на приеми с него, помагаше му да посреща гости, а и нейният личен живот бе достатъчно зает с обществени изяви, приятели и учението ѝ в юридическия факултет. Тя изобщо не се оплакваше от това статукво, а след месеци той осъзна, че да бъде женен за нея се оказва полезно. Почувства се гузен при тази мисъл, но Вашингтон бе необичаен град, а политиката — още по-странно занимание. Във всеки случай никак не му вредеше, че бе женен за дъщерята на съдията Баркли.

В началото на есента той вече бе работил за сенатора шест месеца и бе толкова зает, че нямаше никакво значение за кого бе женен. Освен при обществените прояви, когато тя бе в същото помещение с него някъде, той изобщо не я виждаше.

Вече почти не му оставаше време да позвъни и на Кристъл, а и тя бе винаги студена, когато говореше с нея. Казваше, че била добре, разказваше му за ранчото, но му даваше да разбере, че не иска да го види. Бе го отпратила у дома при Елизабът във Вашингтон и той отново бе попаднал в капан. Тъкмо това бе желала тя за него, а и инстинктивно бе усетила, че се нуждаеше от това.

Той се срещна със семейството си чак в Деня на благодарността. Елизабът организира много приятна вечеря. Родителите му дойдоха от Ню Йорк и отседнаха у тях. Баща му още веднъж се поздрави сам за това, че го бе подтикнал да остане при Елизабът в дните на объркването му след завръщането от Корея. Семейство Баркли също бяха доволни, но никой не попита кога възнамеряваха да имат деца, толкова заети бяха. През юни Елизабът завършваше право.

— Можете ли да си представите — шегуваше се бащата на Спенсър, — двама юристи под един покрив. Можете да си основете семейна юридическа фирма.

Ако това се осъществеше, помисли си Спенсър, то щеше да е единственото общо помежду им. Елизабът обаче не се издаваше с нищо, бе очарователна и умна, както винаги, и всички, които се запознаваха с жената на Спенсър, я харесваха. Пред тях се откриваше светло бъдеще; съдията Баркли предложи, след като поработи известно време за сенатора, Спенсър да помисли за собствената си кариера и да се кандидатира за Конгреса. В това отношение бяха на едно мнение с Елизабът. Ала още бе рано за това.

Спенсър бе увлечен в работата си, потапяше се изцяло в нея, за да избяга от самотата на брака си. За своите трийсет и шест години той бе стигнал далеч. Но междувременно бе изгубил онова, което бе желал най-силно... не жена си... а момичето, което бе срещнал в ранчото преди девет години.

Изгубил бе Кристъл.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кристъл също даде вечеря за Деня на благодарността. В наскоро боядисаната кухня тя напълни пуйката с боровинки, сладки картофи и царевични филизи. На вечерята дойдоха Хироко, Бойд и Джейн. Бойд се засмя като я видя каква огромна бе станала. Джейн каза молитвата. Бебето трябваше да се роди всеки момент.

Без да се налага да я пита отново, Бойд се досети, че Спенсър не знаеше нищо за бебето. Сърцето му се късаше като видя самотата, изписана на лицето ѝ, но тя бе непреклонна още от самото начало и държеше на решението си, без значение какво ѝ струваше то. Бойд разбра, че от време на време тя се чуваше със Спенсър. Разказа им, че бил изгряваща звезда във Вашингтон като помощник на сенатора, но през повечето време бе мълчалива.

Къщата на ранчото сега изглеждаше много по-различна, всичко бе чисто, ново, прясно боядисано. Той почти не можеше да я познае, докато сядаша на вечеря около голяма дъбова маса в уютната, боядисана в жълто кухня. Дори вече не можеше да си представи майка ѝ в тази къща, за добър късмет същият бе случаят и с Кристъл.

Тя все още си мислеше за баща си, когато излизаше на дълги разходки. Не можеше вече да язди, преди да се роди бебето, но бе непрекъснато заета. Превърна стаята на Джарид в детска. Боядиса я в бледосиньо, окачи ефирни завеси.

— Ами ако е момиче? — закачи я Бойд, преди да си тръгнат.

Тя се усмихна спокойно.

— Няма да е.

Когато на следващата сутрин Хироко дойде да я види, намери я седнала безмълвна в стаята си; изражението ѝ бе сериозно и съсредоточено. Споменът в нея трепна, когато видя как лицето на Кристъл се сгърчи от болка.

— Май бебето тръгна, а?

— Да.

Кристъл се усмихна болезнено и в следващия миг сграбчи дръжките на стола си. Не бе в състояние да говори и Хироко изтича да извика Бойд и да му каже да се обади на лекаря. Караха я да постъпи в болница преди месеци, но Кристъл заяви, че иска да роди бебето у дома си. Хората още помнеха лицето ѝ, филмите, в които се бе снимала, все още се въртяха, хората в града неведнъж я познаваха и се заяпваха в нея, чудейки се дали бе онази, същата. Не искаше никой да узнае за бебето, особено вестниците, журналистите. Вестта не биваше да се разпространява. Ако това станеше, щеше да избухне нов скандал и Спенсър също щеше да научи. Тя искаше да избегне това на всяка цена.

Но цената, както Бойд и Хироко знаеха твърде добре, можеше да бъде самото бебе. Бяха загубили второто си дете тъкмо по този начин, а можеха да изгубят и Джейн, ако не бе помогнала Кристъл. Но доктор Гуд бе казал, че е здрава и млада. Нямаше причина едно двайсет и четири годишно момиче да не роди у дома си, щом желае това.

Бойд се обади на доктор Гуд и той дойде след час. По това време Кристъл вече едва си поемаше дъх между два пристъпа. Лицето ѝ бе плувнало в пот, Хироко седеше до нея, държеше ѝ ръцете, досущ както Кристъл бе постъпила с нея преди време. Бойд изведе Джейн навън да си играе в градината, докато доктор Гуд с помощта на Хироко се зае с израждането.

В късния следобед Хироко излезе за малко, изглеждаше разтревожена и напрегната и каза на мъжа си да си иде с детето у дома. Доктор Гуд бе обявил, че раждането можеше да се проточи и през нощта.

— Не се ли е родило още?

Той се тревожеше за приятелката си. Родилните мъки продължаваха твърде дълго и му бе трудно да предположи, че бебето още не се е родило.

— Докторът казва, че бебето е много голямо. Бойд потърси погледа ѝ, спомни си изживяванията им с Джейн, но, преди да се върне в къщата, жена му се усмихна.

— Може би ще излезе скоро.

Това бяха същите думи, които тя каза и на Кристъл преди малко, докато тя се мъчеше да изтласка бебето с помощта на опитния доктор Гуд.

Това бе същият лекар, който бе отказал да дойде в дома на Хироко преди седем и половина години, защото японците бяха убили сина му. Сега обаче я наблюдаваше и бе трогнат от нежността, състраданието и мъдростта ѝ. Тя сякаш излъчваше някаква вътрешна светлина, дълбока, блага и религиозна, и в един момент му се прииска да ѝ се извини. Знаеше, че второто им дете бе починало и се запита дали не би могъл да им помогне тогава.

Хироко не му каза нищо, докато той я гледаше, само тихо насърчаваше Кристъл, оставяше се тя да стиска ръцете ѝ, плачеше заедно с нея сега, когато я болеше толкова много, все по-често и по-силно, а от бебето още нямаше и следа.

— Може би ще трябва да я отведем в болница.

Той имаше предвид цезарово сечение, но Кристъл изведнъж излезе от кошмарното си състояние и го погледна така ядно, че той се сепна.

— Не! Оставам тук!

Преди година бе обвинена в убийство. Само това ѝ липсваше сега — да ликвидира окончателно кариерата на Спенсър с едно извънбрачно дете. Ако някой само си помислеше, че можеше да е негово, то щеше да се появи още в утрешните вестници.

— Не! Ще се справя сама... О, Господи...

Болката отново я преряза, преди да може да проговори и, след като знаеше какво бе поискал да направи лекарят, тя се напъна по-силно. То помръдна надолу този път и, когато тя напъна отново, лекарят кимна.

— Ако можеш да направиш още няколко напъна като тези, можем съвсем скоро да си имаме едно бебенце.

Тя се усмихна едва-едва на Хироко между два пристъпа, а лекарят, без да обяснява къде отива, излезе да извика сестрата. Беше я предупредил, че можеше да им потрябва линейка пред ранчото на Уайът. Можеше да се наложи да закарат Кристъл в болницата в Напа. Той не възнамеряваше да рискува живота ѝ, ако родилните мъки продължаваха още. Сестрата обеща да остане на място в очакване и да съобщи на шофьора на линейката за всеки случай. Когато докторът се върна, видя, че тя бе постигнала малък напредък.

— Хайде пак!... точно така... давай, напъни още по-силно!... по-силно!

Тя не можеше повече, очите ѝ едва не изскочиха, а лицето ѝ бе червено, толкова бе напрегната, че чувстваше как тялото ѝ всеки момент ще избухне. Усещаше огромно налягане, сякаш отгоре ѝ минаваше експресен влак. Но вече не можеше да го спре, трябваше да се напъва постоянно. Широко я гледаше с удивени, широко отворени очи. Малко червено личице с черна копринена косица се показа между краката на Кристъл. То ядно изплака, когато доктор Гуд внимателно обърна раменцата му, доизмъкна го и го постави на корема на майка му. Тя бе толкова изтощена, че не можеше да проговори, но му се усмихна през сълзи и сетне, като го погледна, се засмя.

— Толкова е красив... о, толкова е красив...

Дори Широко забеляза, че бе истинско копие на Спенсър. Кристъл се усмихна победоносно на лекаря, след като той отрязва пъпната връв. Широко я почисти и зави бебето в чиста бяла пелена.

— Казах ви, че ще се справя сама... Той се усмихна:

— Малко ме обезпокои. Този твой малък мъж трябва да има пет кила.

Претеглиха го на кухненското кантарче и докторът се оказа прав. Синът на Спенсър тежеше пет кила и няколко грама отгоре. Лекарят го подаде на майка му и тя отново му се усмихна. Той бе дар направо от Бога и точно така го нарече тя: Зебедия. Дар от Бога. Силно име за едно силно дете, родено от любов, любов към баща му, която тя бе носила толкова дълго в сърцето си.

Лекарят остана още малко, докато тя и детето не потънаха в спокоен сън.

За всички това бе един тежък ден, особено за Кристъл. Той тихо излезе от стаята и намери Широко, седнала във всекидневната. Тя му предложи чаша димящ чай и, поколебал се за миг, той я прие. Дори и сега му бе трудно да говори с нея, но тя си бе спечелила уважението му този ден и той съжали, че не бе станало и по-рано.

— Много ми помогнахте, мисис Уебстър — рече предпазливо той, а тя се усмихна.

Бе много мъдра за годините си. Животът ѝ не се бе оказал лесен, но ѝ бе донесъл и щастливи мигове, благодарение на мъжа ѝ и Кристъл.

— Благодаря.

Тя му се усмихна свенливо, а когато той си тръгна, тържествено се ръкува с нея. Не бе извинение, бе прекалено късно за това. Но това бе първата стъпка към приемането ѝ.

Лекарят разказа всичко на сестрата, когато отиде в кабинета си на следващата сутрин. Бе необходимо да минат десет години, докато ѝ простят, че бе японка, и докато стигнат до заключението, че Хироко Уебстър бе добра жена.

Тя забеляза, че след този случай хората я гледаха по-различно, а един ден, когато отиде до магазина с Джейн, касиерката ѝ се усмихна и я поздрави, след като десет години я бе обслужвала, без да обели и думица.

Бебето на Кристъл растеше здраво и силно. Тя също се възстанови учудващо бързо, а когато то стана на един месец, го кръстиха в църквата, където се ожени сестра ѝ. Името му бе Зебедия Тад Уайът, а кръстници му бяха Бойд и Хироко Уебстър.

След службата Кристъл даде на малката Джейн да подържи бебето. Заспалият малчуган ѝ натеза и всички се засмяха, но тя ги погледна намръщена тревожно и зададе на Кристъл въпрос, който насълзи очите ѝ:

— Кой ще му бъде татко?

Кристъл се пребори със сълзите, докато я гледаше как държеше детето на Спенсър.

— Май съм му само аз. И може би всички ще трябва да го обичаме малко повече.

Запита се дали и Зеб щеше един ден да ѝ зададе същия въпрос.

— Мога ли да му бъда леля?

— Разбира се, че можеш — сълзите потекоха по бузите на Кристъл, докато ги целуваше и двамата.

— Леля Джейн. Той ще те обича толкова много, когато порасне.

Момиченцето бе страшно доволно, когато подаваше Зебедия Уайът на майка му.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Четири дни след Деня на благодарността, на 26 ноември 1956 година, Зебедия отпразнува първия си рожден ден. Същата тази година Ингрид Бергман засне Анастасия, след като се бе възстановила от почти същия скандал, в който бе попаднала и Кристъл. Е, тя не бе толкова известна, колкото шведската актриса, но след процеса по обвинението ѝ в убийство година по-рано, ѝ тя щеше да стане повод за един нов скандал. Радваше се много, че го бе избегнала.

Кристъл сама приготви тортата на Зеб, а той се закикоти радостно, когато бръкна с двете се ръчички в нея. Джейн ѝ помогна да го измият. Вече бе на осем години и обожаваше бебето. Най-много обичаше да си играе с него.

Хората, които десет години бяха отблъсквали Хироко, сега полека-лека я приемаха негласно. Обаче Джейн все още плащаше цената за смелостта на родителите си, мнозинството от децата я наричаха недоносче. Бе боязлива, страхуваше се от тях, а бе и прекалено умна за годините си. Благодарение на обучението ѝ от Хироко, тя придобиваше дарбата да прощава и да е търпелива. Носеше Зеб навсякъде из ранчото и помагаше неимоверно на Кристъл, която бе твърде заета да наглежда цялата работа в ранчото, понякога дори работеше сама в полето.

Ранчото вървеше добре и тя продаде малко земя, за да направи известни подобрения. Знаеше обаче, че то никога нямаше да ѝ осигури нещо повече от сносно преживяване. Единственото, което можеше да постигне, бе самоиздръжката на ранчото, за да получи минималните средства за себе си и за Зеб. То никога нямаше да ги направи богати или поне да им осигури и най-малък разкош. Затова тя се тревожеше от месеци.

Виждаше как Уебстърови се борят с живота ден подир ден, затова им даде и безплатна квартира, но досущ като ранчото, и бензиностанцията бе почти фалирала.

А сега трябваше да мисли и за Зеб. Знаеше, че скоро трябваше да си потърси работа и да задели пари за неговото бъдеще. Бе убедена, че няма да продаде ранчото. Все още помнеше думите на баща си, който ѝ бе казал никога да не го продава. Така и щеше да направи, независимо какво щеше да ѝ струва. Това бе нейният дом, домът на Зеб, а сега — и на Уебстърви.

Когато Спенсър ѝ се обади, тя обаче не сподели тревогите си. Той все още ѝ звънеше от време на време, ала от страх, че щеше да чуе гласа на бебето, тя разговаряше накъсо с него. Обаждаше ѝ се все по-рядко и по-рядко. Само се измъчваше, когато чуваше гласа ѝ, а тя му бе казала недвусмислено, че не иска да го види. Бе ужасена, че, ако се върнеше, щеше да види Зеб, а това бе тайна, която пазеше с цената на живота си. Знаеше, че Спенсър се справя добре, чете за него веднъж в *Тайм*, а понякога и в местните вестници.

През пролетта на 1957-а страната се радваше на икономически просперитет, който имаше твърде малко общи неща с реалностите на живота на Кристъл. Затова тя разбираше, че трябваше да предприеме нещо. Преживяха тежка зима и нямаше защо повече да пренебрегва фактите. Трябваше да си намери работа и да започне да печели пари.

Зеб бе вече на година и половина и тичаше подир Джейн навсякъде. Едва я дочакваше да се върне от училище. Един майски следобед тя и Хироко ги следваха по черния път през лозята. След като го бе обмисляла с месеци, беше взела решението си предишната вечер. Можеше да върши само едно нещо, а след две години скандалът бе позабравен. Бе решила да се върне в Холивуд и да опита отново.

Когато ѝ го каза, Хироко я погледна нещастна. Винаги се бе питала дали Кристъл щеше някога да се върне. И донякъде решението ѝ не я изненада. Щяха да бъдат много нещастни, ако ги напуснеше, можеше дори и да продаде ранчото. Но Кристъл веднага ги успокои, а онова, което им каза, направо слиса Хироко.

— Искам да оставя Зеб при вас, тук.

Гледаше го как следва Джейн, как по-голямото дете се кикоти, а Зеб така се смееше от сърце, че сърцето на майка му се късаше. С всеки миг, с всеки ден той ѝ напомняше за баща ѝ.

— Ще отидеш в Лос Анжелис без него? — Хироко не можеше да повярва.

— Така трябва. Виж какво се случи с Ингрид Бергман. Може да минат години, преди да ме допуснат да се снимам. Могат и изобщо да ме изхвърлят. Но си струва да опитам. Това е единственото нещо, което умея.

Освен това знаеше, че бе добра. Предишната година бе гледала филмите си отново и бе заинтригувана да се види на екрана. Вече двайсет и пет годишна, излъчваше зрялост, която само бе умножила красотата ѝ, макар тя да не го съзнаваше.

Тази година щеше да навърши двайсет и шест и трябваше да мисли и за детето си. Сега бе времето да замине, преди да е остаряла и да са я забравили напълно. Нарочно бе прекъснала връзките си с всички в Холивуд и може би щеше да се наложи да започне отначало. Този път обаче щеше да го постигне с много работа, а не с лесните запознанства с хора като Ърни. Никога повече нямаше да приеме нечий услуги. Този урок го бе усвоила.

Вечерта Хироко съобщи новината на мъжа си и той бе изненадан досущ като нея, че Кристъл възнамерява да замине.

— И оставя Зеб при нас, така ли?

Хироко кимна, а Бойд бе трогнат. Това бе последното доказателство за това колко им вярва. Знаеха колко силно обича сина си.

През юни, една седмица преди да замине, Кристъл плака непрестанно. Все едно откъсваше сърцето от душата си, но знаеше, че трябваше да го направи, заради самия него. По-добре сега, отколкото след десет години, тогава щеше да е прекалено късно.

— Ами ако ме забрави? — тихичко плачеше пред приятелката си, а Хироко я гледаше как се терзае, преди да замине. Чудеше се дали самата тя бе в състояние да го стори.

Но в един ясен юнски ден го целуна за последен път, постоя дълго на обляната в слънце веранда, загледана в земята, която ѝ принадлежеше, усетила отново онзи порив на сърцето, който ѝ бе останал от баща ѝ. Прегърна силно Зеб, усети сладостния аромат на неговата плът, а сетне, след сподавено ридание, го подаде на Хироко.

— Грижи се добре за него.

Той се разплака и протегна ръчички. От раждането си до сега не се бе отделял от нея. И изведнъж тя го изоставяше. Обеща да се върне

веднага, щом това станеше възможно, но средствата ѝ нямаше да ѝ позволят да си идва често.

Бойд я закара до града и я изчака да се качи в автобуса. Тя отново го прегърна с насълзени очи.

— Грижи се за моето момченце...

— Не се тревожи, той ще е добре. Ти се пази.

Не можеше да не си помисли за нещастията, които я бяха сполетели преди, но този път бе по-възрастна и по-умна.

Тя се отби в Сан Франциско за един ден да си купи дрехи, бе доста предпазлива в покупките. Трябваше да внимава заради малкото пари, с които разполагаше, но този път поне знаеше от какво има нужда.

Купи си рокли, които подчертаваха тялото ѝ, без да го правят вулгарно.

Чак тогава разбра колко бе отслабнала, докато бе живяла в ранчото. Като си ходеше с дънки, не се бе замисляла за това, но сега видя колко бе отслабнала — това обаче само подчертаваше дължината на краката ѝ, тънкия ѝ кръст и пълния ѝ бюст.

Купи си шапки, които подчертаваха лицето ѝ, както и обувки с висок ток, с които едва вървеше.

Отби се да види Хари и Пърл и вечеря с тях. Пя за тях една вечер в ресторанта, просто да види как щеше да се почувства, а и заради доброто старо минало. Бе учудена, че още можеше да го прави. Но присъствието ѝ там ѝ напомни за нощта, в която Спенсър я бе открил след годежа си.

Всичко, и навсякъде ѝ напомняше за него. Молеше се само Л.А. да не ѝ напомня за Ърни.

Пристигна в Холивуд на следващия ден. Чувстваше се като едно забравено от всички лице. Никой не я разпозна, когато отседна в един евтин хотел. Бе просто поредното хубаво момиче, дошло в Града на мечтите, за да бъде открито.

Изчака един ден, за да се ориентира и на два пъти позвъни до дома. Зеб бил добре, хранел се хубаво, върнал се в голямата къща да я търси, но Джейн го последвала и го върнала. Широко твърдеше, че се чувствал добре.

На следващата сутрин с треперещи ръце тя избра номера на единия от импресариите, с които се бе запознала преди години. От

онзи ден, когато бе дошла в Холивуд заедно с Пърл, бяха минали пет години, но този път тя знаеше какво трябва да направи. Той ѝ назначи среща и тя се видя с него същия следобед. Беше обаче рязък.

— Ако искаш да знаеш истината, не бих могъл да те ползвам.

— Защо?

Очите ѝ бяха тъжни и широко отворени, но тя бе все така умопомрачително хубава. Беше адски тъжно, но това бе истината. Не можеше да я използва.

— Защото ти уби човек. А това е странен град. Всеки би направил всичко, което може на всекиго; имат етиката на разгонено псе. Но когато стане дума за моралните клаузи в договорите им, студиата искат да работят с девизи. Искат всички да бъдат чистички, да действат възпитаничко. Не можеш да си обратен, или луд, или да се правиш на голям любовчия. Ако някой те свали, или пък се забъркаш с нечия съпруга, ако не дай си Боже убиеш някого, с теб е свършено. Послушай съвета ми, малката, върни се там, където беше последните две години, и забрави за всичко.

Каза ѝ го съвсем ясно и тя си помисли да послуша съвета му. Ала имаше пари да остане поне два месеца и още не бе готова да се откаже. През следващата седмица се срещна с още трима импресарии, но и те ѝ казаха същите неща, макар и с малко по-умерени думи. Смисълът обаче бе един и същ. С нейната холивудска кариера бе свършено. Признаваха, че последните ѝ два филма бяха добри, че гласът ѝ бе страхотен, че всички режисьори, с които бе работила, я харесваха, но въпреки това студиата не искаха да имат нищо общо с нея.

Бяха изминали две седмици, откак бе пристигнала. Бе отегчителен слънчев ден, тя седеше посърнала в един ресторант и пиеше лимонада, когато видя един от мъжете, с които се бе снимала заедно в главните роли. Отначало той се взря в нея, а сетне полека се приближи.

— Кристъл, ти ли това?

Тя кимна, а той свали шапката си и се усмихна. Бе добър човек, въпреки славата си, и с него бе приятно да се работи.

— Да, поне така си мисля. Как поменуваш, Лу?

— Ами, добре съм. Къде, по дяволите, се изгуби толкова време?

— Нямахте ме.

И двамата знаеха защо, но той не спомена нищо за процеса или за убийството на Ърни.

— Какво правиш тук? Да не би да снимаш филм? Не бе чул, че се бе върнала, нито, че се е завърнала в киното, но те никога не бяха били близки, макар и той да я харесваше. Винаги бе смятал, че бе жалко, че се бе случило така с нея. Тя бе добра професионалистка и той смяташе, че един ден щеше да стане голяма звезда. Така мислеше и Ърни.

Тя се засмя и поклати глава.

— Не, не работя — докато му отговаряше, в погледа ѝ се четеше примирение. — Никой не ме иска.

— Момчетата тук са доста грубички.

Самият той бе имал проблеми след слуховете, че бил хомосексуалист и се бе наложило да се ожени за сестрата на любовника си. Сега всичко отново бе наред. Никой в Холивуд не искаше да приеме истината. Или трябваше да играеш по техните правила, или да се откажеш.

— Кой ти е импресарио?

— Същата работа — никой.

— По дяволите — той седна на един свободен стол. Искаше му се да ѝ помогне. Изведнъж му хрумна нещо. — Не отиде ли направо при някой режисьор? Понякога това върши работа. Ако поискат да те вземат, те знаят чии ръце да извият, телефоните се раззвъняват и хоп — утре си на работа.

Тя пак поклати глава.

— Мисля си, че в моя случай няма да е толкова лесно.

— Слушай... къде си отседнала? — тя му каза и той надраска адреса ѝ върху салфетката. — Не прави нищо. Не мърдай. Аз ще ти се обадя.

Страшно му бе жал за нея, но знаеше колко деликатен бе случаят. Тя не очакваше той да ѝ помогне, дори не очакваше и да ѝ се обади.

Две седмици по-късно вече почти се бе отказала, а и ѝ беше много мъчно за Зеб, когато телефонът в задушната ѝ стая иззвъня. Беше в края на юли и тя наистина бе готова да се откаже и да си върви у дома. Нямахше никакъв смисъл да остава и през август. Но вдигна телефона и чу гласа на Лу.

— Имаш ли молив, Кристъл? Запиши си следното. Даде ѝ две имена, едното на режисьор, другото на добре известен продуцент. Те

правеха филми, които печелеха наградите на Академията, и тя едва не му се изсмя, че ѝ предлагаше да им се обади.

— Слушай, аз говорих и с двамата, те са страхотни момчета. Режисьорът не бе много сигурен какво би могъл да направи за теб, но иска да опита. Но Брайън Форд ми каза непременно да му се обадиш.

— Не знам, Лу. Мислех вече да се отказвам, но все пак ти благодаря.

— Слушай — гласът му прозвуча раздразнен, — ако не им се обадиш, излагаш мен. Казах им, че искаш отново да работиш. Сега, искаш ли, или не искаш?

— Искам... но... те знаят ли за процеса?

— Да не се майтапиш? — засмя се мрачно той. Шестнайсет души му бяха казали да върви по дяволите. Защото знаеха. Всички знаеха. — Просто им дрънни една жица. Какво толкова можеш да загубиш, освен празните си джобове?

Той бе прав и тя се обади и на двамата на следващата сутрин. Франк Уйлямс бе откровен с нея, каза ѝ, че навярно ще е невъзможно да намери работа, но ѝ предложи пробни снимки и, ако станеха добре, можеше да ги използва. Тя реши да ги направи и сетне да се обади на продуцента.

Първите снимки станаха слабички, бе нервна, сякаш бе забравила всичко, което някога знаеше. Но Франк настоя да опитат отново и следващите се получиха подобри. Той ги изгледа критично заедно с нея и ѝ каза къде грешеше. Тя разбра, че отново се нуждаеше от учител, но не можеше да си го позволи. Замисли се има ли смисъл да се обажда на Брайън Форд. Пробните снимки не бяха нещо особено, тя бе уморена и превъзбудена, а освен всичко друго имаше зад гърба си гадно минало. Ала отново се обади, за да не отиде застъпничеството на Лу нахалост. Поне можеше да му каже, че бе опитала, преди да се върне в ранчото при бебето си. Почти се радваше, че не се бе получило нищо. Вече едва издържаше без него.

Секретарката на Брайън Форд ѝ уреди среща за следващия следобед и май знаеше коя бе тя.

На следващия ден Кристъл взе такси до кантората му. Бе в Северен Холивуд и тя нервно наблюдаваше таксиметъра. Беше забравила колко скъпи бяха такситата. Бе в града точно от пет седмици и мършавите ѝ фондове се стопяваха бързо. Понякога дори

пропускаше да яде, а и поради жегата и липсата на Зеб, почти нямаше апетит.

Секретарката ѝ каза да изчака и това очакване ѝ се стори безкрайно. Най-сетне я въведе в кабинета му.

Кристъл бе облечена в бяла рокля с дълга цепка на тясната пола, бе разчесвала платинената си коса, докато не блесна, този път я бе пунала свободно върху раменете и гърба си, както бе правила отдавна, като дете през лятото. Бе обута с бели сандали на високи токове, носеше ръкавици, но почти нямаше грим. Писнало ѝ бе да се гласи, да се прави на такава, каквата не бе. Искаше да си иде у дома и да навлече дънките си. Както и да е, това бе последната ѝ спирка преди тръгването. Искаше да свърши и да се прибира и донякъде това бе изписано в очите ѝ, когато секретарката я въведе в кабинета на Форд.

Бе огромна, добре обзаведена стая, по лавицата на едната стена бяха подредени *Оскар*, имаше камина, огромно стъклено писалище и дебел сив килим.

Докато той я наблюдаваше как пресича стаята, тя видя, че бе силен мъж със снежнобяла коса, остри сини очи, а когато се изправи да се ръкува, видя, че бе почти гигант. Беше поне метър и деветдесет и имаше дълбок, мелодичен глас. Преди много, много време е бил актьор. Но още в началото бе решил, че други неща го интересуват повече от това да зубри реплики. На двайсет и пет години бе станал режисьор, а десет години по-късно вече бе продуцент на големи филми. И сега, на своите петдесет и пет години, имаше зад гърба си две десетилетия филмова история. От години правеше добри филми и всички го уважаваха. Кристъл осъзна, че за нея бе чест дори това, че я бе приел, което показваше колко той уважаваше и обичаше Лу.

Усмихна ѝ се приветливо, покани я да седне, предложи и цигара, която тя отказа. Той запали и присви очи, докато я гледаше. Изглеждаше така, сякаш мястото му бе да обикаля на кон из полето, както баща ѝ, вместо да седи зад писалището и да продуцира филми. В него нямаше нищо от лекомисления блясък на Ернесто Салваторе. Този мъж бе както достоен, така и влиятелен.

— Лу ми каза, че не ти било лесно, откак си се върнала.

Тя кимна, дори не се чувстваше нервна в негово присъствие, изглеждаше ѝ почти като баща.

— Мисля, че го очаквах.

И двамата знаеха защо, но той бе достатъчно учтив, за да не го спомене.

— И никакъв успех, а? — присви очи от дима на цигарата, а тя поклати глава.

— Никакъв. Утре си заминавам.

— Жалко. Тъкмо имах една идея за теб.

Тя обаче не бе сигурна дали това вече я интересуваше. С каквото и да се заемеше тук, то щеше да я отдели от Зеб, а тя бе решила, че не би желала да е така.

— Започваме един нов филм. Бих искал да вмъкна една малка роля за теб. Просто отново да се върнеш в играта. Нищо особено. Но тя би могла да покаже каква реакция ще получиш.

— Това филм на някое студио ли е?

Знаеше, че не биха я допуснали да работи, независимо колко малка бе ролята, но той поклати глава. Франк Уйлям вече му бе показал пробите и той ги бе харесал.

— Не, ще снимам независимо. Разбира се, те ще се заемат с разпространението. Но няма да имат думата кой да се снима и кой не.

Той дори си бе помислил да ѝ предложи да използва ново име, но всъщност не искаше да стане така. Независимо от това какво бе сторила, Кристъл Уайът бе започнала да гради имиджа си на много добра актриса.

— Искаш ли да си помислиш? Ще започнем чак през септември.

— Ще искате ли да подпиша договор с вас? Той се усмихна и отново поклати глава.

— Само за този филм. Аз нямам нищо общо с робовладелческия бизнес.

Разбра, че той знаеше историята ѝ с Ърни, но във всеки случай искаше да ѝ даде работа. Почувства как я облива вълна на благодарност, изпита и изкушението да опита.

— Мога ли да си помисля няколко дни?

И двамата обаче знаеха, че това бе единственият шанс, който щеше да получи. Тя не се правеше на прекалено свенлива, просто искаше да реши дали си струваше да изостави отново Зеб.

Той отново се ръкува с нея и я изпрати до вратата, а тя се почувства доста спокойна в негово присъствие. Лу се бе оказал прав.

Брайън Форд бе добър човек и той ѝ отваряше отново вратата да се завърне в киното.

Цяла нощ не спа, лежа и мисли, а на сутринта му се обади да съобщи, че приема предложението. Тонът му подсказа, че бе доволен от новината. Каза ѝ, че ще ѝ изпрати договора и сценария.

— Виж някой адвокат да прегледа договора ти — отново напомняне за Ърни. — Трябва да се явиш на снимачната площадка чак на петнадесети септември.

Това бе най-добрата новина от последната седмица. Можеше да се върне и да прекара със Зеб август и половината от септември. Обади се на Лу да му благодари и взе от него името на адвоката му, който прегледа договора ѝ.

Сетне, след като остави в офиса на Форд адреса си, тя отлетя за дома. Същата вечер вече бе в автобуса за долината. Още бе трогната от вниманието на Форд и късно вечерта, стиснала бебето си в ръце в кухнята, тя се усмихна на себе си. Стана! Успя!

Най-хубавото обаче бе, че си бе с него у дома.

Шест седмици тя тича и игра с него, оставяше го само за броени минути.

Бойд и Хироко се радваха за нея. Шест седмици по-късно тя отлетя отново на юг. Ролята бе малка, но Форд се бе погрижил да е добра. Искаше тя да сполучи. Смяташе, че има талант и я харесваше.

Допадаха му честността ѝ, откритостта, топлотата, неафишираният ѝ кураж, породен от преживените трудности. Това бе щедра добавка към красотата ѝ и прибавяше истинност в играта ѝ. Както винаги, той гледаше заснетия материал всеки ден и се убеди в правотата си. Предложи ѝ работа и в друг филм и, когато си отиде при Зеб по Коледа, вече бе в състояние да купи на всички прилични подаръци.

Трябваше веднага след празниците да лети отново на юг.

Работи здравата до март.

Вторият ѝ филм бе добър и критиците бяха ласкави с нея. Миналото изведнъж бе забравено. Тя отново бе станала тяхна любимка, този път обаче си го бе извоювала сама. Бе добра актриса, която участваше в хубави филми, снимани от най-престижните продуценти на Холивуд. Нямахше номера, натиск, никакви задкулисни истории, никакъв подземен свят.

Призракът на Ърни Салваторе бе забравен, а Кристъл Уайът не само бе оцеляла, но и триумфираше.

Спенсър гледа втория ѝ филм сам във Вашингтон и бе смаян, че я виждаше отново на екрана. Не бе ѝ се обаждал с месеци и не знаеше нищо за възродената ѝ кариера. Седеше си, взрян в екрана, и усещаше тъпа болка в сърцето, докато я гледаше.

На следващата сутрин се опита да ѝ се обади. Телефонът в ранчото обаче не отговаряше, а той нямаше и представа как да я открие в Холивуд. Пък нямаше и смисъл да ѝ звъни. Последния път, когато говори с нея, тя бе съвсем ясна. Не искаше да ѝ се обажда. А и неговият собствен живот бе изцяло зает. Вече бе най-важният помощник на сенатора и бе решил да не се кандидатира за Конгреса.

Вече бе началото на 1959 година и Кристъл започваше работа по нов филм. Имаше си собствен апартамент и за пръв път в живота си се чувстваше сигурна. Всички филмови студиа вече я желаеха, но тя предпочиташе да работи за Брайън Форд. Това донякъде я ограничаваше, но ѝ харесваше качеството на филмите, които той правеше, а и той я бе научил на доста неща. Печелеше и сума пари.

От време на време я водеше на вечеря, бяха добри приятели, но той никога не поиска от нея повече от онова, което тя искаше да му предложи. Тя живееше само за детето си. Всяка вечер говореше със Зеб по телефона и живееше само заради паузите между филмите, които снимаше.

Една вечер вечеряше с Брайън в *Чейзънс* и той се обърна към нея, леко усмихнат.

— Кое е онова, което те кара да тичаш непрекъснато на север?

Предполагаше, че бе някой мъж, защото тя не се обвързваше с никого тук, но тя се усмихна и се поколеба, преди да отговори. Знаеше обаче, че можеше да му се довери и, почувствала се неочаквано сърдечна, тя му каза.

— Ранчото и синът ми. Той живее там с мои стари приятели, докато съм на работа.

Брайън се намръщи като я погледна и сниши гласа си, когато отново заговори.

— Кристъл, била ли си някога омъжена? — тя поклати глава, а и той смяташе, че бе така. — Никога не казвай никому за това. Спомни

си какво направиха с Ингрид Бергман. Ще те прогонят от този град тъй бързо, че няма дори да се усетиш.

— Знам — въздъхна тя. — Затова го държа там. Могат евентуално да изтърпят едно убийство, но не и незаконородено дете.

— На колко години е?

Интересуваше го и чие дете бе. Може би затова бе убила Ърни, може би това бе свързано с детето. Никога не я бе питал, нямаше да го стори и сега, но мисълта просто му хрумна, докато чакаше отговора ѝ.

— На две и половина.

От смъртта на Ърни бяха минали три години и половина и така той получи отговора, който бе търсил.

— Значи не е от Ърни.

— О, Господи, не — засмя се тя. — По-скоро бих се самоубила, отколкото да родя дете от него.

Той също се усмихна.

— Не бих казал, че не съм съгласен с теб. Винаги съм съжалявал, че се бе забъркала с него. Някой би трябвало да го убие далеч преди теб.

— Аз не съм го убила — рече тихо тя и го погледна право в очите. — Единственият начин на защита обаче бе да бъде представено като самоотбрана. Нямаше свидетели, които да ме видят как си тръгвам от Малибу, нито да ме видят да се прибирам у дома. А полицията твърдеше, че съм имала и мотиви, и възможност да го направя. Поехме по единствения път, който бе отворен за нас. И спечелихме. И май това е най-важното сега.

Хората все още смятаха, че бе убила човек, а от това, разбира се, я болеше. В техните очи тя бе убийца. И като си мислеше сега за това, смяташе, че бе истинско чудо, че има работа. Погледна го с блага усмивка, погледът ѝ бе изпълнен с уважение към него за това, което бе сторил за нея.

— Благодаря ти, че ми се довери. Научих маса неща от теб.

— Тези неща са винаги взаимни — сетне той отново се запита кой бе мъжът. — Бащата на сина ти живее ли с вас в ранчото?

Бе решил, че тъкмо затова тя се връща след всеки филм — не само заради сина, а и заради бащата.

Тя обаче мълчаливо поклати глава. Вече бе постигнала мир в душата си по този въпрос. Бе постъпила правилно, като го бе

отпратила. И винаги се радваше, когато узнаеше, че Спенсър се справя добре. Той бе излязъл завинаги от живота ѝ, но ѝ оставаше Зеб. Той бе специален подарък... нейния малък подарък от Бога.

— Баща му си замина, преди да се роди. Не знае, че има син.

Брайън я изгледа дълго и сурово, у него се зароди още по-голямо уважение към нея.

— Трябва да ти е било адски трудно.

Тя се усмихна. Съжаляваше за някои неща в живота си, но никога — за бебето си. Сетне поговориха за новия ѝ филм, той имаше и нови планове за нея, а когато плащаше сметката, ѝ се усмихна приветливо.

— Някой ден наскоро ще ти изкараме един Оскар. Тя обаче не умираше за наградата. Отново бе звезда, този път голяма. Хората я познаваха навсякъде, искаха ѝ автографи, щом излезеше. Познаваха я дори когато пътуваше към ранчото, но там тя се държеше съвсем кротко. Не искаше никой да открие Зеб и новината да стигне до пресата.

Излиза още няколко пъти с Брайън, а когато снимките на филма свършиха, той даде голямо парти. Бе поканил неколцина приятели да отседнат при него и Кристъл се оказа една от тях. Докато наблюдаваха как слънцето изгрява и им сервираха мексиканска закуска във вътрешния двор, ѝ разказа тихо за синовете си. И двамата загинали във войната, а след това бракът му изобщо не се възстановил. Най-накрая се развели и жена му си заминала за Ню Йорк. Призна на Кристъл, че това бе променило непоправимо живота му. Няма желание да се ожени отново и сега тя разбираше защо; когато веднъж го покани да ѝ дойде на гости в ранчото, той отклони поканата. Знаеше за Зеб, затова нямаше какво да крие, не бе обвързана с него, а просто искаше да прояви любезност към един приятел. Но да види сина ѝ щеше да му причини голяма болка. Той ѝ обясни, че дори не искал да вижда деца около себе си, напомняли му прекалено много за неговите собствени синове.

И двамата бяха платили прекалено висока цена за живота, който сега водеха, ала въпреки това и двамата бяха се сдобили с дълбочина на мисълта. Това си личеше по филмите, които той правеше, и по актьорските изяви на Кристъл.

Говориха си с часове, след като всички си отидоха, а после той я откара до дома ѝ. Тя щеше да се връща в ранчото след няколко дни. Възнамеряваше да остане там през лятото и да започне новия си филм през есента. За пръв път режисьорът щеше да е друг. Брайън обаче я бе окуражат да се съгласи, смяташе, че промяната щеше да се отрази добре на кариерата ѝ. За след това имаше нов проект за нея. Изглежда общите им проекти се простираха с години напред.

Когато пристигнаха до апартамента ѝ, тя го покани да се качи, но той каза, че бил прекалено уморен след дългата нощ. Замина си, но ѝ се обади следобеда. Попита я дали би желала да вечеря с него, преди да замине, и тя бе трогната, че ѝ се бе обадил.

Отидоха в един ресторант в Глендейл и, когато Кристъл го погледна в очите, те ѝ се сториха тъжни. Запита се какво ли го безпокои и много се учуди, когато взе ръката ѝ в голямата си лапа.

— Не знам как да ти го кажа. Мислил съм за това отдавна, но сега ми се вижда адски глупаво.

Тя пак се запита какво го тревожеше и му се усмихна топло. Този мъж много ѝ харесваше. Той бе на петдесет и седем години, а това лято в ранчото тя щеше да навърши двайсет и осем. Но бе трогната от това колко ценеше той приятелството им.

— Бих искал да прекарам известно време с теб, когато се върнеш. Ще ми бъде непривично, че ще работиш за някой друг този път. Ще ми липсваш.

Тя леко се засмя.

— Разбира се, че ще прекараме известно време заедно. А освен това ще отсъствам за малко. Пък и през януари започваме работа по твоя нов филм.

Той обаче разбра, че тя не бе схванала какво и бе казал.

— Искан да кажа, че бих искал да отида с теб някъде за няколко дни — когато го погледна, тя бе изумена. Никога не ѝ бе казал нещо подобно.

— Ти си първата жена, с която съм говорил истински от доста време насам.

Той самият все още бе учуден на себе си, че ѝ бе казал за синовете си. Не бе говорил за това с никого през последните години. Повечето от свободното си време прекарваше сам, грижеше се за градинката си, четеше, разхождаше се, работеше по новите си идеи,

четеше сценариите на бъдещите си филми. Сред хаоса на Холивуд той бе солиден, спокоен, самотен мъж — умен, достоен и забележителен.

— Не би ли искал да дойдеш в ранчото? — покани го тя отново, както и преди време. Почуди се каква ли щеше да е реакцията му сега, но той се усмихна и поклати глава.

— Това си е твое лично време. Не искам да се натрапвам. Бихме могли да отидем някъде, когато се върнеш.

А сетне какво? Щяха ли да си останат приятели? Тя малко се тревожеше от този въпрос, но по пътя към нейния апартамент той я успокои. Искаше от нея съвсем малко повече, отколкото имаше сега.

— Не казвам, че съм влюбен в теб, Кристъл Уайът. Не съм. Не мисля, че бих могъл отново да се влюбя. Всичко това за мен е минало. А и животът ми сега е спокоен — той ѝ се усмихна, докато пътуваха в нощта. — Не желая деца, брак, задължения, лъжи. Искам приятел, с когото да ми е хубаво да поговоря, някой, който да е около мен понякога, но не и винаги. Наистина не искам нищо повече, а и като те гледам, независимо колко по-млада си, понякога смятам, че и ти имаш нужда от същото. Искаш да работиш много, да постигнеш успех, но в крайна сметка да се върнеш в ранчото си. Прав ли съм?

Тя кимна. Той я бе разбрал отлично.

— Да, прав си. Аз вече получих всичко, което исках от живота. Един мъж, когото обичах повече от всичко на света, успеха... а сега и Зеб. Това ми стига.

За всичко това тя бе платила с много терзания и мъки.

— Не, това не е достатъчно. Един ден бих искал да те видя с някого, когото обичаш. Но точно сега, съвсем егоистично — усмихна се той — бих се радвал, ако се задоволиш да прекараш малко време с един старец.

Идеята да го нарича така я разсмя. Изглеждаше с двайсет или поне десет години по-млад от истинската си възраст. Грижеше се много за себе си. Играеше тенис, плуваше много, рядко оставаше до късно вечер, не участваше в гуляи. Тя не бе чувала никога да е свалил най-новата старлетка, нито пък някоя по-изявена актриса. Мислеше, че бе тъкмо това, което и изглеждаше — работяга, радващ се на успех, както и много добър човек.

— Кога се връщаш?

— Веднага след Празника на труда.

Малко след това започваше снимките на новия си филм.

Отговорът ѝ го задоволи. Искаше му се да я чака тъй дълго и нямаше никакво желание да я посети в ранчото.

През лятото ѝ се обади на няколко пъти, изпрати ѝ книги, които бе сметнал, че ще ѝ харесат, и много красива каубойска шапка за рождения ѝ ден.

Тази година тя навърши двайсет и осем и го отпразнува с Бойд и Хироко в ранчото. От време на време се сещаше за Брайън.

Той бе по-различен от мъжете, които познаваше. В него нямаше страст, огън, нямаше я онази болезнена любов, която бяха преживели със Спенсър, нямаше я и онази грозота, която привнесе в живота ѝ Ърни, нямаше диамантени гривни и кожени палта. Само една каубойска шапка, няколко книги, от време на време — писма, които я размиваха: за холивудския живот, който никога всъщност не се променяше, макар непрекъснато, всеки ден и всеки час да се преструваше, че го прави.

Когато се върна в Лос Анжелис, той я чакаше — така, както ѝ бе обещал, преди да дойде лятото. Отидоха за няколко дни до Пуерто Валарта, но този път вече нямаше тайнствеността и изчезванията на Ърни, да *прави бизнес с приятелчетата си* — същите тези приятели, които навярно го убиха и я оставиха да бъде обвинена за това и евентуално да отиде в затвора.

Работата по новия филм вървеше добре и изглежда никой не забеляза новата ѝ връзка. Отношенията ѝ с Брайън Форд бяха тихи като самия него. Тя откри, че той бе дискретно свързан с политиката и даваше големи дарения на демократите. Особено му се нравеше младият Джак Кенеди, който тази година се кандидатира за президент. В края на краищата хората започнаха да се досещат за връзката ѝ с Брайън. Пък и Кристъл не излизаше с никого другиго. В Холивуд обаче Брайън Форд бе смятан за светец. Никой не клюкарстваше за него, не си навираше носа в живота му и, застанала в сянката му, прожекторите на общественото мнение понамалиха силата си спрямо Кристъл.

Това ѝ допаднаше.

Във всеки случай около нея се шумеше повече, отколкото това ѝ харесваше. Кариерата ѝ бе още в повторното си начало, но вече бе уважавана актриса.

А през април Брайън получи онова, което бе пожелал. Кристъл бе като ударена от гръм, когато научи, че бе номинирана за наградите на Академията. И когато на официалната вечер на връчването на наградите отвориха плика и прочетоха името ѝ, тя не можа да повярва. Бе спечелила наградата за най-добра женска роля. Тя бе още по-ценна за нея, защото бе във филм на Брайън.

Когато обявиха името ѝ, той ѝ стисна ръката, а тя остана безмълвна и неподвижна цяла минута, боейки се, че не бе чула добре. Сетне се изправи и тръгна по пътеката между редовете, а всички ѝ ръкопляскаха и камерите я следваха неотлъчно. Не можеше да повярва, че това се случваше с нея, всичко бе размазано пред очите ѝ, когато се изкачи на сцената и с треперещи ръце пое *Оскара*. Погледна към мястото, където Брайън бе седнал сред публиката.

— Не знам какво да кажа — започна тя по микрофона, а гласът ѝ бе топъл и мелодичен както винаги. — ... Никога не съм си представяла, че ще стоя тук и ще получа награда... Откъде да започна? Какво да кажа? Трябва да благодаря на толкова много хора, хората, които повярваха в мен. Най-важен сред тях, разбира се, е Брайън Форд, без когото сега щях да бера грозде и царевица в една долина далеч оттук. Но и на други хора трябва да благодаря... хора, които повярваха в мен толкова отдавна... един мъж на име Хари, който ми даде работа като певица, когато бях още на седемнайсет години... — Когато го изрече, в ресторанта в Сан Франциско Хари се разплака, без да го крие. — ... и една много специална дама на име Пърл, която ме научи да танцувам и дойде с мен в Холивуд... и баща ми, който ми даде съвета да тръгна по белия свят и да следвам мечтите си... и всички режисьори, с които съм работила и които ме направиха актриса... моите партньори в този филм... и Луис Браун, който ме запозна с Брайън Форд... дължа всичко на всички вас. — Тя вдигна *Оскара*, очите ѝ бяха насълзени. — Дължа ви тази награда. Също така и на моите приятели Бойд и Хироко, които се грижат за онова, което обичам най-много от всичко — сетне тя направи пауза, по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Специални благодарности на човека, който ми помогна да порасна, който е всичко за мен... и на Зеб, когото обичам най-много. — Тя се усмихна специално за него, знаеше, че вероятно я гледа по телевизията. — Благодаря на всички.

Тя помахаша с ръка и с *Оскара* в ръка отиде до мястото си и седна, а публиката я аплодира. Знаеха откъде бе започнала и къде бе стигнала, знаеха и за много от нещата, които бе преживяла. Знаеха за процеса и й бяха простили. Бяха я приели и я бяха удостоили с най-голямата награда. Сълзите още се стичаха по бузите ѝ, когато той я прегърна топло, а тя му се ухили победоносно.

— Това твое хлапе е истински късметлия — прошепна ѝ той.

Камерите още я следваха, а сетне показаха общ план на аплодиращата публика. Почитателите ѝ бяха доволни, а онези, чиито имена бе споменала, вече празнуваха по домовете си. Лу Браун гледаше предаването с приятели и бе очарован от нея, Бойд и Хироко бяха направо потресени и вдигнаха тост със саке в нейна чест. Пърл не спря да плаче още щом чу името на Кристъл, а Хари черпеше всички посетители на ресторанта с шампанско от долината Напа.

Във Вашингтон Спенсър се бе отказал да ходи на официална вечеря и си бе останал къщи със сериозна настилка. Седеше и я гледаше втренчено, мислеше си колко далеч бе стигнала и колко много би искал да е там и да сподели радостта ѝ с нея. Бе истински глупак, че я бе оставил и се бе върнал сам във Вашингтон, но понякога се чудеше дали тя не го бе направила нарочно. Дали не го бе отпратила във Вашингтон при Елизабът, за да продължи кариерата си. Тя бе в състояние да постъпи така, ала сега вече бе твърде късно нещо да се промени. Той бе прекалено обвързан, прекалено въвличен в политиката, а и в нейния живот вече имаше други хора. Видя как я разцелува мъжът, който седеше до нея. И, разбира се, предположи, че това бе тъй обичаният Зеб, когото тя спомена. Той бе щастливецът, помисли си Спенсър, дано поне да е добър с нея. Изглеждаше красива на екрана. Но той я познаваше и от друга страна — като онази жена, която бе причината мечтите му да се сбъднат, която бе споделила с него всичките си тайни... жената, която бе срещнал още като дете... жената, с която се завърна в долината.

Жената, която бе обичал повече от всичко на света, и дори сега, след толкова много време, все още обичаше.

Помисли си да ѝ изпрати телеграма, но не знаеше докъде да я прати. Като си помисли за това, се натъжи. Беше я изгубил, тя бе заминала, а преживяното с нея бе най-хубавото нещо в целия му живот.

Изгаси телевизора, легна си и с часове си мисли за Кристъл.

И малкият Зеб си легна с мисълта за нея тази вечер. Вече бе на четири години и половина и когато тя каза името му, той се ухили на телевизора.

— Това е моята майка! — обяви той и подаде на Джейн чашата си с кола, докато я гледаше. Чудеше се какво ли правеше там, но Хироко му каза, че скоро щяла да си дойде.

Всички се гордееха с нея, но най-много от всички — Брайън Форд. Имаха много специални взаимоотношения и ако той бе по-млад и животът му бе протекъл по-иначе, преди да се запознае с нея, той би отишъл по-далеч, отколкото имаше намерение сега.

И на двамата им допадеше точно такава връзка. Беше проста, честна и чиста. Нямаше измами, лъжи, обещания, обвързване. Съществуваше просто тяхното приятелство и фактът, че той се радваше на компанията ѝ.

След тържеството тя настоя да му даде вечеря, а сетне той я заведе на танци. Тя каза, че все още била шокирана, ала Брайън никак не бе изненадан, че спечели наградата. Заслужаваше я напълно, а той бе щастлив, защото и неговият филм спечели.

И за двамата това бе страхотна вечер, а когато той най-сетне я откара до дома ѝ, тя седна тихо в апартамента си, загледана в Оскара на масата ѝ. Бе изумителна дан на почит към нея. Незабравима вечер.

Това бе наградата ѝ за това, че се бе върнала в Холивуд, че този път бе действала правилно.

Сетне тя се замисли за баща си, както и по-рано... за Спенсър... за Зеб... за мъжете, които бе обичала най-много в живота си. Двама от тях вече ги нямаше. Но ѝ оставаше Зеб и един ден тя щеше да му предаде всичко, което бе научила от другите двама. Да бъде честен, почтен, трудолюбив, да живее добре и да обича с цялото си сърце, независимо от цената за това; да не се страхува да следва мечтите си, където ѝ да го отведат те.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Изборите тази година бяха вълнуващи и Брайън и Кристъл бяха обхванати от треската им. Той ходи веднъж-дваж на изток на вечери за събиране на средства за предизборната кампания, докато тя продължаваше работата си по един от новите филми на Брайън. Той бе преизпълнен от вълнуващи впечатления при посещенията си във Вашингтон. Беше в столицата, когато Джак Кенеди победи. Изглежда се зараждаше нова епоха. Идваха дните на Камелот, с неговата хубава съпруга, сладкото им момиченце и току-що роденото момченце.

Кристъл прекара петия рожден ден на Зеб с него, а когато се върна в Холивуд, с изненада видя, че бе поканена на бала по случай встъпването на новия президент в длъжност. Дотогава щеше да е свършила снимките на новия си филм, но въпреки това се поколеба дали да отиде. Във Вашингтон витаеха стари призраци, които искаше да избегне, страхуваше се да не би да налети на Спенсър.

— Трябва да дойдеш — рече Брайън. — Това е чест, която не можеш да откажеш. А и сега всичко е много по-специално.

Той смяташе, че досущ както и връзката му с нея, подобни събития можеха никога да не се повторят. Радваше за успеха на младия сенатор и искаше Кристъл да се запознае с него и жена му. Упражни силен натиск и накрая тя се съгласи да отиде с него.

Не ѝ бе лесно да вземе това решение. Бе прочела, че Спенсър току-що бе назначен за един от помощниците на Кенеди и знаеше, че той ще бъде там. Надяваше се само да присъства много народ и да не се срещнат. Не искаше да го види отново. Бяха минали почти шест години, прекалено много време. Не искаше да се възражда онзи копнеж и онази болка. Стигаше ѝ и това, което имаше — спомените си за него и Зеб, който я чакаше да се освободи и да отиде при него в ранчото.

Купи си вечерната рокля от *Джорджо*. Беше сребриста и, когато я показа на Брайън, той подсвирна с уста, а тя се разсмя.

— Е, страхотна си, момиченце. Сега вече дяволски приличаш на кинозвезда.

Роклята ѝ бе пълен контраст на изтънчено елегантните тоалети на новата Първа дама. Но и тя бе посвоему елегантна, особено върху тялото на Кристъл Уайът. Като гледаше блестящата рокля, той бе сигурен, че дебютът ѝ в президентските кръгове щеше да е главозамайващ.

Така и стана.

Балът бе далеч по-хубав, отколкото си го бе представяла. Имаше няколко приема, а баловете всъщност бяха два. Тя сметна, че Първата дама изглеждаше много изтънчена в роклята си, дело на моделиера Олег Касини. Навсякъде имаше тълпи от зрители, те разпознаваха Кристъл и тя подписа стотици автографи за почитателите си. Облеченият в добре скроен смокинг Брайън се гордееше с нея. Тази година той навърши петдесет и девет, но изглеждаше як и по-хубав отвсякога.

— Ама и ти самият си доста хубав — подразни го тя, докато се обличаха в хотела *Статлър*.

Той бе запазил апартамент в него още преди месец и тя трябваше да си признае, че се радва, задето се бе съгласила да дойде с него.

Отношенията им си бяха съвсем същите, както в началото — удобно и за двамата партньорство и дискретна любовна връзка, която мнозина дори и не подозираха, а тези, които знаеха за нея, си мълчаха, Кристъл много го харесваше, а и той ѝ бе необходим. Беше един от малкото истински хора, с които можеше да поговори в Холивуд, а тя често търсеше съветите му и за ранчото. Връзката им бе задоволителна и във физическо отношение, макар да нямаше плам, страст, страдания или болка. Просто — спокойствието да бъде с мъж, когото едновременно уважаваше и на когото се възхищаваше.

Отидоха и на двата бала вечерта и той я представи на президента. Тя бе поразена колко бе хубав той, застанал до красивата си жена — аристократка. Тя изглеждаше доста стеснителна и говореше с някого на френски. Когато я запознаха с Кристъл, тя ѝ призна, че много харесвала филмите ѝ.

Танцуваха до късно през нощта. Когато Брайън отиде да вземе наметката ѝ, тя най-сетне забеляза Спенсър. Той стоеше до вратата, заедно с неколцина мъже от правителството и разговаряше оживено и

шеговито с хората от охраната. Тя се обърна да си върви, усетила как я облива вълната на копнежа. Искаше ѝ се Брайън да се върне, за да могат да си тръгнат, ала той се бавеше ужасно.

Докато се обръщаше, блясъкът на роклята ѝ на меката светлина привлече погледа му и той спря да говори. Извини се и след миг вече стоеше пред нея и я гледаше, слисан, както и преди, от красотата ѝ. Протегна се и докосна нежно ръката ѝ, сякаш да се увери, че наистина бе тя. Тя беше. Прекалено истинска.

— Кристъл...

Бяха минали шест години. Шест дълги години, изпълнени с добри и с лоши неща, с ранчото, с филмите, с неговия син.

— Здравей, Спенсър. Мислех си, че ще те срещна тук. Моите поздравления.

Гласът ѝ бе тих в шумната зала, но той улавяше всяка дума, изречена от нея. Помисли си, че никога не бе изглеждала по-красива, отколкото тази вечер — в тази сребриста рокля, която обвиваше тялото ѝ като с леден воал, същото това красиво тяло, което той още помнеше.

— Благодаря. И ти стигна доста далеч.

Той се усмихна. С годините тя бе станала голяма звезда, тъй както си бе мечтала за това някога, и ето че след като го бе постигнала, то ѝ харесваше. Ала то бе нищо, в сравнение с онова, което изпитваше към него. Само като го гледаше, всичко се възраждаше отново, радостта и болката, целият този копнеж, който бе изпитвала през целия си живот, който изпитваше и сега.

— Ще останеш ли известно време във Вашингтон? — попита я небрежно той.

— Няколко дни — нарочно му отговори неясно, молеше се той да не долови как силно биеше сърцето ѝ. — Трябва да се връщам в Калифорния.

Той кимна, а тя се запита дали още бе женен.

А в другия край на залата Елизабът се къпеше в цялата си слава. Мъжът ѝ бе един от помощниците на самия Кенеди. На трийсет и една години тя бе постигнала своето. Единствената жена в залата, на която завиждаше, бе омъжена за президента, но един ден това можеше да бъде и самата тя. Сега вече всичко бе възможно. Спенсър бе станал влиятелен мъж, дори и в очите на семейство Баркли.

— Къде си отседнала?

Тя се поколеба, но сетне реши, че това нямаше никакво значение. Освен всичко друго имаше и Брайън.

— В *Статлър*.

Той кимна и в този момент се появи Брайън с наметката ѝ от сребърна лисица. Нямаше друг избор, освен да ги запознае. Брайън знаеше кой бе той, макар да не се бяха срещали, и се учуди откъде познава Кристъл. Връзката ѝ с Брайън бе очевидна, но не можеше да не бъде забелязано и това как я гледаше Спенсър.

Тя му пожела лека нощ и двамата си тръгнаха. В лимузината на Брайън му се стори, че бе необичайно мълчалива, загледана в тихо стелещия се сняг. Не ѝ каза нищо, преди да се качат в стаята, а сетне реши, че трябва да я попита.

— Откъде познаваш Спенсър Хил?

Доколкото знаеше, тя никога дотогава не бе ходила във Вашингтон. Той бе видял Спенсър с Кенеди миналата година и веднага го бе харесал. Един ден щеше да стане голям човек, вече бе много влиятелен и Брайън знаеше колко държеше на него младият президент.

Кристъл разсеяно дръпна ципа на роклята си, усмихна му се, но очите ѝ бяха тъжни. Той забеляза в тях нещо, което никога досега не бе виждал, някаква жива, труднопоносима рана.

— Запознах се с него преди много години, на сватбата на сестра си. Той бе служил в Пасифика със зет ми — сетне, като се обърна, добави:

— Той бе защитникът ми на процеса.

И изведнъж Брайън разбра всичко. Досега не му бе идвало на ума. Той бавно отиде до нея и я погледна с тъжните си очи.

— Той е бащата на момчето, нали?

Последва дълга пауза, след която тя бавно кимна и се извърна.

Знае ли за това?

Тя поклати глава.

— И никога няма да узнае. Това е една дълга история, но сега той си има своя живот и го очаква добро бъдеще. Ако бе останал при мен, това щеше да го съсипе.

Тя му бе подарила свободата тъкмо навреме и сега бе доволна, че той се бе възползвал добре от нея.

— Той още те обича.

Брайън тежко се отпусна на креслото. Знаеше, че един ден това щеше да се случи, но все пак му бе мъчно. Бе видял очите на Кристъл, както и очите на Спенсър.

— Не ставай смешен. Цели шест години допреди тая вечер дори не съм го виждала.

На следващата сутрин, докато Брайън трябваше да присъства на закуска с политически приятели, Спенсър ѝ се обади. Тя усети как сърцето ѝ учестява ударите си, когато чу името си, и си каза, че е една глупачка. Той искаше да я види за малко, преди тя да си замине, но тя му отказа.

— Кристъл, моля те... заради миналото... Миналото, което ѝ бе дарило едно момченце.

— Смятам, че не бива. Ами ако те види някой репортер? Не си струва.

— Остави тази грижа на мен. Моля те...

Умоляваше я, а и на нея не по-малко ѝ се искаше да се види с него. Но в името на какво? Дори Брайън да бе прав, че Спенсър още я обича, срещата им можеше само да навреди на самия Спенсър.

Тя отново се опита да го разубеди, но той не се поддаде.

— Добре, къде да се видим?

Нервничеше. Боеше се както от пресата, така и от Брайън. Той не бе ревнивец, но не искаше да го засегне. Особено сега, след като знаеше всичко. Бе забелязала тъгата в очите му предишната вечер и искаше да го убеди, че не си заслужаваше да се натъжава. Спенсър Хил отдавна бе излязъл от нейния живот. И никога нямаше да бъде част от него.

Спенсър ѝ даде адреса на един малък, познат нему бар, и тя обеща да се срещне с него там в четири часа. Брайън още бе извън хотела, но тя взе такси, вместо да се възползва от лимузината, която бе оставил на нейно разположение. Боеше се шофьорът на лимузината да не се разприказва пред пресата, ако разпознаеше Спенсър.

Носеше голяма кожена шапка, кожено палто и чифт тъмни очила. Когато пристигна, той я очакваше. В косата му сребрееше сняг, бе побелял още повече, откакто го бе видяла за последен път в ранчото.

Когато го погледна, тя не можа да не си спомни как бе изглеждал като го видя за първи път в белите му фланелени панталони, блейзера и червената вратовръзка, блестящата му черна коса и топлата му

усмивка. Той не се бе променил много, но тя бе променена. На нейните двайсет и осем години онова четиринайсетгодишно момиченце вече бе напълно забравено.

— Благодаря ти, че дойде — той хвана ръката ѝ докато сядаша. — Трябваше да те видя, Кристъл.

Тя се усмихна, като се сети колко много синът му приличаше на него, синът, когото той не бе виждал никога и никога нямаше да види, синът, който изпълваше със смисъл съществуването ѝ.

— Ти постигна толкова много — усмихна се той. — Гледал съм всичките ти филми.

Тя се засмя, почувства се отново млада.

— Кой би си помислил някога, че...

— Спомням си първия път, когато ми каза, че искаш да станеш филмова звезда — и сетне добави: — Още ли държиш ранчото?

Тя кимна:

— Бойд и Хироко сега живеят при мен там. Връщам се винаги, когато мога.

За да видя сина ти... нашето дете...

— Бих искал да се върна там някой ден.

Само мисълта за това я накара да се разтрепери. Но знаеше, че в следващите четири години той щеше да е прекалено зает, дори да си помисли да отиде в ранчото.

После тя се осмели да му зададе въпроса, който си бе задавала предишната вечер.

— Още ли си женен?

Не бе срещала нищо за негов развод в пресата, а и с католика Кенеди тя подозираше, че това не бе възможно, инак нямаше да бъде назначен на сегашната си служба.

Той кимна замислен.

— Донякъде. В този брак никога не е имало смисъл, а след като се върнах... тя знаеше за нас. Не искаше развод по нейни си причини, които не бяха и мои. А сега вече има всичко, което бе желала — той се усмихна отново по момчешки, — или поне си мисли така. Досуц както ти си си мечтала като дете да станеш кинозвезда, тя си е мечтала да се омъжи за важна птица. Всеки от нас живее своя собствен живот, но тя дава много хубави приеми.

Сякаш не бе толкова огорчен, колкото дълбоко разочарован. Бе се отказал от жената, която обича, и бе живял десет години с една чужда нему жена.

— Предполагам всички получиха онова, което искаха, не е ли така?

Кинозвезда, помощник на президента, съпруга на важна птица. Липсваше му единствено най-важното. Жената, която обичаше вече петнайсет години.

— Кога се връщаш?

— Утре.

— С Брайън Форд ли?

— Да.

Тя го погледна право в очите. Знаеше какво искаше да узнае той, но не искаше да му го казва, а и той не искаше да попита. Бе прекалено болезнено.

— Някои от филмите ти са много хубави.

— Благодаря — тя му се усмихна вежливо. Имаше толкова много да му каже, а не можеше.

Той отново се засмя:

— Гледах те като ти връчваха наградата на Академията. Едва не се разплаках. Бе толкова красива, Кристъл... и сега си красива... с нищо не си се променила, просто ставаш все по-хубава и по-хубава.

— И по-стара — засмя се тя. — Като си спомня, че тридесет години ми се виждаха едва ли не преклонна старост...

Той също се засмя. Тя все още бе млада и невероятно привлекателна. Караше го да се чувства стогодишен и безкрайно самотен.

Поговориха още малко и той погледна часовника си. Не му се тръгваше, но знаеше, че бе наложително. Трябваше да бъде на вечеря в Белия дом в седем часа, а трябваше да мине и да вземе Елизабът от дома им, да се преоблече в смокинг за официалното събитие тази вечер.

— Мога ли да те откарам?

— Не мисля, че би трябвало — тя все още бе неспокойна и той ѝ се усмихна.

— Мисля, че се тревожиш излишно. Все пак аз не съм президента, нали? Само негов помощник съм. Обратното на онова,

което мисли жена ми. Не съм чак толкова важна клечка.

Тя се мушна в лимузината с него и поеха към хотела. Той не я попита защо не се бе омъжила, както тя не го запитва защо нямаше деца. Говориха за бала предишната вечер, сетне колата спря, той я погледна тъжно и здраво стисна ръцете ѝ в своите.

— Не искам отново да те оставям. Тези шест години без теб бяха ужасни.

Тъкмо това бе искал да ѝ каже като ѝ се обади, тъкмо затова я бе умолявал да се срещнат. Искаше поне тя да знае, че още я обичаше.

— Спенсър, недей... вече е прекалено късно за нас. Ти си си извоювал прекрасен пост. Не разваляй всичко.

— Не бъди глупава. Всичко това може да свърши след четири години, а ние пак ще си съществуваме. Още ли не си го разбрала? За теб нищо ли не означава това, че изпитваме същите чувства, както преди петнайсет години? Докога възнамеряваш да чакаш, докато стана на деветдесет години ли?

Тя се засмя и, като затвори очи при ромона на смеха ѝ, той я целуна. Тя остана без дъх, докато го целуваше, а когато това свърши, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Нямаше какво да му каже. Не можеше да му се отдаде, заради негово добро, макар да го желаше силно. А и това би усложнило нещата и при нея.

— Ако дойда в Калифорния, ще се съгласиш ли да се видим?

— Аз... не... Брайън... недей...

Този път той я попита прямо за онова, за което преди не се бе осмелил:

— С Форд ли живееш?

Тя поклати глава. И двамата отбягваха да го направят по свои различни причини.

— Не... Живея сама...

Той се усмихна радостен и, докато я целуваше отново, шофьорът потропваше навън, на студа, очаквайки да свършат разговора си.

— Ще ти се обадя веднага, щом мога.

— Спенсър!...

Той я накара да замлъкне с една последна целувка, а сетне отново ѝ се усмихна.

— Обичам те... Винаги ще те обичам... и ако си мислиш, че това може да се промени, просто го забрави...

Бяха стигнали прекалено далеч, бяха се съпротивлявали прекалено често на чувствата си, опитваха се, губеха, печелеха и отново губеха. Сега обаче нямаше никакъв изход. И тя, както и той, знаеха, че бяха предопределени да бъдат заедно. Ала тези откраднати мигове можеха да му костват всичко онова, което бе постигнал, а тя не искаше да стане така.

Погледна го, обезпокоена само за него, не и за себе си.

— Наистина ли искаш това?

— Да... независимо колко е малко, Кристъл... то все пак е нещо.

— Толкова те обичам — прошепна тя и в следващия миг вратата се отвори и двамата излязоха. Тя се ръкува с него, благодари му за возенето и изчезна в хотела. Все още чувстваше топлината на устните му върху своите и се питаше какво ли щеше да се случи оттук нататък.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На следващия ден тя и Брайън отлетяха за Калифорния. И двамата не говориха много, той чете и зяпа през прозорчето. Още не искаше да ѝ казва нищо, но вече знаеше. Бе ѝ звънил следобед в хотела, а когато я видя вечерта, той прочете всичко в очите ѝ. Искаше му се само да ѝ пожелае всичко хубаво и да ѝ каже да внимава.

Най-накрая се разговориха за това по време на обяда в самолета; като погледна звездата, която бе създал, той само въздъхна, но знаеше, че тя заслужава да ѝ се случи нещо хубаво. В досегашния ѝ живот не бе имала достатъчно радостни мигове, затова само се молеше да не се въвлече в пореден скандал. А той можеше да бъде много голям и да засегне и нея, и Спенсър.

— Искам да знаеш, че винаги можеш да ми се обадиш. Винаги ще бъда твой приятел — рече Брайън, а при тези думи Кристъл се разплака.

Бяха пристигнали във Вашингтон като приятели и любовници, а сега всичко бе свършило. Той обаче винаги бе знаел, че този ден щеше да дойде. Само се бе надявал да дойде по-скоро късно, отколкото рано. Бяха заедно от две години и знаеше, че няма право да иска повече от нея. А всъщност не го и желаше. Никога не бе искал да се жени за нея. Бедата бе в това, че същото бе и при Спенсър, той пък не можеше да го поиска. Изтъкна го пред Кристъл, но това за нея не бе новост.

Тя въздъхна и си издуха носа. Тежки бяха последните два дни, независимо от великолепието на празненствата.

— Знам това, Брайън. Така я караме вече петнайсет години.

Той бе шокиран.

— Значи и преди да се роди момчето?

— Далеч преди това. Обичам го още когато бях на четиринайсет години.

— Тогава защо, по дяволите, не се омъжи за него? Или той не ти предложи?

— Предложи ми, но не и когато трябваше. Целият ми живот е комедия от грешки. Срецнахме се отново едва когато той бе вече сгоден. Сетне, когато се ожени за нея, той откри, че не я обича. Замина за Корея, аз пък се забърках с Ърни и когато той се върна, аз смятах, че съм прекалено задължена на Ърни, за да го напусна тогава. Не е ли ужасно, а? Сетне пък Ърни не искаше да ме пусне, когато поисках, а Елизабът не искаше да му даде развод и това продължи с години — досущ като двама откачени, които не могат да се разделят. Той отново ми предложи брак след процеса, но тогава вече имаше политически аспирации, очакваше го страхотна служба, а една жена, обвинена в убийство в никакъв случай не е нещо, от което човек се нуждае, за да спечели едни избори. Затова аз турих край на тази история, заради негово добро.

Той я погледна, възхитен отново от нея. Останалото можеше да си го представи.

— А сетне разбра, че си забременяла, и изобщо не му го съобщи. Тя кимна. Беше отгатнал безпогрешно.

— Е, не бих казал, че животът ти е бил лесен. Ами какво ще правиш сега?

— Не знам.

Тя и Брайън се бяха съгласили да прекратят връзката си, но това не уреждаше взаимоотношенията ѝ със Спенсър. То означаваше само, че тя бе отново свободна, докато той не бе. Бе разкъсван между съпругата си и работата си на помощник на Кенеди и тя го знаеше.

— Иска да дойде, когато би могъл. И сетне какво?

— Аз ще ти кажа какво. Един ден ще станеш на петдесет години и все още ще си влюбена в един женен мъж, с когото очакваш да се срещнеш два пъти годишно. Ами ако реши един ден да се кандидатира за президент? Тогава? Всичко ще свърши и на колко години ще си тогава? Мисля, че би трябвало да си намериш някой добър млад мъж, за когото да се омъжиш и да си родиш още деца, преди да е станало късно.

Той обаче не се кандидатира за съпруг; и двамата знаеха, че не искаше да се жени, нито да има деца. Никога не бе проявил колебание по този въпрос, беше си направил вазектомия преди година, улеснявайки по този начин Кристъл.

Работата обаче сега бе в Спенсър и в онова, което щеше да се случи отгук нататък. Като неин приятел Брайън не одобряваше подобна връзка и смяташе, че тя постъпва глупаво. По-лесно бе обаче да се говори, отколкото да се вземат решения.

И когато той пристигна след шест седмици в Лос Анжелис, часовете, прекарани заедно с него, бяха изпълнени с цялата любов и страст, която ги съпровождаше още от началото. През цялото време останаха в апартамента ѝ, без изобщо да излязат, а два дни по-късно той замина, оставяйки в душата ѝ зеещата дупка на очакването отново да се появи.

Минаха обаче цели три месеца, преди да успее да се освободи. Това на нищо не приличаше, но бе единственото, което имаха — откраднатите мигове, скритите дни, заключени в апартамента ѝ ведно с тайната им.

Нея я съпътстваха непрестанните догадки и клюки с кого се срещаше. И година, след като бе започнала да се среща тайно със Спенсър, тя най-сетне завърза връзка с един известен актьор, с когото бе работила често. Той бе хомосексуалист и също като нея искаше да потули тайната си. Виждаше се от време на време и с Брайън и той винаги я кореше, след като я разпиташе дали още се среща със Спенсър.

По онова време Зеб бе вече седемгодишен и страшно му се искаше да дойде в Холивуд да я види. Най-накрая тя отстъпи и му позволи да дойде с Уебстърви, които бяха впечатлени толкова силно, колкото и той. Отидоха заедно в Дисниленд и прекараха чудесно. Тя му обеща скоро да се върне, но той се радваше, че се връща в ранчото заедно с Уебстърви и Джейн, за която често казваше, че му е сестра. Тя бе на четиринайсет години и бе също така нежна и красива като майка си. Кристъл ги разведе из няколко студиа, питаше се защо ли не го бе сторила досега. Никой не разбра нищо, а и Зеб изобщо не приличаше на Кристъл.

Към лятото на 1963-та тя и Спенсър се срещаха тайно вече от две години и тя се бе примирила със съдбата си. Не желаше повече да го разубеждава да не се виждат. Знаеше, че не би понесла да го изгуби отново. Не можеше да живее без него, а и нямаше нужда да го прави. Никой не подозираше нищо, а Елизабът не даваше и пет пари какво правеше той. Бе прекалено заета да се среща с приятели, да участва в

разни комитети, да практикува право в свободното си време, както и да дава приеми. В живота ѝ просто липсваше място за съпруг.

През ноември Кристъл бе заета денонощно в снимките на поредния филм на Брайън — бе доста добър. Той се бе зарекъл, че ще ѝ донесе още един Оскар.

Тя седеше с останалите актьори на снимачната площадка, когато всички чуха новината: в Далас бе застрелян президентът. Сърцето ѝ щеше да изскочи, докато тичаше към канцелариите, където някой бе поставил телевизор да видят новините. Отначало им се стори, че бяха улучени и някои от помощниците на президента. Тя с ужас гледаше неколкократно повтаряната картина как тялото на президента се люшва назад, как главата му се свлича в скута на жена му; след това показваха фасадата на болницата, в която бе откаран.

В единайсет и трийсет сутринта калифорнийско време говорителят обяви със задавен глас, че президентът починал. Тялото му щяло да бъде откарано във Вашингтон за погребение с военни почести. Показаха лицето на съсипаната му съпруга, нищо обаче не съобщиха за Спенсър.

Лицето на Кристъл бе бяло като платно, досущ като лицата на хората, които плачеха край нея. Тя не знаеше на кого да се обади.

Отчаяна, позвъни в кабинета на Брайън. Той също бе научил току-що новината и плачеше, когато тя му се обади.

— Трябва да разбере дали Спенсър не е ранен — рече тя задавено. — Знаеш ли на кого да се обадиш?

Последва дълго мълчание, докато той осмисляше какво означаваше това за нея.

— Ще видя какво мога да направя и ще ти се обадя веднага.

Минаха обаче часове, преди той да се свърже със свои познати в Белия дом. А целия ден тя бе като замаяна, в очакване той да ѝ позвъни.

Обади ѝ се чак в девет вечерта. По това време Линдън Джонсън вече бе положил клетвата си, Джак Кенеди бе откаран във Вашингтон, целият народ скърбеше, а жена му се бе изправила в опръскания си с кръв костюм, докато го откарваха в ковчега.

Когато Кристъл чу гласа на Брайън, тя се разплака, боеше се от новините, но той я успокои.

— Той е добре, Кристъл. Върнал се е във Вашингтон. В Белия дом.

Тя възприе думите му като насън, а когато сложи слушалката на апарата, се разрида — за Джак и за Джаки, за завинаги отминалите дни на Камелот, но така също и от облекчение, че Спенсър не бе пострадал.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Погребението бе своего рода симфония на мъката.

Ковчегът на оръдеен лафет бе теглен от коне, а двете дечица плачеха, малкият отдаде чест на баща си за последен път. Сякаш целият народ бе замрял в мига на последна почит. Убиецът бе застрелян и целият свят бе изпаднал в шок. Бе време, което никой нямаше да забрави никога, а Кристъл просто нямаше как да поговори със Спенсър. Нямаше начин да научи как се чувства, какво бе станало с него, нямаше представа дали щеше да продължи да работи и за Линдън Джонсън.

Брайън даде двуседмичен отпуск на актьорите си. Никой не бе в състояние да се върне на работа. Трябваше им време да се съвземат, а в знак на уважение към президента, когото бе обичал, той затвори офиса си в официален траур.

Кристъл отлетя за ранчото и там, заедно с Бойд и Хироко гледаше денонощно новините. Дори и Зеб се разплака като гледа погребението по телевизията, той й Джейн се държаха за ръце, когато гледаха децата на Кенеди.

Във Вашингтон Спенсър бе взел своето решение. От дни бе като зашеметен, никога не бе плакал толкова през живота си. Последваха сърцераздирателни раздели, както и весело-тъжното пристигане на Джонсънови. Той обаче знаеше, че не би могъл да служи никому така, както бе служил на JFK^[1]. Усещаше дълбоко в сърцето си, че го бе обичал истински.

Един ден след погребението той подаде оставка, пожела всичко най-хубаво на Линдън Джонсън и с часове плака безмълвно, докато изпразваше кабинета си. Върна се у дома, натоварен с кашони и книги, с паметни бележки от човека, който щеше винаги да му липсва.

Елизабът го видя да се прибира; изглеждаше шокирана. Бе присъствала на погребението заедно с баща си. Спенсър бе там заедно с екипа на президента.

— Какво правиш?

Тя се бе изправила във всекидневната и го гледаше. Изглеждаше уморен и по-стар от своите четиридесет и четири години. Чувстваше се старец, лишен от надежди и от мечти. Точно за това бе постъпил така. Бе напуснал, защото знаеше, че мечтата му бе съсипана, а досега той се бе отказвал от прекалено много мечти, за да продължи след смъртта и на тази, която бе означавала за него твърде много.

— Напуснах. Връщам се у дома, Елизабът.

— Но това е лудост!

Тя се втренчи в него. Не можеше да ѝ стори подобно нещо. Знаеше, че бе разстроен, но президентството продължаваше да съществува, с или без Кенеди. Не можеше да си отиде просто така. Тя нямаше да му го позволи.

— Не те разбирам — тонът ѝ бе яден и остър. — Ти държеше в ръката си нещо, за което всички само са мечтали, и сега изведнъж просто го изоставяш?

— Не го изоставям — рече той. — То умря. Бе убито.

— Добре, знам, че ти е трудно. Но Джонсън също ще се нуждае от помощници.

Той обаче поклати глава и изморено вдигна ръка.

— Недей, Елизабът. Всичко свърши. Тази сутрин си подадох оставката. Ако желаеш ти да заемеш мястото ми, добре си дошла, ще се радвам да се застъпя пред президента за теб.

— Не бъди глупак! И какво сега?

Дори не можеше да се кандидатира за Конгреса, не бе извършил предварителната подготовка. Той обаче се обърна към нея, странно усмихнат. Знаеше прекрасно какво искаше да направи и къде щеше да отиде оттук.

— Виж сега, Елизабът, нека турим нещата по местата им. Нищо, че това става четиринадесет години по-късно, отколкото трябваше. Но, преди всичко, не бих искал да се събудя някоя сутрин на шейсет и пет години и да се чудя защо, по дяволите, бе пропилян животът ми.

Какво, по дяволите, означава това?

Президентът бе застрелян, но това не означаваше край на всичко за тях. Какво му ставаше? Той обаче се бе хванал за последната мечта, която му бе останала, и този път бе сигурен, че нямаше да я изпусне.

— Това означава, че си отивам. Прекалено дълго се задържах тук, в много отношения. Сега за мен това е краят.

— Искаш да кажеш за нас двамата?! — тя не можеше да повярва, но той кимна.

— Точно така. Не съм много сигурен, че би забелязала, ако не бях ти го казал.

— И къде по-точно отиваш? — тя се опитваше да не го показва, но се страхуваше.

— Отивам си у дома, там, където ми е мястото. Във всеки случай се махам. За начало — в Калифорния. При Кристъл.

— Напускаш Вашингтон? — тя бе поразена. Той захвърляше всичко.

— Точно така. Получих всичко най-добро, което можеше да получа, а сега си отивам. Ще отворя частна практика някъде, може би ще се заема с местна политика на ниско равнище, но повече тук не оставам, както и не смятам да продължа да съм женен за теб. Искам развод, Елизабът. И независимо дали ще се съгласиш или не, нещата стоят точно така. Нямам вече нужда от твоето съгласие. Сега сме 1963-та, а не 1950-а.

— Ти си си изгубил ума — тя приседна на дивана и се вгледа в него. Бе на трийсет и четири години и той направо съсипваше живота ѝ.

— Не — поклати тъжно глава той. — Мисля, че си го намерих отново. Първо на първо не трябваше изобщо да се женим и ти много добре го знаеш.

— Това е абсурдно...

Тя пак изглеждаше като перфектна дама, както винаги, в съвършеното ѝ имитиране на стила на Първата дама на Белия дом, с костюма си от *Шанел* и с кръглата си плоска шапчица. Ала и с това вече бе свършено. Всичко бе свършило.

— Единственото абсурдно нещо бе, че се оставих да ме придумаш да остана толкова дълго. Ти си още млада, целият живот е пред теб. Можеш сама да се кандидатираш за Конгреса, стига да пожелаеш. Но след всичко, което се случи — гласът му се задави, като си помисли за човека, когото бе обичал толкова много, — аз не желая това. Можеш да получиш всичко: възбудата, вълнението, разочарованията, провала.

— Ти си страхливец — изплю тя думите срещу него, но и двамата много добре знаеха, че не бе така.

— Може би. А може би просто съм изморен.

И натъжен. И толкова самотен, че му идеше да заплаче.

Сега искаше само да е при Кристъл, там, където му бе мястото.

— Връщаш се при нея, нали така? — Нея бе единствената дума, която тя използваше за Кристъл.

— Може би. Ако ме приеме.

— Ти си един глупак, Спенсър! И винаги си бил глупак. Страхотен майстор си да се правиш на глупак.

Той обаче ѝ обърна гръб и тръгна по стълбите нагоре да събере багажа си, този път вече завинаги. И когато тази вечер излезе от къщата, и двамата знаеха, че наистина бе завинаги.

— Ще си наема адвокат, щом пристигна в Калифорния — рече ѝ той от вратата.

Бе странно сбогуване с жената, с която бе живял почти четиринайсет години. Нямаше обаче какво друго да ѝ каже. Тя не му отвърна нищо.

Той затвори вратата и подкара към хотела, където щеше да прекара нощта, преди да отлети на сутринта към Калифорния.

[1] Така американците наричат Кенеди по инициалите му Джон Фитцджералд Кенеди. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Късно същата вечер Спенсър се обади на Кристъл да ѝ съобщи новините около себе си. Не ѝ се бе обаждал, откакто бе отпътувал за Далас.

Нея я нямаше обаче у дома и той реши да я изненада в Л.А. Полетът бе дълъг и той потъна в мислите си; единственото нещо, което можеше да го съживи, бе да я види. Но в апартамента ѝ нямаше никой и той реши да я намери на снимачната площадка в студиото, където знаеше, че снимаше новия си филм.

Имаха да поговорят за сума неща, а и той още не бе осъзнал добре всичко, което бе сторил. Беше свободен. Беше зарязал всичко и бе уверен, че постъпи правилно. Единственото, което го интересуваше, бе какво мислеше тя за това, затова когато слезе от таксито и пое към снимачната площадка в студиото, усети тръпка на страх. Ами ако за нея се бе оказало твърде късно? Ако всичко се бе проточило прекалено дълго? Ако откажеше да се омъжи за него? Възможно бе, макар и малко вероятно. Знаеше колко силно го обичаше, колко много означаваша един за друг. Това бе едно от малкото неща, в които се бе усъмнявал през всичките тези години.

Сцената обаче бе празна, съобщи му, че групата била разпусната за две седмици, в знак на траур към президента. Той постоя известно време, чудеше се какво да предприеме. И сетне изведнъж се сети. Нае кола и реши да не ѝ се обажда. Тя можеше да бъде само на едно място.

Пътят му отне четиринайсет часа, но той не пожела да вземе самолета. Искаше да шофира сам и да мисли за нея, за онова, което щяха да правят оттук нататък. Когато се почувства прекалено уморен да продължи, отби колата и поспя малко, два пъти спира да хапне в крайпътни ресторанти. Ала когато слънцето изгря над долината, той усети как сърцето му запя. Бе странно нещо в един странен свят, но той бе сигурен, че постъпва правилно. В седем сутринта пристигна в ранчото. Слънцето бе вече високо в небето, но бе хладно.

Бе красив ноемврийски ден, през полето тичаше едно дете и той намали скоростта да го погледа. За момент си помисли, че бе Джейн, но като се вгледа в него, разбра, че не бе тя. Имаше лъскава черна коса и когато Спенсър излезе от колата, загледан в него, разбра, че то викаше някого.

Изглеждаше на около осем години и като видя непознатия, се спря и се вгледа в него, а сетне полека се приближи.

Спенсър не помръдна, само гледаше момчето и, когато то приближи, той едва не ахна. Беше виждал това лице отдавна, много, много отдавна, когато сам бе дете. Бе лице, което познаваше твърде добре, неговото собствено лице, все едно детството му го гледа.

Тогава Спенсър полека тръгна към детето. Той изведнъж бе разбрал какво се бе случило. А тя изобщо не му бе казала.

— Здравсти!

Момчето му помахна с дълга, грациозна ръка, а Спенсър се спря с насълзени очи. Не знаеше какво да му каже, само му се усмихна, а сълзите полека се застичаха по бузите му.

Тогава в далечината забеляза Кристъл. Тя също се бе спряла, ужасена да го види тук, искаше да извика Зеб да се върне, но вече бе прекалено късно и тя затича, сякаш можеше да го върне обратно. Твърде късно бе обаче и сега виждаше пред себе си само Спенсър.

Той се усмихваше на детето, сетне и на нея, и, разплакана без глас, тя закрачи към тях.

Той бе невредим, бе се завърнал у дома, за минута, за час, за ден, или за колкото и да е. Видя го как приближава Зеб, как взема ръката му и тя отново се затича към тях.

Беше разбрал. Тайната ѝ вече бе и негова тайна... и Зеб... Тя достигна до тях в момента, когато Спенсър го вдигна на ръце и ги прегърна и двамата. Той я погледна, а Зеб ги изгледа и двамата в почуда.

— Не знаех, че ще дойдеш.

Това бе най-глупавата реплика на века и той се засмя, без да се срамува от сълзите си.

— Бих рекъл, че си скрила маса неща от мен, Кристъл Уайът.

— Не си ме питал — усмихна се тя през сълзи, докато той я целуваше.

— Ще го имам предвид следващия път.

Зеб се измуши, притеснен от тях, и хукна из лозята, досущ както тя бе тичала като дете и както щяха да тичат някой ден и другите им деца.

Спенсър я хвана за ръка и те полека поеха към ранчото; говореха си нещо, а детето ги гледаше.

Когато стигнаха до стълбите, Спенсър я погледна, сетне погледна отново небето. Бе слънчев, зимен ден... но той можеше да се закълне, че чуваше в далечината гръмове, че видя и мълнии, когато я целуна я и тримата заедно влязоха вкъщи.

Най-сетне у дома.

Заедно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.